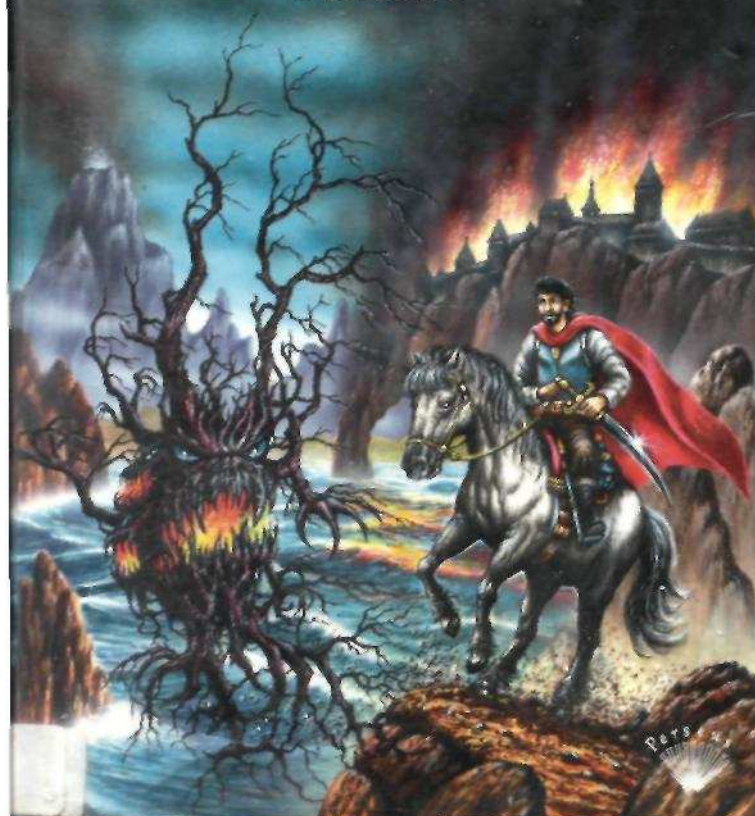

PROBUZENÍ BOHŮ

ALLAN COLE

Timurova trilogie

Svazek 3

*Pro
Cassie a Thomase Grubbovy,
kteří vždy stáli při mně...
a
pro kamarády ve státě Washingtonu,
zvláště pak
Judy, Jona, Stromy ho & Briana...
a
pro všechny mé věrné přátele v Novém Mexiku,
zejména
Sala, který změnil moji výšku.*

Text copyright © 1991 by Dan Simmons
Cover copyright © 1999 by Petr Bauer
Translation copyright © 1999 by Ivo Reitmayer
All rights reserved
Edition © 1999 by PERSEUS publishing, Ltd.

ISBN 80-86030-89-X

Cole Allan

Probuzení bohů

Timurova trilogie

Svazek 3

RAJSKÁ NADĚJE I HROZBA PROKLETÍ.
VĚZ, JEDNO JISTÉ JE: NÁŠ ŽIVOT LETÍ.
VĚZ, JEDNO JISTÉ JE, TO OSTATNÍ LŽI DĚTÍ.
A Z MRTVÝCH LÍSTKŮ OKVĚTNÍCH NAVŽDY
JEN SMETÍ.

JÁ VLASTNÍ DUŠI POSLAL NEZNÁMEM
JAK ŽIVOTA POSMRTNÉHO DOPIS
ODPOVĚĎ SE MI VRACÍ ZAS A STÁLE
JÁ JSEM TÍM PEKLEM, VŠAK I RÁJEM
NEBESA JEN VIZÍ TOUHY NAPLNĚNÍ.
PEKLO JEN STÍNEM DUŠE V PLAMENI.
UVRŽEN V TEMNOTU, V NÍŽ -
POZDĚ JSME SE ZJEVILI - ZÁHY V PRACH SE
PROMĚNÍ!

RUBÁIJÁT
OMARA CHAJJÁMA

(PODLE PŘEKLADU EDWARDA FITZGERALDA)

ČÁST PRVNÍ

SYRAPIS

PROLOG

Útěk do Syrapisu

...A tak odletěli na divokém větru, který vál až ze vzdálené Kyranii...

Byla to snad ta nejpodivnější, nejsmutnější cesta v dějinách. Lidé mraků oplakávali ztrátu svého vůdce Safara Timury, který je vedl tisíce mil horami, pouště a černými zeměmi protkanými černou magií až ke břehům Velkého esmírského moře.

Za mořem na ně čekal ráj: kouzelný ostrov Syrapis, kde daleko od zlých bytostí, jež je vyhnaly z milované horské vesnice Kyranii, naleznou nový domov.

Safar Timura - syn hrnčíře, který se vypracoval na mocného čaroděje a vrchního vezíra krále - obětoval vlastní život, aby jeho lidé mohli prchnout.

Teď se tisícovka vesničanů tísnila na palubě flotily zchátralých korzářských plachetnic, které rozrážely stříbrolesklou vodní hladinu na cestě do bezpečí bájného Syrapisu. Vysoko nad hlavami letěla jim zázračná mrakolod' a ukazovala cestu.

Po mnoho dnů a týdnů obloha zůstávala bez mráčku a vítr byl stálý; za jiných okolností by všichni měli důvod k bujarým oslavám. K hodům všech hodů, s pečenými jehňaty a vzácným vínem, s pobíhajícími dětmi a rozzářenými mileneckými páry.

Kyranianům by měl svět připadat krásný, plný naděje a radosti. Po měsících hrůz a utrpení se konečně osvobodili od Iraje Protaruse a jeho hladových vlkodlaků.

Avšak nad hlavou jim visel Démonský měsíc -věčně přítomná rudá záře na obloze. A všem do jednoho jim připomínal zkázu, která, jak Safar předpověděl, má tento svět potkat. Mnohem bolestivější však pro ně byla vzpomínka na Safara samotného. Na toho krásného mladého muže s oslnivě modrýma, smutnýma očima.

Všichni plakali, když se doslechli, že byl prohlášen za mrtvého. Truchlící ženy si drásaly uslzené tváře a vytrhávaly si chomáče vlasů. Muži pili, častovali se vyprávěním o nejednom Safarově statečném činu a až na úsvitu ronili slzy jako hrachy.

Lord Koralean, velký karavaník, který najal loď, aby mohli společně prchnout, dlouze a památně hovořil o muži, který byl jeho nejvzácnějším přítelem.

Cirkusovní umělci na palubě mrakolodi - mezi nimi Biner, mocný skřet, a Arlén, dračí žena - apaticky prováděli své úkony. Dělal jen to, co bylo nezbytně nutné: přikládali do magických motorů; korigovali tlak vzduchu v obou balónech, které loď nesly ve vzduchu; točili kormidlem, aby udrželi správný kurz.

Po nějakém čase byla paluba zašlá, balóny vypadaly šedivě a i oheň v lodní kuchyni vyhasl. Stále jim připadalo nemožné, že jejich milovaný Safar je již nikdy nepoctí svou přítomností a svými magickými kousky nebude ohromovat publikum.

Ze všech nejsmutnější však byli Safarovi rodiče Khadži a Myrna, které by ani v tom nejděsivějším snu nenapadlo, že oba přežijí svého jediného syna. A sestry pro Safara truchlily tak hluboce, že kdyby je jejich manželé neuprosili, aby vytrvaly už jen kvůli dětem, byly by jistě zemřely žalem.

Jen čtyři bytosti z vnějšku - jedna bojovnice, chlapec a jeho dvě magická stvoření - zabránili tomu, aby cesta neskončila tragicky.

Když se korzáři, kteří okamžitě zpozorovali špatnou morálku Kyranianů, rozhodli, že se zmocní lidí i jejich vlastnictví tím, že prodají vesničany do otroctví, bojovnice přemohla a zabila kapitána útočníků. Mezitím chlapec - Safarův adoptivní syn - spojil svoji čarodějnou sílu s mocí malých magických bytostí, vytvořil děsivé zakletí, které piráty paralyzovalo strachem, a přinutil je tak k poslušnosti.

Žena se jmenovala Leiria. Chlapec, napůl člověk, napůl démon, byl Palimak. A ti malí tvorové, dva služebníci, kteří již tisíc let žili v kamenné želvě, se jmenovali Gandara a Gandarí.

Leiria s Palimakem dali Safaru Timurovi slib - slib, který hodlali stůj co stůj splnit. A nikomu nedovolili, aby jim v tom zabránil.

Až jednoho dne hlídka na mrakolodi zvolala tu skvělou zprávu, že země je na obzoru. A tak malá

flotila nakonec dosáhla břehů bájného Syrapisu -země zaslíbené.

Až na to, že namísto mléka a strdí je na jejích březích očekávala armáda.

Armáda, jejímž jediným cílem bylo všechny pobít.

Palimak s Leiriou se však dobře pamatovali na svůj slib; vyburcovali tedy své lidi a armádu zahnali.

Po tři dlouhé roky bojovali se zuřivými obyvateli Syrapisu.

A po tři dlouhé roky pátrali po grálu, jehož hledáním je Safar zavázal.

Zažili mnohá dobrodružství, mnohé nezdary a mnohá vítězství.

Během tohoto období se Palimak ve všem vzdělával. Pročítal starověké bichle, vyzvídal od čarodějů a čarodějek. Každé volné chvíle využil ke studiu Asperovy knihy, kterou mu otec odkázal.

Neboť na jejích stránkách, jak jeho otec tvrdil, je ukrytá odpověď na otázku strašlivé katastrofy na opačném konci světa - ve vzdálené zemi Hadin -která pozvolna tráví všechnu zem a všechna moře.

Byl to boj nejen za přežití lidstva, ale i démonstva.

A v tomto boji Palimak ztratil své dětství.

KAPITOLA PRVNÍ

Tanec v Hadin

Ach, jak on vám tančil.

Tančil a tančil a tančil.

Tančil do rytmu obřadních bubnů.

Všude kolem něj tisíce lidí skandovali v bezuzdné rozkoši. Byli to pohlední lidé, krásní lidé a kůži měli pomalovanou fantastickými, barevnými ornamenty.

A tančili - tančili, tančili, tančili - pěli ódy na bohy, zatímco trumpety z lastur troubily, bubny duněly a jejich překrásná královna křičela v extázi. Její zlatohnědá řadra se natřásala do rytmu, hladká stehna se prudce rozevírala v odvěkém pohybu dožínkového rituálu znázorňujícího páření.

Safar tančil s ní, bosýma nohama dusal v písku a otevřenými dlaněmi se rytmicky plácal do hrudi. Nad nimi se ve slaném vánku dujícího od třpytivého moře vlnily vysoké stromy, obtěžkané zralým ovocem.

Avšak zatímco pohyby ostatních tanečníků byly ladné, ty Safarovy byly nucené a trhavé - jako kdyby byl marioneta vedená nějakým vesmírným loutkohercem.

Šílenství! křičela tiše jeho mysl. *Musím se zastavit, ale nemohu zastavit, prosím, prosím, prosím, někdo ukončete to šílenství!* Avšak jakkoliv soupeřil s tímto zakletím, jeho tělo se divoce zmítalo dál - dál a dál - v hadinském tanci.

Safar Timura byl totiž uvězněn v předehře ke konci světa.

Za ovocným hájem, dramatickým to pozadím pro krásnou královnu, se tyčil kónický vrchol sopky. Z homole stoupal hustý černý dým. Byla to stejná sopka, jakou Safar viděl ve své dávné vizi. A z této vize Safar věděl, že sopka každou chvíli vybuchne a on spolu s radostnými tanečnicemi zemře.

Je to skutečné? Je opravdu na březích daleké země Hadin, předurčen k tomu, aby byl pohlcen řekou žhavé lávy? Nebo je to jen noční děs, který by skončil, kdyby se mu jen podařilo otevřít oči?

Již dříve míval podobné sny. Jednou se Safarovi zdálo o vlčích a Iraj Protarus vstal z mrtvých, aby se mu postavil s vražednými úmysly v srdci a se smečkou vlkodlaků za zády.

S úlekem jej napadlo: *Iraj! Kde je Iraj!*

Snažil se otočit hlavu, aby se podíval, zdali není Protarus mezi tančícími, ale tělo, které obýval, nebylo jeho vlastní, takže mohl pouze poskakovat s ostatními a tlouci se do hrudi jako pominutý.

Neměl ponětí, jak dlouho to již trvá. Připadalo mu, jako by byl téměř bezvědomým účastníkem nekonečného tance. Avšak prožíval i děsivě jasné momenty, jako například nyní, kdy ovládl svoji mysl natolik, aby se vzepřel tajuplné síle, která ho spoutávala.

Byly to kruté okamžiky, neboť si pokaždé uvědomil, že jeho zápas je zoufalý. Beznadějně bojoval, načež znovu upadal do částečného bezvědomí.

Zdálo se mu, že mezi hlasy zaslechl Irajův a zkusil se znovu - opět marně - podívat.

Potom ucítil, jak mu ochabují smysly, jako kdyby mu žilami postupovala nějaká droga a zamžila mu mozek. Kousl se do rtu, přidržel se té bolesti, aby zůstal při smyslech.

S bolestí se náhle dostavila vzpomínka na Iraje stojícího před ním. Napůl obrovský vlk, napůl velmi lidsky vyhlížející král. Po boku mu stáli Safarovi úhlavní nepřátelé: démoni, princ Luka a lord Fari; a zvědmistr lord Kalasariz. Všichni byli s Irajem svázáni prostřednictvím Zakletí čtyř.

Ano, ano! svíto mu. Iraj! Vzpomeň si na Iraje!

A co dalšího?

Bylo tam ještě cosi dalšího. Così, co jej sem odneslo. Kdyby si jen dokázal vzpomenout, možná by se mu pak podařilo utéci.

Čarodějny stroj! To je ono!

Na mysl mu vytanul obraz: Iraj s ostatními se na něj vrhají; Safar má v zádech obří kaluzský stroj. Sochu želvího boha s ohnivým hadinským symbolem na krunýři. Černá magie tohoto stroje se vymknula kontrole a pokud jej Safar nezastaví, jeho milovaný Esmír brzy zajde děsivou smrtí.

Ze všech sil se snažil rozpomenout na zaklínadlo, které tehdy pronesl, aby se napojil na

čarodějnou ránu mezi Esmírem a zemí smrti - Hadin.

Slova mu však unikala. *Mysli!* poručil si. *Mysli!*

A znenadání tato slova vytvořila báseň. Báseň z Asperovy knihy.

Asper, ano Asper. Starověký démonský čaroděj, jehož tajuplná kniha veršů předpověděla konec světa již před tisícem let. A který dumal nad tím, jak zkázu zastavit.

Safar ucítil příval radosti, jak se odnikud vyloupila slova zaklínadla.

*,Pekelný oheň plane nejjasněji
v posvátném stínu nebe.
Co blízko stojí,
brzy bude zapomeněno;
Co daleko,
jako bratr objímáno...'*

Zklamaně zasténal, když mu zbývající slova unikla. Safar se kousl do rtu ještě silněji a po bradě se mu teď řinul pramínek krve. *Vzpomeň si, zatraceně! Vzpomeň si!*

Ale bylo to marné. Zbytek zaklínadla uvízl v bolestně blízké, avšak nedosažitelné mlze.

No tak dobře. Zapomeň na verše. Vzpomeň si, co se stalo, když jsi stanul proti Irajovi. Vzpomeň si - a slova zaklínadla se možná sama vrátí.

V duchu byl uvržen zpět do kaluzského údolí. Před ním stáli jeho nepřátelé, za ním čarodějný stroj. Byl sám: Palimak a Leiria na jeho příkaz prchli, aby odvedli Kyraniány do bezpečí Syrapisu. Safar zůstal, aby zastavil stroj a zabil Iraje, který vesničany pronásledoval.

A co potom?

Jeho život, uvědomil si instinktivně, závisí na tom, jestli si vzpomene, co se dělo potom. Ne. Ne *jen* jeho život - závisí na tom osud celého světa.

Výborně. Ano, *vytvořil* kouzlo. Na to si vzpomínal. Ale počkat. Něco ho narušilo! Co, nebo kdo, to byl? Iraj? Spustil snad Iraj nějaké vlastní kouzlo?

Ano, přesně tak to bylo! Iraj se pokusil vysvobodit ze Zakletí čtyř, které jej poutalo ke Kalasarizovi a ostatním. Iraj tímto mocným čarodějným kouskem Safara řádně zaskočil.

Kolize kouzel.

Exploze.

Oslepující bílá záře.

A potom co?

Safar sáhl hlouběji do své paměti. Vybavil si nesnesitelný žár. Poté milosrdný chládek. Následovaný dlouhým pocitem, že se vznáší na nějakých vlnících se mračnech - jako kdyby byl na palubě Methydiiny magické mrakolodi.

Čas ubíhal.

Kolik ho však uběhlo, to nemohl říci.

Posléze zdáli zaslechl píšťaly a trubky a dunění bubnů. A hlasy - mnoho hlasů - skandující neodbytnou píseň. Vybavit si *její* slova však pro Safara nebylo nijak namáhavé, protože to byla stejná píseň, jakou krásná královna a její poddaní právě zpívali:

*,Její vlasy jsou noc,
její rty Měsíc.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její oči jsou hvězdy,
její srdce je slunce.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její ňadra jsou med,
pohlaví její růže.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Noc a Měsíc. Hvězdy a Slunce.
Med a růže;
Paní, ach Paní, odevzdej se.
Odevzdej se. Odevzdej se...'*

Safar si vzpomněl, že se točil dokola a poletoval nad smaragdově zeleným ostrovem zasazeným do sytě modrého moře.

Nad ostrovem se tyčila sopka. Okamžitě věděl, že je to jeden z ostrovů, které tvoří Hadin. Ale jak je to možné? Hadin je přece na druhé straně světa naproti Esmíru - kontinentální protějšek jeho domoviny.

Vrhla jej snad síla kouzla takhle daleko?

Nebo jen sní o své dětské vizi, která již tehdy předpověděla konec světa?

Píseň sílila, vzpínala se, aby jej celého ovinula... 'Odevzdej se. Ach, odevzdej se...' Stahovalo jej to dolů jako rybu lapenou do sítě. 'Odevzdej se. Ach, odevzdej se...' Když spatřil tančící lidi ze své vize a jejich smyslnou královnu, strach mu probodl srdce jako kopí. 'Odevzdej se. Ach, odevzdej se...'

Celý zpanikařený se pokoušel vymanit ze sevření, ale píseň proplouvala skrz něj a kolem něj, až se stala jeho součástí. 'Odevzdej se. Ach. odevzdej se...'

A jemu nezbyvalo než se jí nechat unést. Byl naprosto omámen a snášel se dolů.

Ocitl se mezi tanečníky. Až na to, že nyní byl jedním z nich. Zcela otupělý zíral na svůdnou královnu. Teplé slunce jej hřálo do náhle nahých zad. Bosé nohy dusaly v písku. Otevřené dlaně ho plácaly do hrudi v rytmu hudby: *Noc a Měsíc./ Hvězdy a Slunce./ Med a růže;/ Paní, ach Paní, odevzdej se...*

Ano, přesně takhle se sem dostal. Safar se najednou cítil docela klidný - byl si jistý, že se mu vrací smysly. Chyběl jen jediný krůček. Jakmile si vzpomene na zbývající slova zaklínadla, které pronesl v Kaluzu, může se osvobodit.

Vzrušení narůstalo, když se dostavila další část:

'Hrud' nám propichuje jedem./Šeptá zprávu o naší smrti...'

Ano! To je ono! Už zbývají jen dva poslední verše. Ještě dva a zakletí může být zlomeno.

Safar uslyšel, jak královna vykřikla, a vzhlédl k ní - ohromení zhatilo jeho odhodlání - a soustředění bylo to tam.

Královna volala na své poddané a ukazovala na sopku. Oblak dýmu byl už hustější, černější a linul se ven mnohem zuřivěji. V kouři se rojily velké jiskry a jejich spršky vystřelovaly vzhůru jako nějaké pekelné květy.

Sopka každou chvíli vybuchne. Stejně jako v Safarově dávné vizi. Stejně jako...

Mohutný šok otrásl Safarem do morku kostí. Nebyl to však šok z vulkanického výbuchu - ten měl stále teprve přijít. Byl to šok způsobený zjištěním, že ve stejné scéně již stokrát předtím prožil svoji smrt.

Sopka vybuchne. Přijde smrtící gejzír suti hnaný tajfunem. Následovaný řekou lávy, jež zabije všechny, kteří zatím přežili.

Dokonce ani ti, co prchli do moře, nebudou moci doplavat či odveslovat dost daleko, aby unikli ničivému žáru. Budou zaživa uvařeni jako korýši v hrnci.

Ve své dávné vizi byl Safar pouhým svědkem těchto událostí. Ale nyní se stal jedním z tanečníků, jejichž údělem je zemřít ne pouze jednou, ale umírat nekonečným počtem smrtí, dokud svět sám nezhyne.

Teprve tehdy bude jeho duše osvobozena.

V tu chvíli se mu vrátily ty dva verše: *...Neb ona je Zmije I růže,/ která dlí v dálné Hadin!'*

Ale dokonce už když se pro ně natahoval, v zoufalé snaze dokončit kouzlo, věděl, že je pravděpodobně pozdě.

Přesto si však pospíšil a zkusil to - ani neměl čas se modlit natož pak doufat. Začal recitovat zaklínadlo: *.Pekelný oheň plane nejjasněji/ v posvátném stínu nebe...'*

Bylo však pozdě.

Sopka vybuchla.

Avšak zlomek vteřiny předtím, než k tomu došlo, uslyšel, jak jej někdo volá: „Otče! Otče!"

Zoufale vykřikl: „Palimaku! Pomoz mi, Palimaku!"

A všechno zmizelo - krom bolesti.

KAPITOLA DRUHÁ

O synech a milenkách

Palimak hleděl přes zábradlí a držel si plášť kolem ramen, zatímco mrakolod' pomalu sestupovala skrze mraky.

Za sebou slyšel Binera, jak hřmotným barytonem diriguje posádku: „A teď rovně... Ved'te loď rovně, hoši..."

Mraky prořídly a on spatřil nehostinné severní pobřeží Syrapisu: zubaté útesy trčící z kamenně šedého moře; úzká oblázkovitá pláž, která končila u černých skal vystupujících až do zalesněných horských vrcholů.

Ozvalo se zachřestění drátěné zbroje a slabý závan parfému, jak se bojovnice za ním pohnula. „Támhle, vidíš," ukázala prstem. „Na nejvýchoďnějším vrcholku. Vidíš to?"

Ve chvíli, kdy promluvila, Palimak hrad zahlédl. Korunka z černého kamení seděla na vrcholu nejnižšího kopce, s osmi věžičkami strategicky rozmístěnými kolem tlustých zdí.

Palimak se ušklíbl. „Vidím, teto Leirio. Ale nevypadá to tak, jak si to pamatuji."

Leiria jej poplácala po paži. „Je to už nejméně tři roky," chlácholila jej. „A seděl jsi na koni za svým otcem."

Palimak pokrčil rameny. „Snad máš pravdu," řekl a otočil se k můstku mrakolodi, odkud Biner dirigoval posádku.

„Dokážeš se otočit kolem hradu, strýčku Binere?" zvolal.

„Samozřejmě, chlapče," odpovídal Biner. Vydal rozkazy a posádka se rozprchla po palubě mrakolodi. Někteří obsluhovali magické výhně, které pumpovaly vzduch do dvou obřích balónů. Ostatní prohlíželi lana, na nichž loď visela pod balóny. A ti zbývající odsypávali písek, aby napomohli stabilizovat mrakolod', až Biner zatočí.

Jak obeplouvali vrchol, Leiria profesionálním okem zkoumala pevnost. Samozřejmě, že všechny ty kameny byly navrženy lidskými obránci hradu.

Jediný kamínek vržený na správné místo by spustil lavinu, která by se vyvalila na jakékoliv vojsko, které by bylo tak bláhové, aby se pokusilo vystoupat po úbočí.

Průčelí hradu bylo stejně strmé a cesta, která vedla k branám, byla lemována nízkými hradbami a řadou kamenných strážních budek s průřezy pro luky.

Pozadí hradu se zvedalo přímo k okraji strmého srázu, který padal do syčících vln, omývajících malou pláž.

Uprostřed - asi dvacet stop pod zdmi hradu - proudil z velkého ústí jeskyně vodopád. Padal stovky metrů, než se zřítíl do vln, které se rozbíjely o úpatí útesu a přelévaly se přes pláž.

„Po pravdě řečeno," promluvila konečně Leiria, „raději bych ten hrad hájila, než dobývala."

Palimak se dotkl jílice svého meče a oči se mu zableskly žlutě jako démonovi. „Nechci bojovat," prohlásil rozhodně. „Máme mnoho důležitějších věcí na práci. Ale jestli si to král Rhodes bude přát..." uchichl se a odhalil překvapivě ostré zuby... „dostane, co žádá."

Leiria souhlasně přikývla. „Je mi nanic z těchto malých syrapiských despotů a jejich intrik. Myslí si, že jediným rozumným důvodem proč vyhlašovat příměří je získat čas, aby se ti mohli vplížit do týla a bodnout tě do zad."

Palimak pokrčil rameny - co bude, bude - a obrátil svoji pozornost zpět k hradu.

Mrakolod' se snášela níž a on již viděl dav, který na ně ve středu nádvoří čekal. Všechny oči se upínaly vzhůru, aby viděly, jak se vzdušný koráb přibližuje.

Dokázal si představit jejich údiv. Na mrakolod' byla báječná podívaná. Na jednom z balónů byla vyobrazena tvář krásné ženy a na druhém stál nápis: „Methydiin létající cirkus".

Methydie, již mnoho let mrtva, bývala milenkou a učitelkou jeho otce. Zachránila Safara před smrtí v poušti a dovolila mu, aby se přidal k jejímu cirkusovému souboru, když prchal před walárijským zvědmistrem, lordem Kalasarizem.

Cirkus tvořili Biner, svalnatý trpaslík; Arlén, zpola drak a zpola překrásná žena; Elgy s Rabixem,

inteligentní had a bezduchý flétnista; a nakonec, Kairo, podivný akrobat, který si uměl sundat hlavu z ramen a pohazoval si s ní na dlouhém trubicovitém krku.

Za normálních okolností, pomyslel si Palimak, by se připravovali na královské představení na hradě. Biner by rozpumpovával obecenstvo svým tradičním vyvoláváním: „Jen račte vstoupit. Račte všichni dál! Hoši i dívky, staří i mladí! Představuji vám - Methydiin létající cirkus zázraků! Největší podívaná v celém Syrapisu!"

Palimak se ušklíbl. Mrakolod' a její posádka v poslední době trávila mnohem více času v roli vojenské jednotky než zprostředkováváním zábavy. Mrzelo jej to stejně jako Binera a ostatní. Ale co s tím mohl dělat?

Od chvíle, kdy Palimak s ostatními Kyraniany přistáli u břehů Syrapisu, neustále se potýkali s násilnickými obyvateli ostrova. Jak mohlo být tolik válčících frakcí naměstnaných na ostrově, který měřil sto dvacet mil na délku a jen třicet mil v nejširším místě, bylo pro Palimaka nikdy nekončící a nepříjemnou záhadou.

Jako kdyby četla jeho myšlenky, Leiria řekla: „Opravdu si někdy myslím, že Syrapisané jsou stíženi nějakou nakažlivou válečnou chorobou." Zavrtěla hlavou. „Vzpomínáš si, jak nás tenkrát přivítali na té pláži? V jedné ruce olivovou snítku a v rukávu druhé schovanou dýku!"

Palimak si povzdychl. „A chudák tatínek si myslel, že Syrapis bude pro nás pro všechny rájem. Nový domov - možná ještě lepší domov než ten, který jsme opustili."

Z očí se mu vytratily žluté démonské skvrny, takže byly najednou velmi smutné a až příliš lidské. „Namísto toho jsme se vylodili uprostřed nejméně dvaceti současně probíhajících válek. Na Syrapisu všichni nenávidí všechny. Teď mají konečně něco společného - nenávisť vůči *nám*."

Zrak se mu mírně zakalil. „Ale hádám, že nikomu nevychází vše tak, jak by si přál. Dokonce i když je tak báječný jako můj tatínek."

Leiria chtěla Palimaka silně obejmout, ale to by chlapce jen přivedlo do rozpaků. Vlastně byl „chlapcem" jen z lidského pohledu.

Palimak vzešel z milostného vzplanutí mezi démonskou princeznou a lidským vojákem. Démonská část jeho osobnosti způsobila, že dospíval rychleji, než je u lidí obvyklé. Ve třinácti měřil téměř šest stop, ačkoliv zatím ještě nezesílil a byl poměrně štíhlý. Přesto se však pyšnil mnohem širšími rameny než většina hochů v jeho věku a na ruku s širokými dlaněmi měl dlouhé, pružné prsty. Když byl rozčilený nebo rozrušený, z konečků prstů mu vyjely dlouhé ostré drápy, jaké mají kočky: velmi znepokojující jev, na který si dokonce ani Leiria, která ho znala už od útlého věku, nikdy docela nezvykla.

Navíc se ani jako chlapec nechoval - s výjimkou vzácných chvil, kdy se odpoutal od každodenních starostí a dovolil si trochu hravosti. Nebo když se ocitl v přítomnosti flirtující panny. *Díky bohům*, pomyslela si Leiria, *že tato část jeho přirozenosti nedospěla tak rychle jako ty ostatní*. Měl dost problémů i bez toho, aby do složité rovnice citů započítával ještě lásku.

Navzdory svému mládí byl Palimak nesporným vůdcem více než tisícovky Kyranianů, které spolu s Leiriou dovedl přes Velké moře až sem, do domnělého bezpečí Syrapisu. Měl sílu vůle a charismu svého adoptivního otce. Byl vybaven démonskou magií téměř stejně silnou, jakou disponoval Safar - který byl považován za nejmocnějšího lidského i démonského čaroděje v celé historii Esmíru.

Všechny tyto vlastnosti, včetně někdy až hroživé schopnosti kalkulace, využíval během těch tří let od Safarovy smrti a útěku Kyranianů z Esmíru, aby vesničany uchránil před zotročením zuřivými Syrapisany.

Palimak se náhle ošil. „Támhle je král," pousmál se. „Možná že Rhodes nakonec přece jen dostojí svému závazku."

Leiria se zahleděla dolů na nádvoří. Ačkoliv mrakolod' ještě nebyla dost nízko, aby rozeznávala jednotlivé obličeje, Rhoda, vládce Hanadu, nejsevernějšího syrapiského království nemohla nepoznat.

Tento obří muž seděl na obrovském, okázalém trůnu na pódiu uprostřed nádvoří. Jediní další lidé na pódiu byli jeho livrejovaní pobočníci. Leiria zahlédla zhruba tucet uniformovaných vojáků, ale byli roztroušeni v davu a ne seřazeni do nějaké vojenské formace.

„Scéna vyzařující mír všemi směry," prohodila suše. „Nechápu, že mě to nijak neudivuje?"

Palimak ohrnul ret. „Možná je to proto, že Rhodes je poslední a nejúskočnější z celé té bandy. A ani tentokrát nikdo z nás nečeká, že bude skákat jako poslušný pes."

V tu chvíli do davu jako když střílí a zazněla ryčná bojová hudba. Korouhve zavlály, prapory se rozvinuly a do vzduchu vzlétlo sto či více pestrobarevných draků.

„Myslím, že tohle je buďto oficiální přivítání," poznamenala Leiria, „nebo vyhlášení války." Žertovala, ale jen částečně, protože drsná zkušenost ji poučila, jak rychle Syrapisané dokáží zneužít něčí neopatrnosti.

Palimak poplácal tučný měšec, jenž se mu houpal u opasku. „Mám tu dost zlata na to, aby se rozjasnila i zmařená tvář krále Rhoda. Se slibem dalšího, když bude ochoten spolupracovat." Rozesmál se. Tentokrát smích nebyl nucený. „Tatínek vždycky říkával, že když chce člověk žádat smír, musí si vzít meč i peníze. Tenkrát jsem nechápal, co tím myslí, ale teď je mi to naprosto jasné!"

Rhodes byl nechvalně proslulý svou chamtivostí a Palimak na to sázel stejně jako na krvavou porážku, kterou Kyraniané ani ne před měsícem uštědřili jeho vojskům.

„Vsadím se, o co chceš," řekla Leiria, „že jakákoliv mírová smlouva, kterou s ním uzavřeme, vydrží nejdéle do jara."

„Cože, tak dlouho?" zasmál se Palimak. Poté však trochu vážněji dodal: „Jestli jsme na správném místě - u hradu, který jsem tehdy s otcem viděl - bude nám stačit jen pár týdnů a volné ruce. Potom si král Rhodes může dělat co chce - třeba i odejít do horoucích pekel."

Mrakolod' opsala celý kruh a znovu se vznášeli kousek od zadní části hradu s vodopádem a jeskyní přímo před očima. Palimak se vyklonil přes zábradlí, aby měl lepší výhled. Odliv hnal vlny rychle od břehů a voda neuvěřitelnou rychlostí ustupovala od úpatí útesu.

Palimak magickými smysly prozkoumal atmosféru. Okamžitě ucítil, jak se ho snaží zmocnit nějaká velká síla, jako kdyby byl jeho duch jen kusem suti uchváceným zuřícími vlnami.

Namísto aby se však vytrhl, s touto silou bojoval a za ním se valila vlna za vlnou čarodějné moci.

Leiria byla jeho náhlým zápasem šokována.

Zpozorovala, jak se mu z již beztak bledé tváře vytrácí krev. Vytasil drápy a zatnul je do zábradlí. Měla náhlé nutkání uchopit jej a odtrhnout od toho neviditelného nepřítele, s nímž bojuje.

Ovládla se však a zůstala pouhou pozorovatelkou, neboť dobře věděla, že mu nemůže nijak pomoci.

Vtom Palimak zasténal. „Tam je to!" promluvil a hlas se mu rozechvěl námahou. „Ten ostrov! A ta socha také! Přesně takové, jaké si je pamatuji!"

Leiria odpoutala pozornost od Palimaka. Pod nimi, několik stovek metrů od stěny útesu ze zpěněných vln vystupoval malý skalnatý ostrov.

Nad ostrovem se tyčila obrovská kamenná podobizna démona s podlouhlým obličejem a těžkým čelem klenoucím se nad hluboko posazenými očima. Sochař podobizně vtiskl smutný úsměv, který ještě umocňoval celkový dojem démonovy nezměrné moudrosti.

„To je lord Asper!" vydechl Palimak.

Magické úponky se k němu natáhly a najednou byl zase malým chlapcem, který svírá Safara kolem pasu, zatímco je urostlý válečný kůň Kyšmet oba nesl oslepující sněhovou bouří. Za nimi se blížila ohromná ledová příšera, když Safar vykřikl slova ochranného zaklínadla.

„Dovol mi, abych ti pomohl, otče!" volal Palimak a připojil k zaklínadlu vlastní čarodějnou moc.

Safar vrhl po nestvůře magickou lahvičku a Palimak uslyšel výbuch následovaný bolestným řevem. Vydechl úlevou, když ucítil, že se nestvůra vzdaluje. Instinktivně však věděl, že to nestačilo a že budou mít ledovou příšeru brzy zase v patách.

Vykoukl přes otce a spatřil překrásnou přízračnou jezdkyňu uhánějící před nimi na černé klisně. Nad hlavou držela magickou pochodeň, aby je vyvedla z bouře. Směřovali k výčnělku úzkého poloostrova, o jehož obě strany se rozbíjely vlny. K Palimakovu velkému údivu se přízračná jezdkyňe nezastavila, když dosáhla konce pevniny. Namísto toho pohnala klisnu přímo na vodní hladinu a ta po ní skákala, jako kdyby to byla široká a pevná královská cesta.

Cítil otcovo napětí a věděl, že váhá, zdali ji má následovat. Najednou se Safar uvolnil - byl rozhodnut - a nechal jednat Kyšmeta. Hřebec se v tu ránu rozběhl nad hladinu a bez nějakých obtíží pádil za klisnou.

Chvilí tak cválali, kopyta cákala jakoby v mělké vodě, zatímco po obou stranách zuřily obrovské vlny. Vzrušení z této novoty brzy ustoupilo a Palimak usnul. Spal přerušovaně; občas se probudil, aby se podíval, jestli se před nimi stále pohupuje pochodeň.

Potom už mu Gandara s Gandarím ječeli do ucha. Dva malí čarodějní služebníci, jeho věčně přítomní ochránci, křičeli jako jeden: „Pozor, mladý pane! Pozor."

Ucítil, jak se pod nimi otřásla zem a varovně zavolal na Safara. Ale otec již procítil z dřímoty, když Kyšmet překvapeně zaržál a vyskočil vysoko do vzduchu. Když dopadl, kopyta mu sklouzla po hladké skále, ale vzápětí hřebcovy hbité nohy našly rovnováhu a už pelášil po kamenité zemi.

V tu chvíli je zasáhl poryv chladného bočního větru a odvál všechn sních. Palimak zíral s otevřenou pusou. Nad malým ostrůvkem, na němž se nyní nacházeli, se tyčila obrovská socha démona.

Ucítil, jak sebou otec trhl úlekem, jako kdyby dostal žihadlo.

„Asper!“ vyhrkl ochraptělým hlasem. „To je Asper!“

Jak se přibližovali k soše, Palimak zvedl hlavu a spatřil něco vyčuhovat kousek za ní. Asi o sto metrů dál se tyčila vysoká stěna útesu, nedotčená až na ústí velké jeskyně ve svém středu. Na vrcholku tohoto útesu se rozkládala jakási kamenná stavba. Palimak se nepřítomně podívoval, co to je. Když zahlédl několik věžiček, uvědomil si, že je to hrad.

A vtom uslyšel přízračnou jezdkyňu vykřiknout a prudce se ohlédl. Spatřil ji sedět na klisně, jak čeká u širokých schodů, vedoucích do otevřených úst sochy.

„Tudy!“ zvolala a vyrazila po rozbitém schodišti, aby zakrátko zmizela v otevřených ústech sochy. Safar nemusel Kyšmeta dvakrát pobízet. Statný hřebec vyskočil za klisnou s takovou vervou, že Palimakovo sevření otcova pasu málem povolilo. Okamžik nato se ocitli uvnitř kamenné modly a všude kolem se rozhostila tma.

Dostavil se záblesk světla a on ucítil, jak mu tělem projel mrazivý šok, až z toho začal jektat zuby. Oslněn si uvědomil, že otec někam zmizel. A Palimak teď svíral Kyšmetovy otěže. Ještě záhadnější na tom ale bylo, že jeho ruce již nebyly rukama malého chlapce, ale byly velké a svalnaté.

Kyšmet zaržál a chlapec se instinktivně předklonil, aby se shýbl pod nízkým převisem. Z dále slyšel rytmické dunění bubnů. Mohutný chór hlasů skandoval slova, která nerozeznával.

Najednou měl pocit, že nad sborem slyší povědomý hlas. Poznal jej a vykřikl: „Tati! Tati!“

Odpověděl mu hlas plný bolesti: „Palimaku. Pomož mi, Palimaku!“

V tu chvíli zahřměla mohutná erupce, zvedla jej a odnesla na horkém, zuřivém větru.

Vylétl ze své vize a lapal po dechu, jako kdyby se byl vynořil od samého mořského dna.

Byl opět na mrakolodi a na rameni mu spočívala Leiriina ruka. V jejích očích se zračily obavy.

Palimak si otřel tvář, jako kdyby odháněl mouchu. „Probohy,“ zachroptěl, „mohl bych přísahat, že jsem slyšel jeho hlas!“

„Čí hlas, Palimaku?“ ptala se Leiria. „Co jsi to slyšel?“

Mladíkovy oči byly plné bolesti. „Hlas mého otce,“ odpověděl. Potřásl nevěřícně hlavou. „To přece nemůže být pravda,“ pokračoval, „ale z nějakého zvláštního důvodu mám pocit, že... někde... nějak... musí stále žít!“

Leiria ucítila, že po dlouhých, chladných letech dřímoty se slunce najednou rozhodlo vysvitnout. Ledová zácpa byla prolomena a všechny city, které tak dlouho zadržovala, vypluly na povrch.

Safar! pomyslela si.

Naživu?

Přitiskla Palimaka k sobě a rozplakala se.

KAPITOLA TŘETÍ

Moře utrpení

Všechno ho bolelo.

Iraj neměl tělo: žádnou krev, žádné šlachy, žádné svaly, žádné kosti - natož pak kůži, která by je držela pohromadě.

A přesto stále cítil bolest.

V těchto mukách byla bolest jeho definicí. Doutnající kámen v útrokách nějakého skučícího ďábla, tančícího na žhavých uhlících pekelného ohně.

Kdyby byl býval měl slzy, ronil by je. Kdyby byl býval měl jazyk, lapal by jím tyto slzy, aby uhasil nesnesitelnou žízeň. A kdyby byl býval měl hlas, prosil by o slitování. Ano, on, Iraj Protarus, který ve slitování nikdy nespatořoval nejmenší hodnotu, by teď vyměnil svoji korunu - a tisíce dalších - za jedinou kapku slitování.

Ale kdo se teď nad ním může slitovat?

Bohové?

Safar mu kdysi řekl, že bohové spí a neodpoví, dokonce ani kdyby byly k nebesům vyslány modlitby miliónem hlasů. Safar řekl mnoho takových věcí, a kdyby měl Iraj nějaké srdce, které by se dalo zlomit nebo které by mohlo nenávidět, byl by teď za ta moudrá slova Safara miloval i nenáviděl.

Safar Timura - nepřítel a přítel. Přítel a nepřítel.

Ten, jenž ho zachránil. Ten, jenž ho odsoudil k věčné bolesti.

Kdyby teď Iraj dokázal vnímat nějaké pobavení, konečně by poznal skutečný význam ironie.

Ve své předchozí existenci střídal podobu. Ze zuřivého vlka se proměňoval v člověka s černým srdcem a zase zpět.

A předtím?

Vynořily se obrazy a pronikly tlustou skořápkou jeho bolesti.

Byl opět chlapcem v Alisarrianově tajné jeskyni a skládal pokrevní přísahu věčné věrnosti Safarovi. Byl opět mladým pouštním princem a vedl své armády proti démonskému králi Manacioví, jenž ohrožoval lid Esmíru zotročením. Byl zase králem králů, který zradil Safara, neboť se obával, že ho Timura zradí dřív. Byl opět příšerou, jež se mstila Safarovi za nespáchané hříchy.

Jak se každý z těchto výjevů zjevoval a opět se rozplýval v pěnu, jež spalovala duši, Iraj se postupně nořil do vědomí, které bylo nějakým způsobem odděleno od jeho bolesti. Připadal si, jako by se na chvíli vymanil z vířícího moře, aby spočinul v povědomém a přesto cizím světě.

Byl jen nízkým stvořením toužícím nalézt vysvobození ve smrti. Ale ze zoufalého pokusu o útěk se zformovalo cosi mnohem pevnějšího.

Přepadla jej první myšlenka: *Kde je Safar?*

S touto myšlenkou se dostavilo zesílené povědomí: Safar je nablízku! A také trpí bolestí. Následovalo uspokojení, ale další zjištění je zmařilo: Safar zdaleka netrpí tolik jako Iraj.

Vytáhl se výše z moře utrpení, odhodlán Safara nalézt. Jak tak činil, vnímal, že se za ním ženou další naříkající stvoření. Plačící stvoření. Zlá stvoření. Připlazilo se k němu něco jako chapadlo. Potom druhé a třetí.

Věděl, kdo jsou. Když ještě měli jména, byli to Kalasariz, Fari a Luka. Iraj jim už jednou unikl, ale nějakým způsobem jej pronásledovali.

Nebyly to hlasy, ale přízraky hlasů, které k němu doléhaly jako suchý šustot mnoha brouků prolézajících jeho pamětí. „Král! Kde je král?“ A: „Tudy, bratři!“ A: „Za ním! Za ním!“

Iraj sebral všechnu zbývající sílu. A vrhl se vpřed, divoce poskakuje jako pronásledovaný červ.

Musí uniknout. Musí se dostat k Safarovi.

Rozkřičel se: *Safare, Safare! Počkej na mě, Safare!*

KAPITOLA ČTVRTÁ

Barbarská královna

Král Rhodes v obrovské pěsti potěžkával měšec zlata. „Za další takový," zamumlal, „můžeš být pro mě za mě třeba králem celého Syrapisu."

Jeho vousatá ústa se rozevřela jako chlupatá brána a úsměv odhalil žluté ulámané zuby. „Král králů' je ten titul, o němž se v poslední době hodně šušká. Jestli o něj skutečně stojíš, nebudu ti stát v cestě."

Rhodes dělal divadlo pro poddané, kteří se vděčně smáli žertům svého krále a shlukovali se blíž k pódiu, aby jim z rozhovoru neuniklo ani slovo.

Palimak se ušklíbl. „To zkoušeli už v Esmíru," utrousil. „Nefungovalo to."

Davem se neslo rozezlené mumlání. Nelíbilo se jim, jak Palimak drze odsekl jejich králi.

Rhodes si zabořil tlusté prsty do vousů, aby se v nich podrbl. „Chytrá odpověď," řekl. Ozdobeným palcem ukázal na vyzáble vyhlízejícího šlechtice po svém boku. „Zrovna nedávno jsem říkal svému ministrovi - tady Múndimu - jaký jsi chytrý princ. Zárný příklad pro mě a pro mé bratry krále."

Palimak si nemohl nevšimnout kontrastu mezi drahokamem zasazeným do palcového prstenu a špínou pod královými nehty. V duchu si připomněl, že musí postupovat s větší opatrností. Nebylo by moudré podcenit tohoto muže. Ze všech králů Syrapisu byl Rhodes ten největší, nejkrutější a nejbarbarštější.

Avšak v těch jeho vodnatých očích se zračilo mnohem víc než jen pouhá mazanost. Byl zjevně velmi dobře informován svými zvědy. Jeho naznačované vědomosti o Palimakových dřívějších nesnázích s Irajem Protarusem toho byly jasným důkazem. Jedno se však Palimak již naučil, a to, že s Rhodem se dá jednat jedině silou.

Jak Koralean - ten prohnáný starý karavaník - říkával: „Rhodes ti jde buďto na ruku, nebo po krku."

„To od vás rád slyším, Veličenstvo," odvětil Palimak a ani se neobtěžoval zastírat ironii svého prohlášení.

Obrátil se k Leirie, která klidně stála po jeho boku, palce zaklesnuté do opasku. „Až se vrátíme domů," řekl jí, „připomeň mi, abych se postaral o otevření zvláštní školy pro syrapiské krále. Začneme s lekcemi pravidelného koupání a péče o zevnějšek."

Leiria se nepatrně usmála. Rozhovor sotva vnímala a oči jí poskakovaly ze strany na stranu, jak pátraly po případném nebezpečí.

Navenek se Rhodes po Palimakových slovech neurazil. Funěl a plácal se masitou rukou do stehna tlustého jako sloup.

„Co je to s vámi Kyraniany?" otázal se. „Příčí se vám pořádná chlapská vůně?" Nakrčil čelo, předstíraje ustaranost. „Dělám si o tebe starost, můj princ. Myješ se častěji, než je pro tebe zdravé. Nu, když nebudeš opatrný, dostaneš zimnici a zemřeš nám. Byla by velká škoda vypustit duši takhle mladý. Právě teď, když tě začínáme poznávat a milovat."

Palimak se ironicky zašklebil. „A co mé zlato?" poznamenal. „Zdá se, že to máte také rádi."

Rhodovo těžké obočí se naježilo a král se zamračil. V davu to opět rozezleně zašumělo. Leiria se pohnula schválně tak, aby její brnění varovně zachřestilo.

Leiria si uvědomila, že ten, kdo nebyl obeznámen s praktikami na dvoře krále Rhoda, by Palimakovu drzost považoval za kapitální hloupost. Koneckonců, ona a on byli jedinými Kyraniany na pódiu s králem. A toto pódium, které ještě před chvílí pozorovali ze vzduchu, bylo obklopeno stovkami králových poddaných, kteří ode zdi ke zdi zaplňovali otevřené nádvoří.

Takový dav jednoznačně dokázal zastrašit. Stejně jako jejich král byli všichni špinaví. Šaty měli samou skvrnu od jídla, ačkoliv některé z nich byly překvapivě zručně ušité. Byli to vysocí lidé; dokonce i některé ženy měřily téměř šest stop. Muži ukazovali děsivě potetované tváře a mnohé ženy odhalovaly zuby zbroušené do špičky. Leiria se málem otřásla hrůzou.

Ačkoliv o tom neexistoval žádný důkaz, povídalo se, že Rhodes a jeho poddaní jsou kanibalové. Nebylo však pochyb, že sbírají hlavy svých nepřátel. Mnohým z nich se u opasků houpaly scvrklé

hlavy, zdobené pestrobarevnými stuhami zapletenými do vlasů.

Kdykoliv jindy by tento dav vtrhl na pódium a Palimaka s Leiriou rozsápal na kusy.

Leiria vzhlédla k obloze. Nad hlavami jim kroužil velký vzdušný koráb - mrakolod'. Zábradlí lemovali lučištníci s namířenými šípy a připraveni vystřelit. Byly to magické šípy, zkonstruované Palimakem - za pomoci Gandary s Gandarím - aby zapálily a hrozivě sežehly jakýkoli cíl, který zasáhnou.

Jedině tyto a ještě další čarodějné zbraně, jimiž byl Biner se svou posádkou vyzbrojen, Leirie s Palimakem zajišťovaly bezpečí. Rhodes z vlastní velmi bolestivé zkušenosti dobře věděl, že jakýkoliv výhružný pohyb z jeho strany způsobí okamžitou a krutou odplatu shora.

Král zachytil Leiriin pohled a očima instinktivně přeskočil nahoru - a zase zpět. Zpozorovala krátký, neovladatelný záchvěv strachu.

Potom se však Rhodes vzpamatoval a v posměšně vřelém gestu si položil chlupatou ruku na pancířem chráněnou širokou hrud'. „Zde je pravda, mladý princí," oslovil Palimaka. „Promlouvá přímo od tohoto starého srdce. Navzdory našim... ehm... potížím v minulosti, o tobě nyní smýšlím jako o synovi, kterého mi bohové nikdy nedopřáli."

Leiria zahlédla v Palimakových očích nebezpečný žár: věděla, že myslí na Safara a že jej Rhodova poznámka urazila. Někdy zapomínala, jaký mladý Palimak ve skutečnosti je. A s mládím se snoubí prchlivá povaha.

Skočila jim do řeči dřív, než mohla nabrat špatný směr. „Pardon, Veličenstvo," promluvila k Rhodovi, „ale zdá se, že tu něco chybí." Okázale se rozhlédla po pódium. „Například rukojmí, na němž jsme se dohodli."

Rhodes náhle posmutněl. „Kam až to došel tenhle svět?" zabručel, „když nikdo nevěří slovům syrapiského krále? Pro předání s rukojmím nevidím nejmenší důvod. Máte mé slovo, že tento mír a všechny jeho podmínky budou dodrženy."

„Jednou z klíčových podmínek bylo, že nám předáte rukojmí," namítla Leiria.

Obrátila se k Palimakovi. „Jak se zdá, král Rhodes stále nevěří, že to myslíme vážně, můj pane," řekla mu. „Radím, abychom teď odletěli a nechali mu více času na rozmyšlenou."

Palimak pohlédl na krále. „Je to snad vaším přáním?" zeptal se. „Jestli potřebujete více času na rozmyšlenou, jsem připraven vám jej poskytnout. Blokáda však bude pokračovat."

Blokáda, o níž se zmiňoval, byla jednou z hlavních událostí, které Rhoda donutily zasednout k vyjednávacímu stolu. Koralean stál v tuto chvíli před hlavním Rhodovým přístavem s malými ale dobře vyzbrojenými žoldáckými loděmi, čímž velmi účinně uzavřel Rhodovy lodě v přístavu a odřízl veškerý obchod s vnějším světem.

Rhodes hlasitě vzdychl. „Dobře tedy. Když na tom trváte." Otočil se a dal rozkaz jednomu ze svých pobočníků.

Chvilí nato se ozval hlasitý vriskot - jako kdyby někdo právě našel dostatek hlouposti k tomu, aby popadl tygra za ocas! Následovala ohnivá smršť ječivých nadávek a výhrůžek.

Palimak slyšel, jak někdo spílá: „Dejte ty pracky pryč, vy synové zblešených čubek! Vydrápu vám ty vaše odporné oči z hlavy a prolhané jazyky vyrvu z hrdel!"

Otevřel ústa údivem, když dva rudolící vojáci vystoupili na pódium, s kousajícím, kopajícím a drápajícím uzlíkem zuřivosti mezi sebou. Z ran na rukou a na tvářích, které již v zápase utrpěly, jim kapala krev.

Palimakovi trvalo nejméně minutu, než si uvědomil, že to před krále táhnou ženu, žádné vyjící zvíře.

A jakou ženu! Byla zhruba stejně vysoká jako Leiria, pružná a svalnatá jako veliká kočka, žlutohnědé vlasy jako lev a pronikavé, zářivé diamantové oči. Její polonahé tělo zářilo krásou - někdo se ji zjevně pokoušel násilím obléknout, ale ona si to nedala líbit.

Bohatý šat vykládaný drahými kameny a zlatými korálky roztrhaný na cáry odhaloval krásně tvarované údy. Její cudnost chránil před očima veřejnosti pouze úzký prsní pás a skromná bederní rouška.

Nevypadala však, že by jí to nějak vadilo. Žena byla natolik rozzuřená, odhodlaná vrhnout se na vojáky a podrápat je nehty ostrými jako dýky, že z ní prakticky padaly zbytky původního oděvu. Po chvíli, která se zdála jako věčnost, ji vojáci dovlekli k trůnu.

Král Rhodes kymáclivě vstal a napřímil se jako rozzuřený medvěd. Palimak jen taktak že potlačil zájímání. Věděl, že je Rhodes velký, ale, probogy, netušil, že je takhle velký! Přinejmenším sedm stop, ramena široká jako nákladní vůz.

„Přestaň s tím, dcero!“ zaburácel Rhodes. „Jak se opovažuješ, takhle mě ponižovat před našimi přáteli.“

Žena okamžitě přestala zápasit a narovнала se. V jejích očích však nebyla ani špetka strachu. Nevraživě pohlédla na vojáky, kteří těžce polkli, váhavě ji pustili a ustoupili.

Žena zvedla hlavu, aby se setkala s Rhodovými očima, a povýšeně se ušklíbla: „Kašlu na tvé ponížení, drahý otče! Ano, kašlu!“

Rychle a velmi vznešeně si přes sebe přetáhla oděv, takže roztrhané cáry najednou vypadaly jako šaty královny.

„Zacházíš se mnou jako s otrokyní odvečenou na trh.“ Pevnými, štíhlými prsty si projela vlasy. „Vlastně hůře než s otrokyní. Koneckonců, otrokyně mají alespoň nějakou cenu. V tomto království se velmi záhy ukázalo, že královna tu nemá žádná práva ani úctu!“

Rhodova tvář přešla z fialové do normálního přemírou alkoholu způsobeného ruměnce. Obrátil se k Palimakovi s Leiriou a slastně se zazubil.

„Dovolte mi, vznešení,“ řekl tak mírně a zdvořile, že mohli být klidně na nějaké pěkné hostině, „abych vám představil svoji dceru, královnu Jůli. Vaše rukojmí!“

Leiria se na oko zakuckala, vzpomatovala se a pokývla hlavou. „Ach, moc mě těší, ehm.“

Palimak jen zíral a na nic se nezmohl. Celý jeho slovník se zarazil někde poblíž obrovského knedlíku v hrdle. Leiria mu vrazila loktem do žeber.

„Eh, ano,“ zaskřehotal, „moc... rád... se s vámi...“ Zbytek se ztratil.

K Palimakově velké nelibosti se k němu Jůli otočila čelem. Zkoumala jej pronikavým pohledem od koruny až k patě. Palimak se náhle cítil velmi malý a velmi mladý. Asi jako střevle, kterou hodlá polknout velká ryba.

Ve stejný okamžik mu tichý hlásek zašeptal do ucha. „Pozor, mladý pane. Je to čarodějka!“ Byl to Gandarí, zmenšený do velikosti blechy na jeho rameni. Ve chvíli, kdy zaslechl služebnickovo varování, ucítil, jak mezi ním a Jůli přeskočila magická jiskra.

„Takže ty máš být mým věznitelem,“ pronesla Jůli hlasem plným pohrdání.

Než mohl zareagovat, obrátila se zpět k Rhodovi. „Co se to tu děje, otče?“ zeptala se stejně ironicky. „Byl jsi poražen armádou dětí, nebo je to jen další z tvých sprostých vtipů?“

Rhodes zrozpačitěl a pokrčil rameny. „Jen pro změnu jednou udělej, co ti říkám, dcero. Byly dohodnuty určité podmínky a já se je pouze snažím dodržet. V sázce je má čest.“

S očima stále na otcovi Jůli ukázala dlouhým prstem na Palimaka. „Kašlu na tvoji čest, otče. Nemůžeš po mně přece chtít, abych s *ním* odešla!“

Rhodes zasupěl. „Už jsme o tom přece mluvili, Jůli. Jako mé nejstarší dítě jsi následnicí trůnu. Avšak ať jsem zatracen, jestli kdy žena převezme mé žezlo.“

Vyčítavě na ni pohlédl. „Proč ses neprovdala za žádného z těch hodných a čestných princů žádajících o tvoji přízeň, které jsem přivedl do tvé komnaty? Všechno by bylo mnohem jednodušší.“

„Vždyť to byli buďto křupani, nebo zbabělci, otče,“ odvětila Jůli. „Navíc úplně hloupí. Snad ode mě nečekáš, že propůjčím titul nějakému hlupákovi, zatímco se sama budu krčit někde v ústraní a po tuctech plodit přihlouplé bastardy jako nějaká chovná svině?“

Leiria měla co dělat, aby se ovládla. Cítila se jako nechtěný svědek intimní rodinné rozepře a nechtěla se jí účastnit. Moc si přála, aby tam byl Koralean. Starý moudrý karavaník by měl jistě v rukávu pár dobře volených frází, kterými by ty lidi umlčel.

Palimak, ačkoliv dospělý na duchu, byl na podobné věci příliš mladý a vyvedlo ho to z míry. Vždyť jim vlastně nerozuměla ani *ona*, a to táhlo na třetí křížek života, v němž byla milenkou velkého krále a zamilovala se do mocného čaroděje. *Navíc* jako vojenská velitelka prošla bezpočtem válek.

Rhodes si zamnul ruce - u něj vzácná očista, třebaže jen vzduchem. „*Skončil jsem s tebou, dcero,*“ prohlásil. „Konečně jsem ti našel povinnost, které se nemůžeš vyhnout. Tvé království po tobě žádá oběť. Nemůžeš ji odmítnout!“

Jůli se napřímila a Leiria z jejích zúžených zorniček vyčetla, že se chystá slovně stáhnout otce z kůže. Bylo na čase s těmi všemi hloupostmi skoncovat. Před nimi jsou mnohem důležitější úkoly než nějaká hloupá rodinná hádka!

Leiria tasila meč a charakteristické zařinčení oceli všechny přikovalo. Její okované boty zaklapaly, když s napřaženou čepelí vykročila s hrotem namířeným přímo na Jůli.

„Co to má znamenat!“ vykřikl Rhodes a udělal krok vpřed, ale zároveň pohlédl vzhůru na vznášející se vzdušný koráb se všemi těmi lučištníky a zaváhal.

Jůli zpražila Leiriu divokým pohledem. „Budu snad zavražděna před očima vlastního otce?“

zavrčela. Jakkoliv směle její slova vyzněla, přesto na Leiriino neohrožené přiblížení zareagovala mírným příkrčením.

Leiria napráhla meč, jako kdyby chtěla zaútočit, ale poté jej rozvážně spustila před sebe a obrátila jej na plocho. Čepel se zastavila těsně před dívčíným srdcem.

„Královno Jůli," pronesla Leiria se vši obřadností, jíž byla schopna, „dáváš nám svůj královský slib, že se svěříš do našeho zajetí? A že se nepokusíš utéci nebo nebudeš plánovat útěk po dobu, kdy budeš v naší péči?"

„To je směšné," namítala Jůli.

„Přísahěj, dcero!" zaburácel Rhodes.

Královna Jůli si dramaticky povzdychla. „No tak dobrá." Položila ruku na plosku meče a řekla: „Tak přísahám." Nevraživě pohlédla na Leiriu. „Tak a máte mé čestné slovo. Už jste spokojeni?"

Na chvíli se Leirie zdálo, že v Jůliných očích zahlédla záblesk pobavení a napadlo ji, jestli to všechno není jen jedno velké divadlo. Ale jestli ano, tak za jakým účelem?

Palimakovi se konečně vrátil hlas. „Musíme vás neprodleně dopravit na palubu, Vaše Výsosti," oznámil Jůli. „Musím s vaším otcem probrat i jisté jiné věci."

Pokynul Binerovi a z mrakolodi byl na silném laně okamžitě spuštěn velký houpající se koš.

„Ale co mé věci?" otázala se Jůli. „Nemám zabaleno žádné oblečení ani osobní potřeby."

„Oblečení vám poskytneme," ujistil ji Palimak.

„Ale co má kuše a můj meč," namítala Jůli. „Nemohu je zde nechat."

Z nějakého důvodu Palimak nebyl překvapen, že si královna Jůli tak cení svých zbraní. Málem povolil, ale vzpomněl si na Gandarovo varování. Jestli je Jůli doopravdy čarodějka, Palimak jí určitě nechtěl poskytnout takovou skvělou příležitost, jak do svých zavazadel propašovat čarodějné potřeby.

„Nebudete je potřebovat," ujistil ji.

Dříve než Jůli stačila znovu něco namítnout, koš - obsluhovaný statnými členy posádky - dosedl na pódium.

„Nastupte si, Vaše Výsosti," vyzvala ji Leiria, aniž by se snažila zachovat obřadní tón.

Jůli se ušklíbla a vykročila ke koši. Avšak dříve než do koše vlezla, obrátila se ke králi Rhodovi. „Tohle tě bude velmi mrzet, otče."

S těmito slovy za asistence posádky nastoupila do koše a ten byl rychle vyzvednut nahoru. Z davu se ozývaly vzdechy a udivená zvolání lidí pozorujících, jak králova dcera mizí ve vzdušném korábu.

Palimakovi se vrátily všechny smysly a otočil se, aby Rhoda oslovil. Vytáhl z kabátu další měšec zlata a podržel jej králi před očima. „Než odletíme, chtěl bych ještě něco podniknout. A jsem ochoten za to bohatě zaplatit."

Rhodovi se při pohledu na nabízený měšec mincí chamtivě zaleskly oči. „Tak spust'. Jsem si jist, že se nějak dohodneme."

KAPITOLA PÁTÁ

Kouzelný hřebec

Černá klisna poskakovala zoufale blízko, když se za ní Kyšmet hnal přes potměnou pláň, srdce a slabiny nabitě sžíravou touhou.

Nad nimi se stahovala šedivá mračna v obrovské, blesky nabitě pěsti. Prudký vítr hnal Kyšmeta dál - byl tak nabitý touhou, že mu ze sněhobílých zad létaly dlouhé modré jiskry. Pod jeho kopyty se valily stíny mraků jako rychle se pohybující vlny.

Za ním se hnalo velké stádo zázračných koní, včetně padesáti klisen, které byly jeho ženami. Na této magické planině byl králem hřebců a nikdo se mu neodvážil postavit do cesty. Svými mocnými kopyty zabíjel útočící lvy a rozháněl smečky šakalů, kteří si chtěli udělat večeri z jeho hříbat; pokořoval rivalské hřebce, kteří si dělali nároky na jeho čtyřnohý harém.

Klisna se objevila jen před několika dny pastvy.

Přišla jako sen - za soumraku, kdy se hmyz zvedal v hustých bzučících mračnech nad sladkými travinami. Ptáci a netopýři kroužili v těchto mracích a radostně opěvovali hojnost tučné potravy.

Kyšmet se právě chystal zaržát na znamení, že se má stádo odebrat do odpočinkového území, které během dne vytipoval: malé údolí ukryté mezi čtyřmi nízkými kopci, které je snadno ochrání před nočními slídiči.

Ale vtom se oblak zářící pestrobarevným hmyzem rozestoupil a vyskočila z něj klisna.

Jakmile ho spatřila, zastavila se.

Když zařehkala na pozdrav, z něžných nozder jí vyšla pára. Otočila se a přes svá krásná ramena na něj uhrančivě pohlédla.

Kyšmet užasle zařehkal, na chvíli přikovaný smělostí té podivné klisny. Potom si na ni nejasně vzpomněl. Setkali se v jiném světě, kde Kyšmet kdysi žil se svým pánem.

Až na to, že tehdy na klisně seděla vysoká žena, podle lidských měřítek stejně krásná jako klisna v Kyšmetových koňských očích. Tuto lidskou krásu vycítil z toho, jak jeho pán se při pohledu na jezdkyňi náhle vzepjal v sedle a začal vyzařovat silný odér touhy. Touhy stejně prudké jako žár, jenž Kyšmeta bodal do slabin, když pohlédl na klisnu.

Pán i kůň pronásledovali klisnu s jezdkyňí, ale ty po dlouhé a mučivé honičce zmizely. Později se objevily znovu, tentokrát aby Kyšmeta a jeho pána provedly sněžnou fujavicí prodchnutou černou magií a nebezpečím. Divoká jízda skončila tím, že klisna a její paní zmizely stejně záhadně jako předtím.

A teď tu byla klisna znovu - ovšem bez jezdkyňě.

Kyšmet na ni zařehkal rozkaz, aby zůstala stát, načež se rozběhl, aby si ji vzal.

Ale klisna jen pobaveně zaržála, vystřelila jako blesk a hnala se po pláni do snášející se tmy. Kyšmet ji chvíli pronásledoval, ale byl donucen otočit se a postarat se o své stádo. Strávil dlouhou noc přecházením sem a tam po pastvině a chvěl se ve vzpomínkách na její vůni.

Za úsvitu se klisna vrátila, aby jej znovu uvedla v pokušení. Postavila se na zadní, zařehkala svůdnou výzvu a odtancovala pryč s Kyšmetem v patách. Ať však běžel jak běžel, vždycky se jí dařilo udržet si pohodlný náskok, dokud nebyl donucen honičku vzdát a vrátit se.

Při její příští návštěvě byl však již připraven. Vůdcové stáda čekali na jeho signál, a jakmile se za klisnou rozběhl, shromáždili harém a následovali ho.

Honička pokračovala celý den až do pozdního odpoledne.

Když se stíny noci přelily přes zvrásněné čelo vzdáleného pohoří, Kyšmet náhle došel ke vzrušivému poznání, že klisna začíná být unavená.

Její tempo pokulhávalo, ztěžka dýchala a z nozder jí kanuly chuchvalce bílé pěny.

Vtom se zastavila a on vítězně zařehkal; rozběhl se, aby ji dohonil a vzal si ji.

Ale najednou se zablýsklo a zničehonic se objevila lidská žena, která spadla z oblohy a ladně se snesla klisně na hřbet.

Překvapený Kyšmet smykem zastavil. A vtom se on, klisna i ta žena proměnili v živý ostrov a

stádo kolem nich plynulo jako velká zvířecí řeka. Bylo slyšet jen dusot a řehtání, jak se koně hnali dál, jejich král zapomněn.

Nato se rozhostilo ticho až na vzdálené dunění kopyt prchajícího stáda.

Zena vznešeně zvedla ruku a jedním prstem ukázala na Kyšmeta.

Zafuněl nevěda, co má dělat.

Kyšmet cítil lechtavou spršku magie - povědomé magie. Magie, která jej kdysi donesla do tlamy ledového pekla.

Žena zvolala: „Tvůj pán čeká!“

S těmito slovy se i s klisnou otočila a vyskočila vzhůru k nebesům.

Kyšmet vyskočil za nimi.

Vzhůru, vzhůru, vzhůru... až se kolem jejich dráhy začaly shlukovat hvězdy.

Ve třpytivé dáli Démonský měsíc zářil tichou, krvavou výzvou.

Kyšmetovo silné srdce se rozbušilo očekáváním.

Volání, na které tak dlouho čekal, konečně přišlo.

KAPITOLA ŠESTÁ

Kde čeká temnota

Palimak se krčil ve tmě tak husté, že mu to připadalo, jako by byl zahalen do mokrého prostěradla. Neslyšel nic než vlastní dech a nestálé kapání vody z neviditelného stropu někde nad jeho hlavou.

Byla bolestivě chladná - jako klepeta svírající klouby, v místech, kde napínaly látku jeho vlněného úboru. Ledová mořská voda utvořila na podlaze tunelu tenký slaný film, který mu propaloval podrážky bot. Kovová přilba na hlavě, která ho měla chránit před ranami meči a kyji, mu připadala jako bolestivě ledová svatozář.

Najednou měl pocit, jako by z něj prostřednictvím té přilby byla odsávána energie, a tak ji shodil z hlavy. Dopadla na zem a zazvonila, až z toho naskakovala husí kůže.

V tu chvíli spadla další kapka ledové vody a on poskočil, jako by jej neviditelná příšera popadla za zátylek.

„Nemusíš mít strach, mladý pane," uklidňoval ho Gandara. „Nikdo tu není."

„Až na ty krysy," poznamenal Gandarí. „Zapomněl ses zmínit o krysách."

„Na nic jsem nezapomněl," ohradil se Gandara. „Jen jsem svého pána nechtěl znervózňovat."

„Možná, že by měl být nervózní," namítl Gandarí. „Jsou to pěkně velké krysy."

Oba služebníci seděli Palimakovi každý na jednom rameni a ačkoliv nebyli ve tmě viditelní, podle jejich váhy poznal, že jsou proměněni do plné velikosti - zhruba tři dlaně vysokí.

„Je mi jedno, jak jsou velké," řekl Gandara. „Náš pán je velmi statečný."

„To je sice pravda," odpověděl Gandarí, „ale je jich tu hrozně moc. A přibližují se!"

„Přestaňte už s těmi krysami," nařídil jim Palimak, „a raději vyrobte nějaké světlo."

„Chtěl jsem tě jen varovat, mladý pane," ospravedlňoval se Gandarí. „Nemusíš na mě hned vrčet."

„Ty jsi opravdu hrozně hašteřivá bytost," řekl Gandara svému bratrovi. „Kéž tě tak matka snědla, jak jsem jí radil."

„O mé matce mlč!" vyštěkl Gandarí.

„A nebudu mlčet," okamžitě mu oponoval Gandara. „Vždyť jsi jen obyčejný-"

„Světlo prosím," přerušil je nazlobeně Palimak.

„Dobrá! Dobrá!" chlácholil ho Gandara.

Ozvalo se mumlání malých služebníků a poté klapání drápků, jak prováděli své kouzlo.

Prásk! A asi šest stop nad podlahou tunelu se náhle objevila žhavá koule.

„Tady je tvé světlo, mladý pane," oznámil Gandara.

Palimak se polekal, když spatřil, jak se tucty chlupatých tělíček daly na úprk mimo dosah tlumeného mihotavého světla.

„A tady jsou tvé krysy," dodal Gandarí s jistým zadostiučiněním. „Varoval jsem tě. Je jich opravdu hodně."

Palimak se otrásl hnusem. „Zbavte mě jich," poručil.

„Správně máš říci ‚prosím‘," zakabonil se na oko ublíženě Gandara.

„Milostiví bohové," připojil se Gandarí. „Jeden by si myslel, že jsme ho ani nenaučili slušnému chování."

Palimak vzdychl. Malí služebníci, které mu otec odkázal, jej hlídali již od plínek - rozporupné pozhledy navzdory jejich skvělým magickým schopnostem.

Ačkoliv na svět přišli jako dvojčata, co se týče vzezření, každý z nich představoval opak toho druhého. Gandara měl elegantní lidské tělo, ale hlavu a drápy démona. Gandarí se naopak pyšnil tváří snědé pohledného člověka, posazenou na démonském torzu. Oba byli pěkně oblečení do blůzek, kamašů, pláštíků a naleštěných botiček.

Vyznačovali se nenasytností, otravností a hašteřivostí a nikomu krom Palimaka nebyli k ničemu. Ačkoliv měli přikázáno, aby jej poslouchali, nebylo radno se s nimi přít, když je popadla jejich špatná nálada.

Prosím! řekl Palimak.

„Já mám *hlad!*“ postěžoval si Gandarí.

„Prosím zabírá mnohem lépe společně s pár laskominami,“ dodal Gandara.

Palimak potlačil zoufalé záupnění a zabořil ruku do kapsy, aby vytáhl hrst sladkostí. Dva služebníci je okamžitě zhltili.

Gandara říhl. „To má být všechno?“ otázel se.

„Máme *pořád* hlad,“ přidal se Gandarí.

„Ještě slovo,“ procedil Palimak mezi zuby, „a přísahám, že vás oba proměním ve velké, tlusté, slizké slimáky!“

Služebníci se zajíkli a bez dalšího otálení se pustili do práce. Skočili na podlahu tunelu. Fialově se zablesklo a náhle se proměnili ve dvě opravdu velké a kruté kočky.

Kočky/služebníci vystřelili do tmy.

Následoval výbuch zuřivého vriskotu a vyděšeného pískání.

Palimak se záhy ocitl v proudu šedých těl, jak krysy prchaly ze tmy a řítily se rovnou na něj.

„Co se to děje!“ vykřikl, když mu jedna obří krysa vyběhla po noze.

Odhodil ji pryč. A odháněl dál, kopal, plácal rukama a klel, jak souvislá řeka pištících hlodavců plynula kolem něj, přes něj, a dokonce i mezi jeho nohama v úprku před běsnícími služebníky.

Zanedlouho bylo po všem a on zůstal stát vzteklý a udýchaný, zatímco Gandara s Gandarím se již v původní podobě poklidně šourali na světlo.

„Jsou pryč, mladý pane,“ pípl Gandara.

Rozzlobený Palimak otevřel ústa, aby jim dal co proto. Potom ale jen pokrčil rameny. K čemu by to bylo? Jeho chyba, že rozkaz nebyl určitější. Když si služebníci mohli vybrat z několika řešení, obvykle zvolili to, které jejich pánovi připravilo co nejkrušnější chvíli.

V zájmu zachování smíru ze sebe vydoloval: „Díky, hoši,“ a pustil se do práce.

Palimak pokynul rukou a oba mu vyskočili zpět na ramena. Plížil se dál, před sebou světelnou kouli, která mu svítila na cestu.

Téměř okamžitě však zklamán zjistil, proč se zpanikařené krysy vyřítily přímo na něj.

Chodba totiž zničehonic končila holou stěnou.

„No, chtěli jsme ti to říci, mladý pane,“ omlouval se Gandara. „Tunel nikam nevede.“

Palimak byl ohromen. „Co se stalo?“ zasípal. „Takhle to v žádné z mých vizí nevypadalo! Byl tu otvor! Viděl jsem ho naprosto jasně. V obou případech!“

„Jedna věc tu není v pořádku, mladý pane,“ spustil Gandarí.

„Vlastně dvě,“ doplnil Gandara.

„Ach, drž už hubu!“ dožadoval se Gandarí.

Palimak zavrčel, aby byli zticha, a služebníci zmlkli. Velmi dobře si uvědomoval, v čem vězí jeho problém. Nebo se to alespoň dohadoval.

Už na začátku si měl uvědomit, že to nebude tak snadné. Od chvíle, kdy vstoupil do úst Asperovy modly, vnímal nějakou nekalost. Připadalo mu, jako by v těch místech byla nedávno provozována ta nejčernější magie.

Ačkoliv nenašel žádnou viditelnou stopu, vnímal vlhké následky pradávného čarování. Dojem nebezpečí byl tak silný, že Palimak raději poslal Leiriu i ostatní členy skupiny pryč a spustil nejsilnější sérii ochranných kouzel ze svého arzenálu.

Nebezpečí se zdánlivě zmírnilo. Jakmile však se svými strážci postoupil hlouběji do tunelu, pocit strachu se navrátil se stejnou intenzitou jako předtím.

Ačkoliv Leiria i ostatní zuřivě protestovali, poručil jim, aby na něj počkali u vchodu, zatímco on bude zkoumat hlouběji. Slíbil, že bude pronášet očistná zaklínadla, aby neměl žádné problémy, až půjde zpět.

Po pěti hodinách hledání ve tmě - používal jednu magickou světelnou kouli za druhou - si začal uvědomovat, proč na něj král Rhodes hleděl s takovým podivem, když mu předložil svou žádost.

„Modla?“ řekl překvapeně. „Do modly nikdo nechodí!“

„Nicméně,“ ujistil jej Palimak, „přesně to chci udělat.“

Král Rhodes se ho kupodivu dál nevyptával. Oči jakoby mu zářily tajuplným potěšením, když svému soupeři uděloval svolení.

Když Palimak opětovně zkoumal holou stěnu, znovu se zamyslel nad královou reakcí. Když vstoupil do tunelu a narazil na stopu po starých kouzlech, naskytlo se možné vysvětlení: Rhodes zřejmě doufá, že v temnotách číhá nějaká zlá magická síla, která za něj vykoná to, o co se pokouší

od chvíle, kdy Kyraniané přistáli u břehů Syrapisu.

To jest zabít Palimaka.

Ten však nyní dosáhl konce tunelu a nenašel tam nic, co by představovalo nějaké evidentní nebezpečí.

Gandara se mu náhle napružil na rameni. „Pozor, mladý pane!“ zvolal.

Palimak se polekal. „Co se děje?“

„Tam!“ ukázal Gandarí na zeď. „Čeká to!“

„A je to moc, moc hladové, mladý pane,“ dodal Gandara.

„Raději bychom odtud měli zmizet,“ navrhl Gandara.

Palimak je ignoroval, vytáhl dýku, otočil ji a začal poklepávat na stěnu.

Znělo to jako bušení na buben. Zeď byla dutá!

A vtom ze stěny začala stoupat pára. Palimak si jí nevšímal a poklepával dál.

KAPITOLA SEDMÁ

Královna Čariz

Palimakovo klepání se rozléhalo v obrovské temné síni na druhé straně zdi.

Klep, klep. Klep, klep.

Potom se ozval šustot jakoby suchých křídel obrovského hmyzu vyrušeného ze dřímoty.

Klep, klep, klep.

„Poslouchejte, sestry," zaskřehotal nějaký hlas. „Někdo sem jde!"

Klep, klep.

„Ticho, sestry," ozval se jiný. Byl tak děsivý, že kdyby jej slyšely nějaké lidské uši, zmrazil by jejich bláhového majitele až do morku kostí.

A bylo ticho.

Až na: Klep, klep. Klep, klep, klep.

Které se rozléhalo síní.

Královna Čariz se ošila na svém trůnu, zkoumajíc zdroj tohoto zvuku. Byla prakticky slepá, ale to zde nemělo žádný význam, neboť zrak by jí v jejím podzemním království věčné noci beztak nebyl k ničemu. Čichové smysly a sluch však měla tak vyvinuté, že rozeznávala Palimaka s jeho dvěma služebníky i přes tlustou skálu.

Klep, klep.

Klep, klep, klep.

Za klepáním našla obraz vysokého, bezkřídlého stvoření se dvěma nohama a dvěma rukama.

Klep, klep.

A v hladové mysli spatřila i malinkého Gandaru s Gandarím. Hověli si na rameni toho bezkřídlého stvoření.

Rozevřela nozdry a nasála horký vzduch v síni. Pach, který přicházel póry ve zdi, se vznášel jako pára vanoucí z druhé studené strany.

„Cítím člověka, sestry," řekla.

Ozvalo se tiché, hladové mumlání ostatních. „Člověk! Člověk! Člověk!"

Královna Čariz znovu zavěťřila. „A také démona."

Další mumlání. Namísto hladového však spíš zmatené. „Člověk a démon?"

Společná přítomnost obou ras pro ně byla ohromující. Mohou to být ta stvoření na ramenou bezkřídlé bytosti?

Odpověď přišla s pachovou stopou prostupující póry kamene. Všechny nastražené smysly jí oznámily, že ta dvě stvoření jsou čistě magická. Že nemají žádnou reálnou formu. Jsou to výtvary, žádné opravdové živé bytosti. Podivní duchové, jejichž původ byl věru pradávný. Čariz se sama pro sebe usmála. Téměř vnímala přítomnost dávné sestry, která je vytvořila.

Znovu nasála vzduch. Oddělila lidský a démonský pach.

Klep, klep, klep.

V mozku se jí zformoval obraz.

A potom pach stopovala do stejného a jediného zdroje - podle zvuku ta bezkřídlá bytost.

„Budou hody, sestry!" chechtala se.

„Pust'te ho dovnitř!"

Hladové mumlání zesílilo, ale vzápětí je přerušil jediný hlas:

„Pardon, Veličenstvo. Ale co když je to Safar Timura?"

Tato otázka představovala žhavou dýku vraženou do obrovského orgánu, který Čariz sloužil jako srdce a zároveň plíce. Už je to dávno, co se opravdu pořádně nasytila na lidské duši a úporný hlad jí narušoval paměť.

„Jak se opovažuješ vyslovit jméno Safara Timury?" zaskřípěla zuby. „To je zde zakázáno!"

„To je jedno, sestro," ozval se hlas. Patřil Tarle, její královské rivalce. „Musím se o tom zmínit pro dobro nás všech. Nevzpomínáš si snad, že to byl právě Safar Timura, který nás všechny málem

zničil?"

Královna Čariz si to pamatovala velmi dobře.

Znovu se ozval zvuk z druhé strany.

Klep, klep.

Vědomí se jí posunulo v čase a ona se najednou znovu ocitla v tom strašlivém okamžiku - nějakých deset svlékání kůže zpět - kdy stanula tváří v tvář svému nejobávanějšímu nepříteli, mocnému čaroději lordu Timurovi.

Avšak tentokrát se nacházela v Timurově mysli. Zahalená temnotou. Všude kolem číhalo nebezpečí. Prožívala vlastní i jeho pocity zároveň.

Čariz se zajíkala hnusem, když její mysl vstupovala do odporného těla vzpomínaného.

Byla teď Safar Timura! A obklopovala ji temnota a děsivé bytosti. A těmi bytostmi byla ona sama a její sestry!

...Slyšel, jak silné drápy skřípou o kamenný povrch a nos větří, jako když velké zvíře sleduje silnou pachovou stopu. Věděl, že musí rychle něco udělat, než bude nalezen.

Dostal spásný nápad. Věděl, že nemůže čekat a promyslet si jej, protože s přemýšlením by se dostavil strach a se strachem váhání, které by znamenalo jeho konec. Zformoval kouzlo, sepal ruce a zahulákal: „SVĚTLO!“

Ze všech stran vyšlehl tak silný záblesk světla, že ho to téměř porazilo. Předtím byl oslepen tmou; nyní byl oslepen jejím dobřela žhavým protějškem. Všude kolem se rozléhaly děsivé výkřiky bolesti. Vrátilo se mu vidění, ale to, co spatřil, mu doslova vyrazilo dech.

Vzpínala se nad ním nestvůra s obrovskými, mrtvolně šedými křídly roztaženými jako netopýr. Bylo to vlastně torzo ženy s dlouhýma nohama, které zakončovaly spáry s drápy. Na hlavě neměla jediný vlas a namísto nosu pouze nosní dírky v ploché tváři ve tvaru lopaty.

Safar už už chtěl uskočit, ale vtom si uvědomil, že stvoření je zcela zaneprázdněno naříkáním a zakrýváním si očí pařáty.

Odhodlal se k tomu, aby se rozhlédl kolem sebe. Nacházel se v obrovském uzavřeném prostoru plném barev. Vysoké, červené, modré a zelené pilíře se tyčily ke světelné záři a mizely v ní. Byly tam stovky zsinale bledých stvoření. Některá se krčila na podlaze a vyla bolestí, jiná visela jako netopýři z dlouhých nosníků, které přetínaly pilíře. Nestvůry se kroutily a křičely. Vypadaly jako nějaké děsivé vlajky utrpení, jež se třepotají v ďábelském větru magického světa.

Safar spatřil tu, kterou hledal. Znovu vykřikl magicky zesíleným hlasem, aby přehlušil sténání.

„TICHO!“

Na jeho povel všechny výkřiky i skřeky utichly a ozývaly se už jen tiché naříkavé prosby. „Slitování, bratře, slitování!“

Safar kráčel dál a prodíral se mezi rozechvělými těly, dokud nedošel k trůnu. Vypadal jako velká hromada kostí - ruce, nohy, lebky poskládané do tvaru obřího okřídleného křesla. Jak se přibližoval, viděl, že kosti jsou ve skutečnosti vytesány do bílého kamene. Stvoření, které z tohoto hrůzostrašného trůnu rozkazovalo, bylo stejné jako ta ostatní, až na to, že mnohem větší. Na hlavě mělo rudou kovovou pásku, která zřejmě sloužila jako koruna. Narozdíl od ostatních však stvoření mlčelo, a ačkoliv si v předklonu drželo drápy před očima, nijak nedávalo najevo bolest.

Safar se zastavil před trůnem. „Jsi královnou této ufňukané smečky?“ zeptal se nahlas, aby to všichni slyšeli.

„Ano, já jsem královna. Královna Čariz.“ Když odpovídala, opatrně zvedla královskou hlavu stále se zavřenýma očima. „Tady poroučím já.“

„Nikomu neporoučíš,“ odpověděl Safar a ozvěna jeho hlasu se rozléhala komnatou, „pouze když ti to já, lord Timura z Kyraniy dovolím.“

Královna Čariz mlčela.

„Rozumíš mi?“ dožadoval se Safar odpovědi.

Pokynul rukou a světlo se rozzářilo ještě jasněji. Bytosti vyjekly bolestí. Ani královna už se neubránila slabému zasténání, které jí uniklo mezi pevně sevřenými rty.

„Ano,“ zajíkla se, „rozumím.“

„Ano, pane,“ opravil ji Safar. „Budeš mě oslovovat jako svého ‚pána‘.“

Královna na protest zaskřípala zuby. „Ano... pane,“ vydolovala ze sebe...

Klep, klep. Klep, klep, klep.

Tento zvuk Čariz opět probral k vědomí.

A to právě včas, neboť jak prudce zvedla velkou hlavu, ucítila nebezpečí.

Ne však zvenčí, ale jen několik stop daleko, z místa, odkud se k ní sunula Tarla. Čariz v dechu své rivalky ucítila pižmo nenávisti. Slyšela tiché klapání drápů natahujících se po jejím krku.

Královna máchla mocnými pařáty. Ozval se výkřik, pád těla. Dóm prostoupila opojná vůně smrti.

A bylo po Tarle.

Z řad královniých poddaných se ozýval vzrušený šepot, jak byla předávána zpráva o tom, co se stalo.

„Je tu ještě někdo další, mé sestry," ozval se Čarizin zlověstný hlas, „kdo by mě chtěl vyzvat na souboj?"

Šepot zmlkl.

Ticho.

Až na neodbytné *klep, klep, klep* z druhé strany.

A vtom se vzpomínané ponížení Timurou spojilo s Tarliným nečekaně odvážným pokusem o vraždu královny a donutilo ji rychle jednat.

Čariz všem musí ukázat, kdo tu vládne. Je zapotřebí demonstrace hrubé síly, aby umlčela ty, které se přikláněly k Tarle.

„Pusťte ho dovnitř, sestry," zvolala. „A budeme hodovat!"

Palimak přitiskl ucho na zeď a poslouchal, neustávaje v poklepávání rukojetí dýky.

Klep, klep.

Všemi smysly se soustředil na dutou ozvěnu, která se mu vracela. Odhadoval, že prostor za zdí je docela velký. Spíše nějaký dóm než jen rozsídlna ve skále.

Zjevně tam také bylo poměrně velké teplo. Důkazem toho byla pára stoupající ze skály.

Připraven na další zvukovou zkoušku se pohnul a ucítil škrábnutí na tváři. Odtáhl se a uviděl výstupek na jinak hladké stěně.

„Co je to?" zeptal se.

Na jednom rameni cítil, jak se Gandara otřásl. „Mně se tu vůbec nelíbí, mladý pane."

„Asi bychom měli odejít," podpořil ho Gandarí.

„Hrozí tu nějaké nebezpečí?" zeptal se Palimak.

Přestože byl velmi vylekaný, neodpustil si posměšný úšklebek. „Řekli jsme jen, že je to hladové, pane," zdůraznil Gandara.

Gandarímu jektaly zuby. Přesto však zvládl dodat: „A chce nás to *sníst!*"

Palimak jejich strach ignoroval. „Udělejte jasnější světlo," nařídil jim.

„Jsi snad hluchý, mladý pane?" otázal se Gandara. „Neslyšíš, že ti radíme, abychom odtud co nejrychleji odešli?"

„Udělejte, co žádám. Prosím," dodal Palimak.

„Dobrá, dobrá, jestli si to opravdu přeješ, mladý pane," souhlasil Gandarí. „Ale potom nám neměj za zlé, až skončíš v žaludku nějaké odporné příšery."

„Nebudu," ujistil ho Palimak.

Oba služebníci zamumlali menší zaklínadlo: světelný míč se rozzářil a Palimak uviděl vystouplou plochu skály mnohem jasněji.

Byl to vytesaný obraz okřídleného hada se dvěma hlavami s vyplazenými jazyky, jako by ochutnávali vzduch.

„Asperův znak," špitl.

V tu chvíli služebníci vykřikli jako jeden. „Pozor, pane!"

Ozvalo se slabé zadunění a potom hlasitý skřípot - a jak Palimak ustoupil dozadu, kamenná zeď se pohnula v základech. Úzkou škvírou mezi stěnou a jejím kamenným rámem se vylinul odporný pouch.

Zašeptal zaklínadlo, které odporný zápach proměnilo v něco snesitelnějšího. Služebníci ani nedutali, což považoval za požehnání. Avšak absence jejich obvyklého hašteření byla skličující.

Palimak je ještě nikdy neviděl takhle vyděšené. Když byl vystaven nějakému nebezpečí, většinou to přijímali rezignovaně s tím, že pokud bude pro Palimaka smrtelné, alespoň dostanou nového pána. Samozřejmě, že by jim chyběl. Možná by pro něj dokonce i chvíli truchlili. Avšak po zhruba tisíci letech už byli smíření s osudem mnoha krátce žijících bytostí, které jim za tu dobu dělaly pány. Co

bude, bude. V tomto případě však zaujímal docela jiný postoj.

Palimak sondoval tmu, zdali v ní nenajde nějaké známky nebezpečí, které jim dělá takovou starost. Nepochyboval o jeho existenci. Gandara s Gandarím se v těchto věcech nikdy nemýlili. Z nějakého důvodu však vnímal pouze stopu dávno mrtvé magie, na níž narazil, už když vstupovali do chodby.

Znovu pohlédl na dvojhlavého hada, Asperův symbol. Podvědomě natáhl ruku, aby se ho dotkl. Ale když tak učinil, probleskl mu hlavou obraz - strašný obraz - něčeho, co se k němu nedočkavě naklání s obrovskými tesáky odhalenými v širokém úsměvu.

V tu chvíli světelná koule zaprskala a zhasla, takže vše zahalila tma.

Ozvalo se podzemní zahřmění, poté silné drhnutí kamene o kámen: vnímal, že dveře se otevírají do šířky.

Palimak se zhluboka nadechl a prošel jimi.

Nato se ozvalo hlasité, dunivé *bum*, jak se za ním kamenné dveře zabouchly.

KAPITOLA OSMÁ

Útěk z Hadin

Ach, jak on vám tančil. Tančil a tančil a tančil. Tančil do rytmu obřadních bubnů...

Safar soupeřil se zuřivým sevřením kouzla. Hekal námahou, jak kosmický loutkoherec tahal za nitky a nutil jej k dalšímu představení na prokletém jevišti, jímž byla země Hadin.

Všude kolem něj zpívali a tančili jeho věční společníci, oddávající se s rozkoší písni dožínkové královny: „Paní, Ó paní, odevzdej se-/ Odevzdej se...”

Kouř znovu stoupal ze sopky v pozadí za tančící královnou. Spršky jisker probleskovaly černým dýmem a jakoby v rytmu hudby.

Každou chvíli teď historie zopakuje svůj děsivý cyklus a Safar znovu zažije tu duši spalující smrt masa, kostí i ducha.

Tentokrát však s jistým rozdílem. A s tímto rozdílem přicházela i naděje. Zdálo se mu, že nabyl vědomí rychleji než v předchozích případech, kdy byl opětovně vzkříšen ve věčném pekle posvátné země Hadin.

Nyní nebyl vyzbrojen pouze slovy Asperova zaklínadla, ale i vzpomínkou na Palimaka, jak na Kyšmetově svalnatém hřbetě vyráží z mlhy nějakého čarodějného světa.

Samozřejmě, že to mohla být jen další hrůzná manifestace věčného zatracení, do kterého byl uvržen, když v Esmíru poprvé kouzlo spustil. Vlastně neměl žádný důkaz o tom, že kouzlo funguje. Měl jen nejasný pocit úspěchu. Protože z toho, co věděl, usuzoval, že jed možná dál proudí magickým portálem, spojujícím Hadin s Esmírem.

Další starost - co Iraj? Co se s ním stalo? Safar pojal mrazivé podezření, že jeho starý nepřítel číhá někde nablízku. Možná ne přesně v čarodějném světě prokleté Hadin. Ale blízko. Velmi blízko.

Snažil se soustředit. Snažil se posunout své magické smysly do míst, kde by se Iraj podle něj mohl ukrývat. Ale byl tak pohlcen kouzelným tancem, že mohl jen poskakovat jako nahý klaun.

„Paní, Ó paní/ odevzdej se...”

Plácal se dlaněmi do prsou. Bosýma nohama dupal do horkého písku.

Na děsivou vteřinu málem ztratil vládu sám nad sebou - a s ní i vůli pronést kouzelnou formuli, která ho, jak doufal, může osvobodit.

Nato zaslechl vzdálené dunění sopky, blížící se ke svému ohnivému vrcholu. Královna se otočila, aby pohlédla na erupci a výkřikem opožděně varovala svoji hordu, která byla tak jako tak dávno předurčena k záhubě. Stejně jako již stokrát předtím.

Safar se chopil všech zbývajících sil a začal chvatně odřikávat slova Asperova zaklínadla:

*,Pekelný oheň plane nejjasněji
v posvátném stínu nebe.
Co blízko stojí,
brzy bude zapomenuto;
Co daleko...”*

Iraj se dral výš na skálu.

Nebo to alespoň za skálu považoval. Stejně jako si představoval, že ta duši spalující záplava za ním je něco, co by mohl popsat jako „moře”. Iraj, který se nikdy neoddával hlubokým úvahám, neměl příliš smyslu pro metafyzické úkazy, natož pak slova, aby je uměl popsat.

Věděl jen, že slyší Safarův hlas. A ačkoliv ten hlas přicházel odněkud, kam neviděl, byl si jist, že je to někde blízko.

Zde to bylo:

*,...Jako bratr objímáno;
Hrud' nám propichuje jedem,*

Šeptá zprávu o naší smrti...

Iraj instinktivně vytušil, že jeho úhlavní nepřítel se připravuje k útěku.

A byl odhodlán utéci s ním.

Iraj se vymrštil výš, ignoruje bolestivý dopad na hrubý povrch. Na konci skály se tetelila zlatomodrá záře. Měl pocit, že v tom světle zahlédl nějaký pohyb. Obří stíny, tančící do rytmu, který on sám neslyšel.

Jedním z těch stínů je Safar.

Tím si byl jist.

Iraj se natahoval... natahoval... natahoval....

Primitivní stvoření Kalasariz spatřilo Irajův pohyb a vykřiklo k ostatním. „Král. Následujme krále!“

Zmítán bolestí se přiblížil k Irajovi. Za ním dvě červí bytosti, Fari a Luka, uslyšely naléhavé volání.

A zoufale sunuly svá těla za ním.

Láva se již valila po úbočí sopky, když Safar doříkával poslední slova zaklínadla:

*„...Neb ona je Zmije i růže,
která dlí v dálné Hadin!“*

Velký oblak černého kouře se vyhrnul z ústí sopky. Královna a ostatní tanečníci hrůzou vykřikli.

Safar se zapřel proti mocnému přívalu horkého vzduchu, který, jak věděl, bude následovat.

Ale vtom uslyšel zvířecí ryk. S tímto zvukem se do jeho vlastních údů dostavila síla a on poklesl - div že se nesvalil do písku. Cítil, jako kdyby byla loutka konečně odříznuta od provázků.

Ozvalo se další zavytí a on se potácivě narovnal. Stěží se otočil na ztuhlých nohách a krev se mu vzedmula, když spatřil krásné stvoření, které se k němu hnalo přes pláž.

Byl to Kyšmet! Bílá srst mu stříbrně zářila ve slunečním svitu.

Safar se ani nezastavil, aby přemítal, odkud nebo jak hřebec asi přijel. Najednou měl sílu pohnout se vpřed. Potom se dokonce rozběhl na nohou, které mu připadaly jako mrtvé pahýly stromů, jak se pískem potácel hřebci v ústrety.

Když k němu doběhl, sebral veškerou zbývající sílu a vyšvihl se Kyšmetovi na mohutný hřbet.

Kůň se otočil a pádil k pobřeží, kde se vlny rozbíjely o skupinku černých útesů. V tu chvíli sopka vybuchla.

Zasáhl je silný závan žhavého, spalujícího větru.

Ale namísto toho, aby zemřeli, byli vymrštnuti vysoko do vzduchu.

Safar si připadal, jako by stoupal vzhůru. Potom však ucítil, že Kyšmet vyrazil vpřed. Bylo to, jako kdyby hřebci najednou narostla křídla a společně se hnali přes plameny ošlehávanou oblohu.

Za sebou slyšel něčí křik: „Safare!“

Byl to Irajův hlas.

Safar se otočil, ale neviděl nic než doutnající trosky ostrova.

A vtom ucítil palčivou bolest v hrudi a překvapeně vyjekl. Jako by mu propálila maso, kosti a následně jako ohnivý šíp propíchla srdce.

Vzápětí bolest ustala stejně náhle, jako přišla.

Kyšmet radostně zaržál a rozcválal se ještě větší rychlostí.

Safar byl příliš unavený, aby vůbec něco cítil. Zhroutil se na Kyšmetův hřbet a nechal se dávným přítelem nést, kamkoliv měl namířeno.

Přesto si však neodpustil zašeptat: „Jsem volný, volný.“ A vtom uslyšel vzdálenou ozvěnu: „Volný, volný.“

Otupen vyčerpáním hlas sotva rozeznával.

Potom ho znovu pohltila tma a už nic nevnímal.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Píseň smrti

Palimak byl obklopen velkýma rudýma očima, které na něj hladově vykukovaly ze tmy. Nemohl se ohnout; údy měl jako z kamene a každý nádech přicházel jen s velkými obtížemi.

Hlavou se mu zmateně honily jen polovičaté myšlenky. Kde je? Kdo jsou tyhle bytosti? Proč nedal na radu svých služebníků? A co ho to ksakru posedlo, že vůbec vstoupil do těch dveří?

Ačkoliv inkoustově černý dóm, v níž se ocitl, sálala dusivým horkem, po zádech mu běhal mráz, když si uvědomil, že slovem „posedlo“ není daleko od pravdy.

Vstoupil jen proto, že k tomu byl donucen. Nějaká velká síla se ho zmocnila skrze skálu a podrobila ho své vůli. Udusila v něm alarmující křik pudu sebezáchovy.

Gandara s Gandarím mlčeli. Podle absence váhy na ramenou usuzoval, že se zmenšili do nejmenší možné podoby v naději, že nebudou zpozorováni.

Slyšel, jak se k němu sune nějaké těžké tělo a zvedl oči, aby spatřil, že se přibližují ty největší hořící kotouče ze všech. Probohy, přál by si vidět lépe!

Ačkoliv možná bylo lepší, že nic neviděl. Podle potácivého zvuku těla a skutečnosti, že oči stvoření visí několik stop nad jeho hlavou, si Palimak uvědomil, že zvíře musí být obrovské.

A z tohoto zmatku a vyděšeného přemítání se zrodila myšlenka: Tato stvoření se bojí světla!

Kdyby se ho někdo zeptal, jak na to přišel, nemohl by mu odpovědět. Zjištění náhle vyplynulo z jeho vědomí: stačí jen vyčarovat další světelnou kouli, aby unikl.

Palimak se zoufale pokoušel vyslat signál služebníků - prostřednictvím dobře fungujícího vzájemného duchovního spojení. - Jejich blesková odpověď jej velmi zklamala. Úniková cesta byla neprostupně uzavřena stejnou silou, jaká jej přiměla vstoupit do dómu. Původce tohoto kouzla si velmi dobře uvědomuje svoji zranitelnost a zařídil, aby uvnitř těchto stěn nefungovalo žádné světelné kouzlo ovládané Palimakem.

Silná magie zvlhčila zatuchlé proudy horkého vzduchu, zatímco obrovské rudé oči se neodbytně přibližovaly.

Palimak sáhl hlouběji po zásobách síly. Se zděšením však zjistil, že jen udržování životních funkcí ve žhavé hrobce připravilo jeho kouzlem zcepenělé tělo o všechnu energii.

Dokonce ani nedokázal otevřít ústa, aby mohl promluvit, natož pak vykřiknout.

Bytost se před ním zastavila, její dech byl jako zkažený vzduch linoucí se z otevřeného hrobu. Nepatrně jej obešla, jako by si Palimaka měřila právě pro tento hrob. Nakonec se vrátila před něj a obrovské oči se ještě víc rozšířily - dva rudé kotouče připravené spolknout jej zaživa.

Potom přišera promluvila. „Toto stvoření je pro mě velkou záhadou, sestry.“ Přestože hlas byl velmi drsný, Palimak v něm postřehl ženskost. „Podle všech vnějších znaků je to člověk,“ pokračoval hlas, „ale páchne také démonem. Člověk i démon - v jednom těle. Jak je to možné?“

Dómem prolétlo tiché zamumlání a ozvala se tichá ozvěna: „Jak je to možné? Jak je to možné? Jak je to možné?“

Hlas příšery zaburácel - Palimak vytušil, že to měl být smích. „Vždyť je to vlastně jedno, sestry. Člověk nebo démon. Bude chutnat stejně dobře.“

„Stejně dobře... stejně dobře... stejně dobře,“ přišla odpověď.

Hladový podtón všech těch hlasů málem odvál Palimakovo odhodlání vzdorovat. Byl jako bytost odsouzená k sežrání za živa, která právě upadla do spárů svého lovce. Nejprve přijde zoufalý boj o život. Potom pomalé mentální narkotikum překoná oběť, že bude téměř šťastná vzdát se života, o který ještě před chvílí tak zuřivě bojovala.

Palimak učinil poslední zoufalý pokus: bylo to, jako by se otevřela nějaká brána - a vzedmula se v něm vlna energie. Po celém těle jej zabrnělo, jak se vzpomatoval. Něco jej bodalo do očí, jako kdyby byl zasažen slunečním žářem. Zavřel je. Bolest pominula, a když je znovu otevřel, černočerná tma se rozplynula v soumravné šero.

Přestože byl návratem sil velmi překvapen, nadále se nehýbal.

Nad ním se tyčila nepopsatelná příšera - smrtelně bleďá, s roztaženými blanitými křídly tak širokými, že by mohla pojmut tucet Palimaků. Za ní se tísnila podobná stvoření, i když o trochu menší, ale stejně děsivá.

Příšera sklonila obrovskou hlavu a její oči se zastavily na Palimakově úrovni.

„Než tě sním,“ pronesla, „ať už jsi člověk nebo démon - hodlám ti prokázat velkou čest a prozradit ti své jméno. Nebude to nikdo jiný než královna Čariz, koho poctíš svým libovým masem. Královna Čariz, která tě vysaje do morku kostí. Královna Čariz, která si vychutná tvoji duši. Takže se připrav, maličký. Připrav se, jak nejlépe umíš.“

Zatímco Čariz mluvila, Palimakovy oči přelétly doleva, kde spatřil vysoký oltář s púltuctem schodů vedoucích nahoru. Na katafalku spočívala obrovská rakev, jejíž víko bylo vyřezáno do tvaru démona. Na straně rakve se skvěl zlatý dvojhlavý drak s roztaženými křídly.

Okamžitě věděl, co to je: dávno ztracená hrobka lorda Aspera!

Toto je místo, které hledá od chvíle, kdy vstoupil na syrapiskou pevninu. Před dávnou dobou mu otec vyprávěl o vizionářské návštěvě do kobky hrůzy, v níž vládne královna Čariz. A o rakvi, kterou tam našel, o rakvi, která podle Safara jistojistě obsahuje tělo lorda Aspera. A mnohá tajemství.

Palimakovi došlo, že kdyby se mu jen podařilo dostat se k té rakvi, byl by v bezpečí. A s tímto zjištěním se dostavil pocit, že plně neovládá své duševní schopnosti. Bylo to, jako by do jeho těla vstoupila nějaká starší a moudřejší bytost. Stvoření chladného rozumu a neuvěřitelné mazanosti. Připadal si silně a neosobně nadřazeně. Jeho žilami proudila magická energie.

Promluvil s nepatrnou dávkou ironie v hlase. „Promiňte mi, Vznešenosti, že svým slabým hlasem znesvěcuji vaše uši. Ale než zemřu, chci vás požádat o jednu laskavost.“

Překvapená Čariz ustoupila zpět a její ostnatý ohon se zakroutil jako ocas škorpióna.

„Co to má znamenat?“ zavrčela. „Jak to, že mluvíš?“

Jeskyni rozdmýchal zvuk, jako když divoký vítr hvízdá o jedovaté trny ďábelského stromu. „On mluví, sestry, on mluví!“

Palimak pokrčil rameny, což hrůzostrašnou královnu překvapilo dokonce ještě víc. Její zakletí ho mělo učinit neschopným slov, ale hlavně ho mělo znehybnit.

„Je to prosté,“ odpověděl. „Otevřu ústa a slova z nich sama vyjdou.“

Pohlédl na královniny přísluhovačky, které si něco vzrušeně šeptaly, celé zděšené jeho schopností setřást ze sebe Čarizino kouzlo. Druhá část jeho osobnosti - ta mladší, něco jako jeho původní já - celou scénu pouze sledovala. Všimla si všech reakcí, chladně plánujíc další krok.

„Není důležité, jestli mohu nebo nemohu mluvit,“ spustil Palimak, „ale jestli mi splníte poslední přání, o které jsem požádal.“

Královna Čariz se z úleku vzpamatovala jako první. „Přání?“ opakovala pohrdlivě. „Proč bychom ti měly vyplnit nějaké přání?“

Palimak se zmačkl. „Jste přece královna Čariz, která tvrdí, že je vládkyní Asperových sester, nebo ne?“

Tato drzá otázka jej překvapila stejně jako Čariz. Odkud se vzala? Proč je teď jeho hlas hlubší a slova se formují na základě zkušeností a vědění, sahajících za hranice jeho chápání?

„Tvrdí!? *Tvrdí!*?“ burácela Čariz. „Jak se jen *opovažuješ* používat taková pochybovačná slova?“ Přiblížila se k němu a drápy jí klapaly vztekem. „Po tomhle už tvá smrt nemůže být tak lehká, ty jeden blázne. Budeš se svíjet v dlouhé agónii, než tě pozřu.“

Instinkt Palimakovi radil vykřiknout: *Slitování, paní, slitování!* Namísto toho však sám sebe překvapil tím, že sebral kuráž a usmál se.

„Přejí-li si bohové moji smrt, staniž se,“ řekl. „Třebaže to má být smrt velmi bolestivá.“

Odvážil se však ještě dál, když zahrozil prstem pod královninými supícími nozdrami. „Ale zemřu s vědomím, že jste velká lhářka. Protože si děláte nároky na trůn, který si vůbec nezasluhujete.“

Královnin ocas se bleskurychle zvedl a namířil jedovatý osten na chlapcovo srdce. Palimak chtěl uskočit, ale ovládl se. Okamžik nato si děkoval, protože hrot ostnu se zastavil pouhých několik palců od jeho hrudi.

Čariz na něj zírала zjevně ohromena jeho odvahou. Ostatní stvoření všude kolem syčela udivena váhavostí své královny.

Šeptaly: „Je to pravda? Je to pravda? Je Čariz lhářka?“

V tu chvíli Palimak spatřil zkrvavené tělo jedné z poddaných, roztažené poblíž královnina pravděpodobného trůnu. Několik nestvůr stálo nad mrtvolou a připadalo mu, že jsou to právě ony, které vedou pochybovačný chór. Měl snad štěstí v neštěstí a ocitl se uprostřed palácové vzpoury?

„Kdo jsi, že se opovažuješ označovat královnu Čariz za lhářku?“ supěla královna. „Prozrad' mi své jméno, než tě zabiji.“

„Nuže, jsem princ Timura,“ odpověděl Palimak. „Možná je vám to jméno povědomé. Co?“

Dómem se rozléhaly zděšené vzdechy. „Timura! Timura! Timura!“

Čariziny veliké čelisti se rozevřely, ale ne aby zaútočily. Utrpěla šok. Po chvíli se čelisti zaklaply a královna se pokusila získat svoji důstojnost zpět.

„Tak teď lžeš naopak ty. Se Safarem Timurou jsem se již jednou setkala. A ty nejsi on. On byl úplný člověk. Jeho žilami neproudila démonská krev.“

„Já jsem totiž jeho syn,“ upřesnil Palimak. „Pochybovat o tom můžete na vlastní nebezpečí.“ Čariz ze sebe vypravila zvuk, v němž Palimak vnímal nucený smích. „Jak jsi bláhový, když si myslíš, že pro mě představuješ sebemenší nebezpečí.“

„Možná jsem bláhový,“ souhlasil Palimak. „Vyzkoušejte mě a uvidíme. Ale slibuji, že jeden z nás zůstane po této zkoušce ležet mrtev. A silně pochybuji, že tím dotyčným budu já.“

Uchichtl se. „Otec mi vyprávěl, jak jste zbabělá. Jak vás překonal jedním ze svých nejprostších kouzel.“

Čariz vztekle zaklapala drápy. „To byl jen hloupý trik, nic víc,“ namítla. „Jistě sis všiml, že podruhé už jsem na něj neskočila. Moje zaklínadlo ti sebralo schopnost rozsvítit v této síni jakékoliv světlo!“

Palimak opovržlivě zafuněl. „Ty jedno hloupé stvoření,“ začal se posmívat již bez jakékoliv zdvořilosti. „Já světlo nepotřebuji. Jsem zčásti démon... jak sis pravděpodobně sama všimla. A démonskýmá očima vidím tebe i tvé sestry celkem dobře.“

Velmi jej překvapilo, co právě řekl. Do chvíle, než otevřel ústa, si Palimak neuvědomil, co se stalo. Byl vychován mezi lidmi, a tak v sobě většinu svého mládí potlačoval démonskou stránku své osoby. Vždy se jí totiž bál. Byl přesvědčen, že je schopna jen nestoudné krutosti.

Nicméně si nyní uvědomoval, že to byla právě démonská část jeho osoby, která ho zachránila. Když se zoufale natahoval po zbývajících silách, nějakým způsobem se prolomil ke svému démonskému já - a to právě použil pro konfrontaci s Čariz.

Když mu to začínalo docházet, uvědomil si ještě něco jiného. Měl teď k dispozici mnohem víc než jen své démonské schopnosti. Najednou jej přepadl pocit, že otec je velmi blízko. Toto vědomí chlapce tak překvapilo, že se málem otočil, aby se podíval za sebe.

Ale v síni se rozhostilo ticho, jako když utne, a on se veškerou pozorností vrátil k Čariz. Chvilí předtím váhala, má-li o svém novém nepříteli zjistit více, nebo jestli ho má na místě zabít.

Když vzhlédl, došlo mu, že její nerozhodnost je ta tam a napřahuje se mohutnou pařátou, aby mu v mžiku vyrvala střevo.

Bohužel s tím nemohl nic dělat. Koneckonců byl v Čarizině doupěti a na její vlastní půdě nebylo žádné z jeho kouzel dostatečně silné. Než zemře, mohl by ji tak nanejvýš drobně poranit.

Palimak se bez rozmyslu rozhodl pro trik. Bleskově zaútočil poměrně bolestivým kouzlem, které však ve skutečnosti nemohlo příliš ublížit.

Zasažena, Čariz zaúpěla a uskočila dozadu. Dříve než se stačila zamyslet, Palimak se jí začal posmívat. „To je pouze malý vzorek toho, co ti mohu udělat,“ prohlásil. „Ještě jednou mě takhle vylekej a spálím tě na popel.“

Pokynul k ostatním. „Jsem si jist, že tvým sestrám se již tvá nadvláda zajídá, a když tě zabiji, ještě mi za to poděkují. Takže nepodléhej mylné iluzi, že jsem zranitelný už jen proto, že jste v početní převaze.“

Na to ostatní bytosti zamručely. Podle jejich tónu Palimak poznal, že řal do živého. Žádná z nich by netruchlila, kdyby Čariz padla.

Královna ucítila horkou pěst pod nohama a začala hrát o čas. „Měl jsi nějaké přání. Co to bylo?“

Palimak přikývl, jako by byl spokojen, že nebezpečí pominulo. „Vstoupil jsem do tohoto dómu, protože hledám hrobku lorda Aspera. Otec mi sdělil, že je zde a vybídl mě, abych mu vzdal hold.“

Čariz zavrčela. „Ty jsi do tohoto dómu vstoupil proto, že jsem tě donutila k poslušnosti. V tvém rozhodnutí nehrála svobodná vůle pražádnou roli.“

Palimak pokrčil rameny. „Čím déle mluvíš, tím více mě utvrzuješ o tom, že jsi lhářka.“

Otočil se, jako by chtěl svévolně odejít otevřenou bránou namísto tlusté kamenné zdi. Dokonce pozvedl ruku ke kouzlu, které mělo jako otevřít dveře. Byl trochu překvapen, když zjistil, že ruka nevypadá vůbec lidsky. Ostré drápy byly plně vytaseny a prsty měly podivný tvar. Reflexivně pohnul dlouhým jazykem v ústech a nahnatal velké, ostré špičáky, namísto mnohem tupějších lidských zubů.

V duchu si přál, aby měl zrcadlo, do něhož by mohl pohlédnout. Zajímalo ho, jak vypadá jeho tvář. Do jaké míry se z něj stal démon?

„Neodpověděl jsi na moji otázku," zastavila jej Čariz. „Jaké je tvé přání?"

Palimak se otočil. „Ale, chtěl jsem se jen pomodlit před hrobkou lorda Aspera," odvětil.

Čariz pokývla obrovskou hlavou ke katafalku. „Tak se jdi pomodlit," vybídla jej. „Ale věz, že se modlíš naposledy, drobečku. Neboť odtud neodejdeš živý."

Palimak ucítil záchvěv strachu. Odhalila jeho trik a pouze ho nechává hrát divadýlko, aby uspokojila své stoupenkyně.

Nedal toto zjištění najevo a vykročil ke katafalku. V naprostém klidu stoupal po schodech. Neměl nejmenší ponětí, co podnikne dál. Podle všeho teď v síni stáli lháři dva. Prvním byl Palimak - Safar mu určitě nikdy neřekl, aby se pomodlil před Asperovou hrobkou. Vycházel jen z mlhavé domněnky, že jakmile dosáhne Asperovy rakve, mohl by mít šanci na útěk.

Druhým lhářem, jak Palimak správně tvrdil, byla Čariz. Dlouho a pečlivě studoval Asperovu knihu, kterou mu Safar odkázal. Silně pochyboval o tom, že starý čarodějný mistr povolal bytosti, jako je Čariz a její sestry, aby hlídaly místo jeho posledního odpočinku.

Kdyby Asper o něčem takovém opravdu uvažoval, jistě by se o tom zmínil ve své knize nebo alespoň na posledních stránkách, které byly zaplněny úvahami starého démona o blížící se smrti.

Věděl, že nemoc, kterou trpí, je smrtelná, a obával se, že navzdory svému úsilí nikdo nenalezne jeho hrob a tajemství zůstane neobjeveno. Tajemství, které by mohlo spasit svět před katastrofou, kterou předpověděl.

Když sem Safar zabloudil ve své vizi, Asperův duch mu poručil, aby přišel do Syrapisu. Vzhledem k tomu, že mu v tom zabránila smrt, Palimak se rozhodl otcův úkol převzít.

Když poklekal před hrobkou, svět se mírně zachvěl a Palimak si vzpomněl na sen, ve kterém jel divoce na Kyšmetovi, a na to, jak slyšel otce volat o pomoc. A pomyslel si: *Je opravdu mrtvý? A jestli ne, jak ho mohu vysvobodit? A z čeho jej mám vlastně vysvobozovat?"*

Čariz zaburácela: „Tak na co čekáš? Modli se!"

Její hlas uvrhl Palimaka zpět do mrazivé reality. Jestli jej rychle něco nenapadne, brzy bude sám mrtvý.

Palimak sklonil hlavu nad dvojhlavého draka, který představoval Asperův symbol.

V pozadí slyšel královnu Čariz, která pozvedla děsivý hlas v písni:

*„Jsme sestry Asperovy,
sladká Paní, Paní, Paní.
Střelíme jeho hrob, střežíme jeho hrob.
Světice..."*

Ačkoliv to znělo jako skřípění střepů o skálu, píseň mu byla podivně povědomá. O to více, když se Čariziny poddané přidaly k chóru, při němž tuhla krev v žilách:

*„Přijímáme hřích, přijímáme hřích,
Sladká Paní, Paní, Paní.
Do našich duší, do našich duší,
světice."*

Palimakovi na mysli vytanula scéna z nádvoří v dalekém Kaluzu, kde královna Hantílie a její poddaní zpívali podobnou píseň. V Hantíliině případě však píseň volala po obětování prostřednictvím masové sebevraždy pro dobro Esmíru a celého světa. Stejná píseň zpívaná skřehotavými hlasy Čariz a její dábelské hordy mu teď však zněla falešně a zle.

*„...Do našich duší, do našich duší,
světice."*

Tato krutá melodie zoufalství Palimaka málem vyvedla z míry. Všechna jeho jistota se rozplynula a náhle mu připadalo, jako by jeho život visel na nejtenčím vlásku posvátného kola osudu.

Pomoz mi, otče! Co mám dělat? pomyslel si.

V tu chvíli se nedaleko rozeznělo cosi jako obrovský buben.

A Asperův zlatý drak ožil.

ČÁST DRUHÁ

NÁVRAT SAFARA TIMURY

KAPITOLA DESÁTÁ

Mezi světy

Safar se úlekem probudil a v uších mu znělo dunění ohromného bubnu. Nejprve si myslel, že je zpět v Hadin a obřadní bubny už nařizují další představení.

Když však přišel k vědomí a došlo mu, že stále sedí na hřbetě Kyšmeta, který s ním pádí po hvězdné obloze, nesmírně se mu ulevilo. Už nikdy více nebude muset tančit ten šílený hadinský tanec pod burácející sopkou.

Je volný!

Ano, ale pro co volný? Otázka přišla odnikud. A z nějakého důvodu jej vyděsila. Kam jede a proč? Jaký osud na něj čeká?

Mysl mu zaplavily další vjemy. Tím prvním bylo vědomí, že už je celý oblečený. Protáhl si ruce a ucítil povědomou tíhu, shlédl a spatřil, že je oblečen do stejné bojové výstroje, jakou měl na sobě, když se v Kaluzu střetl s Irajem. K své velké radosti ucítil, jak mu pochva s mečem plácá o stehno, rozhoupaná Kyšmetovým tryskem.

Automaticky si sáhl k opasku a našel za ním malou stříbrnou dýku - čarodějný nůž, který mu před dávnou dobou věnoval Koralean.

Znovu zaslechl buben a zvedl hlavu. Někde v dáli se stejnou rychlostí, jakou cválal Kyšmet, pohybovala nějaká pochodeň. Zašeptal zaklínadlo a obraz se rozjasnil. Projela jím jiskra radosti, když spatřil vznešenou černou klisnu a známou postavu překrásné přízračné jezdkyňě.

Safar se uculil a byl příjemně překvapen z pocitu zažívaného při smíchu. Je to už dávno, co *tyto* mimické svaly naposledy používal, to je jisté. Teď, když chápal, kdo jej zachránil, otázka „proč“ už neměla takový význam jako předtím. Kyšmet jakoby na souhlas zařehťal.

Safar se rozhlédl a snažil se uhádnout, kde se to ocitl. První, čeho si všiml, byla absence Démonského měsíce. Už dávno si uvědomil, že se s Kyšmetem dostal do nějakého čarodějného mezisvěta. Asper ve své knize předpokládá existenci takových alternativních světů. Dokonce i provedl některé velmi slibné pokusy, ačkoliv neposkytovaly konečný důkaz.

Jen tak mimoděk Safar v duchu prováděl jisté magické výpočty. Ačkoliv jej nedovedly k žádnému významnému pozorování - natož pak k nějakému zjištění - bylo pro něj neuvěřitelně příjemné opět používat mozek za tímto báječným účelem.

Dlouhou dobu si připadal pouze jako zotročené zvíře. Jako ubohý hloupý vůl, upoutaný k mlýnskému kolu, který jen chodí dokola a dokola bez nějaké další budoucnosti krom té, kterou mu vštípil pánův bič.

Pohlédl na přízračnou jezdkyňi s pochodní zvednutou vysoko nad hlavou a ebenovou pletí lesknoucí se ve svitu hvězd. Vnímal tělesnou touhu dohnat ji a sevřít ji v náručí.

Probohy, je to tak dlouho, co prožíval něco podobného!

Potom k němu znovu dolehlo hřmění velkého bubnu. Tentokrát buben následoval dlouhý sykot jakoby rozzuřeného hada. Zvuk neustával: *bum!... sss... bum!* Rytmus mu byl mlhavě povědomý. Následně se dostavila identita těchto zvuků. Jako horal měl jen malou zkušenost s mořem. Ale přesně tak to znělo: mořské vlny narážející na pobřeží a stahující se zpět, aby nabraly sílu k dalšímu útoku.

Shlédl a spatřil třpytivý noční oceán bušící do břehů. Další zrakové kouzlo mu zvětšilo perspektivu a on spatřil obrovskou kamennou sochu vystupující z burácejícího příboje.

Safar postavu okamžitě poznal. Byl to Asper.

Syrapis je přímo pod nimi!

Přízračná jezdkyňě s klisnou se vrhly dolů. Klisna na ně zařehťala, aby je následovali a Kyšmet jí souhlasně odpověděl.

Dolů, dolů.

Dolů, dolů.

„Něco tu není v pořádku," řekla Leiria. „Palimak už je pryč příliš dlouho."

„Jó, děvče," ozvala se Binerova hřmotná odpověď. „Přesně to jsem si teď říkal."

Pozvedl těžký kyj. Byla to Binerova oblíbená zbraň - kyj s mohutnou hlavou a lesem hřebů do podkovy na ní.

Jeho gesto urychlilo Leiriino rozhodnutí. „Jdeme," rozkázala a vkročila do chodby.

Biner ji následoval spolu s tuctem kyranských vojáků, kteří se pro expedici nabídli.

Proti své vůli Leiria již téměř hodinu stála před ústím chodby. Palimak jim nařídil, aby čekali, což bylo něco, co Leirie - ženě činu - nikdy nebylo blízké. Samozřejmě s výjimkou situací, kdy čekání představovalo součást bojové lsi.

Jakmile šlo o vytrvání u pastí nastražené na nepřítele, prokazovala až překvapivou trpělivost. V takových případech se bavila stejně, jak se nechutným bojovým uměním může bavit každý normální člověk. Během čekání si člověk může představovat blížícího se nepřítele. Vidět prohnaného roťáka, jak zastavuje útočící skupinu, aby prozkoumal terén před nimi. Ale vy jste byli tak mazaní - a to vám poskytlo nejvíce zábavy - že jste zahladili všechny stopy pastí a vypadalo to, jako že jste nějací duchové. A v hloubi duše zahoří plamínek radosti, když se roťák rozhodne ignorovat mrazení v zádech i husí kůže a pokračovat vlastní zkáze vstříc.

Nebylo však vůbec příjemné čekat s vědomím, že se někdo jiný vydal za pravděpodobně velmi nebezpečným úkolem. Zvláště když z Leiriina profesionálního pohledu měl Palimak stále tendence vydávat poněkud unáhlené rozkazy. Stroze jí oznámil, že má spolu s ostatními členy skupiny čekat, než sám chodbu prozkoumá. Pro případ nouze nebyl domluven žádný další postup. A podle Leiriina názoru Palimakův opožděný návrat odpovídal definici stavu nouze.

To je hlavní problém s příliš mladými veliteli. Palimak obvykle naslouchal jejím vojenským radám. Stejně tak i Koraleanovým, když došlo na finanční záležitosti a diplomacii. A Binerovým, pokud úkol vyžadoval vzdušný průzkum.

Nicméně tento obdivuhodný rys byl okamžitě odložen stranou, když stanul tváří v tvář nebezpečí, jež vyžadovalo magické schopnosti - což byl zase Palimakův obor. V těchto chvílích arogance mládí převážila přirozenou obezřetnost a on měl tendence se bez dalšího rozmyšlení vrhat do čarodějné potyčky.

Leiria se rychle sunula chodbou a mihotavé světlo louče jí odhalovalo známky po Palimakově průchodu: otisky bot ve slaném nánosy na podlaze nebo lesk mokrých stop v místech, kde se opřel o stěnu.

Jinak neviděla nic, až na občasnou osamělou kysu, která zpanikařila, když se přiblížili, a proběhla jim mezi nohama. Asi o půl hodiny později se na ně vyřítilo obrovské hejno krys - Leiria předpokládala, že je Palimak zahnal do kouta a ony nemohly jinudy utéci.

Leiria nebyla nijak choulostivá žena, ale střet s těmito pišticími zvířaty ji rozrušil. Ani Binerův křik i ostatních ji nijak neuklidnil, jak odháněli vlnu krysích vetřelců. Když bylo po všem, připadala si ponížena vlastními reakcemi. Možná se právě z tohoto důvodu nakonec rozhodla nečekat a stůj co stůj zjistit, co je s Palimakem.

Mnoho minut šlapali dál chladnou chodbou a zastavovali, jen aby si na louče nanесли novou smolu z nádob plné této hořlaviny, které si za tím účelem nesli. Po nějaké době ale dorazili za ohyb, kde jim v dalším postupu zabránila zeď.

„Co to má znamenat?" zahudroval Biner.

Ohlédl se zpět do chodby, hledaje nějaké další otvory, ačkoliv dobře věděl, že tam žádné nejsou.

„Kam ksakru šel?" podivil se.

Leiria tyto otázky nebrala na vědomí a hledala ve zdi nějakou trhlinu.

Nic.

Vtom na zdi spatřila vytesaný symbol dvojhavého hada. Když k němu přiblížila louč, zaleskl se v jejím světle. Položila ucho na kamennou stěnu a zaposlouchala se.

Okamžitě zbystřila, když zaslechla varovný výkřik. „To je Palimak!" volala na ostatní. „Je tam uvnitř!"

Vrhla se na zeď. Odrazila se od ní a s pohmožděným ramenem zklamaně zaklela. Přesto byla odhodlána vrhnout se proti skále znovu.

Avšak Biner jí zastoupil cestu. Vší silou udeřil do zdi svým okovaným kyjem. Ozvalo se hlasité *prásk!* a kus skály se odlomil.

Udeřil znovu.

A znovu...

Asperův drak ožil, vyskočil z povrchu rakve a se sykotem ukázal dlouhé špičáky připraven zaútočit.

Palimak uskočil, vykřikl a nahmatl meč. Ale zadrhl podrážkou o schod a neohrabaně se svalil na zem.

Přesto se mu však podařilo odkutálet se stranou a tasit meč k útoku.

„Ne, mladý pane, nedělej to!“ vykřikl Gandara.

Varování jen taktak že stačilo zastavit jeho ruku. Asperův drak se nad ním tyčil a byl stále větší a jasnější. Jeho hlavy se natáčely do všech stran. Z tlam vystřelovaly dlouhé ohnivé jazyky.

„Je na naší straně, pane!“ ječel mu Gandarí do ucha. „Na naší straně!“

Palimak uslyšel hluboké, bolestné zasténání.

Otočil se a spatřil Čariz s velkou pařátou na očích, aby je uchránila před jasným světlem.

Asperův drak poletoval po obrovské jeskyni a z dlouhého ocasu mu létaly jiskry, jako by to byla nějaká plazí kometa.

Čariziny příšery vyly bolestí a narážely do pilířů i do klenby stropu, jak pobíhaly sem a tam nebo na mohutných křídlech slepě odlétaly v zoufalé snaze uniknout spalujícímu světlu.

Palimak uslyšel, jak Čariz zlostně vykřikla, a když se postavil na nohy, uviděl ji, jak pospíchá ke svému trůnu. U něj stálo o područku opřené velké, jako kost bílé žezlo. Palimak okamžitě vytušil, že je to nějaká zbraň.

A vzápětí si tím mohl být jist, protože Gandara zapištěl: „Utíkej, mladý pane, utíkej!“

Ale nebylo kam utíkat, jediné za Čariz, takže se za ní rozběhl s napřaženým mečem.

Byl to nerovný boj. Navzdory své velikosti se Čariz pohybovala neuvěřitelnou rychlostí a plácala přitom obrovskými křídly, takže se přemísťovala dlouhými skoky.

Přesto jí byl Palimak v patách, když dosáhla trůnu a natahovala se po žezlu.

Zaútočil, ale meč se jen odrazil od šupinatého brnění jejích zad. Máchla ocasem a odhodila jej zpět. Omráčený dopadl na zem.

Kdyby za ním Čariz v tu chvíli vystartovala, bylo by bývalo po všem. Evidentně v něm však spatřovala slabšího nepřítele a svůj hněv soustředila především na Asperova draka.

Palimak slyšel, jak chrlí slova jazykem, kterému nerozuměl, a vtom ze špiče jejího žezla vyšlehl modrý blesk. Plnou silou zasáhl draka. Stvoření zůstalo na dlouhé vteřiny viset ve vzduchu, přičemž obě hlavy syčely a svíjely se bolestí.

Hada zasáhl další výbuch modrého ohně ze Žezla. Následovala enormní exploze čisté čarodějné energie.

Čariziny sestry vyjekly bolestí, jak je zasáhl světelný výbuch.

Palimak vstal a promnul si oči. Po chvíli se mu rozjasnilo a shledal, že Asperův drak je pryč a dóm opět zahalila původní temnota.

Čariz se vzpamatovala jako první. Vykřikla ke svým poddaným: „Zabijte Timuru! Zabijte ho!“

Pomalou se kolem něj shlukovaly. Postupovaly s Čariz v čele.

Palimak couval, připadal si jako blázen, když před sebou máchal svým titěrným mečem.

„Moc rádi jsme ti sloužili, mladý pane,“ kvíkl Gandara.

„Och, drž hubu!“ vyštěkl Gandarí. „Nás sežerou taky, ty jedno hloupé stvoření!“

Gandara pro změnu neodpovídal. Absence vzájemného hašteření dvou služebníků Palimaka z nějakého důvodu vyděsila víc než cokoli, co za svůj mladý život poznal.

Najednou jeho kroky zaduněly na schodech vedoucích k Asperově rakvi. Čariziny čelisti se rozšířily do hrůzného šklebu. Ďábelské sestry se tetelily hrůzostrašnou radostí.

„A nyní, maličký,“ promluvila Čariz. „A nyní...“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Krev a tma

Královna Čariz se předklonila a natáhla jeden velký pařát, aby vyrvala život z Palimakova těla.

Zaútočil na ni mečem, ale ona se jen zasmála a odrazila jej stranou.

V tu chvíli se zpoza Čariz a její armády ozvala mohutná rána na buben. Sestry se prudce otočily, aby se podívaly, co je to za novou hrozbu. Bezprostředně po zahřmění bubnu se ozval hlasitý ryk, a Palimak by mohl přísahat, že patří koni.

Přiblížil se dusot kopyt a válečný pokřik.

Palimak zíral na nějakou neviditelnou sílu, která prorazila řadu příšer a odhodila je stranou.

Ozvalo se brzdění koňských kopyt, nový bojový pokřik a dvě další krvácející nestvůry padly na zem.

Palimak měl dojem, že slyší někoho volat: „Palimaku! Palimaku! Pospěš k rakvi!”

Byl to Safarův hlas.

Otcův hlas.

Palimak se bez váhání otočil a vyběhl po krátkých schodech k rakvi. Byl příliš otupělý, aby jej překvapilo, že je těžké víko odklopeno.

Prázdně na něj zíralo mumifikované tělo obrovského démona. Měl dost času jen na to, aby zaregistroval, že dotyčný je oděn do černého čarodějného hávu, zdobeného symboly z drahokamů. Najednou ale uslyšel, jak Čariz dává sestrám rozkazy a rychle se otočil, aby se jim postavil.

Nestvůra - královna Čariz - vyla na čarodějné sestry, aby neviditelnou sílu obklíčily. Zároveň slepě zaútočila žezlem. Objevil se záblesk modrého světla, ale musel minout cíl, protože udeřil do prázdna.

Palimak měl dojem, že na kratičkou chvíli zahlédl stín bojovníka v plné zbroji na hřbetě velkého hřebce.

Vize zmizela a vystřídala ji podivně brutální stínohra, v níž královna Čariz se svými sestrami bojovala proti neviditelné síle.

Pohlédl na zástup těch odporných stvoření a zpozoroval, že se jejich řady rozestoupily, když skrz ně neviditelná síla projela. Cesta byla tedy otevřena a Čariz zuřivě mlátila žezlem do vzduchu.

Palimak uslyšel ránu a sten, jak žezlo zasáhlo nějaký cíl.

Následovala dlouhá pauza, jako kdyby se útočník pokoušel vzpamatovat. Nato Čariz bojovně zavyla a vyrazila.

Ozvalo se masité *mlask!* a Čariz se zastavila uprostřed útoku. Náhle jí na krku vyvstala rudá čára.

Zapotácela se. Velká hlava jí spadla na stranu - kostnatá lebka zůstala viset na tenkém vlákně šlachy - a nestvůra se svalila na podlahu.

Rozhostilo se zděšené ticho. Čariziny sestry strnule hleděly na nehybné tělo své královny. Ticho se ještě prohloubilo, když Palimak i ta odporná stvoření zjistili, že jezdec i jeho oř opustili hrobku.

Nejdřív se ozval klapot - spousta pařátů a drápů klapajících o kámen.

Poté jediné zašeptání: „Kdo teď bude královnou?”

Tento šepot se proměnil ve sborové: „Královnou? Královnou? Královnou?”

A první hlas spustil:

*„Jsme sestry Asperovy,
Sladká Paní, Paní, Paní...”*

Ostatní se k němu přidaly a přitom se obrátily k Palimakovi.

*„Střežíme jeho hrobku, střežíme jeho hrobku,
světice...”*

A Palimaka zamrazilo, když si uvědomil, že uvízl uprostřed nevyhnutelné bitvy o královský trůn.

Břínk! Biner znovu zaútočil na zeď. Úder jeho kyje nadělal takovou škodu, že si Leiria musela zakrýt tvář před odlétnuvšími úlomky kamene. Jeden ostrý kus ji však řízl do ruky a rána začala krváčet.

Leiria zranění ignorovala. Tobě přece na troše prolité krve nesejde, i když je tvá vlastní, povzbuzovala se. Zkoumala výsledek Binerova úsilí. Ačkoliv trpaslík disponoval ohromnou silou, podařilo se mu vytlouci do skalní stěny jen mělkou prohlubeň. Takovým tempem se dovnitř budou probíjet několik hodin - ovšem za předpokladu, že se Biner neunaví.

Jeho snaha však přinesla jedno menší vítězství - prohlubeň vytvořila jakýsi trychtýř, který zesílil zvuk přicházející z druhé strany. V dómu za zdí slyšeli nezaměnitelné zvuky zuřící bitvy.

„Zatraceně, Binere!“ zavrčela Leiria. „Tohle nefunguje.“

Biner neplýtvat energií na odpověď. Namísto toho se znovu napřáhl a s napjatými svaly se rozkročil, připraven udeřit.

„Počkejte, pomůžu vám,“ ozval se nějaký ženský hlas.

Leiria se vylekaně otočila a spatřila Jůli. Po jejím boku stáli kyranští vojáci, kteří civěli na dceru krále Rhoda. Zjevně je svou přítomností tak zaskočila, že ji naprosto volně nechali projít svými řadami.

Biner se zastavil s napřaženým kyjem a nechápavě ji provrtával očima. „Co tady děláš?“ žádal vysvětlení.

Jůli se hlasitě pousmála. „Narozdíl od někoho tu ze sebe nedělám blázna,“ odvětila.

Leiria zuřila. „Zatraceně. Nevím sice, jak jsi unikla svým strážcům, ale teď na tebe nemám čas. Neprodleně odsud odnes své královské pozadí, nebo ho naplátkuju do proviantu!“

„Jsem čarodějka,“ odpověděla Jůli na Leiriinu nevyslovenou otázku. „Strážce na vaší mrakolodi si pořád myslí, že jsem bezpečně zavřená v té malinké kabině, co jste mi přidělili.“

Biner kypěl vzteky. „Mně je jedno, jestli jsi třeba čarodějnice všech čarodějnic!“ hulákal na Jůli. „Zmiz mi z očí, ženská!“

Jůli se rozchechtala. „Máš v hlavě větší svaly než na celém těle,“ posmívala se.

Udělala krok vpřed. Leiria už jí chtěla zastoupit cestu, ale na té dívce bylo něco, co ji přimělo ke zdrženlivosti. Leiria měla Binera docela ráda, ale občas měl opravdu sklony bránit svou silou klidnému a rozváznému postupu.

Stejně tak jako svým mohutným hlasem - ačkoliv vycházel z hrdla skřeta - občas zpražil lidi, nad něž není moudré se povyšovat.

Jůli vytrhla Binerovi kyj z rukou, jako by to bylo pírkó. Zaskočila ho tím natolik, že vůbec nezareagoval. Volnou rukou udělala gesto směrem ke zdi. A zarecitovala:

*„Jsi kámen!
Byl jsi písek.
Jsi pevný!
Byl jsi slabý.
Silný ve slabý.
Slabý v písek.
Písek v prach!“*

S posledním veršem se předklonila a kyjem elegantně klepla do zdi.

Zeď se téměř nehlučně rozpadla na dvě stopy vysokou hromadu prachu.

Leiria nemeškala přemítáním nad Jůliným báječným magickým kouskem, natož pak nad tím, proč je tady.

Šlo jí pouze o to, že zeď, která jí doposud bránila v cestě, je pryč. Vtrhla do bezedné, černé prázdnoty.

Ačkoliv nic neviděla, sluch jí sloužil velmi dobře. Slyšela šepot mnoha hlasů. Skřehotavých hlasů. Cizích hlasů. Neustále nabývaly na síle, až byla slova docela jasná:

*„Jsme sestry Asperovy,
sladká Paní, Paní, Paní...“*

Vtom se ozval Palimakův výkřik: „Vraťte se!“

Leiria vrhla louč hluboko do útrob temné jeskyně. Když dopadla, jiskry se rozlétly na všechny strany.

Leiria zahlédla obrysy hrůzostrašných postav - obrovských stvoření s dlouhými tesáky a blanitými křídly - potom louč uhasla.

„Více světla!“ křikla na ostatní.

A rozběhla se otvorem do míst, kde krátce zahlédla Palimakovu pobledlou tvář.

V běhu zaslechla Binerův rozkaz. Do jeskyně přilétly další louče. Ohnivé oštěpy dopadaly na zem, prskaly oheň všemi směry, a proměnily dóm v noční oblohu osvětlenou rojem meteoritů.

Kolem se rozléhaly bezbožné skřeky, jako kdyby vběhla do hnízda hejkalů.

Srazila se s mohutným tělem a slepě na něj zaútočila mečem. Vybuchnuvší pochodeň odhalila hrůzostrašnou postavu, která se nad ní tyčila. Jak se meč nořil do masa, uvědomila si, že se stvoření svíjí v bolestech.

Horká tekutina jí potřísnila paže, obešla nestvůru a běžela dál - uhýbala a sekala po všech stínech, které se jí připletly do cesty. Postavy odhalované dalšími vrhanými loučemi se pohybovaly trhaně a neskutečně, jak světlo vzplálo, uhasínalo a opět se vracelo. Před ní se objevil menší stín a paprsek světla se dostavil právě včas, aby zastavil její ruku: spatřila Palimaka - v očích divoký výraz, meč potřísněný krví.

„Leirio!“ vykřikl hlasem plným úlevy.

Přiskočila na jeho stranu a otočila se k armádě skučících bestíí, jež se k nim přibližovaly. Z druhé strany jeskyně k nim dolehl Binerův bojový pokřik následovaný zvuky boje. Do bitvy se zapojili i ostatní.

„Bojí se světla!“ vykřikl Palimak, když uhýbal před pařátou útočící ze tmy.

Leiria po ní sekla a ostrý meč prořal maso i kost. Dostavilo se uspokojivé bolestné zavytí.

„Stačí mi jen chvíle,“ volal Palimak, „a zastavím je!“

Leiria věděla, že chce provést nějaké kouzlo a snažila se mu poskytnout potřebný čas tím, že sekala a bodala všemi směry. Avšak nestvůr bylo tolik, že Palimak po chvíli upustil od původního záměru a přiskočil jí na pomoc.

I tak se ale bitva vyvíjela nepříznivě pro Kyraniány. Slyšela Binera a ostatní, jak se pokouší probíjet dovnitř. Paže jí ochabovaly a každý úder jakoby měl menší účinek. Louče všechny postupně uhasínaly; dóm se kvapem nořil do tmy a začínal být stále hrůzostrašnější.

Najednou vzduch prořízl divoký křik a nad klubkem okřídlených nestvůr se tyčila vysoká postava.

Zablesklo se, načež bestie zavylly a stáhly se. Leiria na podlaze spatřila rozbitou nádobu hořící smoly.

Světlo ohně jí na chvíli oslnilo, ale jak plameny zmíraly - příliš rychle! příliš rychle! - viděla, že to byla Jůli, která jim přispěchala na pomoc.

Někde našla kopí a bodala do nestvůr, jež se ve skomírajícím světle začaly vzpamatovávat a sunuly se blíž ke kořisti, běsníce bolestí a nenávistí.

Jůli přiskočila k Leirii, otočila se a její pronikavý bojový pokřik z Leiriy sejmul mučivé vyčerpání.

Obě dvě svorně zaútočily na nestvůry, že to vypadalo, jako by bok po boku bojovaly celé roky, namísto pouhých několika minut.

Jůli provedla výpad kopím a probodla jednu nestvůru až k páteři. Zatím Leiriin meč ťal po všem, co se odvážilo do obranné mezery otevřené Jůliným útokem.

Leiria vytančila do popředí a svým mečem napáchala mnoho škody, zatímco Jůli jí kopím kryla záda, aby vznikl prostor potřebný k manévrování.

Ještě větší škodu však nepřítel utrpěl, když ženy začaly ustupovat a ta podivná stvoření se vyřítila za nimi. V hloučku byly snadným terčem úderů ocelové čepele, jež se do nich zakusovala jako had, a širokého hrotu kopí.

Leiria však dobře věděla, že v takové početní nevýhodě nemohou dlouho vydržet. A z křiku Binera, který bojoval na druhé straně jeskyně vytušila, že jeho útok byl odražen.

Náhle se ozvalo suché prásknutí a Jůli varovně vykřikla.

Leiria pohlédla stranou, ale v houstnoucím přítmí neviděla, co se stalo. Věděla jen, že je obklíčena vrčícími bestii a že se k ní natahují smrtící drápy.

Sekla po jedné pařátě, ucítila, jak se čepel zahryzla, ale vzápětí ji něco odhodilo naznak a meč jí vypadl z ruky.

Její páteř zapraštěla o kamenné schody a dopad jí vyrazil dech.

Bezmocně ležela na zemi a nenacházela v sobě dost bojovnosti, aby třeba jen kopala a sekala

nehty.

Nad ní se vyhouply dvě obrovské rudé oči.

Zaleskly se dlouhé žluté tesáky a začaly se jí natahovat po hrdle.

V hlavě jí bušil bojový běs, ale nemohla popadnout dech, aby nepřítele proklela, ještě než zemře.

Vtom zaslechla, jak Palimak vykřikl: „Světlo!”

A jeskyni náhle zalilo bílé světlo.

Tak jasné, tak oslňující, že si Leiria nebyla jista, byla-li zachráněna nebo zabita, a její duch právě spatřil ohnivou bránu do pekel.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Safar se vrací

Světlo přineslo vítězství - avšak za hrozivou cenu.

Nestvůry s bílou kůží se jako červi svíjely na podlaze obrovského dómu. Jejich zoufalé skučení bylo tak silné, že dokonce i Leiriu, mnohými válkami utuženou bojovnici, pohnulo k lítosti.

Vypadaly jako mouchy v kruté sbírce hmyzu nějakého hošíka - probodeny jehlami světla. Seděly přišpendleny k podlaze, přičemž chabě mávaly obrovskými blanitými křídly a po čtyřech kroužily kolem vlastní osy, skučely bolestí a žebraly o slitování.

Jakmile se Leiria vzpamatovala a vstala, uviděla, jak i Jůli vstává z místa, kam sama dopadla a odhazuje zlomené kopí.

Asi dvacet stop od ní stál Biner, obklopený ostatními členy kyranické skupiny, zcela uhranutými pohledem na sténající nestvůry. Kyraniané byli potřísněni krví, ale když se vzpamatovali ze šoku a začali se hýbat, Leiria si s úlevou uvědomila, že jen málo z té krve je jejich vlastní.

Biner k ní přistoupil a zavrtěl mohutnou hlavou. „Co si s nima počneme, děvče?“ zeptal se. „Zajmeme je?“

Dříve než mohla v záplavě chaotických myšlenek a pocitů nalézt nějakou odpověď, Palimak sestoupil z čehosi, v čem až nyní Leiria rozeznala nízké pódium.

Na katafalku za ním spatřila obrovskou rakev - velký sarkofág, který byl zdrojem té oslnivé záře. Zpod odklopeného víka se linula stříbřitá řeka světla a zalévala každý kout i výklenek komnaty s intenzitou, jež nedovoľovala existenci dokonce ani slabého stínu.

Rakev orámovala Palimaka světlem a chlapcova silueta působila mohutněji než v životní velikosti. Přestože světlo zářilo velmi intenzívně, Leiria si všimla velkých očí, žhnoucích magickými plamínky. Viděla dlouhé drápy vystupující z jeho prstů. A když otevřel ústa, aby promluvil, otřásla se při pohledu na ty ostré zuby - skoro jako tesáky.

Uši měl špičatější, než je normální, a bledá kůže vypadala průsvitněji než obvykle; pod jejím povrchem se zračil nádech zelené. Napadlo ji, že to vypadá, jako by měl Palimak každou chvíli svléci starou kůži. Respektive démon v něm. A právě tuto část jeho osoby nikdy netoužila poznat.

Nakrátko se zamyslela: *Ne, to způsobuje to magické světlo. On je stále můj malý Palimak. Můj drahý Palimak. To zvláštní dítě, které jsem na koňském hřbetě odvezla ze Zanzairu. Dítě, jehož první slova naučená Gandarou s Gandarím, byla: „Drž hubu, drž hubu, drž hubu!“*

Tehdy ještě vůbec netušil, že jeho matka, Nerisa, byla zabita Irajem Protarusem. Nebo že je Iraj se svými vojáky honí a chce ho společně se Safarem a Leiriou popravít.

Palimak se k ní obrátil s přísnými planoucíma očima. Avšak když promluvil, měl jemný a téměř truchlivý hlas.

„Musíme je zabít, teto Leirio,“ řekl. „Mrzí mě, že to po vás musím žádat, ale myslím, že nemáme na výběr. Jsou horší než jakékoliv hnízdo jedovatých hadů.“

Zhluboka se nadechl. „Zmije mají alespoň nějaký smysl života, který se od toho našeho příliš neliší. Každopádně není o nic hroznější než náš. Musí jíst, musí se rozmnožovat a ochraňovat své mladé. A ubližují nám pouze, když tyto jejich potřeby a tužby ohrožujeme.“

Ukázal na mrtvolu jedné z nestvůr. Byla mnohem větší než většina ostatních a hlava jí visela u krku na kusu šlachy. Z očí jí i po smrti sršela zášť.

„To je jejich královna,“ řekl. „Královna Čariz. Byla velmi zlá. A smyslem jejího života bylo cosi, čemu ve skutečnosti stále nerozumím.“

Ukázal na otevřenou rakev. „Toto je Asperova hrobka. Myslím, že v ní spočívá příslib. Naděje. Alespoň to tatínek tvrdil. A Čariz se ji snažila zmařit. Proměnit ji ve zlou sílu k vlastnímu užitku.“

Palimak zvedl meč, který upustil, když vytvářel kouzlo. Přistoupil k jedné ze svíjejících se bezbranných bytostí s drápy již ukrytými v prstech. Tesáky se proměnily v zuby a oči s každým jeho krokem nabývaly mnohem lidštější podoby.

Vypadá tak smutně, pomyslela si Leiria. A přemýšlela, jak těžké pro něj musí být nosit lidskou

podobu poté, co zažil ocelově tvrdou kůži démona.

Pozvedl meč vysoko nad hlavu. „Milost, pane!“ zavřeštěla bytost. „Milost!“

Leiria měla dojem, že slyšela Palimaka slabě vzdychnout. Ale možná to způsobilo jen fyzické úsilí potřebné k tomu, aby sekl mečem a ukončil škemrání té bytosti. Poté bez váhání přešel k další a vzal jí život. A pak další, a další...

Leiria s nevolí tasila vlastní meč a i ona se pustila do vraždění. Když zabila svoji první oběť, přidali se i Biner s Jůli a vojáci. Ačkoliv stejně nerozhodně. Zatímco předtím bojovali a zabíjeli s odhodláním, nyní jen slepě máchali meči a snažili se nehledět na ta ubohá kňučící stvoření, která popravovali.

Občas se zastavili znechuceni sebou samými i bohy, že po nich žádají takovou ohavnost. Palimak je však popoháněl s tím, že jeho světelné kouzlo již nebude mít dlouhého trvání.

Ve finále se Čarizino podzemní království topilo v moři krve. Jako by si zde královský řezník zřídil tržnici s tolika mrtvolami, že by jimi nakrmil i největší město v zemi. Až na to, že jejich maso by nikdo nepozřel, a tak byla mrtvým Čarizíným poddaným odepřena i tato ze všech nejbarbarštější pocta. Shnijí tu. Nechtěné, nepotřebné, oplakávané pouze v nočních mýrách Leiriy i ostatních, kteří se téměř jistě nikdy nebudou holedbat vítězstvím na tomto nehostinném místě. Protože to byla jen prachspřstá masová vražda.

A tak skončily falešné sestry Asperovy. Když Leiria zabíjela poslední z nich, v hlavě jí utkvěl refrén: „Přijímáme hřích/ Přijímáme hřích./ Paní, Paní, Paní.“

Tato slova si bude pamatovat po zbytek života.

Palimak cítil, že se proměňuje. Ostré chlupy jej bodaly do kůže, jako kdyby se ocitl uprostřed bouře v kyranských Vysokých karavanách. Vlasy měl jak ostny zabodané v lebce. Oči tak suché, že mu mrkání působilo bolest. Vzduch byl těžký a nabitý energií.

Připadal si jako dva tvorové nacpaní do jediné kůže. Jeden uvažoval chladně a logicky: musí být vykonáno, co je třeba. Té druhé se chtělo plakat soucitem nad nepřítelem. *Co kdybych to byl já?* napadlo jej, když stínal další šupinatou hlavu z ramen.

Jemnější lidská část jeho osoby postupně vytlačovala tu první a každý další smrtící úder mu připadal těžší. Ne, to není přesné slovo. Nebylo těžší zabíjet, ale bylo k tomu zapotřebí více hněvu. Musel sám sobě vnutit nenávisť, aby jako nějaká magická síla poháněla jeho svaly. Musel ta stvoření nenávidět, aby je mohl zabíjet. Musel jim připsat vinu za všechny hrůzy a zlo, které si jen lidský svět dokáže představit. Teprve tehdy jim mohl uštédřit smrtící úder.

Když skončil a všechny příšery byly popravené, stál vzdychaje nad poslední mrtvolou a jeho krev volala po dalších. V duchu se však děsil toho, co právě udělal.

Došlo mu, že je zase člověkem. A právě tehdy si uvědomil, že se mnohem lépe cítil v roli démona.

Palimak se v duchu otrásl. Tato myšlenka jej rozčílila. *On je přece člověk, zatraceně! Spíš člověk než démon!*

Nebo ne?

Zahnal své pochybnosti. Lavina výmluv a rozumového vysvětlování se tak rychle valila po srázu emocí, že převálcovala všechny ostatní pocity.

Pohlédl na Leiriu a v jejích očích spatřil... co to bylo?... úleva? Sklopil zrak k vlastním rukám a zaznamenal, že drápy se mu zmenšily na... normální?... lidské prsty. I ostatní části jeho těla působily lidským dojmem. Tělo i duše. Duše i tělo.

Všude, kam pohlédl, byla krev. Krev, kterou prolil.

Bylo mu zle a moc si přál odtud prchnout. Probohy, už ten meč nechtěl držet v ruce! Připadal mu špinavý. Znesvěcený. A velmi rád se jej zbavil.

Zoufale toužil opustit dóm a největším balvanem, jaký najde, uzavřít jeho hrůzy před ostatním světem.

Do ucha mu zaštěbetal slabounký hlásek. „Ta rakev, mladý pane,“ připomněl mu Gandara. „Vzpomeň si na Asperovu rakev.“

A Gandarí dodal: „Proto jsme sem přece přišli, ne?“

S hlavou zmoženou únavou se Palimak obrátil k rakvi. Světlo, které se z ní linulo, bylo tak horké a jasné, že si musel rukou zastínit oči. Nejasně si uvědomoval, že ho Leiria s ostatními pozorují; a pravděpodobně se velmi podivují, zdali není posedlý nějakým zlým duchem - tak nuceně působily jeho pohyby. Nenacházel však v sobě sílu vyslovit nějaké ujištění.

Udělal ochablé gesto, ale světlo se jen mírně ztlumilo. Bylo stále příliš horké, aby se mu mohl

přiblížit a ke zformování lepšího kouzla mu nezbýval dostatek energie.

„Mám hlad!“ oznámil Gandara. Připadalo mu to hlasité, ale Palimak ze zkušenosti věděl, že to ostatní neslyšeli.

„Já taky,“ připojil se okamžitě Gandarí. „Chci nějakou sladkost. Jako třeba medové koláčky.“

„Pěkně polité sirupem,“ skočil mu do řeči Gandara. „Mňam, mňam.“

„Žádné medové koláčky u sebe nemám,“ odpověděl Palimak příliš unaven, aby jej trápilo, že si jeho lidští přátelé budou myslet, že trpí samomluvou. Poplácal kapsu, kde nosil odměny pro služebníky. „Možná pár sušených kuliček rybízu. Ale to je všechno.“

„Určitě na nich budou chloupky z kapes,“ ušklíbl se Gandarí. „Nenávidím chloupky z kapes!“

„A navíc,“ ozval se Gandara, „mě rybíz nadýmá. Nedokážeš si představit, jaké to je žít v kamenné želvě, když máš neustále nadýmání.“ Palimak se neubrnil úsměvu. Uprostřed té krvavé lázně si oba bratři zachovali svoji opravdovou podobu. Již nehrozí žádné nebezpečí, a to je nejdůležitější. Základní potřeby se dostavily jako první, tisíce díky jejich nenasytným duším.

„Obstarám vám nějaké medové koláčky, až se vrátíme na palubu mrakolodi,“ slíbil Palimak.

Gandara si povzdychl. „Dobrá. Když to tak musí být. Hádám, že nám nic jiného nezbude.“

„Ale chci aspoň dva,“ nedal se odbýt Gandarí. „Musíš nám slíbit dva. A k tomu ještě nějaký hodně starý sýr. Tak smradlavý, jak jen můžeš sehnat.“ „Ano, takže dva,“ slíbil Palimak. „A tolik páchnoucího sýra, kolik jen sníte.“

Znovu udělal magické gesto; tentokrát ucítil příval energie od služebníků. Světlo začalo slábnout, až se mohl na rakev podívat zpříma.

V těžkých botách vystoupal po schodech s pocitem, jako by se brodil bahnem. Ale jak se blížil ke katafalku, služebníci se pro sebe pochechtávali, jako kdyby na něj čekalo odhalení nějakého báječného tajemství. Palimak odhadoval, že mají v rukávu něco, co jim zajistí příslib dalších pamlsků.

Stanul před rakví.

Nahlédl dovnitř, očekáváje, že spatří démonského čaroděje, lorda Aspera.

Namísto toho na něj slepě zíral muž v naprosto stejném hávu, v jakém byl pohřben Asper.

A oba bratři sborově vykřikli: „Překvápko, mladý pane! Překvápko!“

Byl to jeho otec...

Safar Timura!

Palimak ohromeně zamrkal.

Nato Safar otevřel oči. Pohnul rty a vyšla z nich slova.

V mlžném oparu neskutečna se Palimak naklonil blíž, aby je slyšel.

„Kyšmet,“ zašeptal Safar. Nato se z rakve natáhla ruka a uchopila Palimaka za klopy; překvapivou silou jej stáhla dolů. A Safar naléhavě zopakoval: „Kde je Kyšmet?“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Čarodějná královna

Den se již téměř chýlil ke konci, když zvědové přinesli králi zprávy. Rhodes si pospíšil na hradby svého hradu směřující k moři a vylezl na jeden z obrovských katapultů, které bránily tuto část pevnosti před nebezpečím z moře.

Podle zpráv od zvědů Palimak se svou skupinou opustili spleť nory Asperovy sochy a nyní nesou do vzducholodi podivné břemeno.

Nebylo lehké vyšplhat na katapult vytesaný z největších kmenů v Syrapisu, zvláště pak pro muže Rhodových rozměrů. Král hekal a proklínal své podřízené. Klení však ve skutečnosti patřilo jemu samotnému za lenost, která jeho kdysi svalnaté tělo proměnila v sípající hroudu sádla.

To je hlavní důvod, pomyslel si, proč ho Palimak s Kyraniany dokázal přemoci. Dopustil, aby se mu sádlem obalilo nejen tělo, ale i mysl. Zlenivěl - a jeho příkladu následovali i poddaní. Když byl Rhodes ještě princ, jeho vlastní matka ho donekonečna napomínala za sklony k lenosti.

Ačkoliv byl barbar, Rhodes měl bystrou hlavu a přirozený smysl pro strategii, stejně jako neomylné oko na slabosti nepřítele.

Byl také požehnán impozantní silou a rychlostí, zvláště u někoho tak velkého. Když se narodil, vážil přes patnáct liber, což by představovalo velmi těžký porod, kdyby jeho matka byla obyčejná žena. Pocházela však z rodu nadměrně velkých lidí - ne sice obrů - a Rhodův příchod na svět prostřednictvím jejích širokých boků a ocelového lůna byl vlastně jen rutinní záležitostí. Je-li vůbec možné nazvat rutinní záležitostí porod tažného koně.

Kombinace nadměrné velikosti a bystré mysli učinila z Rhoda jednoznačného vítěze nad ostatními bezvýznamnými králi a královnami v Syrapisu. A právě to z něj udělalo lenocha, pomyslel si. Bylo to příliš snadné. Když se potom objevil Palimak s Kyraniany, nebyl připraven na jejich nové formy boje.

Rhodes konečně dosáhl vrcholu katapultu a pohlédl přes zdi, aby zjistil, co dělá jeho nepřítel. Naproti němu se nad ostrůvkem, který byl domovem Asperovy sochy, vznášel vzdušný koráb. Nebylo to poprvé, kdy jej při pohledu na tento pozoruhodný stroj popadla bezbřehá závist.

Tento magický vynález, ujišťoval se, je hlavním klíčem nejednoho vítězství Kyraniánů nad ním samotným i nad jeho královskými bratrance v Syrapisu. Kdyby byl takovým zázrakem požehnán on, celý příběh by mohl mít docela jiný konec. Nikdy by například nedošlo k té ponižující scéně před dvěma dny na nádvoří. Namísto toho by to byl Palimak a ta jeho bojovná děvka, kdo by zakusil potupu porážky.

Na chvíli se ponořil do představy, kdy byli oba vyvlečeni před jeho trůn, aby byli odsouzeni k nejhoršímu utrpení, jaké Rhodovi nejdůmyslnější mučitelé dokáží připravit.

Rhodes sám sebe zarazil. Musí být silnější než kdy předtím. Musí sledovat konání nepřítele a hledat slabosti, které by ho mohly vydat do jeho rukou.

Viděl, že přichází příliv. Vlny se již začínaly přelévat přes ostrůvek. Za chvíli na něm nebude suchého místa. A do hodiny zmizí i samotná Asperova modla.

Pokynul a pobočník mu podal teleskopický dalekohled. Rhodes jej přiložil k oku a uviděl Palimaka, jak dává pokyny čtyřem vojákům, kteří vytahovali do korábu obrovský, záhadný předmět. Co to ksakru je?

Zaostřil, sleduje předmět pohupující se v síti, která jej nesla stále výš. Je to nějaká truhla? A co je to vyřezané na víku? Najednou si uvědomil, že to vypadá jako rakev. Jestli ano, je to opravdu velká rakev. Dost velká na to, aby pojala člověka dvakrát tak velkého, než je Rhodes, to je jisté.

Znovu prozkoumal ornament na víku. Ještě než rakev stačila vystoupat do úrovně jeho očí, uvědomil si, co je na ní vyryto. Je to démon! A nejen to, démonská tvář má stejné rysy, jaké jsou vytesány do kamenné modly.

Kdo jiný než Asper! Tím si byl jist. Potom mu rakev zmizela z výhledu a chvíli nato ji posádka vzdušného korábu vytahovala přes zábradlí na palubu.

Srdce mu tlouklo a hlavou se mu honily všemožné otázky, když namířil dalekohled zpět k ostrůvku.

Dva muži snášeli po schodech z hlavy sochy nosítka. Na nosítkách ležel vysoký muž oděný do černých šatů. Rhodes nebyl schopen posoudit, zdali muž je či není při vědomí, ale se zájmem pozoroval, jak něžně s ním nosiči nakládali. Bezpochyby významný člověk. Milovaný člověk.

Tuto domněnku jen potvrdilo, když k nosítkům přispěchal Palimak a ten ženský generál. Palimak stiskl muži ruku, zatímco Leiria se k němu sklonila a políbila jej. Pak už byla nosítka umístěna do sítě, která je vyzdvihla nahoru do vzdušného korábu.

Rhodes pozoroval, jak síť stoupá a spokojeně přikývl, když viděl toho skřeta, který velel na vzducholodi, a jeho pobočníci, exotickou dračí ženu, jak osobně pomáhají při vytahování nosítek na palubu. Ať je ten člověk kdokoli, evidentně je pro Kyraniany nesmírně důležitý.

Rhodes ho nikdy předtím neviděl, ale to samo o sobě nic neznamena. Musí existovat mnoho Kyraniů, které nezná. Vrtalo mu však hlavou, proč ho zvědové o takhle významném člověku nikdy neinformovali. Mají snad Kyranié nějakého tajného vůdce? Někoho mnohem významnějšího, než je Palimak, o němž byl až doposud každý přesvědčen, že je vrchním velitelem nepřátelské armády?

Představuje snad tento člověk, který je předmětem nezměrného respektu a lásky, tajemnou sílu za Palimakovým trůnem? Vysvětluje to snad, proč někdo tak mladý zvládá tolik válečných a magických kousků? Jestli ano, co se tomu tajemnému muži stalo? Proč leží na nosítkách zjevně nemocný nebo raněný?

V Rhodově duši vzplála jiskřička naděje. Jestli má toto podezření pevný základ a muž je skutečně tajný vůdce, pak by mohl jeho zbědovaný stav oslabit i Kyraniany.

Odložil dalekohled a spěšně začal slézat z katapultu. Cestu dolů mu usnadnilo vzrušení. Rhodes potřebuje radu, jak této zranitelnosti využít - ovšem za předpokladu, že se nemýlí.

A nejlepší člověk, který mu ji může poskytnout, je jeho matka Klayra, překrásná královna Hanadu.

Později se Rhodes bude proklínat za to, že nesetřval déle na bidélku katapultu. Kdyby tak učinil, spatřil by, jak jeho vlastní dcera Jüli, nespoutaná a ozbrojená, vychází z úst modly a spěchá po schodech dolů. Možná by se podivil, proč Kyranié poskytují drahocennému rukojmí takovou svobodu.

Na palubě mrakolodi kanuly potoky šťastných slz ze Safarova zázračného návratu, že by zaplnily oceán.

„On žije!“ vzlykala Arlén a z dračích úst jí unikaly obláčky dýmu. „Safar še nám vrátil!“

Biner své vzrušení troubil do kapesníku a otíral si vlhké oči. „Methydie by byla moc šťastná, kdyby viděla, že ten zlatý hoch je zase s námi,“ vzlykal.

Renor a Sinč, na počátku exodu z Kyraniy pouzí výrostci, avšak nyní urostlí muži, klečeli u nosítek a beze studu plakali.

„Kdyby tu tak byl Dario,“ posteskl si Renor. „Vždycky tvrdil, že lord Timura žije.“ Starý ostřílený voják Dario, nyní již dva roky po smrti, vycvičil všechny kyranské mladíky.

Zanedlouho i všichni ostatní členové posádky a vojáci klečeli u nosítek, vzlykali a v modlitbách děkovali Paní Felakii - bohyni a patronce Kyraniy - za to, že jim Safara vrátila.

Opodál Elgy s Rabixem vyhrávali slavnostní melodie, zatímco Kairo předvedl taneček radosti, při němž pohazoval hlavou z jedné strany na druhou.

Leiria s Palimakem se objímali a nezvladatelně plakali.

Safar se během toho všeho nehýbal. Měl zavřené oči a tiše dýchal, nevnímaje, co se kolem něj děje.

Potom se zvedl vítr a rozdrnčel provazy mrakolodi. Leiria se otrásla náhlým chladem a vytrhla se ze štěstím zářícího chumlu.

„Ondesme ho do kajuty,“ řekla. „Než se mu z té naší lásky udělá zle.“

Spolu s Palimakem uchopili každý jeden konec nosítek a odnesli Safara do luxusní hlavní kajuty, jež kdysi patřila Methydii, dávno mrtvé čarodějce, která stvořila mrakolod' a založila cirkus. A která bývala Safarovou milenkou.

Jüli, naprosto neznalá kyranských záležitostí vše pozorovala z povzdálí a přemítala o muži, který byl příčinou všech těch láskyplných výlevů a šťastných slz.

Mohla si být jista pouze tím, že ať už je to kdokoli, zcela jednoznačně je to mocný čaroděj. Dokonce i v bezvědomí, vyčerpán a nemocen, vyzařoval tak silné magické paprsky, že téměř zastínily její vlastní čarodějné schopnosti.

Musí to být dobrý muž, pomyslela si, jinak by ti lidé tak nejásali. Kdyby to byl tyran - jako její otec - možná by se mu poklonili, ale pouze ze strachu. Až na to, že takto bezmocnému by mu ze všeho

nejpravděpodobněji podřízli hrdlo dřív, než by stačil přijít ke svému krutému vědomí.

Podobný čin Jůli často zvažovala, když otce náhodou nalezla v opilé dřímotě.

Když ale nosítka mizela v kabině, zaznamenala v mužových magických vlnách podivný proud. Nevěstil však nic dobrého ani příliš laskavého. V každém případě to nezasluhovalo žádný obdiv. Pokusila se slídit dál, lokalizovat zdroj. Připadalo jí, že podivné záření vychází ze záhadného čaroděje, ale z nějakého důvodu nedokázala zjistit, jestli se nachází i mimo něj.

Cosí... ne zlého... tak se to v žádném případě nedalo definovat, ale prodchnuto spalující ctižádostí a nenasytností.

Po chvíli se však závan ztratil, a než se dveře kajuty zavřely, Jůli si nebyla jista, zdali to nezpůsobila pouze její bujná fantazie. Nic víc než cynická reakce na všechnu tu překypující lásku.

Ještě jednou zavěťřila a nic špatného nenašla. Pokrčila rameny. Ano, určitě to byla jen bujná fantazie.

Zanedlouho vydal Biner rozkazy a posádka se vrhla k lanům a motorům.

„Opřete se do toho, hoši!“ volal za nimi Biner. „Lidé chtějí také slyšet tu báječnou zprávu, že Safar Timura je opět s námi! A že od teď už zase platí: ‚K čertu se vším kromě cirkusu!‘“

Mrakolod' se zvedla na studeném větru a letěla k novému kyrańskému království.

Do země zaslíbené, kam je Safar před dávnou dobou vyslal.

Rhodes sestupoval po bezpočtu schodů vedoucích do matčiny komnaty.

Zřídila si salón v těch nejhlubších prostorách hradu. Až za obilnými a vinnými sklady, nyní, po sérii prohraných bitev s Palimakem Timurou, téměř prázdnými. Pod nejzazšími kobkami, v nichž Rhodes věznil důležité oponenty své vlády, jež nemohl jen tak nechat zabít. Pod říší královských mučitelů, kteří ve službách svého krále s potěchou vládli skřipcem i žhavými kleštěmi.

Pod pokladnou - kterou Rhodes miloval dokonce ještě víc než svůj harém. Pokladníci střežili jeho nejlepší a nejvěrnější muži, jimž dával trojnásobek normálního platu, aby si zajistil jejich loajalitu.

Zde prožíval své největší radosti i nejhlubší zoufalství. Chvěl se štěstím, když do mnoha výklenků komnaty hromadil bohatou kořist a truhly s milodary. A naopak ronil slzy jako nějaká plačka, když ji války s Palimakem vyprázdnily a jemu zbývalo jen několik málo truhlic se zlatem a drahokamy.

Včera sem uložil dva měšce zlata, které mu Palimak dal, aby zpečetil příměří a získal jeho svolení k expedici Kyranianů do Asperovy modly. Když ukládal mince do skříše, trochu to otupilo jeho ponížení. Dokonce mu to dodalo slabou naději, že jednoho dne se karty mohou obrátit: Palimak bude poražen a zlato i drahokamy se pohnou zpět do jeho pokladnice.

Když ji Rhodes mýjel a strážce se stavěly do pozoru, trochu zalitoval, že se nemůže chvíli pozdržet a pokochat se Palimakovým zlatem, přehrabovat se v něm a představovat si, že každá mince je kus masa urvaného z těla mladého prince Timury.

Tucty loučí osvěcovaly mramorovou přijímací halu, která předznamenávala vchod do matčiny komnaty. Zdi zdobil bezpočet obrovských nástěnných maleb - idylky velebicí mnohé krásy Syrapisu.

Na první pohled z jejich kompozice vyzařoval mír a souznění s přírodou. Když se však dotyčný podíval pozorněji, byla na každé fresce vyobrazena nějaká hrůza, která zcela měnila její význam. Hladina moře s malebným pobřežím v popředí. Na vzdáleném pozadí však hořící loď a okřídlená nestvůra, která z moře vytahuje námořníky a polyká je. Vinice, kde pod zralými hrozny pohlední hoši s krásnými pannami hrají smyslné hry, opilý mladým vínem. Ve vzdáleném rohu démonský král, jak vede své zlodruhy v nevyslovitelných mučedních orgiích stejných hochů a panen.

Rhodovi se takové nástěnné malby docela líbily, ačkoliv byl dost moudrý na to, aby si je pořídil do vlastních komnat. Podle všeho existuje krása pouze v očích toho, kdo se na ni dívá. A to, co se líbí Rhodovi, by přivodilo noční můry dokonce i jeho nejkrutějším vojákům.

Náčelník gardy eunuchů střežících čarodějnou královnu Rhoda pozdravil, trhl hlavou v letmém úklonu a požádal jej, aby posečkal, než příchod oznámí jeho matce. Eunuchové byli všichni obrovští muži - náčelník gardy se tyčil do téměř stejné výšky jako Rhodes - s mohutnými svaly na ještě mohutnějších kostech. Až na to, že jejich svalům se dostávalo tvrdého výcviku, zatímco Rhodes po dlouhá léta nedělal nic jiného, než jedl, pil a ronil slzy nad vyprazdňující se pokladnicí.

Když dostal svolení ke vstupu, s jistým znepokojením vkročil do matčina salónu. Nedalo se o ní sice tvrdit, že by z povzdálí hýbala trůnem, ale faktem zůstávalo, že obvykle získala vše, co si zamloula. A Rhodes žil ve strachu o její přízeň. Občas ji i na dlouho ztratil. Zvláště poté, co prohrál svoji první bitvu s Palimakem.

Královna Klayra se stala třetí ženou Rhodova otce, kterou pojal za choť, aby zpečetil určité

spojenectví. Přestože byla velká, měla perfektně tvarované proporce: dlouhé štíhlé nohy a ruce, krásná ňadra a tělo ve tvaru přesýpacích hodin. Když se princezna Klayra vdávala, její krása - ačkoliv v obrovském balení - z ní činila poměrně exotickou nevěstu a král se jí dlouho nemohl nasytit. Alespoň to Rhodovi matka říkala, když se kolem ní shlukli otroci, aby ji upravili a oblékli do šatů, které navzdory pokročilému věku i nyní volně splývaly po téměř dokonalé postavě.

Vrchní eunuch předvedl Rhoda a namísto aby jej ohlásil, položil si prst na rty, čímž jej žádal o ticho. Král přehlédl zdobnou komnatu a spatřil matku skloněnou nad jejím čarodějným stolem, plným starobylých svitků navršených vedle lahviček s magickými lektvary a prášky.

Pouze střed stolu byl prázdný. Ačkoliv Rhodes přesně neviděl, dobře věděl, co tam je. Uprostřed stolu se nacházela velká plocha vykládaná kachlíky z ryzího zlata, na níž zasazené drahokamy tvořily tvar pentagramu.

Klayra podle všeho studovala nějaký pergamen, přičemž každou chvíli pohlédla na pentagram a kývala, jako by se jen utvrzovala ve svých domněnkách.

Byla oděna do svých nejlepších šatů. Magické symboly na nich ji pasovaly do funkce nejvyšší kněžky královny Čariz. Kolem krku se jí skvěl mnohořadý náhrdelník z černých perel. Po mnoho let pracovalo šest mužů od přílivu do odlivu - a od rána do noci - aby si krátili život hledáním perel, které teď tvořily matčin náhrdelník.

Jak tak Rhodes poslušně vyčkával, až mu matka začne věnovat pozornost, viděl, jak po řadách náhrdelníku z perel přeskakují rudé jiskry odspoda nahoru a zase zpět, jako by ožíval nějakou vnitřní silou. Což byla samozřejmě pravda, neboť královna Klayra proslula jako velmi mocná a obávaná čarodějka.

Rhodes se zaobíral oděrkem na ruce a začal přemítat o matce. Tato dcera bezvýznamného krále měla mít minimální vliv na dvůr jeho otce. Prokázala však naprostou genialitu stran harémových intrik. Během několika let po narození jediného syna s přehledem odstranila své dvě sokyně.

Jednu formou nájemné vraždy - tedy alespoň podle palácových zvěstí. Rhodes však věděl, že matka použila magii ve spojení s okouzlujícím ženským šarmem, aby synovi jedné ze sokyň vnutila vlastní vůli. To on zavraždil vlastní matku a vzápětí spáchal sebevraždu, když se probíral z transu a uvědomil si, co provedl.

Druhou ženu prostě a jednoduše zabila vlastníma rukama; před očima celého harému ji udusila polštářem. Zasáhnout se neodvážili dokonce ani obrovští eunuši střežící harém, protože v té době se už Klayry každý bál.

Díky těmto dvěma vraždám se z Rhoda záhy stal korunní princ, ačkoliv nevlastní bratři a sestry, narozené druhým dvěma manželkám jeho otce, tento nárok zpochybnili. Rhodova matka však tvrdě pracovala na tom, aby se následníkem stal právě její syn.

Ustavila salón, který přivítal nejlepší atlety dané doby a neomezeně utrácela peníze za nejmoudřejší otroky-učence v Syrapisu. Tito atleti a učenci se stali Rhodovými učiteli těla i duše a od útlého věku se mu pečlivě věnovali. Jejich moudrá slova doplněná o matčiny rady chlapce důkladně zasněly do politiky královského dvora.

V šesti letech dokázal Rhodes zvednou padesátilibrovou kamennou kouli do pojízdných katapultů. V jedenácti už stopoval nevlastního devatenáctiletého bratra - hlavního rivala trůnu - z jednoho dostaveníčka na druhé. Rhodův rival měl slabost pro ženy cizích mužů, a ta se mu nakonec stala osudnou. Rhodes vlastně naposledy přistihl bratra u té samé zdi nad mořem, ze které dnes pozoroval Palimaka.

Napravo od základny katapultu se nacházel malý výklenek. Skrytý oltář pro nějakého bezvýznamného boha, jehož jméno si už nikdo nepamatoval. Bylo to také oblíbené místo dostaveníček milenců.

Jak tak nervózní Rhodes čekal, vzpomínal na ten osudový den. Čerpal z té vzpomínky novou sílu. Usmál se, když si vybavil toho slabocha s medovým jazykem, který mu tak dlouho oponoval. Matkou Rhodova královského rivala byla ctižádostivá druhá manželka. Svého syna pojmenovala po legendárním princovi jménem Stokalo, kterého vlastní otec vyhnal z ostrova, ale jednoho dne se vrátil z moře, aby vybojoval trůn, který mu po právu náležel.

Stokalo byl silný, ale ne tak silný jako Rhodes. Měl bystrou mysl vycvičenou k boji Rhodovým otcem, který Stokala upřednostňoval dokonce i poté, co byla princova matka tak nedůstojně zardoušena polštářem. Stokalo však neprokazoval takovou bystrost jako Rhodes, který ho už jako chlapec zesměšňoval při hře v šachy.

Rhodes si dobře pamatoval na ten osudný den, kdy se mu bratr rozrušený porážkou sám vydal v

šanc. Poslal zprávu své nejnovější milence - mladé manželce vysokého generála. Ve zprávě stálo, že se mají sejít u zdi nad mořem, kde se budou oddávat milostným radovánkám. Samozřejmě, že zvěd, který stál na Rhodově straně, zprávu zaregistroval a předal ji dál.

A tak si třináctiletý Rhodes pospíšil k výklenku, aby tam dorazil dřív než hříšný páreček. Číhal v přítomí, dokud nebyl Stokalo plně zaneprázdněn milenkou přitisknutou ke zdi se šaty vyzvednutými vysoko nad boky, a vplížil se mu do zad.

Masitá tlapa uchopila bratrův krk a mohutné koleno se mu zarylo do páteře; zlomila se tak snadno, jako by to byla větévka suchého chvojí. Mladou ženu tento čin natolik vylekal, že jen němě stála vystrašená u zdi, když Rhodes zvedal bratrovo tělo a vrhl je přes zeď.

Původně ji chtěl na místě zabít a zlikvidovat tak jediného svědka vraždy. Namísto toho jí dal možnost žít nebo zemřít a ona zvolila moudřejší řešení.

Za prvé svým tělem musela posloužit princ Rhodovi. Za druhé prohlásila, že se čirou náhodou stala svědkem Stokalovy sebevraždy, když se za večera procházela na čerstvém vzduchu.

Rhodes si prohrábl špinavé vousy vzrušen vzpomínkou na způsob, jakým se o několik měsíců později nadobro zbavil Stokalovy bývalé milenky.

Ale dřív než se do této vzácné vzpomínky mohl pohroužit, královna matka zakašlala. Vzhledl a trochu se polekal, když mu pokynula, aby přistoupil.

Jak se k ní blížil, řekla: „Mám nové zprávy, synu. Dobré i špatné.“

Oči plné jí žhnuly čarodějnou mocí. „Ta špatná zpráva je,“ pokračovala, „že královna Čariz je mrtva. Byla zabita Palimakem Timurou.“

Ve chvíli, kdy jej tato pohroma zasáhla v plné síle, Klayra jen mávla rukou, jako by to nic neznamenal, a drsným hlubokým hlasem se zachechtala.

„Ta dobrá zpráva je, že už jsem za ni sehnala výbornou náhradu. Vlastně je to několik osob.

Osob, které nade vše nenávidí kohokoliv, kdo se jmenuje Timura!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Rada starších

Rhodes na matku chvíli nechápavě zíral. Šok z oznámení, že královna Čariz - skutečný zdroj moci hanadského království - je mrtvá, se postupně zmírnil, jak k němu dolétla ostatní Klayřina slova.

Nestvůra Čariz je mrtvá. Zpráva by opravdu nebyla tak zlá, kdyby to, co dodala, byla pravda. Ale co měly znamenat ty řeči o nějakém spojení? A k tomu s mocnými osobami, které sdílejí jeho nenávisť k Palimakovi Timurovi?

Rhodes se pousmál. „Věřu dobré zprávy,” zahudroval. Rozhlédl se po komnatě. „Kde jsou ti moudří muži? Nech je předvést, ať je mohu náležitě uvítat.”

Klayra ukázala na pentagram ze zlatých kachlíků ve středu čarodějného stolku. Rhodes na něj pohlédl, jako kdyby něco očekával. Plocha však zela prázdnotou.

„Není tak snadné je přivolat,” vysvětlovala královna. „Chtějí určitou záruku, kterou jim zajisté rád poskytněš.”

„Cokoliv!” vydechl Rhodes mohutným pohnutím. „Pokud doručí Timuru do mé náruči.”

Klayra na něj chvíli upřeně hleděla, jako kdyby měřila synovo zaujetí. Nakonec mu oznámila: „Budu muset provést některá velmi složitá kouzla.

A musíme učinit i jistou oběť, abychom si usmířili Čarizina ducha. Dej mi týden nebo dva - nanejvýš snad měsíc - a dohoda může být stvrzena.”

Ačkoliv byl posedlý zvědavostí, dále se matky nevyptával. Magie ho velmi znervózňovala. Neměl k ní žádné vlohy, takže jí ani nemohl věřit. Jedním z jeho tajných zklamání bylo, že nezdědil čarodějné schopnosti po matce. Namísto toho jej o generaci přeskočily a byla jimi požehnána jeho nejstarší dcera Jůli.

Rhodes Jůli nikdy neměl rád. Kdyby záleželo pouze na něm, byl by Jůli ihned po narození utopil. Koneckonců prvorozený měl být syn. Mužský dědic, o jehož následnictví by nikdo nepochyboval. Odpor k vlastní dceři ještě znásobilo nadání, jaké mělo náležet pouze mužům. Síla, rychlost a šikovnost paží.

Jeho nelibost však nadobro zpečetilo odhalení. Že Jůli je čarodějka. Jednoho dne ho o tom matka suše informovala a vzala děvčátko do učení. Nějaký čas vše probíhalo hladce, ale potom mu matka s velkým znechucením oznámila, že se od ní Jůli zničehonic odvrátila a s vlastní babičkou již nechce mít nic společného.

Rhodes dceru jaksepatří pokáral. Ta, ačkoliv byla poměrně mladá, však mluvila zcela srozumitelně. Dala jasně najevo, že ani v nejmenším nehodlá vstoupit do čarodějného svazku s královnou Čariz, natož pak poskytovat pravidelný přísun obětí, které ta nestvůrná královna po obyvatelích Hanadu odnepaměti žádala.

Důvody, proč Klayra s Rhodem neodstranili Jůli již před lety, byly velmi složité a počítaly s krvavou diplomacií, kterou Syrapis proslul. Další komplikací představovala skutečnost, že Rhodes považoval za nezbytné úplně Jůli neztracovat jako právoplatnou nástupkyni.

Hlavně proto nařídil, aby se stala Palimakovým královským rukojmím. A z celého srdce doufal, že až nadejde čas porušit mír s Kyraniany, dívka se stane první obětí hněvu mladého Timury.

Královna matka netrpělivě zaklepala zdobenými prsty na čarodějný stůl a vytrhla Rhoda z rozjímání.

„Ano, matko?” zeptal se.

„Nepředvolala jsem tě,” připomněla mu, „takže předpokládám, že jsi přišel s nějakým určitým záměrem.”

Rhodes přikývl a jal se vyprávět matce, co viděl, když pozoroval Kyraniany. O obrovské rakvi s Asperovou podobiznou, o záhadném muži, který byl z modly vynesena na nosítkách a o tom, jak mu všichni Kyraniané projevovali posvátnou úctu.

Královna Klayra měla ustaraný výraz. „To nevěstí nic dobrého. Evidentně Asperova rakev.”

Rhodes se zakabonil. „To je směšné,” namítl. „Jak by se Kyraniánům mohlo podařit sebrat ji

mocné Čariz?"

„Říkala jsem ti přece, že je mrtvá," připomněla Klayra. „A že její smrt způsobil princ Timura. Což nám jen potvrzuje, že bychom se před ním měli mít ještě více na pozoru. Jestliže dokázal zabít Čariz, je dokonce silnější, než jsme se obávali."

Opět poklepala prsteny o stůl. „Dost možná to má cosi do činění s mužem, kterého vynášeli z modly."

Rhodes neodpověděl. Vůbec mu to nedávalo smysl.

„To znamená," dodala jeho matka, „že spojenectví s těmito... eh... Timurovými odpůrci, o nichž jsem se zmiňovala, by mohl být dokonce lepší nápad, než jsem se domnívala. Vlastně si myslím, že jejich nabídka nějak úzce souvisí s tím záhadným člověkem, kterého jsi viděl."

Poté vzdychla, jako by se náhle cítila unavena. „Nech mne o samotě, synu. Potřebuji si to v klidu probrat."

Nabídla mu tvář, Rhodes ji poslušně políbil a vyrazil ke dveřím.

Avšak dříve než opustil komnatu, upoutal jeho pozornost nějaký světlý záblesk. Pohlédl nad fresku nad matčiným čarodějným stolem, neboť právě z ní tato záře vycházela.

Byl to idealistický obraz Hanadu v dávných dobách, kdy jak praví legenda, žil v Syrapisu lord Asper. Na fresce stál hrad, o trochu menší a zdaleka ne tak impozantní jako pevnost, kterou postavil Rhodes. V popředí skupina vojáků v archaické zbroji cválala po cestě vinoucí se od hradu. V jejich čele jel nějaký král - pohledný muž středního věku. Po boku měl ženské bojovnice - své dcery, tvrdili učenci.

Rhodes odjakživa obdivoval obrazy královských dcer. Byly silné, divoké a neskonalé krásné. Mnohokrát snil o tom, že má ty bojovné princezny ve svém loži. Zvláště ženu s ebenovou kůží, která po králově boku cválala na oslnivě krásné klisně. Obě tvořily zajímavou dvojici, která tak překypovala životem, že málem vystupovaly z nástěnné malby.

Po léta tuto fresku mnohokrát studoval, takže jej velmi překvapilo, když na ní spatřil detail, kterého si předtím nevšiml.

Jen malý kousek před průvodem se vzpínal překrásný bílý hřebec. Stavěl se na zadní před černou klisnou a kopyty vykřesával ve vzduchu vyobrazené jiskry.

Pohlédl na výjev pozorněji a podivil se, proč si toho báječného koně nikdy nevšiml. Podvědomě jej také napadlo, jestli ty jiskry ještě před chvílí nebyly pohyblivé. To vlastně upoutalo jeho pozornost k fresce, kterou důvěrně znal.

„Máš snad ještě něco?" zeptala se matka.

Málem již promluvil, ale jak se tak na malbu díval, došlo mu, že si hřebce možná prostě nevšiml, protože se vždy tak intenzivně upínal na spanilé princezny.

Takové záležitosti synové se svými matkami neprobírají. „Ne," odpověděl. „Nic víc nemám."

„Dobrá tedy," řekla. „Zavolám tě, až budu o našich nových spojencích vědět víc."

Král Rhodes přikývl a opustil místnost.

Pro Safara to byl velmi podivný návrat. Byl sotva při vědomí, když dorazil do Nové Kyraniy, domova na vrcholku hor, který jeho rodina a přátelé vydobyli ve válkách se Syrapisany.

Zůstaly mu jen mlhavé vzpomínky na zvony, píšťaly a písně zpívané na počest někoho, koho vesničané museli velmi milovat, jinak by se nekonala taková velká oslava.

Měl nejasný dojem, že se setkal s matkou Myrnou, otcem Khadžim a všemi sestrami, které se shromáždily kolem jeho lůžka. V pozadí viděl vysokou postavu podivného člověka, který mu připomínal Palimaka, ale vypadal příliš staře a soběstačně, aby to mohl být chlapec, na kterého se pamatoval.

V tomto snu - neboť to považoval za sen - viděl i Leiriu. Krásná jako vždy. Silná a pevná ve své zbroji. Perla jeho návratu - jestli právě o tom sen vypovídal. V něm se Leiria prodrala davem a políbila jej - ach bohové, a jaký to byl polibek. Ucítil lítost nad tím, že se již dřív sám proti její lásce opevnil. V tom podivném jinosvětě Safarova vědomí si vzpomněl na to, jak se setkali. Žena bojovnice, členka Irajovy tělesné stráže mu byla darována. Vzpomínal si, jak měl z celé situace, která vyžadovala přijetí daru, pocit provinění. A ještě horší pocit měl z toho, že se přičilo veškerým kyranským principům a učením, aby byla jedna lidská bytost darována druhé. Vzpomínal si i na jejich první milostné dny, kdy truchlil po zesnulé Methydii a používal ji pouze jako záplatu na vlastní bolest.

To byl podle něj strašlivý hřích. Ačkoliv ona mu v objetí šeptala, že jí nevádí, když bude myslet na jinou.

Lítost nebrala konce, když si připomněl, jak oddanou přítelkyní se mu nakonec stala. Obětovala vše, aby jej zachránila před Irajem. Ani jednou neprojevila žárlivost na Methydii a kupodivu ani na Nerisu, malou zlodějkou z Walárie, která se později stala jeho životní láskou.

Co se to s ním dělo? Proč si již tehdy neuvědomil, že Leiria je ze všech nejlepší?

Hrozný hřích. Hrozný hřích. Takový, že mu ho bohové nikdy neodpustí.

A potom si pomyslel, *ale bohové jsou přece mrtví!*

Za tím následovalo - *každá žena, kterou jsem kdy miloval, tragicky trpěla za to, že mě poznala.*

Nejsem dobrý.

A právě proto jsem byl odsouzen k věčnému tanci smrti v daleké Hadin.

Najednou se zalekl, že každou chvíli zaslechne dunění obřadních bubnů a divoká čarodějná píseň jej přinutí tančit a tančit a tančit. Dlaněmi se bude bušit do nahé hrudi. Nohama dusat v písku. Dál a dál s tisíci ostatních tanečníků po boku. Překrásná královna dožínek je povede dál.

Sopka na pokraji erupce!

Ale po nějaké době, když se nic nedělo, se odvážil zapřemýšlet, jestli ten šílený cyklus nebyl nějakým záhadným způsobem přetržen.

Nad Safarem se sklonil ten neznámý člověk, který vypadal jako Palimak, a přiložil mu na čelo chladivý obklad. V nose jej lechtala vůně léčivého kadidla. Neznámý šeptal láskyplná slova a ptal se Safara, jestli něco nepotřebuje.

Snažil se promluvit, ale rty měl i nadále nehybné. Velmi naléhavě potřeboval něco sdělit. Ale slova ne a ne přijít.

Neznámý řekl: „Co je to, otče? Oč žádáš?”

Možná, že to je Palimak. Ačkoliv mu to připadalo nepravděpodobné, protože Palimak, jak si pamatoval, byl docela malý. Neskonale touha v srdci jej však přenesla i přes tyto pochybnosti.

„Kyšmet! Kyšmet, kde je Kyšmet?” vypravil ze sebe.

A znovu upadl do bezvědomí.

Rada starších se nesešla již několik let. Naposledy k tomu došlo vlastně ještě v Esmíru, když je Safar přesvědčil, aby vstoupili do Černých zemí. Svízelné okolnosti - jako například zběsilý úprk před Irajem Protarusem - dlouho bránily uskutečnění schůzky nejprominentnějších mužů Kyraniy.

Po přistání v Syrapisu byl učiněn pokus znovu ustavit tuto rozhodovací instituci, ale Palimak tomu zabránil. Jako mladistvý svědek nekonečných a podle jeho názoru bezvýsledných debat se rozhodl upustit od této formy vládnutí v obci, jakmile tato otázka vyvstala.

Podpořen starým mazaným karavaníkem Koraleanem, stejně jako Leiriou a ostatními členy kyranské armády, je nepříteli zdvořile odsunul do ústraní. Namísto toho ustavil radu poradců, v níž zasedali Biner, Arlén a ostatní členové cirkusového souboru.

Neustálé válčení a neporušená řada vítězství držely radu starších na uzdě. Tito muži, kteří kdysi chtěli poslat Safara s Palimakem do vyhnanství, měli mezi ostatními vesničany jen slabou podporu. A ti, co se občas odvážili Palimakovi oponovat, se ocitali ve slabé menšině.

Občas Palimak dokonce použil svoji magickou moc, aby radu starších přinutil k poslušnosti jeho rozkazů. Vlastně se ani tak nejednalo o poslušnost, jako spíš o magicky navozenou touhu následovat jej.

Zprvu se za tyto své triky styděl. Otec mu vtlokal do hlavy hodnotu obecní demokracie, v níž jsou brány v potaz všechny názory a na jejich základě činěny kompromisy. Na druhé straně, když se se Safarem loučil v Kaluzu, dostal další radu. Otec Palimaka pověřil tím, aby Kyraniy odvedl do bezpečí, zatímco on zůstane, aby se střetl s Irajem.

A když se Palimak naléhavě zeptal, co má dělat, když nebudou chtít, Safar nemilosrdně odpověděl: „Pak je k tomu přinutí!”

Přesně to také dělal od chvíle, kdy se Kyraniy ocitli na esmířském pobřeží Velkého moře a trvali na vyčkání Safarova příjezdu. A Palimak přesvědčen, že je otec po smrti, provedl největší kouzlo svého mládí, kterým je přinutil nečekat déle a prchnout do Syrapisu.

Od té doby pocit viny ustoupil. Už si zvykl, že je jejich princ. Prakticky král - ačkoliv kyranský lid nikdy v historii nepoznal vládu jakéhokoliv monarchy. A tak když ho vyhledal Foron, bývalý rychtář, aby požádal o schůzku rady, velmi ho to popudilo. Vždyť ty hloupé stařešiny nikdo nepotřebuje!

Co ale mohl dělat, když Foronovu žádost podpořil dokonce i jeho dědeček, Khadži Timura.

A tak tři dny nato, kdy přinesli churavějícího Safara do Nové Kyraniy, Palimak svolal radu starších, aby jim dal slovo.

Očekával jen rozvláčné oslavné řeči na adresu velebeného syna Kyranii, kterými jej uvítají na hrudi lidu. Možná i vyhlášení zvláštního svátku.

Všechno ale dopadlo úplně jinak.

Masura, vůdce loajální opozice, promluvil jako první. „Jsem neotesaný člověk," řekl, „takže nebudu chodit kolem horké kaše. Tedy, že zázračný návrat našeho milovaného Safara Timury - tvého *nevlastního* otce - dokazuje to, čeho jsem se vždy obával. Že nám celou tu dobu lžeš!"

Palimak si s nelibostí povšiml, jak Masura vypíchl fakt, že je pouze Safarovým adoptivním synem. Krátce se zamyslel nad Masurovým pokrytectvím; tenhle muž nejenže Safarovi oponoval, ale byl vůdčí osobností skupiny, která se jej snažila vyhnat.

„Opravdu si myslím, že bychom neměli používat taková plamenná slova," vyjádřil mu Foron mírnou výtku. „Obvinění ze lži je podle mého příliš silné slovo."

Palimak mlčel a při Foronově chabé obhajobě pouze udiveně zvedl obočí. V minulosti byl vždy silným zastáncem Timurů a v žádném případě Masurovým přítelem.

Foron se obrátil k Palimakovi. „Avšak na Masurovu obhajobu, musím přiznat, že v *jistých* záležitostech existují pochopitelné obavy."

„Jako například?" zeptal se Palimak.

„Řekl jsi nám, že je mrtvý!" zvolal žalovně Masura a hlas se mu chvěl vzrušením. „Přesvědčil jsi nás, abychom ho nechali v Esmíru. Lži. Jen samé lži, a teď se to potvrdilo!"

Palimak pohlédl na Khadžiho, očekáváje od dědečka nějakou podporu. Nelibě nesl, když viděl, jak dědeček posmutněle kývá na souhlas.

„Je to pravda, chlapče," dodal Khadži. „Všichni jsme protestovali. Ale ty jsi trval na svém."

„A to je další problém," skočil jim do řeči Masura. „Jak je možné, že tak malý hoch mohl na něčem trvat? A proč jsme jen pokývli hlavami, nastoupili do lodí a našeho milovaného Safara ponechali krutému osudu?"

„Nikde jste ho nenechali," připomněl Palimak. „Našli jsme ho tady v Syrapisu. Já jsem ho našel. Takže v tomhle určitě nemáte pravdu."

„Je to dílo nějakého ďábla," trval na svém Masura. „Vím to jistě. Jak jinak vysvětluješ ten... neobvyklý... vliv, jaký na nás máš? Mávneš rukou a každý tě uposlechne."

Naklonil se blíž s tváří dramaticky osvětlenou tradičním ohněm rady. „Možná se pletu," připustil a tvář mu zbrázdil velký úšklebek. „Třeba to nebyla práce ďábla - ale *démona*!"

Podíval se po ostatních a zatrpkle se usmíval, když spatřil, že pochopili, na co poukazuje - Palimakův statut polovičního člověka.

„Já tvrdím, že by se to mělo vyšetřit," dodal. „Rada starších by měla ustavit zvláštní komisi, která by jednou pro vždy rozhodla, jestli nás tento..., tento... démonský spratek... očaroval. A donutil nás dělat hrozné věci, jako například opustit našeho drahého přítele Safara Timuru."

„To není zcela beze smyslu," souhlasil Foron. „Když opomeneme jisté urážlivé výrazy, jako například ‚demonický spratek'. Navzdory svému původu je Palimak jedním z nás. A tak bychom s ním také měli zacházet."

„Je to dobrý chlapec," přidal se Khadži. „Vždycky to byl hodný chlapec. To mohu dosvědčit." Vzápětí si ale povzdychl. „Nicméně i já mám na něj několik otázek."

Pohlédl na Palimaka. „Neuraz se, hochu." Poté zpět k radě. „Souhlasím s vyšetřováním za předpokladu, že nebude podjaté."

Samozřejmě, samozřejmě, mumlali ostatní. A dříve než si to Palimak stačil uvědomit, Foron zvedal sáček z bílé kozinky, který obsahoval hlasovací kameny. Obrátil pytlík dnem vzhůru a vysypal tučtí více destiček; polovina jich byla černá, ty znamenaly záporný hlas, druhá bílá, ty znamenaly ano.

Palimakovi vařila krev. Měl toho dost. Zrazen dokonce vlastním dědečkem, probogy! Ačkoliv mu cosi z nitra našeptávalo, že na jejich slovech je trocha pravdy. Ale s tím ať táhnou třeba do pekel! Jednal přece v jejich zájmu? Udělal jen to, oč jej otec požádal.

Tečka na jeho rameni, což byl ve skutečnosti Gandara, zašeptala: „Jsme připraveni, mladý pane. Stačí říct!"

Palimakovy prsty se vkradly do kapes a dotkly se kousku magického pergamenu, který tam pro takové případy nosil. Stačilo jen, aby jej vytáhl, vrhl do ohně a místnost by zaplnil omamný dým, který by muže krátkodobě připravil o rozum. Poté by za pomoci služebníků utvořil kouzlo, jímž by je podrobil své vůli a všechny by je poslal domů.

Kouzlo by stařešiny zbavilo vzpomínek na konfrontaci a Palimak už by snadno vymyslel něco, čím by jim mezeru v paměti zaplnil. Mohla by to být například oslava na Safarovu počest, o níž se

domníval, že byla jejich původním záměrem.

Vtom se ale sám sobě zhnusil, a když vytrhl ruku z kapsy, byla prázdná. Vstal.

„Jen pokračujte," řekl. „Vyšetřujte si. Podřídím se vůli většiny."

Ignoruje šokované tváře a překvapené mumlání, jež zaplavilo místnost, vykradl se ven ze síně.

Ted' je vše na tatínkovi, pomyslel si. A s touto myšlenkou na něj dolehl pocit neskutečné úlevy.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Volání z Hadin

Leiria pozorovala Koraleana, jak přechází po místnosti, velkou vousatou hlavu sklopenou soustředěním a naslouchá Palimakovu vysvětlení toho, k čemu došlo na schůzce rady starších. Slyšela hádavé hlasy, které sem doléhaly z tržiště.

Obyčejně se řeč točila kolem cen a kvality nabízeného zboží, ale nyní - ačkoliv slova nebyla úplně srozumitelná a jasná - věděla, že se hlasy pozvedly v plamenné debatě o budoucnosti Kyranianů v Syrapisu.

Od Safarova návratu a Palimakovy abdikace na zodpovědnost byla politika obce postavena na hlavu a odhalila tu nejošklivější tvář. Všichni měli vlastní pevný názor, ale žádný nebyl společně sdílen. Byl to boj menšiny proti menšině, který měl za výsledek pouze chaos.

Když Palimak domluvil, Istivý karavaník si zhluboka povzdychl a zavrtěl střapatou hlavou. „Koralean není z těch, kteří by s oblibou někoho soudili," zahlaholil. „Avšak musím přiznat, mladý Timuro, že to, co jsi mi právě řekl, hluboce zarmoutilo toto staré srdce." Udeřil se do masivní hrudi.

Probodl Palimaka ostrým pohledem. „Avšak tobě, můj svéhlavý příteli," pokračoval, „musím s hlubokým politováním oznámit, že došlo k žalostné chybě. A obávám se, že jsi to právě ty, kdo se této chyby dopustil, ačkoliv mě bolí to připomínat.

Nikdy jsi neměl dopustit, aby se rada sešla, milý Palimaku. Když se ti to nepodařilo, měl jsi použít veškerého důvtipu, abys zabránil tomuto výsledku zasedání. Přičítám vinu i sobě za to, že jsem tu nebyl, abych ti poradil. Avšak, žel bohům, měl jsem práci s piráty, kteří se neoprávněně zovou kapitány lodí."

„Ale podezření rady starších je shodou okolností oprávněné," řekl Palimak unaven nevyspáním. „Už v minulosti jsem jim *vnutil* vlastní vůli. *Použil* jsem magii, aby svět vnímali mýma očima. A nebylo to jednou, ale mnohokrát."

Smutnýma očima pohlédl na Leiriu. „Udělal jsem to dokonce i tobě, teto Leirio. Nikdy bys neopustila Esmír, kdybys tě nezaklel. Čekala bys tam, třeba dokud se peklo nepromění v led, než abys otce odevzdala jeho osudu."

„Já vím," odvětila Leiria. „A nemohu tvrdit, že mi tvé jednání nepůsobí starost, když si na to vzpomenu. Nicméně nyní víme, že by Safar nikdy nepřišel. Čekání by bylo marné."

„Ale on nebyl mrtvý," řekl Palimak. „Mýlil jsem se."

„On dokonce ani nebyl v Esmíru, nemám pravdu?" pomáhala mu Leiria. „Našli jsme ho přece tady, v Syrapisu. Vůbec nepochybuji o tom, že kdybys nás nebyl býval donutil plout do Syrapisu, a nevedl nás k tomu, abychom porazili Rhoda i ostatní a nezavedl nás do toho příšerného domu, nikdy bychom ho nenašli. Neptejte se mě, jak se sem dostal. Nejsem žádná čarodějka, takže to nemohu říci."

Palimak se hořce usmál. „No, ale já *jsem* čaroděj a ani já to nedokážu vysvětlit."

Ukázal na obrovskou rakev v rohu věžní komnaty, kterou Palimak obýval. „Poprvé, když jsem do ní pohlédl, viděl jsem ostatky démona. Není možné, abych si mrtvolu s někým zaměnil. Nejen kvůli vzhledu, ale i díky její velikosti."

Palimak zavrtěl hlavou. „V životě jsem neviděl tak obrovského démona. A navíc, ten démon vypadal přesně jako všechny obrázky a sochy lorda Aspera. Takže jsem ani na chvíli nepochyboval, že je to on. Nebyl tam můj otec, ale mumifikované ostatky Aspera."

Koralean se pohládl po vousech. „A říkáš, že když ses do rakve podíval znovu, Asper byl pryč a namísto něj jsi tam našel zubožené tělo mého nejdražšího přítele, Safara Timury. Nemám pravdu?"

„Přesně, jak říkáš," odvětil Palimak.

„Opravdová záhada," přitakal karavaník. „Ta by dokázala zmást i Koraleana. Muže, který toho v životě viděl a zažil více než většina."

Obrátil se k Leirie. „Jak je našemu Safarovi?" zeptal se. „Zlepšil se jeho stav?"

Otřela si nečekanou slzu v oku. „Ne, nezlepšil," odvětila.

Po tři týdny již Leiria pomáhala Safarově matce a sestrám s jeho ošetřováním. Podávala mu vývar na lžičce a on ho instinktivně polykal, aniž by se probral z bezvědomí. Koupala tělo, které tak podrobně znala; až na to, že bylo od hlavy až k patě stejnoměrně opálené, což jí připadalo velmi podivné. Vypadalo to, jako by stál dlouho nahý pod silným sluncem. Navíc krom vlasů postrádal jakékoliv další ochlupení. Tváře, hrud', končetiny i rozkrok byly holé.

Před několika dny mu však začaly rašit vousy. Ale místo aby byly stejně jako vlasy tmavé, lesklý se zlatem. Vzhledem k tomu, že Safar si vždy udržoval hladké tváře, oholila jej, ale světlá barva jeho vousů jí vrtala hlavou.

Dokonce i obočí a vlasy jakoby mu zesvětlaly. Ovšem to mohlo být způsobeno sluncem, které mu osmahlo kůži. Ještě podivnější však bylo, že když jej dnešního rána myla, v rozkroku objevila rašící zlatavé chmýří.

Chtěla o tom hovořit se Safarovou matkou a sestrami, ale Leiria nikdy nebyla jeho manželkou, jen bývalou milenkou, takže nedokázala sebrat odvalu, aby se puritánských kyranských žen zeptala na něco tak intimního.

„Není důvod truchlit, má krásná kapitánko,“ ujišťoval ji Koralean. „Safar s námi zanedlouho bude jak tělem, tak duchem.“ Poklepal si na čelo silným, tlustým prstem. „Koralean to cítí tady.“ Udeřil se v hrud'. „A tady.“

„Několikrát již promluvil,“ připustila Leiria. „To mi dává naději. Ačkoliv pořád říká to samé.“ Zavrtěla hlavou. „Pořád se ptá: ‚Kde je Kyšmeta?‘ Kéž bych mu tak mohla odpovědět. Říkám si, že kdyby se mi nějak podařilo objevit Kyšmeta, uzdravil by se. Ale samozřejmě to je nadlidský úkol. Kyšmeta jsem naposledy viděla se Safarem v Kaluzu. Můj odhad je, že byl pravděpodobně zabit, když Safar zničil hadinskou modlu.“

Odmlčela se, když si vzpomněla na ohromnou explozi, kterou všichni pozorovali od vzdálených břehů Velkého moře. Otrásla se. „Takovou katastrofu nemohl nikdo přežít.“

K jejímu velkému překvapení Palimak řekl: „Tím si nejsem tak jist. Otec to přežil.“ Na chvíli se zamyslel. „Říkal jsem vám přece, co se přihodilo v Čarizině dómu. Když už to vypadalo, že je vše ztraceno, začalo cosi bojovat s příšerami a já si myslel, že je to duch mého otce. Ale duch to nebyl, nemám pravdu? Protože jsme otce zanedlouho našli v Asperově hrobce.“

„Ano, ano, ale mluvili jsme o *koni*,“ připomněl karavaník s náznakem u něj tak vzácné netrpělivosti.

Palimak vzdychl. „Celou událost teď vnímám spíše jako zlý sen, takže to nemohu říci jistě. Ale připadalo mi, že jsem v průběhu bitvy slyšel Kyšmeta. Všichni si jistě vzpomínáte na jeho pronikavý ryk, kdykoliv se řítí do bitvy, ne?“

Leiria s Koraleanem přitakali. Pamatovali si to velmi dobře. Zvláště Leiria. Nedokázala by ani spočítat, kolikrát to divoké řehtání následovala do vítězné bitvy.

„No, tak přesně to jsem slyšel,“ řekl Palimak. „Nebo jsem to *chtěl* slyšet. Nevím.“

„Tvrdíš snad, že tahle záhada má pokračování?“ zeptal se karavaník. „Ubohý Koraleanův mozek, ač velmi bystrý, nebyl schopen rozmotat uzel Safarova nečekaného vzkříšení, natož pak další spleťtosti, které zde předestíráš.“

„Jestliže jsi Kyšmeta slyšel, kde je teď?“ zeptala se Leiria. „Kam odešel?“

Palimak zklamaně záúpěl. „Já nevím,“ odsekl příkře. „Ale s každým dalším dnem si říkám, jestli jsme neudělali chybu, že jsme po něm v Hanadu nepátrali namísto unáhleného odjezdu.“

Po těchto slovech Leiria, žena činu, navrhla: Vraťme se tedy do Hanadu a uvidíme. Je hloupé posedávat tu a přemítat nad něčím, co nemůžeme dokázat, pokud se tam osobně nepodíváme. A když Kyšmeta najdeme, možná se Safar uzdraví.“

Z tržiště se teď ozývaly rozzuřené výkřiky. Koralean vyhlédl a spatřil Masuru, jak řeční před zástupem vesničanů. Jeho slova nebyla srozumitelná, ale očividně rozdmýčovala vzrušenou debatu. Lidé na sebe vzájemně ukazovali prstem, obhajující postoj, který k celé záležitosti zaujímali právě oni.

Obrátil se zpět, tvář poznamenanou nelibostí. „Koralean není z těch, kteří obvykle nabádají k otálení. Jak sami dobře víte, přímá akce byla vždy jeho mottem.“

Ukázal prstem k oknu. „Nícméně, je Koraleanovým uváženým názorem. Že k podnikání expedice do Hanadu není příhodná doba. V našich řadách vládne příliš velký nesoulad. Král Rhodes není hlupák a zajisté tuto slabost vyslídí. Záhy bychom měli na krku další válku.“

Udělal grimasu. „Vzhledem ke stávající nejednotnosti se obávám, že výsledek takové války by nemusel být zdaleka tak šťastný jako ty předešlé.“ „Nevím, jestli máme vůbec co ztratit,“ poznamenala Leiria. „Odhaduji, že zvědové již své chlupaté veličenstvo informovali, že jdeme jeden

druhému po krku."

„Možná," připustil Koralean. „Ale slyšet něco od zvěda není to samé, jako vědět to celým svým srdcem. Zvědové jsou notoricky proslulí vypravěči nepravd. Lžou pro zlato. Nebo lžou, aby potěšili své pány tím, že jim říkají to, co podle jejich přesvědčení chtějí slyšet."

Někdy dělají dokonce obojí. Cpou si měšce a zároveň získávají přízeň svých pánů. Král Rhodes to ví, takže bude čekat, až si bude naprosto jist, než se proti nám vydá. Koralean je však přesvědčen, že by bylo bláhové nabízet mu důkazy, které hledá. Jen ať se za nimi plahočí sám. A když k nám bohové budou shovívaví, náš problém může být do té doby vyřešen."

Palimak vzdychl. Připadal si jako dítě. Stál před silami, kterým nerozuměl a jednoznačně se jich nechtěl účastnit.

„Kéž by se tak otec uzdravil," hořekoval. „Jistě by to hloupé hašteření umlčel. Určitě by věděl, co si počít!"

Koralean na něj zkoumavě pohlédl. „Ačkoliv se nám Safar vrátil, je to stále na tobě, můj mladý příteli. To ty musíš jednat. Nemůžeme čekat, až se Safar uzdraví. Koraleana hluboce zarmucuje, že to musí říci, že bohům existuje i šance, že se to nikdy nestane."

„Ale on se musí uzdravit!" záupěl Palimak. „Nemůžu už na lidi vyvíjet nátlak proti jejich vůli. Nikdy jsem to nedělal rád. A nechci s tím znovu začínat."

Leiria Palimaka přikovala přísným pohledem. „Tohle je shnilá doba na to, aby sis mohl dovolit naslouchat svému svědomí, Palimaku Timuro."

„Naše krásná kapitánka zasáhla terč přímo do černého," prohlásil Koralean. „Problémy, které máme s radou starších, neznamenaají nic proti tomu, co nás zanedlouho čeká."

Palimak tázavě nadzvedl obočí. „Co může být horšího?"

„Jak sami víte, právě jsem se vrátil z vyjednávání s naší nájemnou flotilou," vysvětlil Koralean.

„Chtějí víc peněz?" zeptal se Palimak. „To není problém. V pokladnici je spousta zlata i drahokamů."

Karavaník zafuněl jako býk. „Samozřejmě, že chtějí více peněz. Žoldáci vždycky chtějí více peněz. Touha vyždímat houbu do mrtě je součástí jejich chamtivé nátury. A když se jim to povede, zkusí to znovu, jestli náhodou ještě trochu vláhy nezbylo. Avšak naše nové starosti nejsou finančního původu. Koralean má s těmito muži letité zkušenosti. Mořští i pozemní piráti jsou všichni stejní."

„Vyjednával jsem s nimi. Bušil do hlavy několika kapitánům. Podstrčil pár zlaťáků velitelům, aby vyvolali vzpouru. A nakonec jsme se dohodli na oboustranně prospěšných podmínkách."

Leiria na něj pohlédla. „Tak v čem vězí problém?"

„Vodní smršť."

Palimak s Leiriou na něj udiveně zírali. Co to ksakru povídá?

Koralean přikývl. „Ano, moji drazí přátelé. Vodní smršť, absolutně největší vodní smršť všech dob, jak je označil jeden kapitán. Jedna se dokonce objevila nedaleko pobřeží Hanadu. Podle našeho kapitána, který přísahá, že celý týden nevypil ani slzu alkoholu - což je samozřejmě lež, ale to nevadí - měřila tato vodní smršť více než jednu míli na šířku. A byla silná! Dost silná na to, aby pod vodu stáhla i tu největší loď. Alespoň tak to ten kapitán říkal."

Koralean vytáhl od opasku kůží potaženou čturu a dlouze se napil vína. Podal ji Palimakovi, který zavrtěl hlavou. Poté Leirie, která nepřítomně přikývla a napila se stejně zhluboka jako karavaník.

„Náhodně jsem se dotazoval obyčejných námořníků z jiných lodí," pokračoval Koralean, „a ti zvěsti potvrdili. Vlastně jsem se dozvěděl, že smršť přinutila naši flotilu, aby se více než na týden stáhla z otevřeného moře."

Koralean vzdychl. „Díky bohům, že to Rhodes netušil, protože blokáda, kterou jsme na jeho pobřeží zahájili, po určitou dobu vůbec neexistovala." „Ale teď už je flotila zpátky na svém místě, že ano?" zeptal se nejistě Palimak. „Takže už si nemusíme dělat starost."

„Ani netušíš, jak daleko jsi od pravdy, mladý Timuro," řekl Koralean. „Flotila se vrátila na místa. Blokáda je znovu funkční. Avšak obávám se - a všichni ti piráti se mnou - že se dostaví další příznaky. Námořníci jsou velmi pověřčiví lidé, jak sám dobře víš."

Ovšem zdá se, že ke své nervozitě mají pádný důvod, neboť se povídá o podobných vodních smršťích v mořích mezi Esmírem a Syrapisem. Jedna zpráva hovoří dokonce o tom, že nedaleko Kaspanu zmizel tucet rybářských lodí. Prý byly staženy pod vodu smršťemi."

„Ale proč bychom si z toho měli dělat hlavu?" dotazovala se Leiria. „Na souši se nás vodní víry netýkají. A i kdyby zachvátily syrapiské moře jako mor, bylo by to fuk, protože hluboké vody by musely opustit všechny lodě. Možná nebudeme moci přistát v Hanadu, ale stejně tak ani Rhodes"

nebude moci vyslat útočnou jednotku k našim břehům. K čemu jsou nám lodě, když blokádu vytvoří sama matka příroda?"

Palimak však okamžitě pochopil, kam Koralean míří. Po hřbetě mu přeběhly přízračné mrazivé prsty.

„On nemá strach z krále Rhoda, teto Leirio," řekl a hlas se mu chvěl. „Vlastně ani z vodních smršťů." Obrátil se ke Koraleanovi. „Nemám pravdu?"

Karavaník znovu hlasitě vzdychl. „Přesně tak, synu mého nejdražšího přítele. Safar již před mnoha lety předpověděl konec světa. Tvrdil, že bohové spí a o osud lidí ani démonů se nezajímají. Tehdy jsem mu nevěřil.

Ale podívejte, co se stalo s Esmírem! Navzdory jeho hrdinskému úsilí zničit stroj v Kaluzu se jed šíří dál. Mořeplavci mi vyprávějí, že většina Esmíru je už neobyvatelná. Že obrovské množství lidí prchá k pobřeží."

Přitiskl si ruce na spánky, jako by jej bolely. „Obávám se," pokračoval, „že tento jed brzy dorazí až do Syrapisu. A co si potom počneme? Je dost možné, že vodní smršťe jsou jen první předzvěstí takové události."

Vtom uslyšeli zakokrhát kohouta. Překvapeně obrátili zraky k oknu, neboť bylo poledne. Přidal se další kohout. A pak další. Někde zahýkal oslík a zařehotali koně. Nakonec se rozštěkali všichni psi.

Pohlíželi jeden na druhého, nechápajíce, co se děje. Palimak už chtěl něco říci a otevřel ústa.

V tu chvíli udeřilo zemětřesení!

Zem se pod nimi otřásla. Koraleana to vymrštilo k oknu a málem vypadl ven. Leiria ho zachytila a vtáhla zpět dovnitř.

Podlaha se znovu zachvěla. Leiria byla vržena naznak, stále svírajíc Koraleana. Masivní kamenná pevnost se rozhoupala jako křehká plachetnice v bouři.

Palimak se ocitl v leže na zemi a pohlédl na strop. Od jednoho konce ke druhému v něm do nich zela ohromná puklina. Kámen se tříštil na prach, který se na něj sypal, ale on nemohl vstát. Bylo to, jako kdyby ho u země drželo nějaké gigantické závaží. Mohl jen zavřít oči, aby mu suť do nich nenapadala.

Slyšel křik z tržiště. Kámen skřípějící o kámen. Praskání skleněných a hliněných nádob. Objemné předměty dopadaly na zem z velké výšky. Zvířata vyla strachy a bolestí.

A zničehonic, stejně nečekaně jako všechno začalo, zemětřesení ustalo.

Ticho viselo ve vzduchu jako sametové závěsy. Vzduch byl plný prachu třpytícího se ve velkém slunečním paprsku, který přicházel obrovskou dírou v místech, kde bývalo okno.

Ticho prolomil nějaký pohyb na druhém konci místnosti. Palimak i ostatní se otočili a v němém úžasu hleděli na svěšené dveře, které byly napůl vytržené z pantů.

Ve dveřích stála postava s divokým výrazem v očích. Byl to Safar.

„To je Hadin!" zvolal. „Chce mě zpátky!"

A zhroutil se na zem.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Pod Démonsským měsícem

Kalasariz poletoval nad zlatem vykládaným stolkem, který se od něj na všechny strany rozprostíral do nedozírné dálky.

Poprvé za dobu, která mu připadala jako věčnost, zvědmistr nezažíval bolest. Cítil se silný a jistý - mysl bystrou a jasnou, jako vždy.

Věděl, že je stále docela malinký; ta širá pláň byla ve skutečnosti stůl s vykládaným středem. A ta ohromná tvář, která se k němu skláněla, patřila normálně veliké lidské ženě. Vlastně čarodějce. A ta právě teď odříkávala zaklínadlo, jež má přetřhnout magický řetěz, co ho tak dlouho věznil.

Vedle něj si něco šeptali Luka s Farim. Nerozuměl, co říkají, ale nepochyboval o tom, že se domlouvají proti němu. Princ Luka a lord Fari se vzájemně velmi nesnášeli. Ale jako démony je spojovala nenávist proti všem lidem - zvláště proti Kalasarizovi, který byl od samého počátku jejich rivalem.

Ve chvíli, kdy čarodějka kouzlo dokončí, napadnou jej. Kdyby měl Kalasariz tvář, usmál by se svým ledovým úsměvem úzkých rtů, kterým po mnoho let děsil desetitisíce lidí.

Zvědmistr totiž vymyslel vlastní plán. Plán, který s Lukou a Farim počítal jen v menší, třebaže lahodné roli.

Je směla, že to tak musí být, pomyslel si Kalasariz. Ačkoliv oběma démony ze srdce pohrdal, byl donucen jednat s nimi jako se sobě rovnými. Narodil od Luky nikdy nezáviděl Irají Protarusovi jeho trůn. Stejně tak nesdílel Fariho žárlivost na Safara, když zastával funkci krále velkého vezíra.

Celý svůj dospělý život se zvědmistr spokojoval s tím, že zůstává v ústraní. Nechával na ostatních, aby nesli břímě moci, zatímco on udával kurz. Jediný člověk, který v něm kdy probudil zelenookou přišeru, byl Safar Timura. A to proto, že Safar předkládal docela odlišnou vizi o tom, jak by měl Protarus vládnout svému království. Stejně tak Safarovy plány v žádném ohledu nepočítaly s Kalasarizem - zvláště ne v roli síly na pozadí trůnu.

Kalasarizovo nepřátelství vůči tomuto rivalovi komplikoval zvláštní vztah nenávisti a lásky mezi Safarem a Irajem. Než se ve zlém rozešli, byli to přátelé z dětství. Bratři spojeni pokrevní přísahou. Ale co znamená nějaká pokrevní přísaha, když jde o tak obrovské království?

Jak tak zvědmistr rozjímal o těchto záležitostech, znenadání jej napadlo, že důvod, proč v boji proti Timurovi neuspěl, spočívá v Kalasarizově nedostatečné ctižádosti. Možná od něj bylo bláhové, že se spokojil pouze s mocí na pozadí trůnu.

Možná už tím, že s vládnutím spoléhal na krále a nejednal aktivně sám za sebe, zažil sémě budoucího neúspěchu.

Zvědmistr cítil vzrušení. Získal zcela nový a zajímavý pohled na věc.

Čarodějka nad ním se pohnula a Kalasariz své myšlenky odložil stranou, aby je probral později. Nyní musí věnovat smysly tomu, co bude následovat.

Avšak vlastní maličkost bránila zvědmistrovi, aby byl schopen zjistit, k čemu se čarodějka chystá. V chřípí cítil doutnající kadidlo a odhadoval, že přešla k další části svého kouzla - vše bylo tak velké, že nedohlédl za bezprostřední detaily před svým obličejem.

Luka s Farim se neklidně ošivali. Momentálně mlčeli. Spiknutí je upečeno, pojal podezření. Čekají na svoji chvíli.

Kalasariz neměl ponětí, jak se sem všichni tři dostali. Když Iraj popadl Safara za magické šosy, Kalasariz ho instinktivně následoval. Skočil do prolákliny v čarodějně brázdě za nimi a Luku i Fariho strhl s sebou.

Nakonec Iraj se Safarem zmizeli a Kalasariz se ocitl na rozhraní světla a tmy. Fari s Lukou pro něj představovali jen pouhé skvrny existence vznášející se opodál. Z nějakého důvodu byli ještě menší než on a docela slabí. A tak když zaslechli čarodějkou, jak je volá, Kalasariz odpověděl za všechny. A byl to právě Kalasariz, který s čarodějnici vyjednával.

Poskytne jim substanci. Místo na světě. Oni se k ní na oplátku připojí v boji proti jejímu úhlavnímu

nepříteli - Palimakovi Timurovi. Trojice nadšeně souhlasila. Protože tam, kde je Palimak, najdou i Safara a s ním Iraje - jejich zbloudilého bratra Zakletí čtyř.

Iraj zpřetrhal spojnici kouzla, čímž je odsoudil k titěrné existenci, jakou by jim nezáviděl ani ten nejbezzvýznamnější červ. Jedinou nadějí bylo nalézt Iraje a dostat ho pod svoji moc.

Fari, v předchozí existenci čarodějný mistr, jim vysvětlil, že tentokrát může být pouto zformováno jiným způsobem. Vzhledem k tomu, že Iraj Zakletí čtyř porušil, není již nezbytně nutné, aby sloužil jako jeho královská osa.

„Stačí nám pouze jeho esence," řekl tehdy Fari.

„Jeho esence?" podivil se Kalasariz, který si nebyl zcela jist, co tím starý démon myslí. „Jak toho dosáhneme?"

Kdyby měl Fari rty, zamlaskal by. Takto však jen odpověděl: „Sníme ho!"

Fariho vysvětlení Kalasarize inspirovalo a vykřesalo jiskřičku naděje, z níž jak věřil, se postupně vyvíjel největší plán jeho kariéry.

Nesrozumitelné mumlání čarodějnice ustalo. Obrovská hlava se snesla dolů, dlouhé vlasy na ní se vlnily jako les v letní bouři.

„Připravte se," poručila jim.

Pokynula a ruka velká jako hora se snesla dolů.

Avšak jak se blížila, Kalasariz se otočil k Lukovi a Farimu. Měl jen čas upozorovat, že se k němu snaží dostat, a vtom se dostavil bílý, žhavý záblesk, který jej oslepil. Přesto nezaváhal a sunul se vpřed.

Ucítil slabé bodnutí, pak další, jak polykal nejprve Luku a po něm Fariho.

Zaburácela bouře a ucítil, jak na něj dosedla obrovská tíha. Vzápětí však pominula. Proměnila se v... normální? Otevřel oči a stanul proti zářícím zrakům čarodějnice. Hleděly přímo na něj.

Zvědmistr shlédł a zjistil, že klečí na stole. Jeho zlatě vykládaný střed téměř celý zakrýval jedním svým kolenem.

Popadla jej tak ohnivá radost, že hraničila s hysterií. Na moment zvažoval, že seskočí ze stolku a odstraní královnu dřív, než začne činit nějaké potíže.

Nakonec si to rozmyslel. Už při vyjednávání se nejevilo, že by byla z těch, co něco ponechávají náhodě.

„Můžu tě proměnit zpět do podoby, v jaké jsi byl," varovala královna Klayra. „Takže být sebou, nedělala bych tak prudké pohyby."

„To by mě ani nenapadlo," ujišťoval Kalasariz s úsměvem.

Královna se zamračila. „Kde jsou ostatní?" zeptala se.

Kalasariz si přikryl ústa a zdvořile říhl. „Snědl jsem je," odpověděl.

Královna se na něj chvíli mračila, otáčejíc hlavu stranou s uchem nastraženým, jako kdyby něco poslouchala. Mračení přešlo v úsměv. A poté ve smích.

„Ó, to je báječné," chechtala se na celé kolo. „Pozřel jsi své nepřátele, ale oni stále existují v tvých útrobách. Jsou teď tvými otroky. Aniž by jim zbyla jakákoliv vlastní vůle."

„Příliš jsme si nerozuměli," předeštel Kalasariz. Zaváhal, ale následně usoudil, že nejlepší bude mluvit pravdu. „Svedly nás k sobě okolnosti. Avšak když jste prováděla to kouzlo, měl jsem silný dojem, že mají v plánu ukončit vzájemné partnerství."

„Ale ty jsi jednal první," odtušila Klayra.

„Připadalo mi to jako prozíravý čin," přiznal Kalasariz.

Rozhlédl se po místnosti a mírně udiven zjistil, že tu vládne obrovský nepořádek. Židle byly zporážené. Rozbité skleněné a hliněné nádoby rozházené po drahých kobercích potřísněných rozlitými lektvary. Police spadlé ze zdi. Vše pokrývala silná vrstva prachu.

„Co se to tu stalo?" zeptal se.

Královna pokrčila rameny. „Nic, co by se tě týkalo. Jen takové menší zemětřesení." Ledabytle mávla rukou. „Nemohla jsem se dočkat, až bude kouzlo hotové, tak jsem ani nevolala otroky, aby tu uklidili."

Kalasariz si pomyslel, že to je velmi zajímavé doznání. Čas pro čarodějkou zjevně představuje rozhodující faktor. To je dobré vědět. Jestliže stojí tváří v tvář nějakému ultimatu, může ze své smlouvy Kalasariz vytlouci mnohem víc.

„Co přesně chcete, abych udělal?" zeptal se.

„Chci, abys mému synovi pomohl získat královskou důstojnost, která mu náleží," odvětila,

Zvědmistr se pousmál a prohlásil: „Tak to jste natrefila na toho správného člověka."

Palimak proseděl u otcova lože celou noc. Safar ztěžka dýchal. Občas se otrásl a zamumlal. Po většinu času se však nehýbal, nasával doušky vzduchu a dlouze je vypouštěl, jako by mu na hrudi spočívalo nějaké těžké závaží.

Dvakrát náhle ztuhl a v hrdle mu viditelně začala pulzovat krev. „Kyšmet!“ zašeptal. A nato se jeho tělo uvolnilo a těžké vydechování začalo nanovo.

Venku mlčeli dokonce i noční ptáci a hmyz. Všichni a všechno bylo vysíleno zemětřesením. Naštěstí nikdo nebyl zabit, ačkoliv kyranický lid utrpěl Četná zranění, převážně oděrky, řezné rány nebo modřiny. Došlo pouze ke sporadickému poškození budov. V pevnosti se zřítily některé zdi a bylo zničeno několik domů.

Nicméně zemětřesení přišlo ve šťastnou chvíli. Za takového krásného dne se většina Kyraničanů nacházela venku. Momentálně byli všichni unaveni z odklizení sutí i ošetřování raněných a tvrdě spali.

Palimak si prohlížel spícího otce. Démonský měsíc svítil oknem dovnitř a Safarovi se na hrudi rozlévalo krvavě rudé světlo, jako kdyby byl hrozivě raněný.

Přemítal o tom, jak se po zemětřesení otec náhle objevil ve dveřích. Křičel, že si jej Hadin žádá zpět. Palimak podvědomě věděl, že to není šílené blouznění nemocného člověka. Kdyby se ho ale někdo zeptal, co tím Safar myslel, nedokázal by na to odpovědět. Každopádně ne přesně. Měl však silný vnitřní pocit, že s tím nějak souvisí Koraleanovy zprávy o vodních smrštích ve Velkém moři a o zuboženém Esmíru.

Stejně jako to zemětřesení.

Už po osmé toho dne vytáhl Asperovu knihu, kterou mu otec odkázal, když se před třemi lety loučili. Položil si ji hřbetem do dlaně a rozevřel ruku, aby se kniha samovolně otevřela.

Pohlédl na odhalenou stránku. A stejně tak, jak se to stalo již sedmkrát předtím, na něj civěla stejná báseň:

*Existuje portál,
jímž málokterý vidí.
A tajemství,
co vydechnout mi nedá.
Pod Démonským měsícem,
jsi ty a já.
A pak již více
mě a tebe není.*

Palimak knihu zklamaně zaklapl. Osmé zjevení básně při stejném počtu pokusů jistě není náhodné. Ale co tím chce k čertu ten zatracený Asper říct? A jak mohl zařadit to opakované objevení na vzdálenost nejméně tisíce let?

Kéž by tak otec procitl a vysvětlil mu význam té básně. Zaplavila jej vlna sebelítosti. *To není fér! Je mi teprve třináct let. Ostatní děti tráví většinu času ve škole nebo v hrách. Nebo vykonáváním drobných povinností, jako je pečování o zvířata.* Setřel si slzu. Potom se vzpamatoval. Prostě to tak je a hotovo.

Osud to rozhodl již dávno předtím, než se jeho rodiče poznali a zamilovali se do sebe. Lidský otec a démonská matka. Oba dva dávno mrtví. Možná, že z milosti, když se to tak vezme. Alespoň si nebudou muset protrpět konec světa.

A potom ho napadlo: *Ani by neměli šanci mu zabránit.*

Cítil zašimrání a obrátil zraky k oknu, které rámovalo ďábelskou tvář Démonského měsíce.

Připadalo mu, jako by ho volal k sobě. Uslyšel ochraptělý šepot: „Pa-li-ma-ku! Pa-li-ma-ku! Pa-li-ma-ku!“

Přitažlivost měsíce sílila. Byla tak intenzivní, že si připadal, jako by mu někdo z lebky stahoval skalp.

Hlavu měl bolavou od rytmického tepání, které přicházelo odněkud zevnitř. A s každým úderem bubnu - protože přesně tak to znělo - bolest sílila, až už si myslel, že ji dál nesnese.

Vtom znovu zaslechl otcovo sténání: „Kyšmet!“

Safar se zavrtěl na posteli. Ozvalo se kovové cinknutí, jak na zem spadla malá stříbrná dýka. Palimakovu bolestí rozjitřenému vnímání to připadalo jako zařinčení meče o štít.

S bolestí v kloubech dýku sebral a spatřil v ní svůj obličej vepsaný do rudé měsíční záře odrážející se od čepele.

Nůž našli, když otce svlékali a schovali mu ho pod polštář. Byla to Safarova největší cennost - daroval mu ji Koralean za to, že Safar ještě jako chlapec zachránil karavaníkovi život. Palimak už chtěl dýku strčit zpět pod polštář, ale zaváhal, když koutkem oka zaznamenal nějaký odraz.

Znovu pohlédl na hladký povrch čepele. Spatřil oči, které na něj hleděly z obrazu ve tvaru dýky. Z nějakého důvodu mu nepřipadaly jako jeho vlastní. Přesto mu však byly povědomé.

Hlava ho bolela tak silně, že bylo obtížné přemýšlet. City měl stejně otupené jako myšlenky. Rytmičné tepání jakoby všechno odhánělo do dále, do neskutečna. Obrátil čepel a spatřil další část tohoto obrazu. Pruh širokého čela. A další pruh čehosi, co vypadalo jako hranatá, vousatá brada.

Jak podivné!

Zamrkal, načež se obraz zavlhl a proměnil se v zrcadlový obraz jeho obličeje.

Bolest zmizela. Připadal si, jako kdyby všechnu tu bolest obsahoval jediný sud vody, ze kterého někdo vyrazil špunt a ta okamžitě vytekla.

Nyní se nůž třpytil stříbrně namísto rudě. Palimak si všiml, že Démonský měsíc vystoupal nad rám okna a nyní jím pronikala přívětivá záře ranního slunka.

Palimaka překvapilo zjištění, že by uplynulo tolik hodin, aniž by to zaregistroval. Pamatoval si jen hlubokou noc. Potom pohlédl na povrch dýky a všechen čas mezi těmito dvěma okamžiky jakoby se rozplynul.

Nepamatoval si, že by usnul. Jak by mohl pro všechnu tu bolest - a její náhlé, požehnané pominutí? Připadalo mu to však jako nejjednodušší a nejlogičtější vysvětlení. Navíc odpovídalo i podivné tváři, jejíž odraz spatřil v povrchu nože.

Ano, to je správná odpověď. Usnul.

S příchodem svítání začal Palimak pracovat na uskutečnění svého plánu.

Nejprve vytáhl kamennou sošku želvy a přivolal služebníky. Hoši byli zrána většinou rozmrzelí, ale on si připravil několik sladkostí pro Gandaru a dostatek velice starého sýra pro Gandarího. Chroupali laskominy, hašteřili se mezi sousty, ale on dál z kapes vytahoval pochutiny, dokud se víceméně neuklidnili.

Palimak obrátil pozornost k následujícímu úkolu a začal z koženého vaku vytahovat různé magické předměty: šest malých nádobek naplněných zvláštními oleji; malé balíčky čarodějných prášků, každý jiné barvy; sklenice elixíru na alkoholové bázi, v němž rozpustil prášek vyrobený z mletých fretčích kostí; a nakonec zrcátko.

Rychleschnoucí barvou namaloval na zem magické symboly. Zatímco pracoval, Gandara s Gandarím vyskočili na Safarovu postel.

„Bývalý pán vypadá hodně špatně," poznamenal bujaře Gandara.

„Asi brzy umře," přidal se Gandarí a rukou zakryl zívnutí.

„Vy dva jste pěkně nevďeční darebáci," pokáral je Palimak. „Nejsou to ani tři týdny, co zachránil vaše bezvýznamné životy, a vy už byste ho nejraději viděli na smrtelné posteli."

„Já jsem jenom říkal, že nevypadá dobře," ohradil se Gandara. „To Gandarí hned začal s umíráním."

Gandarí si položil ruce na útlé boky. „Co je na tom Špatného? Smrt je přece normální věc. Jak jednou dojdeš na konec svého životního svitku, je po všem!"

Naznačil si pod krkem říznutí. „Hotovo. Konec vyprávění. Tak je to se vším živým. S rybami. S ovci. I s démony. Ačkoliv hádám, že ryby a ovce na těch svých svitcích nemají příliš zajímavé příběhy."

Gandara se opřel o Safara a uvolnil se. „To bych ani netvrdil. Jednou jsem poznal rybu a ta měla hodně zajímavý život. Bylo to někdy před šesti nebo sedmi sty lety, nedlouho poté, co nás ukradla ta čarodějnice."

Gandarí se otřásl. „Proč mi ji musíš pořád připomínat? Ta čarodějnice byla hrozná paní. Možná ze všech nejhorší. Zkazil jsi mi celý den, že jsi mi ji připomněl."

„Já mluvil o rybě, ne o čarodějnici," namítl Gandara. „O té velké rybě, co ji podávali na narozeninové hostině té hrozné čarodějnice. Byla ještě živá, vzpomínáš? A oni z ní odřezávali plátky a dělali z nich rybí slaninu."

Gandarí se usmál. „Ta slanina byla výtečná," olízl si tváře, když si nadšeně vzpomněl na rybí pochoutku.

„Přestaň přerušovat můj příběh," hudroval Gandara. „Zatímco ty jsi tu ubohou rybu požíral, já si s ní povídal. O tom, jak žila na mořském dně, kde byla spousta dalších ryb, na které mohla mávat ploutví. A o všech těch dobrodružstvích, při nichž obalamutila žraloky a mořské hady."

Při vzpomínce na neobvyklé setkání potřásl hlavou. „To ti ale byla ryba! Ryba všech ryb."

„Ale vždyť jsi ji taky jedl," popíchl ho Gandara. „Poté, co ses s ní skamarádil a slíbil jí, že ji osvobodíš. Nakonec jsi přišel ke stolu i ty a snědls všechnu slaninu, co jí jen kuchaři stačili nasmažit."

„Ale já to udělal jen ze slušnosti," vysvětloval Gandara. „Nechtěl jsem ji urazit. Aby si třeba nemyslela, že pro mě není dost chutná."

Gandarí vyskočil na postel a Gandara za ním. Chvilí zkoumal Safarovu tvář. „Přesto to podle mě vypadá, že asi umře." Znovu zívá. „Kdybych nebyl tak ospalý, měl bych z toho špatný pocit."

Palimak se je ze všech sil pokoušel ignorovat. Jsou takoví, jací jsou a nikdo je nikdy nepředělá, natož pak aby rozmrazil jejich malá ledová srdce. Obvykle mu nebyli na obtíž. Jejich osobitý černý humor vlastně přitahoval jeho démonské já.

Nemohl si pomoci, ale musel se zasmát vlastnímu pokrytectví. Pravda byla taková, že kdyby se nebavili o jeho vlastním otci, celý rozhovor by mu připadal náramně legrační.

Skličující úsměv jej uvolnil. Poskládal nádoby na zemi do šesticípé hvězdy se zrcátkem uprostřed. Z každého sáčku nasypal do nádobek trochu prášku a zapálil jej svíčkou.

Zvedl se mnohobarevný dým a zaplnil komnatu sladkou, opojnou vůní. Gandara s Gandarím na protest kuckali a kašlali, ale Palimak si toho nevšímal.

Potom vytáhl otcovu dýku, otočil ji a poklepal rukojetí na zrcátko. Zrcátko se roztříštilo. Tloukl do něj dál, až je rozbil na malé kousky. Zamíchal hromádku střepů špičkou nože.

Palimak se posadil na zadnici. „Tak, hoši. Teď jsem na vás připraven."

Gandara s Gandarím mumlajíce seskočili na zem.

„Toto nezabere," pochyboval Gandara. „Je mu příliš zle."

„Můžeš ho tím zabít," varoval Gandarí. „Napadlo tě to vůbec?"

„A navíc," dodal Gandara a poplácá se po malém bříšku, „jsem příliš plný, abych mohl pracovat."

„Tak a dost!" křikl Palimak, na něhož začínala doléhat únava. „Nakrmil jsem vás, hýčkal a trpělivě naslouchal vašemu kníkání."

Oči mu zažhnuly žlutě jako démonovi. „Jestli nechcete pracovat, tak vás zavřu do vašeho kamenného domečku a hodím ho do nejhlubšího moře, jaké najdu. Tam se můžete hádat o těch vašich zatracených rybách třeba tisíc let, když na to přijde!" Služebníci okamžitě změnili svůj postoj. „Ale vždyť my jenom žertujeme, mladý pane," zlehčoval Gandara blýskaje bílými tesáky.

„Ano, ano, to byl jen vtip," připojil se Gandarí. „Samozřejmě, že ti pomůžeme, jak nejlépe umíme." „Musím říci," dodal Gandara, „že bývalý pán už vypadá mnohem lépe."

Palimak pokynul; služebníci mu vyskočili na rameno a zmenšili se do velikosti blech.

Soustředil se na střepy zrcadla, zhluboka dýchal a dým z kadidla nasával hluboko do plic. Zaklínadlo, které si vybral, pocházelo z Asperovy básně, jak mu ji otec před dávnou dobou recitoval.

Palimak přednesl:

Tam, kde svým srdcem pobudu.

Jedu na temném oři osudu?

Kopyta z oceli, ohnivý dech –

Odplata duše, či srdce vzdech?

Nato se střepy složily a bylo z nich opět zrcadlo. Na jeho povrchu se objevil obraz.

Palimakovi se zatočila hlava a sevřel si rukama kolena, jako by měl právě padnout nazad.

Slyšel otcův šepot: „Kyšmet! Kde je Kyšmet?"

Ozvalo se dunění kopyt.

A Palimaka cosi odneslo pryč.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Zlomocný pakt

Rhodes měl špatnou náladu, když sestupoval po schodech do komnaty královny Klayry. Kdo je tu sakra králem? Co na tom, že je čarodějka? Co na tom, že je jeho matka? Jak se opovažuje myslet si, že si ho může kdykoliv předvolat pouhým lusknutím prstů. To nechápe, že je zaneprázdněn?

Zemětřesení nadělalo spoustu škody a on strávil polovinu předešlého dne, celou noc a většinu dneška dohlížením na úklidové a záchranné práce. Dvaadvacet mrtvých. Třiapadesát dalších pohřbených v sutinách a pravděpodobně mrtvých. Co na tom, že to byli otroci. Měli velkou cenu, sakra! Všichni statní dělníci a půvabné ženy, z nichž nejméně polovina byla těhotná a tudíž dvojnásobně cenná.

Rhodes nepociťoval jako štěstí, že mezi řádnými občany nedošlo k žádnému úmrtí. Utrpěli pouze zranění - dvě stě lehkých, šestačtyřicet vážných, škoda, že namísto otroků nebyli zabiti někteří z jeho dvořanů. Podle jeho názoru jen odčerpávají finance z královské pokladnice.

Pěkně matce všechno vyloží a potom jí dá co proto, že ho ruší z práce ve zdemolované čtvrti pro otroky.

Ale když přistoupil k zavřeným dveřím, vedoucím do matčina pokoje, král se zastavil, nejprve zmítán pochybnostmi, poté slábnoucím odhodláním. Rhodes, jehož se obávaly tisíce - ne desetitisíce - lidí, v matčině přítomnosti vždy pocítil jistou proměnu. Byl to statečný muž. Král, který svá vojska vedl do ohnivých bitev a stál v čele jejího. Ale když promluvila Klayra, nervy jej opustily, jako švábi kuchyň, když zažehnete pochodeň.

Napětí dnešní návštěvy ještě umocňovalo vědomí, že matka pracuje na plánu, který má obrátit kartu v boji proti Palimakovi Timurovi a Kyranianům. Šťastná náhoda jim do rukou přihrála potřebné prostředky. Tři mocné ďábly, kteří se objevili jen chvíli poté, co Palimak zavraždil královnu Čariz. Ďáblové, které si mohou zotročit a použít proti Kyranianům.

Přesto však silně pochyboval o vlastní roli v celé záležitosti. *Do háje s magií! pomyslel si. Proč to nemůžeme udělat starým, poctivým způsobem? Jako třeba propašovat do Palimakova obydlí zvěda, který by mu prořízl hrdlo?*

Královna matka ucítila jeho přítomnost a zvolala: „Vstup, synu můj. Čekáme tě.“ Rhodes zaklel pod vousy a vstoupil.

Na protějším konci komnaty si matka hověla na širokém, vypolstrovaném trůnu. Před ní stál vysoký muž; jakmile Rhodes vstoupil, otočil se k němu. Muž měl obličej bledý jako smrt a byl tak vyzábělý, že jeho podlouhlá hlava vypadala spíše jako lebka. Prázdné, černé oči nic neprozrazovaly. Usmál se na Rhoda, a král si pomyslel, že v životě neviděl děsivější úsměv. Úzké rty v bílé tváři vytvořily dlouhou rudou ránu.

Muž pokývl hlavou, což mohlo být považováno za mírný a - ouha - velmi nadřazený úklon.

„Dobré odpoledne. Veličenstvo,“ pozdravil muž hlubokým tónem. „Je mi velkou ctí, že vás konečně poznávám.“ Podal mu ruku.

Rhoda toto gesto rozzuřilo. Jak se ten... ten... bídný červ... opovažuje nabízet tak intimní gesto, jako je potřesení ruky, vládci hanadského království!?

„Jen do toho, synu,“ vybídla jej matka. „Podej mu ruku.“

Rhodes nehodlal gesto pouze odmítnout, ale rukou okamžitě sáhl po meči. Probohy, vyřízne té svini srdce a ugriluje si je k večeři! Ale z nějakého podivného důvodu ruka meč minula, sama se zvedla a našla ruku neznámého.

„Jmenuji se Kalasariz, Veličenstvo,“ představil se zvědmistr, když se jejich prsty dotkly. „A jestli tomu správně rozumím, tak budeme mít záhy mnoho společného.“

Rozesmál se. Rhodes málem sevřel dlaň v pěst, aby z muže ten protivný smích vytloukl, když vtom mu prsty proběhl šok - jako šíp vystřelil paží a vjel mu do srdce.

Král se popadl za hrud', ale bolest pominula. Zůstal civět do prázdna.

Kalasariz zmizel!

Ohromený král pátral zrakem po místnosti. „Co se to k čertu děje?“ zvolal. „Co se stalo s tím čubčím synem?“

Klayra se blahosklonně usmála. „Nevzpomínáš si na náš plán, synu? Máš ho v sobě. Teď máš k službám nezměrnou sílu, kdykoliv si vzpomeneš.“

Kalasariz zíral na královnu Rhodovými poplašenými očima. Cítil, jak se králi strachy stahuje hrdlo. Srdce mu nepravidelně tlouklo a žilami i nervy proudil led.

Zvědmistr pocítil královu nenadálou bolest. Olíznutí suchých rtů. Poté hloupé blekotání, jak Rhodes spustil: „Já., já.. Ty jsi mě nevarovala, matko!“

„Myslela jsem, že to pro tebe nebude takový šok, můj drahý,“ slyšel Kalasariz slova královny Klayry.

Vskutku dobré tělo, pomyslel si zvědmistr. A docela se mu zamlouvala i hlava. Ačkoliv momentálně byla zaplavena zmatkem - prostoupena strachem jako brutálně zneuctěná panna. Vnímal bystrost králova mozku - a prohnatost, ach, ta prohnatost, bylo to jako najít medový plást uprostřed trpké divočiny. Není sice tak prohnatý jako myšlenkový orgán, jímž byl požehnán Kalasariz, ale postačí to. Postačí.

Pošeptal Rhodovi: *Nedělejte si starost, Veličenstvo. Já jsem velmi diskrétní člověk. Nepodniknu nic, co by narušilo vaše přirozené vnitřní funkce. Jsem tu jen, abych vám radil. A posílil vaše již beztak neocenitelné schopnosti.*

K jeho velkému údivu se srdce, které s Rhodem sdílel, rozběhlo z vynechávajícího rytmu do hysterického tlukotu. Led v králových žilách se proměnil v šokující oheň. Kalasariz si uvědomil, že svým „hlasem“ Rhoda děsí především proto, že přichází z nitra. *Zvláštní*, pomyslel si stranou. Zajímavé, jak Kalasariz vnímal, že se jeho rty pohybují, hlasové ústrojí vyslovuje slova, ale celý proces byl přitom duševní. Mnohem rychlejší než normální mluvení.

Tak rychlý, že mohl reagovat a podávat nové návrhy s rychlostí, která předstihla i pocit uvolnění, který se rozhostil v Rhodově močovém měchýři. Nebylo možné, aby Kalasariz dovolil sdílené zahanbení a král si pomohl kalhoty.

A tak řekl: *Až přijde čas. Veličenstvo, pomohu vám zabít vaši matku.* Mnoho Rhodových orgánů se zklidnilo. Kalasariz pokračoval: *Příliš dlouho už vám radí, co máte dělat. Svými kouzly vás drží na uzdě. Není to fér, víte. Matka by přece měla dítěti dovolit, aby bylo skutečně samo sebou. Toho jsem si všiml hned. Jakmile jsem vstoupil do vašeho těla, bylo mi to jasné.*

Když se zvědmistr zmínil o vstupu do těla, dostavilo se zachvění, takže raději rychle dodal: *Toto je pouze dočasné řešení našich problémů, Veličenstvo. Vaše matka mě k tomu donutila. Ale buďte v klidu, jakmile dosáhneme našeho společného cíle, mám plán, jak se od sebe zase oddělíme a stanou se z nás dvě báječné lidské bytosti.*

Rhodes bez rozmyslu otevřel ústa, aby mu odpověděl. Kalasariz jej rychle zastavil. *Nyní nic neříkejte, radil. Počkejte, až budeme v soukromí, kde se můžeme naučit, jak spolu komunikovat, aniž bychom vyrazovali obsah konverzace.*

Rhodes přikývl. Došlo mu to. Srdce se uklidnilo a dýchání zpomalilo.

Královna Klayra zírala na Rhoda. „Proč pokyvuješ hlavou jako nějaký blázen?“ ptala se. „Posloucháš mě vůbec? Slyšel jsi jediné slovo z toho, co jsem říkala?“

A ke Kalasarizově nemalé radosti Rhodes s největším klidem odpověděl:

„Ano, matko. Poslouchám tě.“

Kalasarizův vnitřní „zrak“ se na krátko rozostřil, jak královy oči přeskočily na velkou nástěnnou malbu. Zvědmistr spatřil armádu pochodující z hradu na vrcholku hory. A v čele té armády cválal na koni bojovník v královské zbroji. Provázely ho ženské jezdkyňe - princezny vojevůdkyně, odhadoval podle korouhví, které nesly. Jedna z princezen měla krásnou snědou pleť a seděla na nejskvělejší černé klisně, jakou kdy Kalasariz viděl.

Vždyť je to obyčejný obraz, pomyslel si. *Proč se o něj král tak zajímá? Je snad milovníkem umění? Nebo koňského masa? Nebo obojího?* Rhodova fascinace freskou jej brzy začala nudit a pokusil se obrátit myšlenky k důležitější věci. Možná se trochu porozhlédne v novém těle, aby se přesvědčil, jak dobře funguje. Možná přemluví krále, aby dnes večer navštívil svůj harém. Je to už dávno, co Kalasariz zakusil ženské objetí.

Ale královo uhrnutí nástěnnou malbou bylo tak silné, že se od ní nemohl odtrhnout ani Kalasariz.

Cítil, jak se rozezněly Rhodovy hlasivky, a znovu zakusil králův hřmotný hlas.

„Co se stalo s tím koněm, matko?“ zeptal se Rhodes a prstem ukázal na fresku.

Královna Klayra otočila hlavu, aby se podívala. Nic ji na něm nezaujalo, natož aby byla něčím

překvapena. Obrátila se zpět k synovi. „Jaký kůň?“ zeptala se.

Kalasariz ucítil, jak se králi zrychlil tep. „Viděl jsem tam bílého hřebce,“ vysvětloval s prstem stále nataženým. „Přímo před tou černou klisnou. Stavěl se na zadní.“

Královna netrpělivě zafuněla. „Žiji s tou freskou celý život, ale žádného bílého hřebce jsem na ní nikdy neviděla.“

„Ale já ho tam před pár dny viděl!“ namítal Rhodes.

„Musel jsi mít nějaké vidiny,“ odvětila Klayra. „To máš z přílišného pití. Nejednou jsem tě varovala. Není dobré, když král utápí rozum ve víně.“

Rhodes otevřel ústa, aby něco řekl, ale Kalasariz jej zarazil. *Na hřebce zapomeňte, radil. Můžeme si o něm promluvit později.*

Král se náhle uvolnil. „Je mi to líto, matko,“ slyšel Kalasariz. „Zřejmě jsem měl na mysli úplně jinou fresku.“

Ale v duchu viděl planoucí obraz vlastní matky upoutané ke kůlu; kolem ní tančily plameny a ona se svíjela bolestí.

Výborně, Veličenstvo, pošeptal mu v myšlenkách Kalasariz. Velmi příhodný výjev. S radostí vám dopomohu k tomu, aby se tento sen stal skutečností. Ale teprve tehdy, až k tomu dozraje doba, hmm? Musíme se věnovat mnoha jiným záležitostem.

Jako kdyby je nějak odposlouchávala, Klayra řekla: „Teď se musíme věnovat naléhavějším záležitostem, milý synu. Záležitostem, které se ti, jak hádám, budou zamlouvat.“

S pukřetem položila na stůl malou dřevěnou skříňku. Byla vyrobena z nějakého tmavého dřeva s leštěným povrchem a linula se z ní příjemná vůně. Víko drželo na pantech vyrobených z bílého zlata a zamykalo se malým zámkem taktéž z bílého zlata.

„Vyrobila jsem ji někdy před dvěma lety,“ řekla královna matka, oči zúžené soustředěním, jak se pokoušela cosi zastrčit do zámku - miniaturní klíč, domníval se Rhodes. „Zhruba v době, kdy jsi prohrál první bitvu s Kyraniány.“ Její slova kypěla obviněním. Král se při té ponižující vzpomínce zarděl. Kyraniáné bojovali s mnohem menším vojskem než Syrapisané, ale když Rhodes se svojí armádou vpochodoval do údolí, které Kyraniáné okupovali, ve vzduchu se objevil ten vzdušný koráb.

Byla to Rhodova první zkušenost s bombardováním ze vzduchu. Za bezesných nocí, kdy mu vzpomínky na střet nedovolovaly usnout, si v děsivých detailech vybavoval, jak se z nebe sypal ohnivý déšť. Slyšel křik mužů, jimž hořely šaty. Cítil zápach škvařícího se masa. Vzpomínal na šok ze zjištění, že jeho armáda se obrátila a utíká dolů z kopce. Muži ve spěchu zahazovali štíty a zbraně, aby jim nebránily v úprku.

„Za to jsem nemohl,“ zamumlal.

„Samozřejmě, že ne, synu,“ ujistila jej Klayra a mávla rukou, jako by jí to ani nikdy nenapadlo.

Vzápětí ale její hlas zhrubl. „Dokážu pochopit, když se to stane poprvé. Zaskočili tě neznámou a velmi účinnou zbraní. Ale ono se to dělo dál, nemám pravdu? Pokaždé, když jsi proti Palimakovi Timurovi stanul v bitvě, dopadlo to stejně. Zatáhl tě do pasti. Objevil se ten jejich vzdušný koráb.“

A Hanadu znovu utrpělo potupnou porážku, protože jeho král byl tak hloupý - nebo tak zbabělý - že nedokázal nalézt řešení.“

Rhodes hořel vztekem a zahanbením. Kalasariz neřekl nic, čím by jej uklidnil. Namísto toho se sbalil do klubíčka nevšímavosti těsně pod královým srdcem a moudře se konfrontaci vyhnul.

Klayra otevřela skříňku a vytáhla z ní podivný mnohobarevný předmět. Položila jej na zlaté kachlíky ve středu stolu.

Rhodes nad tím chvíli dupal, než si uvědomil, že je to dioráma kyranské pevnosti. Byla to dokonalá replika, od zalesněného kopce, na němž seděla, až po starou kamennou pevnost, kterou jeho zvědové identifikovali jako místo, kde se Palimak se svými klíčovými lidmi usídlil. Pod pevností se rozprostírala náves s tržnicí ve středu, kol dokola vroubená domky se šikmými střechami.

Rhodes zkoumal terén zkušeným vojenským okem a hledal slabá místa.

Najednou se ještě více zamračil. „Jestliže byl tento model zhotoven před dvěma lety,“ prohlásil, „pak nechápu, jak se ti do něj podařilo zakomponovat detaily, které moji zvědové zmapovali teprve před několika málo týdny?“

Ukázal na věž hlavní brány do pevnosti. „Zde si Palimak zřídil velitelský stan a ložnici. Před dvěma lety to byla ruina. Moji zvědové mi nedávno oznámili její rekonstrukci.“

Čarodějná královna se svrchovaně uchichtla. „Budťo mám lepší zvědy,“ řekla, „nebo ti tvoji pracují nejdříve pro mě - a teprve potom pro tebe.“

Klayra na něj pobaveně pohlédla. „Na tvém místě bych dala přednost prvnímu vysvětlení, protože

to druhé by ti způsobilo spoustu starostí a práce. Chápej, že není příhodná doba na to, aby ses mohl zbavit všech svých zvědů. Musel bys vycvičit celou novou skupinu."

Další uchichtnutí. „A stejně bys neměl jistotu, jestli jsou moji, nebo tvoji."

Rhodes ztratil trpělivost. „Co přesně ode mne žádáš, matko?" vyštěkl. „Vždycky jsi mi tvrdila, že tvou největší touhou je, abych se stal králem. Ale nyní, když jím jsem, se mi zdá, že děláš vše pro to, abys podrývala moji královskou autoritu."

Klayra předstírala, že je tímto obviněním šokována. „Já?" posmívala se. „Já a podrývat autoritu mého jediného syna? Pokladu mého srdce?"

Teatrálně si položila ruku na kyprá řadra. „Ale vždyť chci pro tebe jen to nejlepší. Netoužím po ničem jiném než vidět tě králem celého Syrapisu. Není to snad cílem celé naší rodiny? Cílem, za kterým jsem se vydala ve chvíli, kdy jsem se dozvěděla příběh ukrytý za tím obrazem?"

Ukázala na fresku s králem na koni a s princeznami. Gesto z Rhoda sňalo trochu žáru, který předtím pociťoval. Klayra se domnívala, že to způsobila síla jejích argumentů. Ve skutečnosti to bylo proto, že si Rhodes vzpomněl na toho bílého hřebce.

Kam ksakru zmizel? Ztraceně! Vždyť přece vůbec *nebyl* opilý, když ho poprvé spatřil. Svrátil čelo a napadlo ho, jestli matka nedala obraz přemalovat otrockými umělci jen proto, aby ho pozlobila.

Kalasariz se ošil. Něco se děje. Rhodes znovu myslí na toho koně. A co má znamenat to s těmi otroky, kteří malují fresky?

„Vzpomínáš si na ten příběh, milý synu?" zeptala se Klayra.

Rhodes pokrčil rameny. „Ano, matko. Vzpomínám si velmi dobře."

„Přesto by bylo dobré, abych ti ho znovu vyprávěla a osvěžila ti paměť. Navíc bych jím mohla poctit našeho nového spojence, kterého teď v sobě nosíš."

Ale ke Kalasarizovu zklamání se Rhodes tentokrát rozhodl vzepřít. „Prosím, matko, nechme to na jindy. Mám mnoho práce s následky zemětřesení. A mimo jiné, jsem mnohem zvědavější, co hodláš udělat s tímhle."

Ukázal na dioráma. „Jak nám to může pomoci v boji proti Palimaku Timurovi?"

Klayra se zamračila zjevně popuzena synovou netrpělivostí. Pokrčila rameny. „Dobrá tedy. Ten příběh necháme na jindy. A co se týče modelu, měla jsem v úmyslu jej použít jako ohniskový bod pro kouzlo, které jsme spolu s Čariz upředly. Kousek magie, který Kyranianům způsobí nekonečné trable a nejednu ztrátu na životě. S trochou štěstí by mohlo vyústit v krutou smrt samotného Palimaka Timury."

Čarodějná královna si povzdychla. „Ale Čarizina vlastní smrt tento plán zhatila. Jak už jsem řekla, sama nedisponuji takovou magickou silou, abych provedla všechna nezbytná kouzla."

Usmála se. „Tyto pochybnosti však patří včerejšku. Slunce už zase jasně svítí a naše naděje je znovuzrozena. Neboť nyní mám kromě potřebné asistence i nový plán, jak nepříteli potrápit."

„Kdy s tím chceš začít?" zeptal se Rhodes, správně předpokládaje, že ho k tomu jako Kalasarizova hostitele bude zapotřebí.

Klayra pokynula ke stolku. „Nejsem z těch, co odkládají ďábelský skutek, který je zapotřebí co nejdříve vykonat," ujistila syna. „Tak proč nezačít hned?" Pokynula mu, aby přistoupil ke stolu.

Rhodes poslušně vykročil, ale potom zaváhal. „Zbývá ještě jediné."

„A to?" zeptala se Klayra.

„Nezapomněla jsi náhodou, že tvá vnučka je rukojmím Kyranianů?" Ukázal na model. „Co když kouzlo ohrozí Jüli?"

Čarodějná královna zvedla obočí. „Opravdu ti to působí takovou starost?"

Rhodes pokrčil rameny. „Vlastně ani ne," připustil. „Vždycky dělala jen potíže."

„Přesně mé pocity," reagovala Klayra. „Co se vnuček týče, postrádají jistotu... ehm, úctu." Obrátila pozornost zpět k modelu. „Pusťme se tedy do toho."

Začala sprádat složité kouzlo. V králově nitru se Kalasariz vrtěl nadšením. Je dobré být opět na vítězné straně.

Rmoutilo ho pouze, že Rhodes neprojevoval přílišné zaujetí. Je to snad kvůli té Jüli? Té, která je podle Kalasarizova odhadu královou dcerou?

Jestliže ano, tak ho to do jisté míry omlouvá, ačkoliv Rhodes své vlastní dítě zjevně nenávidí. Přestože Kalasariz neměl pro rodičovskou lásku pražádné pochopení, z profesionálního hlediska tuto lidskou slabost chápal velmi dobře. Zvědmistr ji v minulosti již mnohokrát použil jako páku k dosažení svých cílů.

Zaznamenal Rhodovu zbloudilou myšlenku. Ztraceně, on pořád přemítá o tom koni! *To je hlavní*

problém s králi, pomyslel si Kalasariz. Podle všeho se nedokáže soustředit na úkol, který právě plní. Na důležité činy. Jako je například zabíjení lidí!

Nad modelem kyranské pevnosti se rozzářilo modré světlo a postupně se objevovaly malinké postavičky. Muži i ženy. Děti a zvířata. Následně ty postavičky ožily!

Klayra pronesla: „Jedna slabost, které jsem si na Palimakovi a jeho družích všimla, když šli navštívit královnu Čariz, je, že absolutně nenávidí krysy a bojí se jich.“

Vedle oživlého modelu pevnosti postavila klec.

Uvnitř čekala velká šedá krysa. Píchla do ní dlouhou jehlicí a zvíře zuřivě zapištělo bolestí.

Klayra se rozesmála, jak krysa zaútočila na mříže klece. „Pošlu jim tolik krys, kolik jich v životě neviděli!“

S těmito slovy otevřela klec a rozzuřený hlodavec se vrhl na model.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Kouzlo koně

Leiria pozorovala zástup rozlícených vesničanů pochodující do kopce od tržiště. Lehce se opřela o kopí a usmívala se, jako by to bylo jen pár přátel, kteří se hodlají zastavit na večeři, namísto vzbouřeného davu.

Ledabyle si začala pohvizdovat písničku. Renor a Sinč za ní zaslechli její signál a proklouzli vchodem do pevnosti. Zavřeli dveře a spustili mříže. Přesně podle plánu zaujmou pozici uvnitř pro případ, že by se situace vážně vymkla z rukou a davu by přišlo na malinký společný rozum, že se probije dovnitř.

Byl tam s ní pouze Koralean - který stál po její pravici - a pět Palimakových nejvěrnějších vojáků.

„Myslím, že to s klidem zvládneme,“ ujišťoval Koralean. „Jejich pouhá stovka.“

„Násilí občas přináší prospěch,“ poznamenal karavaník. „Ačkoliv, jak by všichni, kdo Koraleana znají, mohli potvrdit, velmi se mi přičí zapojovat se do obchodu tohoto druhu. S výjimkou situací, kdy neexistuje jiný způsob jak záležitost vyřídit. Koneckonců, dobrý otec rodiny musí mít na paměti především blaho svých žen a dětí. A pouze největší lhář na světě by mohl vrhnout stín pochybností na Koraleanovu oddanost své rodině.“

Leiria přikývla směrem k blížícímu se zástupu. „A vidíš zde nějaký zisk?“ zeptala se.

Koralean si hladil vousy a chvíli přemýšlel. Zavrtěl mohutnou hlavou. „Ti s sebou nenesou nic cenného. Pouze své bláhové myšlenky.“

Leiria vzdychla. „Obávám se, aby se dnešek nestal jedním z nejnepříjemnějších dnů mého života,“ vzhlédla k prázdné obloze. „Kéž by tu tak byli Biner a Arlén se svou mrakolodí. To by tuhle bandu jistě odradilo.“

Cirkusová skupina vyrazila s mrakolodí na rutinní průzkumnou expedici kolem Syrapisu. Ostrov dosud nebyl nikým pořádně zmapován a Leiria se rozhodla tuto mezeru zaplnit již od chvíle, kdy zde prvně přistáli. Poslední mise se bohužel kryla s něčím, co se jevilo jako vzpoura.

„Možná je dobře, že tu nejsou,“ namítl Koralean. „Naši kyranští přátelé chovají lidi od cirkusu ve velké úctě. A kdyby byl Biner donucen jednat proti nim, ztratil by nad nimi veškerý vliv.“

Pokrčil masivními rameny. „V současné situaci nám mohou pomoci pouze dva lidé. Safar, který je nemocný. A Palimak, který není k dosažení.“

Dnes ráno, když Leiria vstala, našla vzkaz od Palimaka. Psal v něm, že se pustil do dlouhého a nebezpečného čarování. Za žádných okolností jej nikdo nesmí rušit nebo vstupovat do Safarova pokoje.

Leiria se šla podívat na dveře do místnosti a našla před nimi zamčenou mříž. Cítila slabý zápach magického kadidla a ozón linoucí se z pukliny pod dveřmi. Z toho, co jí Safar v minulosti prozradil, věděla, že kdyby Palimakovo přání ignorovala, mohlo by to zapříčinit smrt obou drahých osob.

Zanedlouho poté však obdržela mnohem znepokojivější zprávu od Masury - zjevně svrhl Forona z funkce náčelníka rady starších. Nový rychtář vzkazoval, že on i ostatní vesničané chtějí být okamžitě vyslyšeni. Vzhledem k tomu, že se neodvažovala rušit Palimaka žádostí o pomoc, zdvořile požádala Masuru, aby posečkal.

Rychtář byl však evidentně nažhaven ke konfrontaci a poslal jí zprávu, v které její žádost zamítá. Měl dokonce i tu drzost pohrozit jí a Koraleanovi vyhoštěním.

Výsledkem této vzrušené korespondence byl právě masový pochod k Palimakovu velitelství.

Leiria uslyšela slabé vrznutí a otočila se ve chvíli, kdy Jůli vylézala z okna pevnosti. Královské rukojmí chvíli jen tak zůstalo viset na konečcích prstů a po chvíli ladně dopadlo na zem. Jůli se nedbale oprášila a vykročila k Leirie a ostatním.

„Sem byste neměla chodit. Veličenstvo,“ napomenula ji Leiria.

„Říkej mi Jůli,“ nabídla jí mladá královna tykání. Pokývla směrem k zástupu pochodujícímu do kopce. „Nevypadá to na správnou chvíli pro dvorní formality.“

Leiria na ni pohlédla přimhouřenýma očima. „Ať už ti budu říkat jakkoli, problém je v tom, že máš

zůstat ve své komnatě. Zodpovídáme za tvé bezpečí."

Jůli se uchichtla. „A jak moc budu bezpečná, když si vaši přátelé prosadí svou? Pochybuji o tom, že jsou ochotni dodržet dohodu mezi vámi a svým otcem."

„Její slova nepostrádají logiku, kapitánko," poznamenal Koralean.

„A také se k smrti nudím," dodala Jůli.

Protáhla si dlouhé paže a promnula si ramena, aby se zbavila zatuhnutí ve svalech.

„Trocha pohybu mi přijde vhod." řekla. „A napadlo mě, že vaši kyranští přátelé by mi k němu mohli poskytnout dobrý důvod."

Ukázala na Leiriin meč. „Půjč mi svou čepel a já se jim postavím s vámi."

Leiria zaváhala. Královna Jůli jí byla záhadou již od prvního setkání. Jednoznačně pohrdala vlastním otcem. Ochotně pomáhala při osvobození Palimaka a Safara z jeskyně plné příšer. A svůj krátký pobyt v roli rukojmí trávila spíše jako jedna z Leiriiných spolubojovnic než jako dcera jejich úhlavního nepřítelé.

V tu chvíli si Leiria uvědomila, že má Jůli docela ráda. A dokonce jí možná i začíná věřit.

Tasila meč a podala jí ho. „Tak do toho," vybídla ji.

Jůli se na ni usmála, přijala meč a zkusmo jím několikrát sekla do vzduchu. „Pěkně vyvážený," zhodnotila. Potom se obrátila tváří k vesničanům, kteří už se blížili k vrcholku kopce.

V čele zástupu nešel samozřejmě nikdo jiný než Masura. Leiria si však s velkým zájmem povšimnula, že jsou přítomni jen čtyři další členové rady starších. Foron, zapuzený bývalý rychtář, s nimi evidentně nešel. Masurovo vítězství nebylo tedy zdaleka tak jednoznačné.

Vzápětí zaslechla nějaký rozruch a spatřila další skupinu přibližující se k davu - po pěšině, kterou vesničtí hoši vodili kozy na pastvu. Byla to mnohem menší skupinka, ale v jejích řadách zahlédla Khadžiho Timuru, Safarova otce a Forona. S nimi šlo i několik dalších vlivných vesničanů.

„Když se na nás usměje štěstí," poznamenal Koralean, „mohly by moudřejší hlavy zvítězit."

Jůli se ušklíbala. „A když ne, ráda několik těch hloupějších oddělím od těla."

Leiria mlčela jako zařezaná. Představa, že bude muset zabíjet lidi, po jejichž boku již několik let žije a bojuje, ji přinejmenším deprimovala.

Zanedlouho se obě skupiny střetly. Ačkoliv nevěděla, co Khadži říká, zaslechla vlídný tón jeho hlasu. Proslulého hrnčíře Khadžiho všichni Kyraniané ctili ještě dávno předtím, než mu synovy činy vydobýly mnohé další pocty. Foron se přidal, stejně jako ostatní, a rozproudila se vzrušená konverzace - jeden přes druhého mávali rukama a ukazovali prstem.

Nakonec nad všemi hlasy převládl Masurův hlas. „Máme už dost všech Timurů! Říkám, abychom vytáhli Palimaka ven a přinutili jej, aby se zodpovídal ze svých zločinů!"

Z řad Masurových stoupenců se ozvalo souhlasné zabručení. Odstrčili Khadžiho i ostatní stranou a pokračovali v pochodu do kopce. Zástup se blížil k vrcholu, provolával kletby a pomalu propadal davové hysterii.

„Do střehe," rozkázala Leiria.

Ozvalo se skřípání kůže a cinkání kovu, jak se její lidé připravovali k útoku.

Královna Klayra se usmívala při pohledu na scénu před sebou - malinké figurky Masurovy hordy postupující ke skupince s Leiriou v čele.

„Výborně, výborně," libovala si. „Vypadá to, že máme mezi Kyraniany nové přátele a právě se nám chystají pomoci. Je mnohem snazší škodit lidem, kteří se vzájemně nenávidí!"

Král Rhodes byl naprosto uhranut dramatem odehrávajícím se v modelu kyranské pevnosti. Nikdy si neuvědomoval, že by mezi Kyraniany mohla vládnout taková nejednotnost. Probohy, kdyby tam tak měl pár oddílů, s přehledem by je rozmetal!

Potom se zamračil? Kde je Palimak? Zahleděl se pozorněji, ale po úhlavním nepříteli ani stopy. Najednou spatřil svoji dceru, jak stojí v řadě s kapitánkou Leiriou a lordem Koraleanem, připraveni čelit davu.

„Jak to, že jim Jůli pomáhá?" zuřil.

„Toho si nevšímej, synu," radila mu Klayra. „Abych mohla kouzlo spustit, potřebuji tvoji naprostou soustředěnost."

„Ať je zatracena!" zavrčel Rhodes. „Nemá se do toho co plést."

Z jeho nitra se dostavil uklidňující Kalasarizův hlas. *Netrapte se tím, Veličenstvo. Všichni, kdo vás zradí, budou potrestáni. To vám přísahám.*

Kalasarizovo poselství klidu Rhoda skutečně uklidnilo a znovu se soustředil na kouzlo.

Kalasariz zatím vychutnával každou minutu těchto nových a velmi intenzivních prožitků. Cítil, jak královými žilami proudí Klayřina čarodějná energie. A ve vlastním nitru cítil bolest stvoření, jimiž byl Luka a Fari, kteří poskakovali, jak on si přál. Prožíval slastné opojení z toho, že může být svědkem takového ponížení svých nepřátel. V tomto novém světě, který si připravil, pro něj znamenali méně než otravný hmyz.

Klayra odříkávala slova zaklínadla a posypávala model čarodějným prachem.

Modré světlo sílilo, jak pokračovala ve spřádání vražedného kouzla.

Když se zástup přiblížil, Koralean se ještě jednou pokusil urovnat záležitost vyjednáváním. Vykročil vpřed a zvedl ruce nad hlavu. Jeho osobnost se mezi Kyraniány těšila takové úctě, že zástup se okamžitě zastavil.

„Lide Kyraniy,“ spustil a jeho hřmotný hlas se rozléhal až k nejvzdálenějším přítomným. „Všichni v hloubi duše víte, že Koralean je váš nejstarší a nejdražší přítel. A já apeluji na náklonnost, kterou ke mně chováte - a na naše dlouhodobé a oboustranně výhodné styky - abyste vyslyšeli Koraleanova slova.“

V davu to souhlasně zašumělo. Masura na něj vrhl rozlíčený pohled, popuzen vlivem, jaký má karavaník na ostatní.

„Moji drazí přátelé,“ pokračoval Koralean, „prosím, nezneuctěte dnes sami sebe. Nezneuctěte dlouhou kyranskou tradici poklidné diskuze a kompromisu. Je jednou z vašich četných předností a hlavně pro ni jsem si vás za ta léta tolik oblíbil. Je to vlastnost, které si já, Koralean, vážím nade vše.“

Masura vykřikl: „S řečením jsme jednou pro vždy skoncovali! Už máme dost timurovské lstivosti.“

Koralean nasadil ublížený výraz. „Obviňuješ mě snad z nějakého jiného než upřímného úmyslu, příteli?“

„Ty nejsi můj přítel!“ odsekl Masura. „Ty jsi jen placený poskok Palimaka Timury!“

Zaleskla se ocel, jak Masura náhle zpod kabátu vytáhl meč a přiskočil, aby karavaníka sekl. Jeho útok byl tak nečekaný, že zaskočil i Koraleana, navzdory své tělnatosti zkušeného a čilého bojovníka.

Překvapeně rozhodil ruce do vzduchu a Masura zamířil mečem na karavaníkovo odkryté srdce.

Avšak Leiria byla rychlejší a skočila mezi Masuru a Koraleana. Ucítla palčivé bodnutí, jak se jí Masurův meč zařizl do paže, ale otočila se proti úderu a většinu jeho síly zachytila do brnění. Potom popadla Masuru pod krkem a mrštila jím naznak.

„Vrazi!“ ječel Masura. „Vrazi!“

Jeho podlý útok však zpozorovalo jen pár z jeho lidí. Většina věřila, že to byla Leiria, kdo tasil jako první.

Propukl chaos a vrěstící dav zaútočil na bránu.

Rhodes s rozkoší pozoroval, jak horda Kyraniánů napadá jeho nejnenáviděnější nepřátele. Zahořel dokonce ještě větším vzrušením z očekávání, co bude následovat.

Kalasariz sdílel jeho nadšení a nasával horké šťávy, proudící královými žilami. Mezitím poháněl své malé otroky do akce a působil Farimu s Lukou bolest nejvyššího stupně. Nasával mocnou magii, kterou tato jejich agónie produkovala.

Královna Klayra vykřikla: „Teď!“ a zabořila dlouhý ukazováček do modelu kyranské pevnosti.

Kalasariz ucítil sílu jejího mocného kouzla a dvěma čarodějnými záblesky z králových očí k němu přidal vlastní nahromaděnou energii.

Modré světlo vznášející se nad modelem zbělelo dožhava a explodovalo. Ohnivé částice se sesypaly na účastníky potyčky.

Byla to Jůli, která první vytušila náznak nebezpečí. Vrhla se na ni nějaký muž, ale ona odrazila jeho meč a podkopla mu nohy.

Když se však otočila, aby se postavila dalšímu útočníkovi, naskočila jí husí kůže a vlasy jí vstávaly na hlavě jako horké jehly.

Instinktivně zvedla hlavu k obloze a spatřila obrovský modrý mrak, proplouvající přímo jim nad hlavou. Mrak měl tvar lidského obličeje - povědomého obličeje se dvěma obrovskými a docela známými očima.

„Pozor!“ zvolala. „To je moje babička!“

Její varování však nikdo nebral na vědomí. Všichni byli vtaženi do souboje.

V následujícím okamžiku ale došlo k nenadálé změně. Z mraku na zem přeskočil blesk.

Ozvala se ohromná ohlušující rána a vzduch najednou prostoupily ohnivé částice, které se jako

ohnivý déšť snášely k zemi.

Někdo vyjekl bolestí poté, co mu žhavá částice zasáhla holou kůži. Vzápětí vykřikl další člověk, protože mu vzplály vlasy na hlavě.

Obě oběti se oddělily od davu a daly se na divoký, slepý útěk. „Hořím! Hořím!“ volali.

Dav se pod palbou smrtícího deště rozprchl k nejbližším možným úkrytům.

„Za mnou!“ zvolala Jůli, otočila se a běžela se schovat pod kamenný převis, který chránil dveře.

Leiria, Koralean a ostatní se shlukli kolem ní. Bušili na dveře, aby je Renor se Sinčem pustili dovnitř. Ti však bušení přičítali davu, který se chce probít dovnitř a jejich naléhavé prosby ignorovali.

Vtom stejně náhle jako vše začalo, ustalo. Lidé vykukovali z náhodných skrýší - vozíky, stromy nebo dokonce velké hliněné nádoby obrácené dnem vzhůru.

„Co se to sakra-“ spustila Leiria.

„Ještě s námi neskončila,“ zarazila ji Jůli.

„O kom to mluvíš?“ zeptala se rozlíčená Leiria.

„Vždyť už jsem ti to říkala - má babička,“ vyhrkla Jůli. „Královna Klayra. Je to čarodějnice,“ dodala, jako by to vše vysvětlovalo.

„A co máme dělat?“ zeptala se Leiria.

„Počkat si, co se bude dít dál,“ radila Jůli.

Ale už když odpovídala, listovala vlastní mentální knihou kouzel a hledala nějakou obranu. Přesto si připadala zcela bezmocná. Síla babiččina útoku ji překvapila a pokořila. Neměla ponětí, že je královna Klayra tak mocná.

V tu chvíli jí změkla zem pod nohama. Země se začala drolit. Jůli uskočila stranou a výkřikem varovala ostatní.

Otočila se, připravena vzdorovat jakémukoliv nebezpečí, které jim Klayra přichystala, a v místech, kde stáli ostatní, spatřila v zemi velkou černou díru. Z temnoty se vynořily dvě červené tečky. Vzduch prostoupil zápach myšího trusu. Ozvalo se cupitání a pištění - a v tom se z díry vyhrnuly stovky obrovských krys.

Koralean do jedné z nich kopl, po další máchl mečem. Překvapeně vykřikl, když krysa uhnula, vyskočila na něj a vyběhla mu po ruce. Mrštíł jejím šedivým tělem o zeď pevnosti.

Ale to už se přihnuly další, takže jen zaklel a zuřivě začal sekat do pištící vřavy. Leiria ani vojáci si nepočínali o nic lépe. Krysy měly silnou početní převahu a lidé byli brzy zahrnání ke zdi pevnosti, krvácejíce z četných kousanců, jež utrpěli.

Jůli spustila jediné kouzlo, které v dané situaci mohlo účinkovat, ale splasklo se ve vzduchu jako protržený pytel z kozinky.

Výkřiky se ozývaly ze všech stran a ona jen sledovala, jak se otevírají další díry, kterými byl vrchol hory podobán jako od nějaké ošklivé kožní nemoci. Tisíce a tisíce krys se sypaly z děr a s ohromující zuřivostí napadaly Kyraniány.

Prchající lidé zakopávali a zanedlouho byli doslova zavaleni hlodavci, kteří ostrými zuby útočili na nejzranitelnější partie - kousali je do očí, do hrdel a do rtů. Uši jim cupovaly na krvavé cáry.

Jůli vyskočila na nízkou zeď a ploskou meče odháněla neodbytné krysy. Leiria se za pomoci kopí vyhoupla na zeď a obě ženy stanuly zády k sobě, aby jedna druhou chránily před děsivým přívalem šedých těl.

Objevovaly se však další a další krysy a Jůli cítila, že ji kvapem opouští síly.

Bylo jí jasné, že nemůže vydržet dlouho.

Rhodes tančil po matčině komnatě a jásal radostí z toho, jak krysy zavalily Kyraniány. Ďábelský Kalasariz v králově nitru se také radoval, poskakuje nadšením nad snadným vítězstvím.

Dokonce i nevyzpytatelná královna Klayra dala průchod svým skutečným emocím. „Báječné představení!“ volala, když velká krysa skočila Leirie na hlavu a zahryzla se do Jůlina krku.

Vtom se ale ozvalo cosi jako zahřmění a brána pevnosti se rozlétla dokořán.

A nyní to byla královna Klayra, která udiveně zvolala: „Co se to děje?“

Leiria slyšela Jůli vyjeknout bolestí a otočila se, strhla z ní velkou myš, zakroutila jí krkem a zahodila ji. Další krysa skočila Leirie po noze a zaťala do ní ostré drápy a zuby. Odrazila ji pěstí, načež dalšího hlodavce v letu nabodla na špičku kopí.

Vzápětí uslyšela mohutné zahřmění následované ranou, jak se rozlétla velká vrata do pevnosti. Oslněna vzhlédla. A naskytl se jí ten nejkrásnější pohled.

Z pevnosti se řítíl Safar na Kyšmetovi! Palimak seděl za otcem a svíral jej v pasu. Safar mával dlouhým zahnutým mečem, který žhnul jako zlatá pochodeň.

A mohutným hlasem volal: „Přijď větre! Severní i jižní! Východní i západní! Přijď! Přijď větre!”

Ozvalo se mohutné burácení, jako kdyby vzdálené moře začalo sbírat síly. Potom se burácení proměnilo ve sténání a nakonec v jedno velké, přízračné zavřeštění.

Pak už Leiria vnímala jen to, že je ze všech stran atakována divokým větrem. Popadla Jůli a obě ženy se svalily z kamenné hradby, aby se za ní ukryly.

Leiria zvedla hlavu, aby se podívala - písek nesený větrem ji bičoval do tváří a obrušoval jí přilbu jako nějaký zmatený pískovací stroj.

První, co spatřila, byl žhnoucí hrot Safarova meče. Potom se ovzduší uklidnilo a pomalu rozeznávala tmavý, trychtýřovitý mrak, který vířil kolem muže a chlapce na koni. Vřeštivý zvuk se proměnil ve zděšené pištění a Leiria se stala svědkem toho, jak nějaká síla zvedá krysy ze země a vrhá je vysoko do nebe.

Tisíce a tisíce jich letěly k obloze, aby zmizely ve velkém modrém mraku s ženskou tváří.

Potom se mrak roztrhl a byl pryč.

Vítr ustal. A rozhostilo se hrobové ticho.

Rhodes vyhrkl úlekem, když kyranská pevnost explodovala.

Na to se z klenutého stropu komnaty jeho matky začaly sypat tisíce krys. Pištěly strachy a vztekem. Bylo to, jako kdyby krysí peklo otevřelo své brány a vypustilo zuřivou vlnu chlupů, drápů a zubů.

Klayra stála zmrazená strachem, když na ni zaútočila první krysa. Potom se zděšeně rozkřičela.

Rhodes ji pohotově popadl do náručí a pospíchal s ní ke schodům. S matkou v náručí šlapal po tělech zuřících hlodavců.

Pronesl ji dveřmi, otočil se, zabouchl je za sebou a zavřel na petlici, přičemž rozmačkal několik krys, které se pokoušely proklouznout za ním.

Král postavil matku na nohy. „To je ale spoušť!” řekl, obrátil se k ní zády a odpotácel se do svých komnat, kde se vyčerpán zhroutil na postel.

Spal tři dny a tři noci, a dokonce ani Kalasariz jej nedokázal probudit.

Nakonec vstal, nechal si přinést dobré jídlo a najedl se jako bojový valach. Když byl nasycen, z nitra jej oslovil Kalasariz slovy: *Vzhledem k tomu, co se stalo, působíte docela klidně, Veličenstvo.*

Namísto toho, aby Rhodes odpověděl na otázku, zeptal se: „Byl to Safar Timura? Ten velký muž na bílém koni?”

Ano, odpověděl Kalasariz. Jistě už chápete, jak je možné, že mi za ta léta způsobil tolik problémů. Je to velmi mocný čaroděj.

Rhodes se na chvíli zamyslel, přikývl a prohlásil: „Chci jeho moc.”

Tedy ji dostanete, přislíbil Kalasariz. Nutno však podotknout, že pokus vaší vznešené matky byl neúspěšný.

„To mě nijak netrápí,” odvětil Rhodes. „Nejsem z těch, co se vzdávají snadno.”

Krátce se odmlčel a dodal: „A ten kůň, na kterém jel?”

Ano, co je s ním?

„To je ten hřebec, o kterém jsem mluvil,” vysvětloval Rhodes. „Ten, kterého jsem viděl na nástěnné malbě při poslední návštěvě u mé matky. A potom byl najednou pryč. Zmizel!”

Možná bychom měli fresku podrobněji prozkoumat, navrhl Kalasariz.

A tak Rhodes znovu navštívil matčiny komnaty. Zatímco spal, krysy byly usmrceny jedovatými kouzly. Otroci ještě stále odklízeli jejich mrtvá těla, když vstoupil do komnaty. Klayru však nikde neviděl. Pravděpodobně si v nějaké vypůjčené komnatě léčila poraněnou pýchu.

„Freska je někde tady,” řekl Rhodes, zapálil pochodeň a kráčel s ní k matčinu trůnu.

Když zvedl zrak, údivem mu spadla brada.

Po fresce nebylo ani památky. Zeď byla úplně prázdná.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Návrat

Safarův návrat provázely fantastické oslavy, které trvaly celý týden. Všichni zpívali, hodovali a snášeli oběti bohyni Felakii. Noci zdobily třpytivé ohňostroje, dny pestrobarevní draci. Celý vrcholek hory byl prostoupen opojnou vůní rožněných kabobů, kořeněného ovoce a parfémované rýže. Víno teklo proudem a všichni byli opilí od úsvitu do úsvitu.

Safarovi rodiče i sestry poletovali kolem ztraceného syna, plakali a smáli se radostí, že je opět s nimi. Muži ho plácali po zádech a nazývali jej bratrem a hrdinou. Ženy se nabízely, přísahající, že udělají, cokoli si bude přát - aniž by se s nimi musel zasnoubit. Koralean mu věnoval truhlu, plnou exotických drahokamů a vzácných mincí posbíraných králi v dalekých zemích.

Jeho cirkusoví přátelé uspořádali báječné představení na jeho počest. Biner se oblékl do své nejlepší principálské uniformy, aby vše dirigoval ze země, zatímco Kairo s Arlén předváděli neuvěřitelné akrobatické kousky na lanech spuštěných z paluby mrakolodi. Arlén ve svém nejskromnějším kostýmu vydechovala dlouhé plameny. Kairo žongloval snímatelnou hlavou a hořícím mečem, zatímco Elgy a Rabix hráli strhující hudbu zkomponovanou pro toto jediné představení.

Kyšmet byl po celou dobu na blízku s květinami vpletenými do hřívy a oháňky krásnými kyraňskými pannami. Palimak seděl Safarovi u nohou s neuvěřitelným pocitem lehkosti z toho, že už dále nemusí nést těžké břímě vůdcovství.

Leiria byla snad nejšťastnější ze všech a vytrvale mu stála po boku jako osobní stráž. Její naleštěná zbroj se leskla téměř stejně silně, jako zářilo její radostí překypující srdce. Provázeli ji oddaní Renor a Sinč, kteří zajišťovali, aby byl Safar v bezpečí před kýmkoliv, kdo se k němu přiblížil.

Ke skupince se bez diskuze přidala i Jüli. Jednoho rána se objevila a zaujala pozici po Leiriině boku. Působilo to tak přirozeně, že její právo nikdo nezpochybňoval.

Safar za celou tu dobu pronesl jen jedinou řeč. Prvního dne svolal všechny vesničany, aby očistili poslední zbytky černé magie královny Klayry. Sdělil jim, jak moc je šťastný, že je zase doma. Ačkoliv jim neprozradil, kde byl, všichni pochopili, že lord Timura pro ně hodně trpěl. Pogratoval svým přátelům a rodině za to, že úspěšně zdolali Velké moře a zřídili si v Syrapisu nový domov, navzdory mnoha obtížím a osobním obětem.

Nakonec je prosil o odpuštění Masurovi a jeho stoupencům za jejich činy. Fakt, že až do Safarova zázračného objevení většina vesničanů stála na Masurově straně, zůstal nevyřčen. Všichni se snažili ha tuto nepřijemnou pravdu zapomenout.

Safar prohlásil, že chápe a dokonce souhlasí s obavami rady starších. Nicméně dodal, že doba je zlá a volá po neobvyklých opatřeních, co se týče vůdcovství.

S těmito slovy si k sobě přitáhl Palimaka a chvalořečil mu před celým shromážděním za to, co vykonal, aby ochránil kyraňský lid. A za to, že tak věrně splnil vše, co mu Safar nařídil.

Toto prosté a láskyplné prohlášení zahnilo veškeré pochybnosti vesničanů o Palimakově roli od chvíle, kdy opustili Esmír. Spolu s prominutím Masurovi a jeho stoupencům si všichni oddechli a zbavili se vnitřního vzteku, ať již skutečného, či smyšleného.

Bohužel všechna ta radost byla jen iluzí. Safar dobře věděl, že své lidi bude muset záhy postavit před strašlivou pravdu: všechno, co protrpěli a přestáli, není nic ve srovnání s útrapami, které je teprve čekají.

S radostí jim však daroval krátké, bezstarostné veselí. Jen ať tančí a tančí a tančí, tak jako on tančil v nekonečné hrůze v Hadin.

Safar zatím zmobilizuje své síly a bude vyčkávat.

Pozdě v noci temné jako rudé víno Safar přecházel po pokoji. Celou jednu jeho stranu zabírala prázdná rakev lorda Aspera. Na zdi nad rakví se teď skvěla nástěnná malba, která kdysi zdobila komnatu královny Klayry.

Zobrazovala zářící hrad a záhadného krále přízračných jezdců, jak vede svoji armádu do bitvy. Byly tam i jeho bojovné dcery, jedna krásnější než druhá. Před nimi cválala na klisně černé jako noc ta nejkrásnější ze všech - princezna s ebenovou kůží, která se Safarovi v posledních letech několikrát zjevila, aby ho vyvedla z nebezpečí.

Freska představovala jednu velkou hádanku. Labyrint skrytých významů. Safar si z toho, co se stalo od jeho útěku ze snového světa Hadin, pamatoval jen málo. V mysli mu utkvěly spíš jen dojmy, které rotovaly jako hvězdy na opilé obloze. A potom ta divoká jízda na Kyšmetovi. Krátké záblesky bitvy se zrůdnou královnou v jejím podzemním doupěti. Mlhavé období nemoci, kdy vnímal, že klepe smrti na dveře. Později se objevil Palimak na Kyšmetovi a uháněli spolu po nějakém kamenném povrchu.

Povrch nakonec povolil a oni proskočili zdí právě této místnosti. A potom už na Kyšmetovi pádil ven z pevnosti, aby pokořil záplavu hlodavců, kteří útočili na jeho lidi.

Safar zíral na fresku. Vzpomínal, jak se na chvíli stal součástí starodávného obrazu - seděl na Kyšmetově hřbetě s Palimakem, který mu šeptal, aby se nehýbal, protože jeho kouzlo ještě stále účinkovalo.

Hleděl do komnaty čarodějné královny Klayry. Poblíž stál její syn, král Rhodes - vládce království Hanadu. Skláněli se nad stolem a na něco se soustředili. Co to bylo, to nevěděl. Ale cítil intenzivní proud magie, který mezi nimi přeskakoval sem a tam.

Následně mu došlo, že Rhodes není opravdovou součástí tohoto čarování. Sloužil jen jako nádoba s nějakým čarodějným obsahem.

Safar se ponořil hlouběji, odhodlán prozkoumat tuto podivnost. Ucítil závan povědomého zápachu. Odnoslo ho to zpět až do dávných studentských let ve Walárii. Probohy, byl to Kalasariz!

Sám toho prohnatého zvědmistra již mnohokrát porazil, ale on se znovu a znovu vrací jako nějaký mrtvý duch, aby ho trýznil. Teď se nějakým záhadným způsobem usídlil v králi Rhodovi.

Ale vnímal ještě něco. Co to je? Kdo to je? Vtom ucítil menší duchy prince Luky a lorda Fariho - Irajovy démonské společníky v Zakletí čtyř. Nyní se stali Kalasarizovými notně zneužívanými otroky.

Hlavní otázka však stále zůstávala nezodpovězena. Našel Kalasarize, Luku a Fariho. To jsou jen tři.

Co se ale stalo s tím nejdůležitějším čtvrtým -Irajem Protarusem?

Snažil se ze všech sil, ale nemohl najít jedinou stopu muže, který kdysi býval jeho nejdražším přítelem, avšak v současnosti přijal roli Safarova nejnebezpečnějšího nepřítele. Podařilo se snad Kalasarizovi Iraje zabít? To je velmi nepravděpodobné. Navzdory Kalasarizově nesmírné Istivosti, by se Iraj určitě nenechal tak snadno pokořit.

Jak tak Safar přemítal, Palimak provedl zbývající část svého kouzla a oba byli vrženi přízračným světem do kyranské pevnosti.

Safar si těžce oddychl, stále konsternován dilematem o Irajově zmizení. Odvrátil se od fresky, kterou Palimakovo kouzlo přemístilo s nimi. Hlavou se mu honilo příliš mnoho otázek a každá z nich vyžadovala docela jiný směr uvažování, takže bylo nepravděpodobné, že by našel jednu jedinou odpověď, která by vše vysvětlila.

Do vzpomínek se mu vplížil verš z Asperovy knihy: *„Vše, co vně jest, je i uvnitř... A vše, co uvnitř je, i vně nalezneš...”* Safar se usmál. Zase jednou stál před záhadnou Asperovou básní, která zdánlivě nic neznamenal. Avšak její smysl vzdoroval odhalení. Tady žádnou pomoc nenajde.

Došel k zrcadlu a poprvé za dobu, jež mu připadala jako věčnost, si prohlédl svoji tvář. Viděl povědomé rysy. Modré oči, protáhlá brada, silný nos. Byl důkladně opálen horkým hadinským sluncem. *Ani tam jsi nenalezl svoji odpověď, příteli.*

Safar si sáhl na bradu. Měl na ní ranní strniště. Vytáhl tedy břitvu a začal ji obtahovat na koženém řemeni, aby byla pěkně ostrá. Letmo si povšiml, že strniště má namísto obvyklého tmavého zlatavý odstín.

Když se včera v noci koupal, všiml si stejné věci u chlupů na hrudi a na přirození. V odjakživa tmavých vlasech se mu také objevilo několik širokých zlatých pruhů. Zřejmě se vyšisovaly při dlouhém tanci pod hořící oblohou - dost možná, že navždy.

Zbytek jeho těla vypadal nedotčeně, až na to, že si připadal svalnatější než dříve. Alespoň něco dobrého získal pobytem v Hadin. Vždy měl silnou postavu, ale teď byly jeho hrud' a údy těžší a vytvarovanější. Nyní, zcela uzdraven, si připadal, jako by přetékal nekonečnou zásobou energie. Byl za to samozřejmě rád, neboť v následujících dnech bude potřebovat všechnu sílu, kterou může získat.

Safar si namydlil tvář a začal se holit. Na chvíli se zastavil a pohlédl do svých očí, jako kdyby patřily jinému, moudřejšímu muži. Zeptal se tedy moudrého muže před sebou: *Kde je Iraj?* Ale tento hloupý pokus nepřinesl žádnou odpověď.

Uchichl se vlastní bláhovosti a pokračoval v holení.

Iraj ve své skrýši potlačil otevřený smích. Nacházel se tak blízko nepříteli, že kdyby měl nůž, mohl by jej bez potíží zabít. Samozřejmě, že by potřeboval ruce, kterými by nůž mohl držet - ty mu však momentálně chyběly. Vlastně neměl vůbec žádné tělo. Ve své předchozí existenci vlkodlaka zažíval nekonečnou bolest. Zvlášť když procházel agónií přeměny z jedné podoby do druhé. Klouby praskaly. Kůže se natahovala a proměňovala. Vnitřní orgány se vařily v čarodějném kotli. Mozek a nervy byly v jednom ohni, jako by bombardovány nadměrně citlivými smysly.

Ne, tohle je mnohem lepší. Duchovní forma je perfektní nádoba pro nenávist, kterou ke svému nepříteli pociťoval. A co víc, jako duch dokázal být extrémně trpělivý. A trpělivost Iraj vždy v minulosti postrádal.

Pěkně si tu počká - skryt před zraky nepřítele. Bude pozorovat veškeré dění a v pravou chvíli a na správném místě udeří.

Nebohý Safar.

Rozsudek byl vynesena a on o tom ani neví.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Bouře nad Syrapisem

Sezóna monzunových dešťů zasáhla Syrapis v plné síle. Dokonce i domorodci tvrdili, že si horší nepamatují.

Nejdřív se dostavil dusivý mrak a usadil se nad ostrovem jako tlustá, těžká deka. Dýchání provázelo vlhké chrčení v plicích. Staří lidé a děti tím byli postiženi nejvíce a Safar s Palimakem měli dnem i nocí spoustu práce s léčením nesčetných dýchacích potíží.

To doprovázela série silných deštivých bouří, které všechny promočily na kost. Zdálo se, že šaty nikdy neuschnou. Malá zranění se proměnila ve velké mokvající rány. Kozí mléko a sýr se staly vzácným zbožím, jak cecíky kozích matek postupně vysychaly.

Další přišla na řadu úroda. Kyraniané si ze své vysokohorské domoviny přinesli semena a oddenky rostlin. V průběhu posledních několika let se v pevnosti, kterou si Kyraniané vybrali za svůj domov, esmířským rostlinám vedlo docela dobře. Monzuny však s sebou přinesly nemoc vlhnutí, která ničila kořeny mladých rostlinek. Starší rostliny byly zachváceny záhadnou plísní. Na listech se zničehonic objevovaly šedé skvrny a během několika málo dní rostliny vadly a hynuly.

Blesky představovaly neustálé nebezpečí. Udeřily bez varování dokonce i za těch vzácných dnů, kdy byla obloha modrá a bez mraku. Rodiče radili dětem, aby se co nejvíce zmenšily, kdyby je bouře zastihla mimo domov.

Učili je, aby se skrčily s hlavou mezi kolena a postavily se jen na špičky nohou. Šlo o to, aby měly co nejmenší kontakt se zemí. Také jim radili, aby se za bouře nezdržovaly u plotů. A když je hromy a blesky zastihnou v lese, aby se ukryly pod nejnižším stromem. Bohové blesků si z nějakého důvodu vybíjejí vztek hlavně na vyšších předmětech.

Mrakolod' po celou dobu trvání monzunů kotvila u země. Safar s Palimakem si s touto zranitelností nedělali příliš velké starosti, protože si uvědomovali, že stejným způsobem postihuje i nepřítele.

Safar si však dělal starosti o žoldáckou flotilu, kterou si najali. Rhoda v šachu neudržovala pouze mrakolod', ale i tato námořní síla. A tak vyslal Koraleana spolu se silnou gardou, aby zajistil loajalitu pirátských kapitánů.

Mezitím Safar trávil veškerý volný čas zvažováním dalšího kroku. Vyprávěl Palimakovi a Leirie o svém zotročení kouzlem Hadin, o útěku a následném Irajově zmizení.

„Předpokládám, že tyto záhady včas odhalíme," řekl jednoho večera Safar. „Ale momentálně je pro mě největší záhadou tahle freska."

Ukázal na nástěnnou malbu. „Moc by mě zajímalo, jaký příběh se za ní asi skrývá. Kdo byl ten král? A co ty jeho dcery? Obzvláště ta snědá žena na černé klisně. Když mě navštívil její duch, tvrdila, že je přízračná jezdkyň. A že dostala příkaz, aby mě dovedla do Syrapisu. Za jakým účelem, nevím."

„Možná to má něco společného s rakví lorda Aspera, otče," napadlo Palimaka. „Ta pro mě představuje stejnou záhadu jako malba. V jednu chvíli jsem v ní viděl jeho mumifikovanou mrtvolu. Potom zmizel. A byl nahrazen tvým živým tělem."

„Tak trochu tuším, co se s Asperem stalo," odvětil Safar. „Podle mé teorie je ta rakev jakousi bránou mezi Syrapisem a Hadin. Mám podezření, že jsme si vlastně vyměnili místa."

Na chvíli se zamyslel a dodal: „Alespoň to brána *byla*. Nyní je zavřená. A neexistuje způsob jak ji znovu otevřít."

Bouře venku zesílila a déšť zuřivě bušil do zavřených okenic.

Leiria se otřásla. „Dejte mi meč, oštěp a štít a budu bojovat s jakýmkoliv nepřítelem, kterého mi postavíte do cesty. Ale všechny tyhle řeči o magických branách, mizejících mrtvolách a přízračných jezdkyňích mě dohánějí k šílenství."

„Co se týče té malby," vrátil se k původnímu tématu Palimak.

„Ano?"

„Proč se na ni nezeptáme královny Jüli? Třeba by nám dokázala objasnit její historii."

Safar návrh zvážil. Jůli pro něj byla téměř stejnou hádankou jako magické záhady, které se snažil rozluštit. Stále mu připadalo velmi podivné, že by se rukojmí tak rychle přidalo na stranu nepřítele.

Přesto však cítil, že jí může bezvýhradně důvěřovat. Svého královského otce jednoznačně nenávidí a její sympatie jsou jasně na straně Kyranianů. Možná to má něco do činění s jejími čarodějnými schopnostmi. Dozvěděla se snad prostřednictvím magie něco, co jí otevřelo oči?

Je jen jediný způsob jak to zjistit.

„Pošlete pro ni,“ přikázal Safar.

Několik minut nato stála Jůli v místnosti. Měla ospalé oči, jak ji vytáhli z postele. Venku udeřil dvojzubý blesk, který dovnitř pronikl i okenicemi a smísil se s mihotavým světlem loučí, které plápolaly v držácích na zdech.

Jůli měla na sobě dlouhé, měkké šaty a nenadálá intenzita světla odhalila její štíhlou postavu i pod silnou látkou. Ve stejný moment Safar ucítil vůni jejího parfému - nějaké křehké květy. Její krása ho vylekala a uvědomil si, že je to vlastně poprvé, co ji vidí bez zbroje.

Promluvil a zjistil, že má chraplavý hlas. Je to už dávno, co jej nějaká žena zaskočila svým smyslným půvabem. Odkášlal si, aby zakryl zahanbení a vybídl ji, aby se posadila a dala si s nimi trochu vína.

Chvilí jen tak popíjeli víno a mluvili o tom, že bouře, jak se zdá, utichá. Safar si povšiml, že Jůli si ho zamyšleně prohlíží. Bezpochyby přemítala, proč si ji zavolaal. Ucítil jemný dotek magie, jak slídila, jestli jí hrozí nějaké nebezpečí. Když žádné nenalezla, poklidné sondování zmizelo.

Jůli promluvila první a přímo k jádru věci. „Myslím, že se mi všichni díváte. Chcete vědět, proč jsem tak poddajné rukojmí. A proč neprokazuji věrnost vlastnímu otci.“

Možná se dokonce sami sebe ptáte, jestli to není nějaká finta. Možná mě podezíráte, že každou chvíli odhalím svoji pravou tvář a bodnu někoho do týla.“

Děšť už jen slabě pleskal o okenice a Safar se usmál. „To si o tobě nikdo nemyslí, Jůli. Je nám jasné, že když jsme tě našli, našli jsme přítele. Ačkoliv musím přiznat, že nechápu, jak jsme mohli mít takové štěstí. Dokud jsi sem nepřišla, vůbec nic jsi o nás nevěděla.“

„To není tak docela pravda,“ mírně namítla Jůli. „Věz, Safare Timuro, že na tvůj příjezd čekám již od útlého dětství.“

Rozhostilo se dlouhé ticho; toto nečekané odhalení všechny zaskočilo. Náhle zadul prudký vítr a zacoulmal okenicemi.

Palimakovy oči přeskočily na fresku a zase zpět k Jůli. Démonské smysly jej zabrněly poznáním. „Ano,“ zamumlal, „to dává smysl.“

Nato Safar řekl: „Zdá se, že můj syn je mnohem bystřejší než já, Jůli. Což mě vůbec nepřekvapuje. Za pár let se naše role zajisté vymění. On bude učitel a já jeho oddaný žák. Ale teď tě prosím o podrobnější vysvětlení, abych se dozvěděl to, co můj syn dávno ví.“

„Já jsem jen tak hádal, tatínku,“ řekl Palimak a začervenel se. Safar byl jeho hrdina a on nechtěl objevovat žádné skuliny v jeho zbroji, natož se mu jakkoliv nadřazovat.

Řádění bouře znovu polevilo. Bušení do okenic se proměnilo ve slabé tuk, ťuk, ťuk.

Safar se pousmál. „Tak se přesvědčme, jaký byl tvůj odhad, synu. Takže, Jůli. Prosím, vysvětli nám to.“

Jůli přikývla. „S radostí. Cekala jsem na správnou chvíli a konečně nadešla. Avšak nejdříve vám musím říci něco málo o sobě. Takže doufám, že omluvíte můj zdoluhavý přístup.“

„Máme všechen čas, co ho na světě zbývá,“ řekl Safar, ale vzápětí se žalostně ušklíbl. „Ačkoliv ho možná není tolik, kolik bychom si přáli.“

„I o tom něco vím,“ ujistila ho Jůli. „Spící bohové. Démonský měsíc. Hadin. Konec světa.“

Jako na povel se jedna z okenic otevřela a silou větru se zase zabouchla. Palimak vyskočil, aby ji zavřel na petlici.

Safar se choval, jako by se nestalo nic, co by je mělo vyrušit. „Začíná to být čím dál tím zajímavější,“ pronesl tiše. „Pokračuj.“

Bez nějaké předmluvy Jůli spustila. „Jsem nejstarší dítě svého otce. Jsem také nejlepší bojovník v Hanadu. To není chvástání, ale jen strohé prohlášení o skutečném stavu. Mám přirozené schopnosti a navíc jsem dlouho a tvrdě trénovala bojové umění. Jak jste si nepochybně všimli, v Syrapisu *musí* být vůdce vynikajícím bojovníkem, aby si dokázal udržet království déle než pár dní po korunovaci.

Nicméně já jsem právoplatnou nástupkyní hanadského trůnu. V naší zemi neexistuje zákon, který by zakazoval ženského vládce, takže mé nároky na korunu nejsou neopodstatněné.“

Vítr jakoby si povzdychl a zašeptal spoustu smutných věcí. Leiria zamumlala: „Ale tvůj otec se

zdráhá."

Jůli se trochu zatrpkle rozesmála. „Pokud jde o mého otce, tak *zdráhá* je příliš slabé slovo. Jeho postoj zní: Jen přes moji mrtvolu.' Ačkoliv tu větu v poslední době přestal používat. Asi ho napadlo, že bych ho mohla vzít za slovo. Nicméně se celá léta ze všech sil snaží, aby mě provdal za nějakého prince. Zmizela bych mu tak z cesty a navíc by tím zpečetil nějaké klíčové spojenectví.

Chtěl se mě zbavit i tím, že mi udělil titul ‚královna' a věnoval mi několik set akrů půdy, abych si na ní vládla, měla nezávislý příjem a uspokojovala své vladařské choutky sekýrováním krav a zemědělců."

Bouře se utišila a všechno zahalilo nezvyklé ticho.

Safar se zamračil a řekl: „Nevypadáš jako člověk hnáný přemírou ctižádosti. Opravdu tak stojíš o hanadskou korunu, aby ses přidala na stranu nepřátel vlastního otce? Nebo máš nějaký jiný, mnohem vážnější důvod?"

Jůli na něj dlouze pohlédla. Zvedla pohár s vínem, vyprázdnila jej a uchopila džbánec, aby si znovu nalila.

„Ano, Safare Timuro, mám vážnější důvod. A shodou okolností mě ženou stejně bláhové touhy jako tebe. Už brzy hodlám probudit bohy a zachránit svět!"

Safar přikývl a řekl: „Výborně. A teď nám pověz o té malbě."

Palimak překvapeně otevřel ústa. Leiria se musela držet, aby se nerozesmála, když spatřila jeho výraz. Ubohý chlapec opravdu věřil, že uhádl to, co si jeho otec neuvědomoval. Neřekla nic, ale pomyslela si, *je čas, maličký, abys pochopil, že Safar vždy ví!* Vtom ji ale napadla smutná námitka, *tedy pokud nejde o soukromou záležitost.* Když dojde na lásku, je Safar stejně nechápavý jako nějaký oráč s plochýma nohama.

„Ano, ta malba," řekla Jůli. „Právě jsem se k ní blížila ve svém příběhu. Ale ještě chvíli, prosím."

„Můžeš mít tolik chviliek, kolik si budeš přát," ujistil ji znovu Safar.

„Nemůžete tomu přesně porozumět, dokud vám neřeknu něco o své babičce - královně Klayře. Královně matce Klayře, abych byla přesnější."

Ticho prolomil hlasitý úder blesku, následovaný průtrží mračen, který zasáhl kamennou pevnost a otrásl jí.

Jůli pohlédla na chvějící se okenice a zase zpět na Safara. „Má babička je čarodějnice, jak už jsem to oznámila Leirie - musím říci, že dost poplašně, protože se zrovna objevily ty zatracené krysy. A nikdy jsem netajila, že i já jsem nadaná magickými schopnostmi."

Usmála se nejprve na Safara a poté na Palimaka. „Jako bych něco takového mohla skrýt před čaroději vašeho formátu."

Palimak se zarděl. Safarova tvář si zachovávala netečný, přátelský výraz. Leiriiny oči se zúžily. Lichotek nebylo zapotřebí. Potom se však uklidnila a uvědomila si, že Jůli je nervózní. Ta ženská Istivost byla pouze reflexivní. *Jako kdybys sama občas nereagovala podobně!* pomyslela si. Spatřila, jak Jůliny oči pohasly, když si dívka uvědomila svoji chybu a v duchu si uštědřila kopanec. Leirie se dívka začínala zamlouvat čím dál tím víc.

Klopýtnutí pomohlo Jůli soustředit se na svůj příběh. Sklonila hlavu a mluvila tak tiše, že v hluku bouře bylo jejím slovům sotva rozumět.

„Babička mě kdysi učila, abych ji mohla vystřídat jako čarodějnou královnu Hanadu. Nebylo mi ani pět let, když mě poprvé zavedla do své komnaty. Stalo se to krátce poté, co zemřela má matka."

Jůli se na chvíli odmlčela. Potom zavrtěla hlavou a dodala: „Častokrát mě napadlo, že právě ona matku otráвила. Ale to je zase jiný příběh, který nijak nesouvisí s tím, co se dělo potom."

Safar klidně zvedl Jůlin pohár vína a podal jí ho, aby se napila. Usrkla vína, děkovně pokývla hlavou a pokračovala.

„V následujících letech mě babička zasvětila do všech tajů. Byla jsem malá hodná dívka, která svým rodičům nikdy nezavdala příčinu k zármutku. Děkala jsem vše, co mi bylo řečeno a *kdy* mi bylo řečeno. Potom jsem jednoho dne uviděla tu malbu."

Ukázala na obraz na zdi. „Samozřejmě, že už jsem ji viděla předtím. Dokonce mě i zajímala. Zobrazovala velmi romantickou scénu. Vznešený král. Bojovné dcery po jeho boku. A všichni táhli do boje proti nějakému mocnému a zlému nepříteli. Ze všech nejvíc mi ale učarovala ta snědá princezna v čele procesí. Na té skvělé černé klisně vypadala tak krásně, tak statečně!

Vymýšlela jsem si malé hrdinské příběhy, v nichž jsem byla na jejím místě. Jednou jsem se babičky na tu malbu zeptala, ale ona se velmi rozčílila a řekla, že jí pokládám jen samé hloupé otázky. Že prý je to jen obraz a nic víc.

Ale jednoho dne jsem se v jejím pokoji ocitla sama. Byla někde pryč, nepamatuji se kde. A jak jsem tak na obraz hleděla, napadlo mě, že to nemůže být jen *obyčejný obraz*. Musí mít nějaký zvláštní význam, říkala jsem si. Vstala jsem a šla do chodby, kde byly - možná stále jsou - další fresky. Děsivé obrazy! Ošklivé obrazy! Nikdy jste je neviděli, ale kdybyste měli tu možnost, pochopili byste, když vám teď řeknu, že vypadaly, jako by je stvořil nějaký ďábel z pekel.

Později jsem se dozvěděla, že tento popis nemá daleko od pravdy. Originály byly namalovány již před dávnou dobou nějakým skvělým čarodějným umělcem ve službách tehdejšího krále." Ukázala na obraz a na krále ve zlaté zbroji.

„Babička však tyto malby použila k vlastním účelům," pokračovala Jüli rozechvělým hlasem. „Kdysi zobrazovaly idylky, které povznášely ducha. Ale ona je dala přemalovat a vložila do nich hrůzné, hříšné scény. Ohavné věci. Dělá se mi z nich zle, dokonce když na ně jen pomyslím. Tyto pozměněné fresky pak používala k utváření černých kouzel proti svým nepřátelům. Později jsem se dozvěděla, že jí to umožňovala smlouva s královnou Čariz.

Z nějakého důvodu se nikdy nedotkla obrazu, který teď zdobí tuto místnost. Nevím proč. Myslím, že se ho bojí."

„Můžeš nám říci něco o lidech vyobrazených na té fresce?" zeptal se Safar.

Jüli se usmála. „To jistě můžu. Vlastně jsem se s tou snědou ženou setkala. Je to bytost z fresky. Právě od ní jsem se dozvěděla o tobě a o tvé svaté misi. To ona mi přikázala čekat, až se objevíš v Syrapisu. A abych pro úspěšnost tvé mise udělala vše, co je v mých silách."

Safar byl ohromen. „Chceš říct, že ona existuje pouze v tom obraze?"

„Přesně tak. Každopádně teď určitě," potvrdila Jüli svá předešlá slova. „Ona a její rodina tu žily před stovkami let. Vládly Syrapisu v dobách, kdy sem lord Asper připlul z Hadin. Staraly se o něj, když se lopotil nad svými knihami, hledaje odpověď na katastrofu, která jednoho dne zachvátí svět. A když zemřel, postavili mu modlu s dómem smrti, v němž jste našli tu rakev. Asper tu rakev zhotovil vlastníma rukama, když cítil, že se blíží jeho smrt."

„A co královna Čariz?" zeptal se Palimak. „Jak se ona a ty její příšery dostaly do Asperovy hrobky?"

„Moje babička tvrdila, že Čariz bývala Asperovou služebnicí. Našel ji v Hadin, a ačkoliv byla zlá, měla tak velkou čarodějnou moc, že ji používal k nejsložitějším kouzlům. Než zemřel, zotročil si ji a přikázal jí, aby hlídala jeho hrobku.

Ale jí se po dlouhé době podařilo čarodějovo kouzlo zlomit a osvobodit se. Někteří lidé tvrdí, že Čariz má na svědomí všechno válčení v Syrapisu. Že ona a její sestry poštvaly lidi proti sobě, aby se mohly pást na jejich utrpení."

Jüli pokrčila rameny. „Nemám ponětí, kolik je na tom pravdy. Ale z vlastní zkušenosti vím, že lidé nepotřebují příliš pádné důvody, aby se začali navzájem zabíjet. Dozvěděla jsem se také, že aby Čariz mohla žít a vytvářet další sestry, potřebovala mít ve vnějším světě někoho, kdo by jí pomáhal. A v posledních letech byla tím spojencem má babička."

Palimak se usmál a démonské oči se mu rozžhnuly radostí. „Takže teď, když je Čariz mrtvá, bude to mít tvá babička dost těžké."

Safar vzdychl. „Dost možná ano," řekl, ale znělo to dost pochybovačně.

Myslel na novou bytost, kterou má teď královna Klayra k dispozici. Kalasarize usídleného v králi Rhodovi. Neřekl nic, protože se mu přičilo oznamovat Jüli, co se z Rhoda stalo. Ačkoliv ho nijak nemilovala - možná ho dokonce nenáviděla - nebylo by to pro ni příjemné zjištění.

Rozhodl se počkat s tím na příhodnější chvíli. Už samotné vyprávění příběhu mělo na Jüli hrozný dopad. Obličej jí zbledl a zvald, oči zapadly do podlitých důlků. Raději změnil téma.

„A co přízračná jezdkyň?" zeptal se. „Můžeš nám vyprávět o svém setkání s ní?"

Jüli přikývla. Začínala být unavená. Ani ne tak vyprávěním, jako vzpomínkami, jež jí vytanuly na mysl, když rozmlouvala s novými přáteli.

Někde v dáli zavyl pes a ona si uvědomila, že bouře konečně ustala. Místnost zahalilo ticho a dívka sebrala zbývající síly.

Vypila své víno a začala vyprávět...

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Jůlina píseň

Té osamělé dívce bylo sotva deset let. Samá ruka, samá noha jako nějaké mladé hříbě. Po stromech lezla jako horská koza a běhala jako vítr, takže předhonila i nejrychlejší chlapce v celém hanadském království.

Jůli projevovala nadšený zájem a zvědavost, i když v nitru cítila prázdnotu, způsobenou smrtí své matky. Prázdnotu, která se prohlubovala a byla stále smutnější s tím, jak ji otec začal nepokrytě zanedbávat. A tak, když si babička vzala Jůli pod své křídlo, děvčátko mělo zprvu velkou radost. Lásku hledala snad ještě víc, než toužila po vědění o světě.

Komnaty královny matky však dítě děsily. Vládlo zde mihotavé přítomí skomírajících loučí, z nichž neustále stoupal mastný dým. Ze stinných koutů se ozývalo slabé šramocení a pištění.

Police zaplňovaly knihy, popsané podivnými čarodějnými symboly - rudí škorpioni, zubatí hadi a svráštělé tváře nestvůr. Ve skleněných nádobách měla naložená všemožná zvířata a části lidských těl, což jen umocňovalo mrtvolnou atmosféru chladné komnaty. Silně tam páchl čarodějný ozón, smíšený s kouřem loučí a omamným kadidlem, což jí v ústech zanechávalo kovovou příchut' krve.

Dívka se k tomu ale postavila statečně a nadšeně pospíchala do babiččiny komnaty pokaždé, když byla zavolána. Ze všech sil se snažila ignorovat děsivou atmosféru a pozorně vnímala vše, co ji babička učila.

Ačkoliv Klayra byla odjakživa chladná a bezcitná žena, dítě si prostě myslelo, že je to pouze nezvyklý způsob babiččina chování a věřila, že hluboko v srdci je milována. Proč jinak by ji královna matka zahrnovala takovou pozorností?

Jůli vzrušovalo postupné zkoumání vlastní magické osobnosti. Babička jí říkala, že má nadání, jaké nevlastní nikdo v Hanadu - samozřejmě kromě Klayry. A holedbala se, že v celém Syrapisu existuje velmi málo lidí, kteří mohou provozovat jakoukoliv magii - a mnozí z nich jsou velmi slabí.

Pouze ona a Jůli jsou takto požehnány, vysvětlovala královna matka. Tvrdila, že je to vlastnost, předávaná krví žen královské rodiny, ale vždy jednu generaci vynechá. Klayřina vlastní dcera - nyní mnoho let po smrti - nikdy nedisponovala magickými schopnostmi. A stejně tak ani královnina matka. Pouze Klayřina babička, která ji také zasvětila do tajů čarodějného umění.

Klayra dívka tvrdila, že ačkoliv je mezi nimi rozdíl mnoha let, jsou s Jůli něco jako sestry. „Přísežné sestry," řekla přesně. O jakou přísahu se však jednalo, to nikdy nevysvětlila. Jednoho dne si ji babička zavolala a podrobila ji testu.

Klayra postavila na stůl malého panáčka. Byl oděn do šatů dvořana a měl malou scvrklou tvářičku, vyřezanou z jablka vysušeného v troubo, postavička byla nabarvená a nalakovaná.

Jůli se zasmála, když tvář prozkoumala a zjistila, že vypadá jako otcův mrzutý vezír. Král Rhodes si muže vysoce cenil - byl stejně šetrný jako Rhodes a vždy se snažil najít způsob, jak přidat nějakou tu minci do královské pokladny. Nedávno kritizoval „neopodstatněné výlohy" na péči o královnu matku.

Klayra milovala luxus a neustále rozšiřovala svoji sbírku šperků a krásných šatů. Ke koupelím používala kozí mléko a drahé oleje. K líčení pak nejčistější henu a nejvzácnější prášky. Tyto výlohy společně s vysokými cenami za čarodějné lektvary způsobily, že se vezír začal zajímat o to, za co jsou peníze utráceny. Její syn starce zaníceně podporoval.

„Vždyť bych tvými měsíčními výlohami uživil celý batalion vojáků, matko."

Jůli sice slyšela, jak si babička na vezíra stěžuje, ale nepřikládala tomuto střetu velkou vážnost. Pouze věděla, že starý zatrpklý dvořan nemá rád děti a vyhuboval jí, kdykoliv se mu někde připletla pod nohy. Jednou jí na zem upadla buchta a obalila se špínou. Zahodila ji tedy. Vezír to uviděl a lál jí, že plýtvá jídlem. Dával jí kázání polovinu otočení přesýpacích hodin, až se rozplakala.

A tak když viděla panáčka s vezírovou legrační tváří a babička jí řekla, že si z něj trochu vystřelí, nadšeně souhlasila.

„Zkusíme spolu něco velmi ojedinělého, drahá," řekla dívka Klayra a postavila ji na svůj magický

stolek. „Ale budu potřebovat, aby ses ze všech sil soustředila se mnou. Uděláš to pro svoji babičku, zlatíčko?“

Jůli bez sebemenšího zaváhání souhlasila. Babiččin hlas jí zněl tak vlídně a milujícím, až si dívka pomyslela, že od chvíle, kdy jí zemřela matka, nebyla tak šťastná.

Na stole stálo malé popravčí pódium, na něm maskovaná postava třímající sekeru a špalek, před nímž oběť poklekala, aby odhalila hrdlo.

Jůli to nijak nezarazilo. Popravy byly v Hanadu běžnou záležitostí a skýtaly vždy báječné pobavení, včetně laskomin pro děti, loutkoher a všemožných zázračných věcí, které dav naladily na podívanou, při níž se zloduchovi dostalo zaslouženého trestu.

Jůli tleskala radostí. „Dáme mu za uši!“ výskala. „To je báječné, protože mi tím sám pořád hrozí.“

Zamračila se. „Ačkoliv jednou namísto ‚za uši‘ řekl něco mnohem horšího.“

Klayra se usmála a Jůli si všimla podivného lesku v jejích očích. „Uděláme přesně to, co říkáš, zlatíčko,“ ujistila ji. „Dáme mu za uši!“

Jůli se náhle zamračila. „Ale nebude ho to moc bolet, že ne?“ zeptala se. „On je moc starý, a možná proto je tak mrzutý. Třeba ho bolí klouby, nebo něco.“

„Neměj starost, drahá,“ ujišťovala ji Klayra, Jen ho to trochu zabolí. A potom - no, potom už nikdy nebude trpět.“ Uchichtla se. „Až na něj sehrajeme náš malý trik, už nikdy nebude rozmrzelý.“

Uchlácholená těmito slovy, Jůli ochotně pomáhala babičce s přípravou kouzla. Přesně podle rozkazu rozestavěla kolem pódia čtyři Šedé svíčky s černými ornamenty z kamínků. Když je Jůli zapálila malinkou svíčkou, začal z nich stoupat nafialovělý, sladký kouř.

Schody, které vedly k popravčímu špalku posypala bílým práškem. Další prášek přišel na špalek a poté byl rozetřen na ostří malinké sekery, kterou kat třímal. Nakonec Klayra řekla Jůli, aby perem namočeným do lesklého černého inkoustu, namalovala čáru kolem hrdla panáčka velkého vezíra.

Trochu inkoustu jí při tom ukáplo na prst a Klayra dívku donutila, aby si je důkladně umyla octem, než budou pokračovat.

„Jinak by tě při odřikávání zaklínadla mohly pálit prsty,“ vysvětlovala Klayra.

Jůli vykulila oči. „A vezírovi bude krk?“ ptala se. „Nechtěla bych mu doopravdy ublížit.“

„Neucítí nic víc, než jako když ho ožehne sluníčko,“ vysvětlila Klayra, i když to tak trochu vyhrkla. To však Jůli došlo až později.

Když bylo všechno připraveno, Klayra podala panáčka Jůli. Řekla jí, aby si představila, že je to skutečný velký vezír, a aby s panáčkem vystoupala po schodech a položila mu hlavu na popravčí špalek. Čtyřmi malinkými pouty zamknula panáčkovi ruce a nohy.

Jůli dělala přesně to, co jí bylo řečeno, ale Klayra nebyla s přípravou panenky spokojena. „Potřebujeme mu trochu natáhnout krk, má drahá,“ dodala.

S těmito slovy zatáhla panáčkovi za hlavu ze sušeného jablka, stáhla mu látku z krku a ohrnula límec šatů. takže plně odhalila Jůlinu inkoustovou čáru. Prikázala Jůli, aby se všemi smysly soustředila na dílo a vše po ní opakovala. Klayra přednesla:

*„Jsme sestry Asperovy,
sladká Paní, Paní, Paní...”*

Jůli svým pisklavým hláskem opakovala:

*„Jsme sestry Asperovy,
sladká Paní, Paní, Paní...”*

Potom Klayra zarecitovala:

*„Střežíme jeho hrob, střežíme jeho hrob.
Světice...”*

A Jůli znovu opakovala:

*„Střežíme jeho hrob, střežíme jeho hrob.
Světice...”*

Nato síň ještě více potemněla, až je zahalila úplná tma. Zlaté kachlíky na stolku ožily a zalily popravčí špalek hrůzným světlem. Na kachlících se objevila zsinálá tvář a vznášela se na nich, jako odraz ve vodě.

„Vítej, sestro Čariz," zanotovala královna Klayra.

Jůli to vyděsilo a začala se odtahovat, ale královna matka ji přitáhla zpět.

„Mluv se mnou, dítě!" nakázala dívka. „Opakuj vše, co řeknu!"

„Vítej, sestro Čariz," pozdravila nestvůru Klayra a zatahala Jůli záruku, aby učinila to samé.

„Vítej, sestro Čariz," opakovala rozechvěle Jůli.

Ačkoliv to vůbec nemyslela vážně! Děsivé stvoření s dlouhými lesklými tesáky a šupinatou tváří v její blízkosti určitě vítáno nebylo.

„Žádáme tě o službu, drahá sestro," pronesla Klayra a znovu Jůli zatahala za rukáv, aby ji popohnala.

A tak malá Jůli proti vlastní vůli zopakovala: „Žádáme tě o službu, drahá sestro."

Nestvůra rozevřela čelisti a hlasem hrubým jako písek na prádelním prkně řekla: „Je tohle ta dívka, o níž jsme hovořily?"

Jůlino splašené srdce na krátko vynechalo. Co je to za... za... za... potvoru!... A proč mluví o ní? Vzápětí však znala odpověď, neboť babička reagovala slovy: „Přesně tak, drahá sestro. Její lidské jméno je Jůli."

Rudé oči se obrátily k Jůli, která měla pocit, jako by jí vypalovaly díry do duše. „Je připravená složit přísahu, sestro?" zeptala se Čariz hrůzostrašným hlasem.

„Zajisté," ujistila ji Klayra. „A služba, kterou žádáme, poslouží k jejímu přijetí do sesterství." Klayra pokynula k pódiu a panáčkům. „Vše je připraveno. Potřebujeme jen tvoji asistenci, abychom kouzlo dokončily."

Rozhostilo se ticho a zsinálá tvář se vznesla nad celou scénou. Čariz se uchichtla. Znělo to hrozivě. „Ach, vidím. Králův velký vezír. Ošklivý mužiček. Ráda ti prokáži službu a příjmu děvče do sesterství. Jen pokračuj."

„Děkuji, sestro Čariz," řekla Klayra a obrátila se k Jůli. „Soustřed' se, zlatíčko. Kouzlo provedeme společně."

A zazpívala:

„Ó, spoj nás dvě, které jsme odděleny.
Učiň z nás šíp k jeho srdci namířený.
Jsme jeho bolest, jsme jeho krev vroucí.
Rozlitá po zemi, ze schodů tekoucí!"

Čariz se přidala:

„...Ó, spoj nás dvě, které jsme odděleny.
Učiň z nás šíp k jeho srdci namířený..."

Roztřesená Jůli pípala svým čistým hláskem:

„...Jsme jeho bolest, jsme jeho krev vroucí.
Rozlitá po zemi, ze schodů tekoucí!"

Jůli nesmírně vyděsilo, jak figurky na pódiu náhle ožily. Panáček vezíra volal o pomoc a snažil se vyprostit z pout. Popravčí panáček se však rozběhl, napřáhl se mečem vysoko nad hlavu. A najednou *prásk!*, hlava odlétla. Bílý prášek se proměnil v proud krve, která stékala na pódium a dolů po schodech.

Jůli vyjekla zděšením. Vytrhla se babičce a prchla z místnosti. Klayra za ní rozezleně volala, aby se vrátila, ale Jůli si přikryla uši, aby neslyšela babiččiny pokyny a utíkala do svého pokoje, kde se celý den a noc schovávala pod postelí.

Příštího rána Klayra vyslala silného otroka, aby děvče přivedl. Jůli protestovala, ale marně. Otrok ji popadl za nohy a vyvekl ji zpod postele. Po cestě do komnat královny matky minuli pokoj velkého

vezíra. Jůli si ulevila, když jej slyšela sténat bolestí. Alespoň je naživu! Nahlédla do místností a spatřila ho roztaženého na posteli s krvavou bandáží kolem krku. U postele stáli nic nechápající doktoři.

Jak ji otrok vlekl po schodech do babiččiny svatyně, děsivé fresky na stěnách nabyly nového smyslu, a když Jůli vstupovala do místnosti, byla vyděšená víc než kdykoliv předtím. Babičku tam našťestí nenašla - měla nějaké vyřizování. Otrok jí řekl, aby si sedla a vyčkala královnina příchodu. Zmizel po schodech a nechal ji tam samotnou. Najednou se popadla za hrdlo - napadlo ji, jestli babička nevyrábí Jůlinu panenku. Setne hlavu *i jí*? Vtom se ozvalo tiché, něžné volání: „Jůů-llii! Jůů-llii!“

Polekaně se otočila. V místnosti však nikdo další nebyl.

Znovu uslyšela: „Jůů-llii! Jůů-llii!“ Tam! Ozývalo se to za ní. Otočila se, ale spatřila jen krásnou nástěnnou malbu s králem a jeho bojovnými dcerami. Vtom se zalesklo brnění jedné z princezen. Byla to ta tmavá žena na černé klisně. Jůli vypoulila oči, když se ženina ruka pohnula. Princezna na ni z obrazu mávala! Kyne jí snad k sobě?

Rty jezdkyň se pohnuly a dívka uslyšela: „Pojď k nám, Jůli!“

Dítě natáhlo ruku. Ucítla jemné zabrnění a v uších jí zaburácel vzduch. Země se pod ní zachvěla, ale vůbec se nebála. Letěla vzduchem s rukama svírajícíma útlý pas přízračné jezdkyň. Vítr jí vanul do tváře, jak na černé klisně cválaly, letěly po hvězdné obloze.

Pohlédla přízračné jezdce přes rameno. V dáli se skvělo překrásné zlaté město. Město z té fresky: Dávné království Hadin!

Jůli tam rok žila. Byl to nejšťastnější rok jejího života.

Odmlčela se ve vyprávění svého příběhu. Na rtech jí přeběhl nezbedný úsměv.

„Naučili mě tam jednu písničku. Říkali jí ‚Píseň Safara Timury.‘ Chcete ji slyšet?“

Všichni řekli, že ano. A tak Jůli zapěla vysokým, čistým hláskem, který její posluchače rozesmál, rozplakal a rozvzdychal:

*Barevná světla hrají, line se dým,
dvě neznámé postavy halí stín.
Před davem bez dechu oba se sklánějí,
než osud spustí to báječné představení.*

*Na rotujícím kole pod kyranskou oblohou,
tvarují se nádoby rukou řemeslníkovou.
A mistrův synek se usmívá kouzlu jílu;
v Černých zemích však kolo ztrácí sílu.*

*Na vysoké hoře v doupěti čarodějném,
setkal se Protarus se slavným dobyvatelem.
Tesáky démonů prozradí nebezpečí,
před které osud dva bratry postrčí.*

*Cesta se rozdělí, každý z nich jinam jde,
jeden z nich ke slávě, ten druhý k záhubě.
Do školy čarodějů Safar putuje,
díky laskavosti karavaníkově.*

*Protarus vydá se krvavou cestou,
by bojem zbudoval říši čistou.
Vítězný triumf jej nadále provází,
však díky krutosti úctu nenachází.*

*Magické umění s moudrostí hrnčírů snoubí,
tanečníci pod deštěm ohně troubí.
Obratná zlodějka podá mu talisman darem,
to pro boj s ohněm, jasným lásky žárem.*

Na věkem zčernalém je krunýří kamenném,
mapa cesty spleťtí do domova plamene.
Z hadinské hory; peklo konce světa?
Zdaří se zastavit, co Asper tužil léta?

A služebníci spící procitají v otroctví
mocného pána Safara, jehož proroctví
žádá by vyslyšel Iraje volání,
to které mágova vize pohání.

Kterého z nich ďábel musí se bát,
má chlapci z hor nebo bojovníku lát?
Oba silou kypí, avšak záhy zví;
zkáza se blíží, bohové spí.

A do těch krajin Kyšmeta cesty vedou,
zlý měsíc předvídá střet říší dvou.
Nebeský cirkus mladého čaroděje nese,
zatímco ohnivý popel se v Hadin vznese.

Iraj, jak velký Alissarian,
do jeho rukou trůn je vydán.
Zaprodá duši, by zmátl Safara,
zdali tím pouto slibu zpřetrhá?

Démoni, vojáci nebezpeční,
spojení s peklem a chladnokrevní.
Krásný sen mění se v nádobu rozbitou,
dočista zničený Čtveřicí nesvatou.

Cesta až do města Kaluzu vede je,
čin věru odvážný vykoná Hantílie.
Obrovská želva, ta modla úskoku,
hadinské kolo zloby přidává do kroku!

Vičí skoky se prodlužují, honička se vleče,
čarodějné zlo a nenávist meče.
Ostrá jak šíp v Nerisině hrudi,
bude zničena, až bohové se vzbudí?

Dvě cesty rozdílné přes daleké moře,
osudy spojují protřpěné hoře.
A touha nalézt Asperův hrob,
vede je v Syrapis, do modly útroh.

Spojení v bitvě za Esmíru spásu,
stanuli proti Čariz, která dští zkázu.
Čaroděj, bojovnice, démonský jinoch;
dobyjí spolu magický brloh?

Však pozor, vždyť ještě čtvrtý tam je,
záhadné rukojmí na pomoc jde.
Bojuje udatně, ač je to dívka jen,
neboť chce uskutečnit Asperův sen!

Zapomeň na vše a před sebe hled'.

*S odvahou do boje vrhni se teď.
Ztrať klidně duši, bude-li třeba ti,
vysvobod' svět z toho hrozného zakletí.*

*Ve stanu svítá, všude kouzla a dým;
předstoupí principál s úsměvem prohnáným.
A všichni naslouchají Binerově ohlášce:
„K čertu s tím, cirkus je nade vše!”*

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Fanfáry zkázy

Když Jůli dozpívala, odmlčela se, unavena vzpomínkami na mládí.

Safar i ostatní nadšeně tleskali a jí se velmi ulevilo.

„Kdyby Biner slyšel tvůj hlas," řekl Safar, „vzal by tě k cirkusu a udělal by z tebe hlavní hvězdu," dodal a Jůli se začervenala.

Když se všichni zase usadili, Jůli řekla: „Jak už jsem se zmínila, rok, který jsem strávila v magickém království, byl nejšťastnějším obdobím mého života."

Zhluboka se napila vína, aby vzkřísila své síly. „Ve skutečném světském čase to vlastně znamenalo jen několik minut," dodala. „Tedy, jestli lze v tomhle světě něco nazvat skutečným. Každopádně v přízračném světě toho obrazu to trvalo celý jeden rok. A po tomto roce jsem byla nejen vyléčena, ale i vyzbrojena proti babiččiným plánům."

Zavrtěla hlavou. „Nebyla bych to přežila, kdyby mě přízračná jezdčyně nezachránila."

Safar pohlédl na obraz a hlavu mu zaplavila meteoritová sprška myšlenek, nápadů a otázek. Ačkoliv obraz tvořila jen tenká vrstva barev na kamenné zdi, lidé, kteří na něm byli vyobrazeni, vypadali jako živí. Zvláště pak oslnivě krásná přízračná jezdčyně, která mávala rukou. Seděla na té báječné černé klisně, jako by se právě chystala odletět.

Přinutil se ke klidu a obrátil se k Jůli. Ta si ho prohlížela s podivným, tázavým výrazem v očích.

„Prozraď mi, prosím tě, její jméno," požádal ji.

Jůli přitakala, jako kdyby věděla, že se na to zeptá. „Jmenuje se princezna Alsana," odpověděla. „A její otec byl král Zaman. Poslední král, který vládl celému Syrapisu. Vnuk velkého Alissariana."

Safar měl pocit, jako by dostal ránu palicí. „Probohy," zvolal, „to není pravda?"

Jůli už chtěla protestovat, ale Safar ji zvednutím ruky umlčel. „Nepochybuji o tvých slovech, Jůli. Samozřejmě, že je to pravda. Jen mě udivilo tvé odhalení, které vše tak objasňuje a zjednodušuje, že..."

Zbytek ani nedořekl. Jeho vzrušení sílilo. Po chvíli promluvil: „Alissarian byl Asperovým žákem, nemám pravdu?"

„Přesně tak," přikývla Jůli, udivena Safarovou intuicí. „Asperovo učení se stalo základem Alissarianova úspěchu. A to nejen jako vojevůdce - dobyvatele - ale i jako čaroděje.

Později však Alissarian zavrhl Asperovy ideály a král Zaman tvrdil, že to byla hlavní příčina rozpadu Alissarianova království tak krátce po jeho smrti."

Safar hořel vzrušením. Jako hošík se ve škole dozvěděl, že Alissarianova smrt vedla ke krvavým válkám mezi démony a lidmi v Esmíru. A že lord Asper, starý démonský čarodějní mistr, se stal členem koncilu čarodějů, kteří válčení ukončili vytvořením Zakázané pouště a jejím prostřednictvím oba druhy na celá století oddělili. Účinnost této neprostupné hranice skončila teprve až za Safarovy éry, kdy démonský král Manacia zlomil kouzlo Zakázané pouště a vtrhl do lidských zemí. Což ve svém důsledku vedlo k prudkému vzestupu a následnému pádu Iraje Protaruse, který uctíval a napodoboval Alissariana jako nějakého boha.

Safar došel na konec příběhu, takže jeho vzrušení pominulo a on byl velkým citovým nárazem uvržen do deprese.

Ale k čemu mu tohle všechno je? Pouze to potvrzuje, co dějiny stejně naznačovaly. Pro nějaké učence je to jistě zajímavé. Až na to, že zakrátko už nebudou žádní učenci, natož potom dějiny, nad nimiž by mohli přemítat.

Jůli se osmělila a promluvila. „A právě v době, kdy jsem bydlela u princezny Alsany, jsem se dozvěděla o Hadin. O konci světa. A o tobě, Safare Timuro."

„Samozřejmě jsem si všiml, že v té písni, kterou tě naučila, použila moje jméno - a mnoho jiných jmen, která nám jsou všem dobře známa," potvrdil Safar.

Jůli přikývla. „Ale ze všeho nejvíc mluvila Alsana o tobě. Tvrdila, že jsi jediný, kdo může zvrátit běh dějin. Že jednoho dne přijdeš do Syrapisu, abys odhalil tajemství lorda Aspera. A já ti v tom mám

pomoci."

Palimak ironicky zafuněl. „Jaké tajemství? Otec mě vedl ke studiu Asperových tajemství už od útlého věku. Vždyť první slova, která jsem se naučil číst, pocházela právě z Asperovy knihy. Možná to byl velký čaroděj, to ano, ale dělal vše tak záhadně a nesrozumitelně, že jeho kniha takových tajemství skrývá na tisíce. A to není nijak velká!"

Safar se usmál a vzpomněl si, jak si mu Palimak už dávno stěžoval, že svět magie je zbytečně mlhavý a složitý.

„Jestli někdy napíšu Palimakovu knihu," prohlásil mladík, jako by to byla ozvěna Safarových myšlenek, „každé slovo bude jasné, jako nos mezi očima. A určitě nepoužiji poezie. Vsadil bych se, že Asper strávil více energie nad vytvářením rýmů než nad zaznamenáváním podstatných myšlenek."

„Je dost možné, že máš pravdu, synu," odvětil láskyplně Safar. „Při studiu Aspera mě často napadalo to samé. Jeho verše jsou přinejmenším *zamlžené*. Problém je v tom, že jedině poezie *umí* zredukovat složitou myšlenku na cosi mnohem tvárnějšího. A co se magie týče, verš napomáhá mysli soustředit se na kouzlo."

„Jestli vy dva nepřestanete, budu křičet!" skočila jim do řeči znechucená Leiria. „Debatováním o výhodách veršů v magii se nikam nedostaneme. Nanejdvýš tak umřeme nudou!"

Ukázala na Jůli. „Ta dívka nám právě řekla něco, co je i podle mého skromného, vojenského rozumu zatraceně důležité. Takže se jí prosím tě zeptej, jaké tajemství ti má pomoci nalézt!"

Jůli vstala. „Lepší než nějaké sáhodlouhé vysvětlování bude, když vám to ukáži."

Přistoupila k obrovské Asperově rakvi a pokynula ostatním, aby ji následovali. Rozestavěla je kolem rakve: Safara k vyřezávané hlavě, Palimaka k nohám a konečně ona s Leiriou každá po jedné straně.

Jůli se usmála na Palimaka. „Je mi to moc líto, ale budeš muset vyslechnout ještě trochu té nesrozumitelné poezie," poškádlila ho.

Palimak jen přikývl. Cítil, že z rakve vyzařuje magie. Ale byla to velmi podivná magie - vůbec nedokázal určit, jestli je dobrá nebo zlá.

Safar však na magické záření reagoval docela jinak. Připadalo mu neuvěřitelně povědomé - jako kdyby ve sněhu narazil na vlastní stopy.

Studoval Asperovy vyřezávané rysy. Vypadaly téměř jako živé - dlouhé démonské tesáky, špičaté uši, mohutný roh nad silně zvrásněným čelem. Hluboko posazené oči ze vzácných rudých drahokamů, které se leskly ve světle loučí. Vypadal tak neuvěřitelně moudře a smutně, jako by přemítal o černé budoucnosti světa.

Nato Jůli zvedla ruku, aby pronesla zaklínadlo a Safar se k ní naklonil, zvědavý, co bude následovat.

Jůli zarecitovala:

*„Zatímco bohové o mně a o tobě sní:
démon a člověk rovni si v zlobě.
Nuž, přijďte fanfáry, nechť všichni zví:
Dva vládce osudu v jedné osobě!"*

Safar uslyšel dlouhý, hluboký vzdech, jako kdyby z vězení pustili starou, utrápenou duši. Světlo loučí potemnělo a znovu se rozhořelo - mnohem jasněji než předtím. Asperovy kamenné oči se proměnily ve dva rubínové oštěpy světla.

Jůli se předklonila, protнула rukou paprsky a pronesla:

*„Nechť zazní fanfáry.
nad Hradem osudu, nechť se táhnou.
Pak najdete Aspera
před poslední hadinskou bránou!"*

Safar slyšel cvakání, jako kdyby se převalovaly západky obrovského zámku. Ozvalo se mohutné *klap!*, načež rudé paprsky zmizely a vyřezávané čelisti se rozevřely. Na krátkou chvíli si Safar myslel, že starý démon ožil a chystá se promluvit. Potom si ale uvědomil, že ústa tvoří otvor.

Už se začínal natahovat, ale vtom zaváhal a pohlédl na Jůli.

Ta jen přikývla a pobídla jej: „Do toho. Sáhni dovnitř.“

Safar strčil ruku do otvoru a něco nahmatal. Vytáhl to ven. Nechápatě všem předmět ukázal.

Byla to jakási mořská lastura, která se spirálovitě vinula od špičky o velikosti prstu až k otvoru ve tvaru zvonce. Zbarvena různými odstíny oranžové a bílé se velmi leskla, jako kdyby ji někdo vypálil v hrnčířské peci. Zkusmo do ní klepl a zjistil, že je dutá.

Vtom si uvědomil, že předmět se velmi podobá lasturovým trumpetám, na něž hráli hudebníci v Hadin. Až na to, že byla dlouhá a štíhlá, jako...

„Nějaká fanfárová trumpeteta?“ zeptal se Jůli. „Jako v té čarodějně básni?“

„Přesně tak,“ odvětila Jůli.

Safar ji pozvedl ke rtům a zaváhal. „Mám to zkusit?“ zeptal se.

„Nevidím jediný důvod, proč bys neměl,“ ujistila ho Jůli. Najednou se rozesmála. „Na tuto chvíli čekám od dob, kdy jsem byla děvčátkem na klíně princezny Alsany!“

Iraj ve svém úkrytu hořel zvědavostí. Dychtivě se chtěl vrhnout do víru následujících událostí.

Palimak zachytil podivný závan. Nasál atmosféru svými magickými smysly, ale nedokázal vystopovat zdroj. *To musí být ta rakev*, pomyslel si a obrátil pozornost zpět k otci, který přikládal lasturovou trumpetu ke rtům.

Safar zadul a vylynula se ta nekrásnější hudba, jakou kdy slyšel. Znělo to jako celý orchestr hudebníků s píšťalami, rohy a lyrami se stříbrnými strunami. S jedinou trumpetou vytrubující fanfáry nad všemi notami; jako šťastný jestřáb, po dlouhém období stráveném v zajetí vypuštěný do větru.

Nástěnná malba se zatetelila a nejen obraz, ale i celá zeď se rozplynuly. Namísto syrapiské noci však hleděli na jasné, nekonečné moře.

Ve vlnách tančila vysoká loď s krásnými plachtami nadutými mírným větrem. Hraví delfíni a létající ryby v její brázdě vyskakovali vysoko do vzduchu a dotvářeli oslavnou atmosféru. Na stěžni lodě vlála vlajka s Asperovým symbolem: dvojhlavým hadem letícím na roztažených křídlech. A nad ním se vznášela nezaměnitelná silueta cirkusové mrakolodi, nesené dvěma obrovskými balóny.

Safar odtrhl trumpetu od úst, ale hudba hrála dál - byla stále znepokojivější a vábivější. Každá nota jim kynula, aby ji následovali.

Palimak spatřil na můstku lodi povědomé postavy.

„Podívej, tatínku!“ zvolal užasle. „Ty je nepoznáváš?“

„To jsme my!“ řekl Safar.

Jůli ukázala na štíhlou postavu v bojové zbroji.

„A já jsem tam také,“ dodala potěšena a zároveň udivena.

„Zajímalo by mě, kam to jedeme?“ přemítala nahlas Leiria.

Safar ukázal na rudý měsíc visící nízko nad horizontem. „Jen jediný směr posouvá Démonský měsíc takhle nízko. Jedeme do Hadin.“

Leiriu polekalo, jak smutně to řekl. Pohlédla na něj. Byl bledý, oči prázdné a podlité.

Vtom výjev zmizel a byl nahrazen tvrdým, hladkým povrchem zdi pevnosti. A freska s přízračnou jezdkyní byla pryč.

Safar se k nim otočil a pomalu narovnal ramena, jako kdyby nesl nějaké těžké břemeno. „No co,“ usmál se vesele. „Jako kdybych nevěděl, že se tam jednou musím vrátit.“

Palimak zaznamenal, že pod veselou slupkou se skrývá strach. „Tentokrát to bude jiné, tati,“ uklidňoval. „Předtím jsi byl v nějakém čarodějném světě. To nebyla *opravdová* Hadin.“

„Já vím,“ řekl Safar. Ale pomalu a velmi neklidně zavrtěl hlavou.

„Možná si to jen špatně vykládáme,“ nabídla vysvětlení Leiria.

Celý svět a všechno na něm pro ni mohlo třeba skončit. Chtěla pouze udělat vše pro to, aby Safara ušetřila dalšího utrpení.

„Jak můžeme vědět, že to nebyla falešná vize? Něco, co na nás přichystala Čariz a její nestvůry?“

„Nebyla,“ odvětil Safar. „Předně všeho, Čariz s tou freskou neměla nic společného. A ta zmizela. Kam, to se, jak předpokládám, dozvíme po cestě.“

Ze všeho nejdůležitější je, že nemá smysl odporovat nebo bojovat proti našemu osudu.“ Zhluboka se nadechl. „Musíme vyrazit do Hadin, jak nejrychleji to je možné.“

Palimak se polekal. Ne snad kvůli sobě, ale kvůli otci. Náhle ho viděl, jako tragickou postavu šťvanou vlastním osudem. Do jeho výrazu byla hluboce vepsána hrůza.

„Nejednejme ukvapeně, otče. Myslím, že bychom to měli ještě jednou pořádně prověřit... Prostudovat všechna znamení... Znovu pročíst Asperovu knihu. Koneckonců, Hadin je na druhém konci světa! Třináct tisíc mil daleko. Musíme najít odpověď, dřív než se rozhodneme k takovému

drastickému kroku."

„Palimak má pravdu," souhlasila Leiria. „Nemůžeme všechno a všechny nechat v Syrapisu. Pomysli na svoji rodinu a přátele. Odvedl jsi je tak daleko od domova. A teď je znovu opustíš."

Zoufale se otočila k Jůli. „Tak mu to pověz. Řekni mu, že musí existovat jiný způsob. Jiná odpověď!"

Jůli pokrčila rameny. Měla Leiriu i Palimaka docela ráda a mrzelo ji, že je musí zklamat. Ale co mohla dělat?

„Princezna Alsana mluvila naprosto jasně," odvětila. „Jediný, kdo o tom může rozhodnout, je Safar Timura."

V tu chvíli se pod nimi zachvěla země. Otřes byl tak silný, že všichni padli na zem.

Bylo to, jako kdyby s nimi uháněl obří splašený kůň a všichni zatínali nehty do čehokoliv, co měli při ruce.

Věci padaly na zem a rozbíjely se. Omítka a kamení jim létaly kolem uší.

Venku propukla panika a ozýval se polekaný křik lidí i ryk zvířat.

Po chvíli tak náhle, jako vše začalo, zemětřesení skončilo. Okolí sice ztichlo a znehybnělo, ale všichni se připravovali na další otřes.

Nakonec si uvědomili, že je po všem.

Safar vstal jako první. Rozhlédl se a odhadoval škodu. Nábytek rozbitý, zdi popraskané, podlaha rozpůlená přesně uprostřed.

„Tady máte odpověď," prohlásil. „Jedeme do Hadin!"

Iraje v jeho úkrytu popadl strach. Vždyť z té hrozivé země sotva prchl. Musel se přemáhat, aby zachoval klid.

Safar měl pravdu. Není jiného zbylí: oba se musí vrátit do Hadin.

ČÁST TŘETÍ

VZHŮRU DO ZEMĚ HADIN

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Želví pláč

Safar stál na můstku velké lodi a pozoroval zelené, nekonečné moře měnící se v bílou pěnu, jak jej rozrážela dřevěná příď. Hladoví ptáci letěli za nimi a šťastně štěbetali, když sbírali ryby omráčené rychlým průjezdem lodi.

Shůry slyšel Binera, jak sekýruje posádku mrakolodi. A trochu slaběji hukot magických motorů, které udržovaly balóny napnuté a loď ve vzduchu. Usmál se, když si vzpomněl na ty veselé časy, kdy býval členem posádky tohoto vzdušného korábu. Všichni kmitali, aby splnili Binerovy rozkazy, smáli se a vtipkovali, plující po azurové obloze.

Atmosféra bývala přesným opakem toho, co poznal na této korzárské plachetnici. Plavidlo - jménem *Nepenthe* - bylo to nejlepší, co Koralean mohl vybrat z jejich nájemné flotily. Ačkoliv Safar nebyl žádný námořník, loď na něj působila solidním dojmem.

Posádka však byla nevrlá, kapitán hrubý, a když byl vydán rozkaz, námořníci reagovali jen velmi pomalu. Safarovi také připadali záměrně nemotorní - zamotávali lana, muchlali plachty a celkově vytvářeli nepotřebný zmatek.

Dříve nebo později bude s tímto stavem muset něco udělat. Nicméně zatím se spokojil jen s tím, že se vydal na cestu. Uklidňoval se, protože si uvědomoval, že má nejméně třináct set mil cesty na to, aby běh událostí - a v neposlední řadě i kapitána - podrobil své vůli.

Slabá útěcha! Probohy, kdyby jen existoval jiný způsob, určitě by jej využil. Ze všech prokletých zemí tohoto prokletého světa nejméně toužil navštívit právě Hadin. A navíc, pokud mu bylo známo, tak podobná cesta byla v minulosti podstoupena pouze jednou: lordem Asperem, když před mnoha staletími putoval do Hadin a zpět.

Nebylo divu, že je kapitán rozmrzelý a posádka neochotná. Safar jim platil královsky - mnohonásobně víc, než kdy ve své námořnické kariéře dostali. Nicméně tito muži nikdy nepobývali daleko od Esmíru a odvažovali se pouze k nepříliš vzdáleným ostrovům, jako například do Syrapisu. Byli to nevzdělaní muži, občas dokonce pracovali i jako piráti a měli malé znalosti o okolním světě. Avšak navzdory své hlouposti již na nespočetných cestách zažili na vlastní kůži spoustu věcí, o nichž se učenci v Esmíru pouze dohadovali.

Safar pozoroval velkou mořskou želvu, jak vyděšeně plave co nejdále od lodě. Bylo to obrovské stvoření - dost velké na to, aby se na jeho širokém krunýři mohl usadit dospělý muž. Mohlo jí být možná sto nebo více let.

Smutně se usmál, když si představil, že téměř všichni lidé kromě nejmoudřejších učenců a kněží si takhle představují svět, na kterém žijí. Podle jednoho esmírského mýtu je svět nesen na hřbetě mořského želvího boha. Naopak jednotlivé kontinenty, které svět tvoří, nesou menší želví bohové.

Existovaly čtyři takové kontinenty - potvrzené Asperovou cestou. Prvním z nich byl Esmír -což v jazyku dávných předků znamenalo prostě Půda, Země. Potom Aroborus, území lesů. Třetí kontinent představoval Raptor, země ptáků. Tu navštíví až na zpáteční cestě. A poslední byla Hadin, země ohně: kontinent roztroušený místními přírodními silami do obrovského řetězce ostrovů, který se choulil na zadnici světa.

Místo, kde Asper podle vlastních slov čeká „u poslední hadinské brány“.

Safar si samozřejmě nemyslel, že tam bude doopravdy čekat. Koneckonců, starý démon byl tisíc let po smrti.

Stejně tak Safar nevěděl jistě, zdali najde lék na neduhy světa, jakmile do Hadin dojde.

Navzdory nejistotě jej okolnosti donutily jednat. Této misi zasvětil celý svůj dospělý život. Mnozí již kvůli jeho posedlosti hodně protrpěli, nebo dokonce zemřeli.

A Safar nepochyboval, že než dosáhne konce, mnoho dalších potká podobný osud.

Safara zajímalo, jak si asi jeho lidé povedou. Dokonce i kdyby uspěl, pochybuje, že by přežil, aby se mohl vrátit do Syrapisu a osobně se o tom přesvědčit. Bude se jim dařit? Naleznou opět štěstí? Štěstí, které ztratili, když je odvedl z odvěké domoviny v Kyranie - Údolí mraků.

Jak tak přemítal nad otázkami bez odpovědí, v myšlenkách zabloudil k poslední noci, kterou strávil s rodinou, přáteli a ostatními Kyraniany.

Safar sezval všechny Kyraniany k hostině na rozloučenou, ačkoliv pouze nejdůvěrnější přátelé znali její skutečný účel.

Na hlavním nádvoří horské pevnosti muži rozestavěli dlouhé stoly. Všude byly rozvěšeny pestrobarevné lucerny, které hostině dodávaly veselou atmosféru. Stoly se prohýbaly všemožným jídlem a pochutinami, které mohl za tak krátkou dobu sehnat. Byly rozdány nejlepší timurovské džbánky, plné vína a piva a studeného kozího mléka oslazeného medem - to poslední pro děti.

Nejdřív Safar uspořádal malé představení, aby Kyraniany pobavil a zvedl jim náladu. S pomocí Biner a ostatních cirkusových umělců předvedl mnoho ohromujících kousků, okořeněných zářnými magickými triky.

Biner s Arlén se oblékli do klaunských kostýmů a udivovali dav svými nejhumornějšími taškařicemi. Safar také předváděl různé triky s Kyšmetem a dával na odiv hřebcovy záhadné schopnosti.

Nakonec, když už si myslel, že nadešla ta pravá chvíle, požádal všechny, aby se shlukli do kruhu s tím, že jim chce něco důležitého oznámit. Na nádvoří se sešlo více než tisíc Kyranianů, takže si musel stoupnout na stůl, aby byl vidět. Práskl o zem magickou kuličkou na zesílení hlasu, aby nikomu neuniklo ani slovo.

„Moji drazí přátelé," spustil. „Nadešla chvíle, abych k vám promluvil v nade vše důležité záležitosti."

Jeho matka i sestry okamžitě propukly v pláč. Otec s pobledlou tváří pouze vypjal hrud' a snažil se zachovat klid. Ale bylo to marné, neboť mu po tvářích stékaly velké slzy. Safarovy členy rodiny o plánu předem informoval a ti již dále nedokázali zadržovat své emoce.

Všichni na ně hleděli a vzduch prostoupil záchvěv strachu.

„Stojím zde před vámi a bolí mne srdce," pokračoval Safar. „Znám vás celý svůj život. A prožili jsme toho spolu mnoho dobrého i zlého. Takže pociťuji hluboký smutek a nevoli, když vám teď musím oznámit, že si osud žádá, abych vás opustil.

A možná navždy."

Rozhostilo se hrobové ticho. Následované výkřiky: „Ne, Safare! To nesmíš! Zůstaň s námi! My tě milujeme, Safare! Milujeme tě!"

Safar sklopil hlavu a čekal, až se přes něj převalí vlna citů.

„Děkuji vám, drazí přátelé," řekl s očima lesklýma stěží zadržovanými slzami. „Ale musíte pochopit, že to není z mé vůle. Když jsem byl chlapec a pásal obecní stáda v průsmycích Božího předělu, bylo mi svěřeno posvátné poslání. A já nemohu odmítnout službu, k níž jsem byl vyvolen."

Foron k němu vyskočil na stůl. „Prosím tě, Safare. Musíš nás vyslechnout. Jsi skvělý člověk. Ale pořád jsi jen člověk. Nemůžeš bránit vůli bohů. Zapomeň na okolní svět. Zůstaň s námi."

Mávnutím ruky ukázal na pevnost a hory za ní. „Tohle je ráj, Safare. Takový, jaký jsi nám doma v Kyranie sliboval. Pravda, museli jsme o něj bojovat. Ale je to překrásné místo.

Jen se kolem sebe rozhlédni, příteli. Pohlédni na tu hojnost. V moři jsou ryby, které prosí o to, aby byly uloveny do sítě. Lesy plné zvěře, bohatá půda, která volá po semeni, a tučná stáda k dojení či porážení. Horský vzduch je tak čistý a sladký, že když se nadýchneš, jako by ses napil vína."

„Všechno, co říkáš, je pravda," souhlasil Safar.

„Ale do pohybu se daly jisté síly, které tento ráj brzy zničí. Zpustoší ho stejně, jako zničily naši Kyraniiu."

Foron zavrtěl hlavou. „Nikdo nepochybuje o tvé moudrosti, Safare, ale tentokrát ti musím oznámit, že se pleteš. Nemohu věřit, že nás musíš opustit, abys mohl bojovat proti zlu, které nás všechny ohrožuje. Znovu tě snažně prosím - zůstaň s námi.

Dovol nám bojovat po tvém boku. A když vyhrájeme, jedině dobře. Když ne, budiž. Alespoň zemřeme všichni pospolu."

Zástup začal skandovat: „Bojovat, bojovat, bojovat. Společně bojovat!"

Safar je nechal chvíli skandovat, potom zvedl ruku. Když si zjednal ticho, řekl: „Hluboko ve svém srdci si přeji, aby to, co jsi právě řekl, byla pravda. Ale není. Prosím, dovolte mi, abych vám něco ukázal, a pak možná pochopíte."

Pokynul Foronovi, aby slezl dolů. Když se tak stalo, Safar spustil: „Nejprve vás prosím, abyste poslali své děti pryč. To, co teď spatříte, není pohled pro mladé oči."

Jakmile děti odešly a kojenci byli odneseni vesnickými babičkami, Safar všechny znovu požádal o pozornost. Když ji dostal, vytáhl zpod kabátu trumpetu. Lidé na ni udiveně zírali. Nedokázali si představit mořského tvora, který tu nádhernou lasturu kdysi obýval.

Když Safar zvedal trumpetu ke rtům, zhluboka se nadechl. Potom dlouze a silně zatroubil.

Vzduch zaplnila překrásná hudba magického orchestru. Kyraniané jen pochvalně mumlali. Vzápětí ale zalapali po dechu, když se na jedné ze zdí pevnosti zničehonic objevila přízračná jezdkyň a tetelila se jako nějaké zjevení. Poté se zeď i nástěnná malba znovu rozplynuly.

Když neprostupný kámen zmizel, ozvaly se zděšené výkřiky a Kyraniané zůstali hledět *dolů* do zející prázdnoty. Připadali si, jako by stáli na okraji svažitého útesu a měli spadnout do hrozivé propasti.

Chytali se jeden druhého, stolů, lavic a vlastně čehokoliv, čeho se mohli přidržet, aby se nezřítili do neznáma.

Ani sám Safar netušil, co bude následovat. Když hudba utichla a scéna se proměnila, zaryly se mu nehty do dlaní, které začaly krváčet.

Jako první se ozvalo povědomé dunění obřadních bubnů. Následovalo naříkavé troubení na lastury. Rytmické dusání bosých nohou v písku a plácání dlaní do nahých hrudí. Vzápětí spatřili krásné obyvatele Hadin, jak tančí před dýmající sopkou. A půvabná dožínková královna předzpívala:

*„Její vlasy jsou noc,
její rty Měsíc.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její oči jsou Hvězdy,
její srdce je Slunce.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její ňadra jsou med,
pohlaví její, růže.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Noc a Měsíc. Hvězdy a Slunce.
Med a růže;
Paní, ach Paní, odevzdej se.
Odevzdej se. Odevzdej se... ”*

Sopka vybuchla a Kyraniané vyjekli a odvrátili zraky, aby neviděli ostrovní lidi umírat hrozivou smrtí.

Naštěstí se scéna zakrátko rozplynula a ustoupila myriádě bublavých, mnohobarevných světél. Hudba dostala hravý ráz, a když se obraz rozjasnil, spatřili starou mořskou želvu, komicky proplovající nedozírnými smaragdovými vlnami.

Někteří lidé se s úlevou zasmáli. Někteří mladší muži a ženy želvu hlasitě povzbuzovali. Došlo k další změně hudby, když želva dorazila k pevnině a bolestivě se vyplazila na černé kamenité pobřeží. Všude seděli nebo poletovali ptáci všech možných barev a druhů.

Nějaký vzdělaný kyranský mladík vykřikl jméno této země: „To je Raptor - země ptáků!“

Několik učených mužů a žen v davu souhlasně zamručelo.

Nástroje začaly hudebně znázorňovat ptáky, které lidé pozorovali. Některé hrály děsivé skřeky. Jiné pohvizdovaly melodické písně páření. Jiné krákaly, jako by přelétaly nad hnízdy ve skalách. A všude kolem se ozývalo píp-píp-píp nového života. Holátka volala na tatínky a maminky: „Nakrm mě, miluj mě, nakrm mě, miluj mě, nakrm mě, miluj mě...“

Zatímco se lidé smáli a pokyvovali hlavami při pohledu na všechn ten opeřený život, nad Raptor se snesl obrovský jedovatý mrak. Z mraku náhle vylétli obří pištíci a hladoví netopýři, následováni syčícími plazy s koženými křídly.

Kyraniané se znovu museli odvrátit od té vražedné hrůzy, která zemi navštívila.

Tentokrát se už nikdo nesmál, když želva polekaně pádlovala pryč.

Následovala hudba lesů a řek. Nevinná píseň čistých potoků, tůněk a rozkvetlých pěšinek, vinoucích se exotickou džunglí. Sladké píšťaly ševalily jako chladivý vánek ve větvích všech představitelných druhů stromů. Moudré duby, bláhové borovice, pokyvující vrby a lesní obři, kteří své koruny zvedali až do mraků.

Viděli vše, o čem hudba promlouvala, a více. Vzdělaný mladík zemi prohlásil za Aroborus, území lesů. Jeho náповědu však nikdo nepotřeboval. Pozornost Kyranianů se soustředila na želvu, která se zastavila u krásné písčité pláže. Zvedla svou tuponosou hlavu a smutné oči k obloze. Lidé sborově zaúpěli, když se znovu přihnal ten jedovatý mrak nesoucí všechny hrůzy, které již viděli předtím.

Želva plavala pryč a byla tak vysláblá, že jen stěží zdolávala pomalu se valící moře.

Hudba byla náhle tvrdá, prodchnutá zoufalstvím. Jedna rozechvělá scéna střídala druhou, a tak pořád dokola. Avšak každá z nich měla stejný námět: želva plující a pohupující se v nekonečném moři. Občas byla voda sytě zelená, což prozrazovalo nezměrnou hlubinu. Jindy byla jasně modrá a povzbudivá. A občas břidlicově šedá a nehostinná, s lesklými ledovci, prostoupenými přízračnými barvami duhy s vrstvou fialové, růžové, zelené a safírově modré.

Na pozadí se přes nekonečný oceán vždy neúprosně blížil jedovatý mrak. Po jeho příletu se mrtvé ryby obracely břichem vzhůru. Tuleni, vydry, a dokonce i obrovské velryby byli svrasklí na kost, když naposledy vydechli. Mrtví ptáci padali z oblohy v takových hejnech, že to vypadalo, jako by se nebe proměnilo ve voliéru smrti, která se otevřela, aby vypustil déšť opeřených mrtvol.

Nakonec se želva vyškrábala na pláž z oblázků. Sotva že měla sílu, aby se vytáhla z pěního příboje. Nyní již nikdo nebyl překvapen, když poznal dlouhé, zaoblené pobřeží. Bylo to stejné místo, na němž Kyraniané před třemi lety přirazili ke břehu.

Kdosi - tentokrát už to nebyl bystrý student -s dlouhým rozvláchným syknutím vyslovil: Syrapis!

Želva s vypětím posledních sil zápolila, aby si ploutvemi vyhrabala mělké hnízdo. Poté se posadila nad díru a začala snášet vajíčka. Každé blanité bílé vajíčko na vzduchu mírně zežloutlo a spadlo do díry. Pod každou skořápkou prosvítalo želví embryo.

Želva vajíčka co nejpečlivěji zahrabala pískem a kamínky. Nato zvedla zraky a nad hlavou spatřila vražedný mrak.

Stačila uronit jedinou slzu.

A mrtvá padla k zemi.

Hudba utichla a znovu se objevila zeď pevnosti. Nechala za sebou vlhké a dusivé ticho, pocuchané jako hrubá příkrývka odkopaná v zajetí zlého snu, který ne a ne skončit. Po fresce, stejně jako předtím, nebylo ani památky.

Všechny oči se obrátily k Safarovi. Pomyslel si, že v Životě neviděl takhle vystrašené pohledy. Pohledy, které prosí a škemrají o vysvobození - o záchranu.

Ačkoliv nebylo řečeno jediné slovo, to ticho mu připadalo jako křik.

A Safar promluvil: „Už chápete? Už to konečně chápete?“

A oni chápali.

Safar se opřel o zábradlí, protože *Nepenthe* se pod ním pohupovala, jak se otočila a nabrala vítr do Hadin.

Spatřil želvu, jak pádluje deset stop vysokou vlnou, mizí v ní a nakonec se objevuje na druhé straně vodní hory.

Někdo mu položil ruku na rameno. Byla to Leiria.

Spolu s ním chvíli sledovala, jak želva mizí v dáli, a když už z ní zbývala jen malá tečka na obzoru, zašeptala: „Boží rychlost, příteli. Boží rychlost!“

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Královi zvědové

Stará koza unaveně zápolila s postrojem, když po rozbitém chodníku táhla malý vozík. Na vozíku seděl beznohý žebrák oděný v cáry vojenské uniformy a křičel na celé kolo: „Bakšiš! Bakšiš, pro požehnání bohů!”

Žebrák se prodíral špinavou přístavní čtvrtí syrapiského města Xiap, takže jeho žádosti o almužnu nebyly vyslyšeny. Opilý námořník si odplivl, když mu žebrák nastavil mísu, v níž cinkala jediná mince. Syfilitická děvka se pošklebovala jeho krutému zranění a nahlas se podivovala, co ještě asi kromě nohou nebožák ztratil.

Ale žebrák se zjizvenou tváří urážky nevnímal a dál šlehal kozu prutem přes boky. A po celou tu dobu naříkavě volal: „Bakšiš! Bakšiš pro požehnání bohů!”

Pokračoval po vymleté silnici, která vedla kolem doků. Venku v Xiapském zálivu stálo dvanáct ze třinácti lodí kyranského námořnictva. K dokům se blížilo několik Člunů, které vezly námořníky na propustku k nočním zhýralostem.

Kdyby žebráka pozoroval nějaký podezřívavý člověk, možná - jen možná - by zahlédl, jak sebou raněný veterán nepatrně trhl, když si všiml, že jedna loď chybí.

A kdyby tento nedůvěřivec i nadále sledoval vozík, spatřil by, jak žebrák prutem pohnal kozu k rychlejšímu tempu a namířil si to rovnou k nábrežní krčmě - stále rachtal miskou, stále vyvolával svoji prosbu, ale již méně hlasitě.

Žebrák zastavil před krčmou, uvázal kozu provazem k těžkému balvanu a vytáhl se z vozíku, na pahýly kolenou obalené kůží. Měl mohutné paže a svalnatá ramena, takže se lehce dostal na zápraží - tíhu vlastního těla nesl na dřevěných špalcích, svíraných v pěstech.

Chvilí nato se ocitl ve dveřích a sunul se vpřed úzkou uličkou mezi hrubými, pivem potřísněnými stoly.

Hostinec zel takřka prázdnotou, takže jeho oblíbené místo bylo volné. Chopil se hrany baru a s obratností akrobata se vyhoupl na stoličku.

Prostý krčmář se na něj usmál skrz zčernalé zuby. „Brý ráno, Tabusire. Dneska deš na grog nák brzo, ne?”

„Žízeň nezná denní dobu, Hazane,” na to Tabusir. „A navíc, tržba byla dneska sladší než úsměv kurev o výplatách.”

Plácl o bar stříbrnou mincí. „Tohle sem dostal, sotva sem začal.” Tabusir zatřásl svým měšcem. Hazanovi zazářily oči z cinkavé hudby mincí. „Připrav si pumpu na šest nebo sedm kousků.”

Hazan se začal chovat ještě přátelštěji; naplnil korbel po okraj a postavil jej před Tabusira. „Ty seš ten nejšťastlivější žebrák, kerýho sem kdy viděl,” prohodil velmi obdivným tónem. „V těchhle končinách si většina chlapíků užene akorát tak prázdný břicho.”

„To sou ty mý okouzlující způsoby,” smál se Tabusir. „A navíc umim zapříst dobrej hovor vo tom, jak sem přišel vo hnáty ve službách dobrýho krále Rhodese. Jak sem bojoval proti nepřátelům Hanadu a tak.”

Pokrčil rameny. „Mně to neva, i když sou ty historky většinou pravda.”

Tabusir poklepal mincí na bar. „Vypadáš taky žíznivě, Hazane. Dej si jedno na mě.”

Hazan si s potěšením také načepoval. „Jo, tys sis užil svoje, Tabusire,” souhlasil. „To ti nikdo nevodpáře. Aspoň ne v mý přítomnosti. Natrh bych mu uši za to, že uráží mýho dobrýho kamaráda.”

Tabusir kývl směrem k otevřeným dveřím a k přístavu za nimi. „Když už mluvíme vo nepřátelích, radši bys to měl do sebe kopnout. Viděl sem jich celej roj, jak se sem ženou vod flotily.”

Hazan se zeširoka usmál. „To je krásná muzika pro uši pracovitýho hospodskýho. Hoši museli dostat prémie nebo něco takovýho.”

Krčmář křikl směrem ke schodům nahoru, aby vzbudil děvky a barmanky. Otočil se zpět k Tabusirovi. „Něco ti povim, Tabusire. Nikomu jinýmu bych to neřek, ale ty seš muj dobrej kámoš... ani mě nemrzí, že ty Kyraniani zabrali náš přístav.”

Byli sme jen ubožáci, když to v Xiapu řídil Rhodes. Ale co začala ta blokáda, se všechno zlepšilo, to mi věř. Splatil sem všechny dluhy a získal úvěr i u těch nejlakomějších dodavatelů, A dokonce uvažuji vo tom, že probourám pár zdí a dam sem víc stolů."

Pokývl ke schodům, z nichž už scházely ženy s ospalýma očima, mrzuté, že byly probuzeny tak časně. „A taky náký další postele. Spoustu postelí!"

Tabusir udeřil pěstí do baru a rozesmál se, jako kdyby mu Hazan právě dovyprávěl báječnou anekdotu. „Pravda, pravda," souhlasil. „To jen dokazuje, že i prohrát válku se vobčas vyplatí!"

Hazan se rozesmál s ním. To už ale zaslechli blížící se hřmotné hlasy a chvíli nato vrazila do krčmy první vlna nepřátelských námořníků. A přicházeli další. A další. Až měl Hazan i ženy co dělat, aby uspokojili nejrozmanitější touhy všech těch chlípných a žíznivých námořníků.

Tabusir jim dělal společníka. Objednával pivo, vyprávěl anekdoty, souhlasně pokyvoval hlavou, když námořníci hudovali na své důstojníky, kteří jim ztrpčují život přílišnou námahou. Většina z nich tvrdila, že život pirátů byl mnohem lepší. Ačkoliv připouštěli, že ve svých předešlých angažmá brali mnohem méně peněz - a určitě méně často.

„Ale takovej pirát je aspoň svobodnej člověk." prohlásil jeden z námořníků. „A může mluvit do toho, jak to má na lodi chodit. Zatímco my jenom cvičíme, trénujeme a hlídkujeme, jako bysme byli nějaký vopravdový námořnictvo, nebo co."

Nejčastěji v hovoru zaznívalo jméno lorda Koraleana - jméno, které Tabusir velmi dobře znal. A čím opilejší námořníci byli, tím více karavaníka proklínali. Podle toho, co se Tabusirovi podařilo zjistit, byl Koralean poměrně štědrý, pokud šlo o zlato, ale pro tyto muže byl až příliš pánovitý. Koneckonců to všechno byli zločinci, kteří před Koraleanovým způsobem velení dávno unikli.

„O to horší je, že nám sebral *Nepenthe* a poslal ji na nějakou bohy zapomenutou misi," postěžoval si námořník, který působil vzdělanějším dojmem než ostatní. „Teď musíme hlídat větší území, takže nás oficiři honí jako otroky."

Ačkoliv to Tabusir nedával najevo, tato informace ho zajímala ze všeho nejvíce. Zodpovídala otázku chybějící lodi. Poručil muži další korbél, a když si muž chtěl pronajmout služby jedné pohledné prostitutky, ale zjistil, že nemá dost peněz, Tabusir s radostí chybějící sumu dorovnal.

Odměnou získal informace, které těch pár měďáků proměnily v měšec zlata.

Král Rhodes, ač velký skrblík, nikdy nelitoval jedině mince, kterou dal za odměnu mladému pohlednému zvědovi. Vždyť jeho informace měly cenu možná poloviny královské pokladnice.

Ačkoliv Tabusirovi, který před ním stál v pozoru a sděloval mu novinu, to samozřejmě neřekl.

„Potvrdil jsem si tu zprávu v několika dalších krčmách, Veličenstvo," ujišťoval krále Tabusir. „Dokonce jsem šel po pobřeží a navštívil některé další přístavy. I tam byl příběh stejný."

Kalasariz se ošil ve svém pelechu. *Naléhejte ještě víc*, radil zvědmistr Rhodovi. *Safar Timura je velmi prohnáný muž - Mohl by to být nějaký další uskok.*

„Zaráží mě pouze," řekl Rhodes Tabusirovi, „jak snadno jsi k té informaci přišel. Nezdá se, že by to byla jen nějaká skulinka v kyranských plánech, ale zatraceně velká brána, kterou jsi otevřel." Tabusir přikývl. „Jste velmi prozíravý, Vaše Veličenstvo. Mě napadlo to samé. Což byl hlavní důvod, proč jsem navštívil i ta další místa, namísto abych šel rovnou za vámi. Vtip je v tom, Veličenstvo, že námořníci nemají žádnou potřebu věrnosti. Jsou k dispozici tomu, kdo nabídne nejvíce. A navzdory případným tvrzením jejich nadřízených nejsou nakloněni žádnému pánu ani žádné věci."

Kalasariz mentálně zašeptal: *Ale přesto...*

Rhodes to vzal na vědomí. „...Ale přesto, zprávy, které přinášíš, na nás mohly být nastraženy a záměrně rozšířeny mezi námořníky."

Tabusir zavrtěl hlavou. „Odpusťte, Veličenstvo, ale tomu nevěřím. Původcem byl sám lord Koralean, který jim řekl, že *Nepenthe* je přidělena na jinou misi - misi, která stále počítá s blokádou. Základní myšlenkou je, že *Nepenthe* se stane potulnou lodí, která popluje kamkoliv bude podle kapitána potřeba, aby zastavila zásoby nebo zbraně na cestě k nám.

Avšak jeden muž z posádky *Nepenthe* byl těžce raněn krátce poté, co loď vyplula. Kapitán si myslel, že muž tak jako tak zemře, a poslal jej zpět."

Kalasariz nebyl spokojen. *To je od kapitána nějak zatraceně podezřele humánní, nemyslíte. Veličenstvo?*

Rhodes souhlasil. „Proč ho kapitán prostě nenechal zemřít?" zeptal se Tabusira. „Mrtvolu mohl hodit přes palubu. Já bych to určitě udělal, než abych riskoval vlastní bezpečnost."

„Já také, Veličenstvo," odvětil Tabusir. „Ale námořníci jsou velmi pověřiví. A tahle cháska

obzvlášť. Myslím si, že kapitán nechtěl vylekat ostatní posádku. Nebo to byl Koralean. V každém případě si mysleli, že bude lepší riziko podstoupit. Vypadalo to, že raněný je skoro mrtvý. Jak mohli vědět, že se zázračně - a pro ně nešťastně - uzdraví?

Ve skutečnosti. Veličenstvo, byl ten člověk simulant a zbabělec. Nejprve se doslechne, že *Nepenthe* odplouvá ze Syrapisu do neznámých končin. Poté se k nim připojí kyranský vzdušný koráb. Ač zbabělec, není to žádný hlupák. Je mu jasné, že když je kyranská armáda ochotna vzdát se korábu, musí ve vzduchu viset něco zoufalého - a velmi nebezpečného.

Takže se záměrně zraní - ovšem ne příliš -a vypije lektvar, který mu způsobí horečku. Vypadá, jako že klepe na bránu smrti. Starý námořnický trik - jeho zločinecké bandě dobře známý. Jakmile se vrátí k flotile, vezme si protijed. Uzdraví se. A jde se svými kamarády popít, poklábosit a... no prostě jako každý opilý námořník, Veličenstvo!"

Kalasariz mentálně zašeptal: *Obdivuhodné logické uvažování!*

Rhodes přikývl. „Výborně!" pochválil Tabusira. Stáhl si z prstu těžký, drahokamy vykládaný prsten a podal jej mladému zvědovi. „Vezmi to k pokladníkovi," řekl se širokým úsměvem, „a nech si to proměnit v cokoliv budeš chtít."

Tabusir byl velmi potěšen. Padl na zem a tloukl hlavou o dlažbu, úslužně děkuje Rhodovi. Poté se odebral ke dveřím.

Ale těsně předtím, než jej stráže eskortovaly, otočil se ke králi.

„Pardon, Veličenstvo, ale je tu ještě jedna věc..."

„Ano?" zeptal se Rhodes.

„V přístavu je krčma, kterou vede muž jménem Hazan."

„Co je s ním?" chtěl vědět Rhodes.

„Je to zrádce, Veličenstvo," odvětil Tabusir. „Není to přítel Hanadu."

Rhodes pokrčil rameny. „Co je mi po myšlenkách nebo činech nějakého hostinského?"

Tabusir přikývl. „Chápu, Veličenstvo. Jenom... mě napadlo.... kdybyste se ho nenápadně zbavil... a nahradil jej některým ze svých zvěďů... Vždyť krčma je pro výzvědy místo jako stvořené, Veličenstvo, a..."

Zbytek nedořekl. Z jeho pohledu bylo vše dost zřejmé a další slova by krále mohla nudit.

„To je výtečná rada, Tabusire," pochválil služebníka Rhodes. „Popřemýšlím o tom." Mávl rukou a propustil jej.

Tabusir se uklonil a odešel.

Nato Kalasariz řekl: *Ten mladík se mi docela zamlouvá. Připomíná mi mě samotného v dobách, kdy jsem se zasvěcoval do vyzvědačského řemesla.*

„Mám ho povýšit?" navrhl Rhodes.

Ano, ano, souhlasil Kalasariz. Výborný nápad. Ale měli bychom si ho držet na blízku, nemám pravdu? Bude užitečný pro, řekněme, velmi osobní záležitosti?

Král to považoval za báječnou radu. Poté vyzbrojen Tabusirovými zprávami sestoupil po dlouhém temném schodišti, aby se poradil s matkou.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Proroctví rarachů

Po několik týdnů vládl na palubě *Nepenthe* naprostý klid. Oceán byl klidný, vítr námořníkův sen. Brutar, kapitán lodi se vskutku příznačným jménem, svým mužům trochu povolil, takže posádka už nebyla tak nevlídná, a to nastolilo poklidnější rutinní režim.

Moře se hemžilo životem. Míjeli ohromná hejna ryb, z nichž některé byly tak exotické a tak barevné, že si připadali, jako by proplouvali malířovou magickou paletou. Rudá, zelená a žlutá se kolem míhala v nekonečném proudu.

Jednou viděli obrovského krokodýla honícího ryby a barvy se rozlétaly na všechny strany, když ryby prchaly před rozevřenými čelistmi.

Ptáci si na *Nepenthe* tak zvykli, že byli docela krotcí - usazovali se na zábradlí a na nízko posazených ráhnech. Námořníci to považovali za dobré znamení a začali je krmit z ruky.

Často se tak skýtal velmi komický pohled na to, jak bývalý zjizvený pirát vrká na luňáka a krmí jej kousky sucharů a soleného hovězího.

Leiria a Júli pilně cvičily mladé kyranské vojáky, kteří expedici doprovázeli. Hochy osobně vybrali Leiria s Palimakem a nezapomněli vzít ani Renora a Sinče, kteří se již osvědčili v mnoha bitvách a nyní z nich byli kaprálové. Také s sebou vzali seržanta Hamyra, starého prošedivělého bojovníka, který měl spoustu zkušeností, aby hochy udržel v lati.

Hlásilo se tolik dobrovolníků, že z nich Safar postavil celou armádu, aby utěšil ty, kteří musí zůstat. A aby jim připomněl, že v sázce je bezpečí jejich rodin a přátel.

Safar měl pocit, že pohled na dvacet řízných vojáků, cvičených dvěma krásnými bojovnicemi, nějak souvisel s přívětivějším postojem kapitána Brutara a jeho mužů.

Nejenže měli Kyraniané nejlepší výzbroj, jakou kdy námořníci viděli, ale bojové triky, které předváděli, bohatě stačily na to, aby uklidnily jakéhokoliv potencionálního strůjce vzpoury.

A samozřejmě, nad *Nepenthe* se vznášela všudypřítomná mrakolod'. Někteří z námořníků zažili Binera a ostatní lidi od cirkusu v bitvě, v níž rozdávali smrt z oblohy, a brzy se rozneslo, že jsou dokonce ještě nebezpečnější než vojáci.

Safar občas vyklusal s Kyšmetem ze zvláštní stáje, kterou mu postavil. Nejdřív nechal na hlavní palubě zbudovat malou arénu tím, že dřevo bylo posypáno tlustou vrstvou písku, aby mohl hřebec snáze našlapovat. Poté, za pomoci Leiriy a několika dalších vojáků předvedl úžasnou přehlídku jízdy s jedním koněm.

Houpal se a poskakoval v sedle a mával přitom dřevěným mečem. Úplně se schoval pod Kyšmeta a vyhoupl se na druhé straně jako bojovník z velkých esmířských plání. Nebo stavěl hřebce na zadní a nechával jej kopat do vzduchu okovanými kopyty, jako kdyby Kyšmet odrážel útočící pěšáky.

Vždy to byla dobrá podívaná, která ještě utužila respekt námořníků vůči Kyranianům.

Po čase měl Safar dostatečnou jistotu na to, aby mohl opustit *Nepenthe* a strávit nějaký čas s přáteli na palubě mrakolodi. Palimak šel občas s ním, jindy zas Leiria nebo Júli. Ale vždy nejméně dva z jeho velitelů museli zůstat na lodi, aby dohlíželi na mořské vlky.

Cestování v mrakolodi ho zavedlo zpět do bezstarostných dnů mládí, kdy ho Methydie vysvobodila z pouště. Vzpomínal na ty časy, kdy se proháněli prázdnou oblohou jako nějaký mrak, a pozoroval svět, který jim ubíhal pod nohama. Stál u zábradlí a díval se dolů na malé figurky na palubě *Nepenthe*. Nebo se prostě jen natáhl na palubu a spolu s přáteli hovořil o starých časech a starých dobrodružstvích.

Lidé od cirkusu nikdy nezapomněli na smysl svého života, jímž byla zábava. Neustále vymýšleli a nacvičovali nové triky. Safar se k nim občas přidal a na chvíli si představoval, že je opět jedním z nich. Že létá nad Esmířem a na slavnostech, poutích, v malých městech... prostě tam, kam je vítř zanesl, předvádí jedno představení za druhým.

Jen v těchto spontánních okamžicích dokázal Safar zapomenout na podstatu své mise a tíživé zodpovědnosti, kterou měl vůči všem, kdo mu jsou ochotni pomoci. Ale předně všeho mu to

umožňovalo na chvíli zapomenout, jak moc je osamělý.

Tento duševní stav byl však zcela jeho vlastní chybou. Od chvíle, kdy unikl ze zakletí toho podivného čarodějného světa, si od všech udržoval citový odstup. Zvláště pak od Palimaka a od Leiriy. Dával si pozor, aby se ani s jedním z nich nikdy neocitl o samotě. Nebyl si jist, proč to považuje za důležité krom toho, že neměl náladu pouštět se do hovoru, který zacházel pod povrch.

Vnímal, že jsou z toho oba zmateni, ačkoliv ještě neměli dost času, aby o tom přemýšleli a cítili se ublíženě.

Občas v noci přemítal o svém dilematu. Probíral ho, ohmatával, jako si dítě hraje s drobným zraněním.

Samozřejmě, že je oba miluje, o tom není pochyb. Vlastně si ze všeho nejvíce přál obejmout svého syna a znovu mu být dobrým otcem. Nebo k sobě přitisknout Leiriu a oddat se polibkům a teplu jejího těla, jak to dělával před mnoha lety, když byli ještě milenci.

Ale z nějakého důvodu měl v jejich přítomnosti podivný pocit - ne, ne podivný. To jednoznačně není to správné slovo. Co to tedy bylo?

Až jedné noci přišla odpověď: Měl pocit, jako by je nějak *zradil*.

Ale proč? To nedávalo smysl. Nikdy neudělal nic, co by jim ublížilo. A ani ve snu by ho něco takového nenapadlo.

Nebo ano?

Když se nad tím zamyslel, posedl jej strach. Připadal sám sobě cizí. Jako by to promlouvalo jeho druhé já - o němž doposud vůbec nevěděl - které číhalo ve stínu... a čekalo. Na co, to však nedokázal říci. Uvědomoval si jen, že toto druhé já nechová žádnou lásku k Palimakovi ani k Leirie a nechce pro ně jen to nejlepší.

Když si to uvědomil, náhle se velmi uklidnil. Podivný pocit zmizel, on dopil své víno a opět si připadal celý.

Podivné, jak mysl zkouší triky na sebe samou, když vína v džbánu ubývá a noc se chýlí ke konci pozdní.

I ostatní si povšimli Safarova samotářství. Jedním z nich byla Jůli.

Cítila, že ji tento podivný muž s očima modrýma jako moře, po němž plují, silně přitahuje. Ještě v kyraňské pevnosti byla svědkem toho, jak se mu nabízejí mladé ženy, avšak marně.

Tehdy nechápala, jak Safar dokáže odolávat jejich svodům. Na druhé straně však nevnímala, že by dával přednost mužům nebo chlapcům.

Ne že by jí to bylo připadalo nějak divné. V Syrapisu bylo mnoho mužů, kteří kvitovali staré rčení: „Ženy jsou na děti, hoši na rozkoš.“

Stejně jako se našlo mnoho žen, které si broukaly veselou písničku: „Je naším posláním, dámy,/ děti rodit, dělat mámy;/ nejlepší polibky si však schováme/ pro krásné sestry své, s kterými líháme!“

Od chvíle, kdy se setkali, neprojevila Jůli před Safarem jediný náznak svého zájmu. Koneckonců, pro královskou osobu by bylo neslýchané, aby takto odhalila své city - zvláště, když si není jista, že by byly opětovány.

Avšak během prvních dnů cesty, když vypila více vína, než obvykle, Jůli za noci opouštěla svoji kajutu a přecházela sem a tam jako tygřice v říji.

Neustále musela myslet na to, jak je Safar pohledný. Tmavé, vlnité vlasy. Chlapecký úsměv. Okouzující modré oči pod tajuplným čelem. Plné rty. Silný krk i trup. A ty zatraceně krásné nohy, které odhaloval, když je nepozorně zkřížil a plášť se mu zvedl k pasu.

Ještě silnější koření pro ni představovala jeho magická aura. Nikdy nepotkala člověka, který by vlastnil takovou moc. Objmout tohoto muže musí být něco jako objímat bouři. Čarodějka ve spojení s čarodějem, rozkrok proti rozkroku. Podobné obrazy fungovaly jako to nejmučivější afrodiziakum, které jí nedopřálo klidného spánku.

Jedné noci se na palubě setkala s Leiriou, která také přecházela sem a tam. Ponořena do vlastních horkokrevných myšlenek Jůli zprvu nezaznamenala podobnost Leiriiných symptomů.

Nevázaný hovor brzy nabral osobnější tón. „Na mě nikdo jen tak snadno nezapůsobí,“ řekla Jůli. „Ale lorda Timuru začínám obdivovat čím dál tím víc.“

„Také je na něm co obdivovat,“ souhlasila Leiria. „Dobří lidé nejsou nikdy zklamáni, když se s ním blíže seznámí. Přátelství s ním ti může být jen ku prospěchu, ovšem pokud té jím počít.“

Jůli přikývla. „Také mám takový pocit.“ Krátce zaváhala a poté dodala: „Budu naprosto otevřená jako žena k ženě. Připadá mi podivné, že s ním nikdo nesdílí lože. Je snad nějaký kněz, který složil

slib celibátu?"

Leiria se usmála. „Nic takového."

Jůli se zamračila. „To nemá žádnou ženu?"

„Ne."

„S nikým není zasnouben?"

„Ani nikdy nebyl."

Jůli zoufale vydechla. „Co to s ním tedy je? Všichni muži jeho postavení a věhlasu si za účelem vlastní rozkoše vydržují celé harémy."

Leiriiny oči se zahleděly do dále, když se nad tím zamyslela a nepřítomně prohlásila: „Safar by ho také mohl mít." S těmito slovy kývla, jako kdyby došla k nějakému závěru. „Ale on je jednoznačně muž jedné ženy."

Jůli si všimla zvlhlých očí své přítelkyně, když dodávala: „Tu ženu našel již před dávnou dobou. Ale ona zemřela."

„Jestli myslíš Methydii," řekla Jůli, „tak mi o tom vyprávěli lidé od cirkusu. Ale vytušila jsem z toho, že ačkoliv ji miloval - a ona milovala jeho - neměla ta známost nějakou dlouhou budoucnost. Starší žena... čarodějná učitelka... pro oba dva spíš přechodný vrtoch."

„To je pravda," souhlasila Leiria. Hlas měla měkký a v myšlenkách se vrátila o mnoho let zpátky, kdy se poprvé setkala se Safarem. Poté dodala tak slabě, že to Jůli sotva slyšela: „Ačkoliv si to zpočátku ani neuvědomoval."

Leirie se zakalil zrak, jak se vrátila do té dávné doby...

Když se Leiria probudila, zjistila, že spala schoulená na Safarově paži. Jemně se pokoušel vymanit z jejího objetí, ale ona si ho přitáhla blíž, protože mu chtěla dát více toho, čeho si užívali celou noc. Ale on byl napjatý. Vytušila, že Safar má pocit, že zradil jinou.

Zdvořile, ale rozhodně se od ní odtrhl: „Musím se věnovat svým povinnostem."

Leiria nejprve našpulila rty, pak se usmála a vstala. „Nesmím být sobecká a brát vám všechnu sílu, můj pane," řekla mu.

Přestože jí Safar odpověděl jen slabým úsměvem, Leiria cítila, že ho zbožňuje. Intenzita vlastních citů ji překvapovala. Ještě nedávno byla bojovnou konkubínou krále Protaruse. Jak se mohla tak rychle zamilovat do jiného? Zahanbená a zmatená Leiria rychle vstala a začala se oblékat.

Nemohla se však ubránit menší poznámce, takže se z ní neovladatelně začala sypat slova. „V noci jste volal jméno jiné ženy."

Dala si záležet, aby mluvila přívětivým tónem, ale lítost skrýt nedokázala. Viděla, jak Safar zamrkal a rozpoznal její bolest. Za to ho milovala ještě víc.

„Je mi to líto," řekl Safar.

Leiria ledabyly pokrčila rameny. „Mně to nevadí. Je dobře, že je vaše srdce věrné."

Měla hlavu skloněnou a soustředila se na připínání zbraní k postroji. „Král mi nařídil, abych vás utěšila a chránila vás za cenu vlastního života."

Leiria zvedla hlavu a z očí se jí nezadržitelně vyřinuly slzy. „Je to sice rozkaz od krále," řekla velmi odhodlaně, „ale já to dělám ráda. Budu vás chránit a budu vám tou druhou ženou tak dlouho, jak jen si budete přát."

Málem už odešla, ale uvědomila si, že zůstala nevyřčena ještě jedna důležitá věta. „A možná jednou," dodala a zoufale se snažila uklidnit rozechvělý hlas, „to bude mé jméno, které budete volat namísto... jejího."

A s těmito slovy utekla ze stanu.

Leiria se vrátila do přítomnosti a cítila na sobě Jůliny oči. „Ta žena se jmenovala Nerisa. Safar ji miloval a ona tragicky zemřela."

Pokrčila rameny. „Mnohem tragičtější však je, že Safar je přesvědčen, že to byla jeho vina. Stejně jako na sebe bere vinu za Methydiinu smrt."

„A je na tom něco pravdy?" zeptala se Jůli.

„Vůbec nic," řekla Leiria. „Safar už je prostě takový. Pocit viny ho přepadá mnohem snadněji než kohokoliv, koho znám."

Jůli na ni pohlédla. „Ty ho také miluješ," řekla.

Leiria se zarděla, ale šeptem se doznamenala: „Ano. Kdysi jsme... bývali milenci."

„A on tě nechal z pocitu viny?"

Leiria si otřela oči. „Ne. To já jsem ho nechala. Nebo opustila. Ale ano, bylo to kvůli tomu, že se cítil provinile.“

„A teď tě mrzí, že jsi to udělala, co?“

Leiria pouze přitakala.

„A co s tím budeš dělat?“ naléhala Jůli.

Leiria zavrtěla hlavou. „Nic. Co se stalo, stalo se.“

Jůli jí položila ruku na rameno. „Sestro, děkuji ti, že jsi mi zabránila v tom, abych udělala velkou chybu.“

Pohlédla Leirie zpříma do očí. „Dovol mi, abych ti to oplatila jednou radou. Pleteš se, sestro. A až přijde správná chvíle, udělej, co budeš moci, abys svůj omyl napravila. A oba budete zase šťastni.“

Potom se obrátila a odkráčela do své kajuty. Leiria na ni zírala, příliš zaskočena jejími slovy, než aby mohla nějak reagovat.

„S mým tatínkem není něco v pořádku,“ řekl Palimak.

Ležel na svém lůžku s rukama za hlavou. Služebníci mu seděli na hrudi a pojídali cukrové rohlíčky a sýr.

Gandara říhl. „Samozřejmě, že s ním něco není v pořádku. Je to přece náš pán, ne? Pánové mají odjakživa v mozku červy.“ Další říhnutí. „Samozřejmě, že ten současný k nim nepatří.“

„Když už mluvíme o červech,“ ozval se Gandarí. „Včera jsem jednoho pěkně tučného našel v sucharech. Byl *vy-ni-ka-jí-cí*! Dokonce lepší než starý sýr.“

„Ty jsi ale odporné stvoření,“ ušklíbl se Gandara. „Jak můžeš vystát sám sebe?“

„Červi, červi, červi,“ řekl na to Gandarí.

„Dej už s tím pokoj!“ okřikl ho Gandara. „Dělá se mi z tebe zle!“

„Pěkně tlustí a šťavnatí“ dotíral Gandarí. „Červi ve tvých cukrátkách. Červi ve tvých sladkých zemlích. Červi, červi, červi!“

„Drž už hubu!“

„Neříkej drž hubu! Ty drž hubu!“

„Drž hubu, drž hubu, drž - jauvajs!“

Gandara si začal třít zadnici. Palimak mu do ní právě bolestivě cvrnkl prstem. „Proč to děláš?“ vyjekl. „Já jsem si přece s červy nezačal.“

„A já jsem první neřekl drž hubu! Ty jeden -jauvajs!“

A nyní to byl Gandarí, kdo si třel své malé pozadí.

„Už mi budete věnovat pozornost, hoši?“ zeptal se Palimak.

„Ano, mladý pane,“ mumlali oba bratři a mnuli si zadnice.

„Takže, mluvil jsem o mém otci,“ připomněl jim Palimak. „Něco se s ním děje a já ne a ne přijít na to, co. Od té doby, co se vrátil, se chová... no... já nevím...“ Pokrčil rameny. „Řekl bych, že přinejmenším podivně.“

„Mně to tak taky připadá,“ řekl Gandara.

„Mně také,“ souhlasil Gandarí.

„Proč se ale ptáš *nás*, mladý pane?“ navázal Gandara. „Nám je jedno, jak se lidi chovají. Lidi jsou lidi, což znamená, že jsou pěkně hloupí.“

„Ano,“ přizvukoval Gandarí. „Lidé jsou občas v jistém smyslu hloupí. Jindy jsou hloupí i v tom jiném. Takže pro nás to znamená jedno a to samé. Hloupý je hloupý. Co víc je třeba vědět?“

Palimak vzdychl a snažil se neztrácet trpělivost. Dal služebníkům další sladké žemle a sýr, aby je umlčel.

„Já jsem hovořil o magii,“ řekl. „Nemohlo se mu v tom čarodějném světě stát něco, co ho nějak poznamenalo?“

Gandara pokrčil rameny. „Samozřejmě, že mohlo. Ale nestalo se.“

„Jak to můžeš vědět?“

Gandarí se ušklíbl. „Vidíš to, chová se úplně stejně jako lidi. Hloupě.“

„Jsem také napůl démon,“ připomněl mu Palimak.

Gandara hlasitě říhl. „Jaký je v tom rozdíl? Hlupák s prsty nebo s drápy je stále hlupák.“

„Dobrá,“ přijal hru Palimak. „Takže jsem hlupák. Ale jestliže jsem tak hloupý, jak to mám vědět, když mi to nikdo neřekl?“

Gandarí se uchichtl. „To je naše práce. Být stále při tobě a radit ti, když jsi zrovna hloupý.“

„Ne že bys nás někdy poslechl,“ doplnil Gandara. „Už tolikrát jsme ti říkali: ‚Utíkej, Palimaku,“

utíkej! Běž jako o život!" Káravě na Palimaka pohlédl. „Ale ty neběžíš. A jednoho dne tě někdo chytí. Pamatuj na má slova!"

„Já na ně pamatuji," ujistil ho Palimak. „Ale ty jsi stále ještě neodpověděl na moji otázku. Proč jsem hloupý, když nerozumím vlastnímu otci?"

Gandarí dlouze a znaveně vzdychl. „Protože, kdyby se dělo něco magického, mladý pane, okamžitě bychom to *věděli*, jasné? A tím pádem ty také. Vždyť jsi čaroděj!"

„Ale oba jste přece mnohem lepší než já," namítl Palimak. „Mnohem lepší. Ta čarodějnice, co vás stvořila, vám dala do vínku obrovské schopnosti, abyste své pány dobře ochránili." Ukázal na dveře. „Takže kdyby právě v této chvíli něco zlého kráčelo ke dveřím téhle kajuty, věděli byste to. A varovali byste mě. Nemám pravdu?"

Gandara se otřásl. „Něco sem jde, mladý pane!" vypísl nečekaně.

„Přestaň s těmi blbinami," ztrácel Palimak trpělivost. „Já to myslím vážně!"

„My také!" křičel Gandarí. „Pozor, mladý pane, blíží se to!"

A v tu chvíli Palimak uslyšel žuchnutí těžkého těla do dveří kajuty.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Koralean

Koralean se neklidně převaloval na lůžku, když vtom uslyšel škrábání na dveře kajuty.

Strávil úmorný den lichocením a vyhrožováním kapitánům své flotily, kteří byli do jednoho stiženi žárlivostí z pěkné sumičky, zaplacené posádce *Nepenthe*.

Nepomohl ani argument, že nikdo z nich nechtěl doprovázet Safara na jeho cestě. Nepomohlo ani to, že velbloud byl vypuštěn ze stáje a nyní každý věděl, že Safarova mise je nebezpečná cesta kolem světa s minimální šancí na úspěch.

Pouhé pomyšlení, že si jiní muži užívají tučnějších měšců než oni, bylo pro tyto piráty neúnosné. Chtěli více peněz a chtěli je hned, jinak zruší blokádu proti Rhodovi.

Koralean nakonec musel zapojit všechnu svoji výřečnost, aby se s nimi shodl na nižší sumě. Ačkoliv smlouvu osladil příslibem premií za každý měsíc strávený hlídáním syrapiského pobřeží.

Problém tkvěl v tom, že Koralean si vlastně nebyl vůbec jistý, do jaké míry ve skutečnosti uspěl. Zajišťování blokády byla velmi nudná práce. Znamenalo plout dnem i nocí z jednoho konce sektoru na druhý, jen s občasnými zastávkami na „posilněnou“ ve svobodných přístavech, jakým byl například Xiap.

Považovali se za muže činu a nyní, když Syrapis víceméně zpacifikovali, všichni začali toužit po dřívějším životě - životě, který strávili provozováním řemesla loupežných hrdlořezů.

Vlastně jim to ani nezazlíval. Koralean se nudil úplně stejně jako oni. Navíc jej trpce zklamalo, že nemohl plout se Safarem. Tam bude rušno, o tom není pochyb. Navíc se obával, že bez jeho vyjednávacích schopností - nabytých mnoha lety strávenými v čele karavan táhnoucích přes celý Esmír - je Safarova šance na úspěch mnohem menší.

Ale jeho drahý přítel neměl na výběr. Moudrého a zkušeného Koraleana Safar potřeboval doma v Syrapisu, aby velel námořní flotile a ochránil Kyraniány před jeho svárlivými králi a královnami. Obzvláště před tím ďáblem Rhodem. Před tím požiračem velbloudího trusu. Před tím úskočným červem.

Nedalo se určit, kdy a odkud Rhodes přistě zaútočí.

Karavaník zafuněl. *Jen ať to zkusí!* Koralean, bývalý býk země, je nyní býkem moře. Kdyby Rhodes nyní zaútočil, neměl by proti starému mazanému Koraleanovi nejmenší šanci!

Pouze toto vědomí by karavaníkovi mělo zaručit klidný spánek. Prožíval však i jiné, mnohem bezprostřednější trápení. Toužil po útěše jedné ze svých žen. Bohužel, ze všech tříadvaceti žen, které jej uctívaly jako svého manžela a milence, si na cestu za flotilou vzal pouze Eedu.

Eeda jej doprovázela jako jeho nejnovější nevěsta. Ve svých osmnácti letech byla mladší než mnoho z Koraleanových padesáti dětí. Přestože v loži prokazovala velkou chtivost a odvalu, byla tak milá, že na ni žárlily snad jen dvě z ostatních manželek. A Koralean nepochyboval o tom, že tuto žárlivost vyléčí, až se domů vrátí s dary drahokamů, drahých šatů a své vášnivé pozornosti.

V tuto chvíli si však zoufale přál, aby své manželské povinnosti nemusel odkládat. S příjezdem k flotile ubohá Eeda onemocněla. Zjevně byla nově obtěžkána dítětem a rané těhotenství jí působilo nevolnost. Výsledkem bylo, že ulehla do svého lože -a Koraleana nechala v tom jeho o samotě.

Ne že by jí odepíral odpočinek.

Koralean je přece ten nejchápavější manžel, který úzkostlivě pečuje o své ženy. Slouží přece každé jejich potřebě a vyžaduje pro ně takové pohodlí, že každá z nich vlastní komůrku, kam se může v podobných chvílích uchýlit.

Koralean záupně a nepohodlně se převalil na kavalci. Přál si, aby občas, jen občas nebyl takový silný býk, jehož mocné sémě tak rychle a silně zakoření, že si teď musí odepřít i tu nejdůležitější ze svých rozkoší.

A právě v tom okamžiku uslyšel škrábání na dveře.

Aha! pomyslel si. *To musí být Eeda.* Nevolnost pominula a ona nyní touží po pevném a smyslném objetí svého býka, svého Koraleana.

Dychtivě vstal z lůžka a pospíchal ke dveřím. Bílá noční košile se na jeho masivní postavě třepotala jako stan v pouštním větru. Natáhl ruku po západce, ale ještě než ji zvedl, zaváhal.

Co když to není Eeda? Co když je to někdo, kdo chce Koraleanovi ublížit? Třeba nějaký Rhodův zvěd. Bylo by pro vraha těžké, ale ne nemožné, doplavat či doveslovat dvě míle z Xiapu a pod rouškou noci se vplížit na palubu.

Jak však mohl vrah vědět, která kajuta je Koraleanova? Opět ne zcela neproveditelný úkol. Třeba má na palubě komplice. Koneckonců tihle muži jsou bývalí piráti. Pro ně nemá Koraleanův život větší cenu než mince, které by jim mohl nekonečně vršit do dlaní.

Jeden z nich by nemusel být úplně spokojen s Koraleanovou dohodou a mohl se rozhodnout získat co nejvíce a co nejrychleji tím, že karavaníka vyžradí Rhodovým vrahům.

Koraleanova touha se proměnila v hněv. Muž, který měl mnoho nepřátel - dle svého mínění ani jednoho zaslouženě - přežíval jen díky tomu, že nikdy neignoroval své instinkty.

Znovu uslyšel škrábání. Tentokrát si však namísto sladké Eedy za dveřmi představil příkrčeného vraha s dýkou připravenou k útoku.

Popadl svůj meč a zároveň trhl dveřmi a dokořán je otevřel. Na zemi se krčila nějaká postava a karavaníkova čepel se snesla níž, připravena rozpoltit útočníka, když vtom uslyšel zděšený výkřik.

„Můj pane!“

Byla to Eeda!

Koralean se zarazil právě včas, aby zastavil úder.

Srdce mu tlouklo zděšením z toho, co právě málem udělal. Koralean se předklonil a vytáhl dívku nahoru.

„Odpusť, maličká,“ řekl a objal ji. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Budeš to svému Koraleanovi moci někdy odpustit? Myslel si, že na něj za dveřmi číhá úkladný vrah.“

K jeho velkému překvapení Eeda sykla: „Ticho,“ a zatlačila jej zpět do místnosti. Otočila se a tichounce zaklapla západku dveří. Teprve potom se obrátila zpět k němu.

„Ještě nejsou u dveří, můj pane a manželé,“ šeptala. „Ale co nevidět dojdou až sem!“

Koralean se zamračil. Ač mladá a krásná, Eeda byla dcerou syrapiského náčelníka, takže měla v záležitostech nájemných vražd velké zkušenosti. Dal na její slova, že se blíží nebezpečí a ve spěchu se oblékl do svých šatů.

„Kdo jsou ti muži?“ zabručel. „A jak víš, co plánujíte?“

„Zpočátku jsem měla zimnici, můj pane manželé, a tak jsem zavřela to malé okno v mé kabině. Ale později mě posedla horkost a já zatoužila po čerstvém vzduchu. Otevřela jsem ho tedy v naději, že z venku přijde čerstvý mořský vánek. Avšak okno bylo tak malé, že jsem cítila jen slabý větrík. A tak jsem k němu přiblížila obličej, abych nasála co nejvíce čerstvého vzduchu.“

Karavaník si natáhl boty. „Jen pokračuj, zlatíčko,“ pobízel ji. „Pověz Koraleanovi, co následovalo.“

„Jak jistě víš, pane manželé,“ pokračovala, „má kabina se nachází přímo pod kapitánovou. A jeho malé kulaté okno bylo také otevřeno.“

„Říká se tomu kajutní okénko, drahoušku,“ opravil ji Koralean. Jako žena z pevniny s námořními termíny příliš nepřišla do styku.

Eeda pokrčila rameny. „Děkuji vám, že jste mě poučil, pane manželé,“ odvětila.

Avšak její tón byl jen natolik nabroušený, aby si Koralean uvědomil, že mu vůbec neděkuje. Karavaníkovi se tím zalíbila ještě více. Jaká odvážná děva!

„Zapřísahám tě, pokračuj, maličká,“ pobízel ji Koralean.

Eeda přikývla a přijala náznak omluvy. Což bylo nejdále, kam mohl Koralean s některou ze svých žen zajít.

„Slyšela jsem, jak kapitán hovoří s nějakými dalšími muži. Nevěděla jsem, kdo jsou, ale hned jsem poznala, že to není nikdo z posádky. A podle jejich barbarského přízvuku jsem poznala, že jsou velmi pravděpodobně z Hanadu.“

„Rhodovi muži!“ zavrčel Koralean a připjal si k opasku meč.

„Nikdo jiný, drahý pane manželé,“ přitakala Eeda. „Mého drahého otce snad nikdo nepřekoná v tom, kolik lidí nenávidí, ale ze všech svých nepřátel opovrhne nejvíce králem Rhodem.“

„Další důvod, proč tvého otce obdivovat,“ poznamenal karavaník. „A nyní mi pověz, drahá. Slyšela jsi, co ti muži plánují?“

„Ano, pane manželé,“ odvětila Eeda. „Chtějí pobít tvé vojáky. Tebe pak chtějí zajmout a držet jako rukojmí.“

„Jen ať to zkusí,“ zavrčel Koralean a rukou sjel k jílci meče.

„Myslím, že jsem říkala, že to mají v úmyslu," zdůraznila Eeda a zasáhla tak Koraleanovu hrdost možná trochu více, než by správná žena měla. Karavaník se zamračil, ale nic neřekl. „Také bys měl vědět, že v nebezpečí není pouze tato loď. S Rhodem se spojilo ještě několik dalších kapitánů. Nebo jsem alespoň zaslechla, jak to jeden z těch mužů prohlašuje."

Její krásné čelo se zbrázdilo, jak se nad něčím zamýšlela. „Pokud jde o toho muže, pane manželi, tak ho kapitán nějak oslovoval. Byl to Tabusir. Lord Tabusir. Působil dojmem, že celé spiknutí je jeho myšlenka. A že králi Rhodovi velmi záleží na tom, aby akce byla dobře provedena."

Vtom Koralean uslyšel dusot bot nad hlavou. Následovaly divoké výkřiky překvapených, brutálně probuzených vojáků, jak je Tabusirovi útočníci napadli ve spánku.

Už si začal připínat zbroj, aby se vyřítit na palubu a zapojil se do bitky, ale zaslechl kroky mnoha mužů sbíhajících po schodech do podpalubí a pak chodbou k jeho dveřím.

Zvuky boje nad hlavou utichly. Tam už by nikomu nepomohl.

„Pardon, pane manželi," ozvala se Eeda.

Sklopil zrak a shledal, že našla jeho bojovou sekeru. Ukázala na kajutní okénko.

„Možná bys to malé okénko mohl trochu zvětšit," navrhla.

„Probohy, ženo moje, ty jsi zázrak!" zvolal Koralean a ani se neobtěžoval ztišit před nepřítelem svůj hřmotný hlas.

Eeda se začervenala a pokyvovala hlavou. „Děkuji, můj pane manželi," řekla roztomile.

Potom vytáhla z korzetu dýku a postavila se na stráž ke dveřím, zatímco Koralean sekal do „malého kulatého okna" dokud nebylo dost velké, aby se skrz ně protáhl.

Muži již prolamovali dveře, když uchopil Eedu za pas a prohodil ji zvětšeným kajutním okénkem.

A jak zapraskalo poslední prkno dveří a muži vtrhli do kajuty, Koralean dírou protlačil vlastní objemné tělo a skočil do temné vody dole.

Když se prskaje a lapaje po dechu vynořil nad hladinu, uchopily jej dvě malé, ale silné ruce a stáhly ho zpět pod vodu.

Koralean se dral nahoru, kopal ze všech sil, ale sotva se stačil nadechnout, znovu byl stažen pod hladinu.

Nakonec se mu podařilo Eediny ruce odhodit stranou, uchopil její štíhlé tělo v pase a vystrčil hlavu nad vodu, aby se celý rozechvělý nadechl.

„Promiň, pane manželi!" volala Eeda. „Ale neumím plavat."

Nahoře v kabině, ze které právě unikl, slyšel křik mužů. „On utekl! Za ním!"

V podpalubí burácelo hromobití těžkých bot.

„Nadechni se!" přikázal Koralean Eedě.

Jakmile ucítil, že se její plíce naplnily vzduchem, znovu se potopil pod vodu a vyděšenou Eedu stáhl s sebou. Šípy a oštěpy dopadly do vody za nimi.

Jednou rukou pevně svíral Eedu v pase a dělal zběsilá tempa nohama, aby se dostal hlouběji. Podplaval před lodě a vynořil se na druhé straně.

„Vylez mi na záda," špitl k Eedě.

Rychle udělala, co poručil, načež se Koralean odrazil od boku lodi a jeho mohutné paže je nesly vlnami.

Za sebou slyšel křik nepřátel, kteří jej znovu spatřili, ale on si jich nevšímal. Plaval dál a namířil si to k další lodi vzdálené asi čtvrt míle.

Modlil se, aby Rhodovy muže nenapadlo spustit čluny a pronásledovat ho.

Jeho modlitby byly vyslyšeny a za ním dál žbluňkaly šípy. Chtěli jej co nejrychleji zabít, ale za noci rudý Démonský měsíc vše podivně zkresloval.

Když se na něj usměje štěstí, budou ho míjet, dokud nebude z dostřelu.

Toho večera musela mít rozmarná štěstěna dvě tváře a zatímco se jedna usmívala, druhá byla zamračená. Ačkoliv on i Eeda šípům zdárně unikali, když se přiblížili k druhé lodi, uslyšeli zvuky boje. Tam evidentně žádné útočiště nenajdou.

Koralean se zastavil, šlapal vodu a přemýšlel, co podnikne. Další nejbližší loď byla v plamenech, takže mu bylo jasné, že situace je vážná.

Zatraceně, to znamená, že už tři lodě propadly nepříteli!

Eeda ho na něco upozorňovala jemným zataháním za límec. „Podívej, můj drahý manželi. Tam, vlevo!"

Koralean se otočil ve vodě a spatřil prázdný člun pohupující se na hladině asi padesát metrů od nich. Zjevně se utrhł od lodi někdy na začátku bitvy.

Vyrazil k němu a on i Eeda se zanedlouho vytahovali přes bok do člunu. Koralean nemrhal časem. Rychle našel vesla a dal se do veslování. Mohutné svaly se napínaly a povolovaly, mořská voda a chaluhy mu splývaly z vlasů a vousů, jako kdyby se nějaký podsaditý bůh vynořil ode dna oceánu.

Půl hodiny nato se krčil pod zádí *Teguly* a napínal uši, jestli uslyší, co se děje na palubě. Slyšel nějaké mužské hlasy, ale byly tak tiché, že nerozeznával, patří-li spojencům či nepříteli. Ať je to kdokoliv, nalodovací sítě jsou připraveny, takže posádka zajisté ví, že se *něco* děje.

Eeda ho varovně zatahala za rukáv. Koralean se otočil a spatřil, že oheň na lodi, jež se ocitla v plamenech, byl uhašen. Nyní se zvedaly plachty a loď směřovala ven - na otevřené moře. Ostatní dvě lodě byly již na cestě a téměř vyplouvaly ze zálivu.

Koraleana popadla zlost a začal klít. Chtěl tasit meč, připraven postavit se jakýmkoliv protivníkům, kteří na něj na palubě *Teguly* mohou čekat. Pochva však byla prázdná, při dlouhé plavbě ztratil meč.

Vtom nedaleko zaslechl šplouchání vesel a namáhavě se v malé loďce otočil a zvedl veslo jako zbraň. Eeda vytáhla dýku, připravena bojovat po jeho boku.

Ozval se drsný hlas: „Pohni se, ty zavšivenej Rhodesáku a budeš mít k večeři můj šíp!“

Koraleanovo srdce poskočilo radostí, když uslyšel vojákův silný kyraňský přízvuk.

„Jsme v bezpečí, pane manželi!“ zvolala Eeda.

A vrhla se mu kolem krku, takže oba málem spadli do vody.

O několik hodin později stál Rhodes se svými třemi loděmi nedaleko ostrého výběžku Syrapisu. Směřoval k nim proud lodí, které se s nimi měly setkat. Každá nesla olejovou lampu zvednutou na kůlu a výsledkem byla světelná kolona, která vypadala jako šňůra perel z jeho pokladnice pohupující se na temné hladině.

Tyto lodě však měly pro Rhoda větší cenu než celá truhlice perel. Každá z nich totiž vezla vojáky, zbraně a zásoby na mnoho měsíců dopředu.

Král šťastně přecházel po palubě velitelského plavidla - *Kray*. Během několika hodin bude mít ve svých lodích na pět set skvělých vojáků. A potom zmizí dřív, než Kyraniané vyčmuhají jeho plán.

Radost mu kazilo jen to, že se mu nepodařilo zajmout Koraleana. Ale to je teď jedno. Dokonce ani ten starý prohnáný ďábel nezjistí, co má Rhodes za lubem. A až zjistí, bude už pozdě.

Až se Kyranianům donese zpráva, že král podnikl razii na jejich flotilu, budou si myslet, že se hodlá vylodit v jejich teritoriu. Budou se ze všech sil snažit posílit obranu. A pošlou všechny své muže i lodě k pobřeží, aby na něj počkali. A zjistí, že tam nikde není. Když si představil, jak budou zděšení, až jim konečně dojde, co zamýšlí, Rhodes se neubránil uchichtnutí. Probohy, být králem je občas docela příjemné!

Jeho radost sdílel i Kalasariz - vychutnával horké šťávy vítězství. *Výborně, Veličenstvo, výborně*, chválil krále tím šeptavým vnitřním hlasem, na který si Rhodes už docela zvykl.

Nebude dlouho trvat, Veličenstvo, dodal Kalasariz, a zazáříte ještě jasněji, až, Safara Timuru zaženeme do kouta a rozdrtíme ho spolu s tím zloduchem, kterého nazývá svým synem!

Rhodes nadšeně přítakal, nevnímaje Tabusira a ostatní důstojníky, kteří se podívovali, co se to s králem děje, že si sám pro sebe něco mumlá a přikyvuje. Je snad opilý?

Vtom se ozval pronikavý hlas královny Klayry a pokazil králi dobrou náladu. „Synu, synu! Okamžitě sem pojď. Potřebuji tě tu.“

„Ta stará děvka!“ zaklel Rhodes pod vousy.

Nedělejte si vrásky. Veličenstvo, chlácholil Kalasariz. *Jakmile Timury dostaneme, už ji nebudeme potřebovat.*

A Klayra křikla: „Slyšel jsi mě, synu? Já tě volám!“

S pozvednutou náladou se Rhodes znovu uchichtl a vyrazil do luxusní kajuty čarodějné královny. „Už jdu, matko!“ zvolal vesele.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Střet s bytostí

„Neotvírej dveře, mladý pane!" špitl Gandara.

„To by *jednoznačné* nebyl dobrý nápad!" přidal se Gandarí.

Palimak znovu uslyšel těžké žuchnutí do stěny své kajuty.

„Co je to?" zeptal se.

„Něco opravdu moc a moc zlého," odvětil Gandara.

„A nenasytného," dodal Gandarí. „Na to jsi zapomněl."

„To říkáš *vždycky*" ušklíbl se Gandara. „Zlé věci jsou obvykle také hladové? Právě kvůli tomu jsou tak zlé."

Palimak si přiložil prst ke rtům, aby se ztišili. Pokynul rukou a oba služebníci mu vyskočili každý na jedno rameno.

Přiložil ucho na dveře a poslouchal. Nic.

Počkat, počkat! Měl dojem, že ten hluk rozeznává. Připomínalo mu vrzání silných větví stromů. Velmi podivné.

Palimak otevřel mentální brány svého démonského já a smysly mu rázem o poznání zcitlivěly. Za zvukem praskajících větví slyšel tiché klapání. Jako nějaký brouk? Ne, to ne. Potom další klapání. Je tam více než jeden?

Opatrně vyslal magické tykadlo. Zachytil vibrující auru jediné bytosti. Ale jaké bytosti, to nedokázal určit.

Sunul své astrální tykadlo dál a jemně jím ohmatával okolí.

Nejprve ucítil varovné magické brnění. Poté cosi velmi palčivě žahlo jeho smysly, a tak raději stáhl sondu zpět.

„Ono to neví, že jsi vzhůru, mladý pane." Špitl Gandara.

„To byl jen jeho ochranný krunýř," vysvětloval Gandarí.

Palimak si všiml, že mu z čela kape pot. A nebylo to strachem ani napětím. V kabině se jednoznačně oteplilo.

Potom jeho démonský sluch zaznamenal nějaký šustot, jako když vítr pročísne starou borovici. Následovaly další klapavé zvuky. Všechno bylo velmi tiché.

„Pokouší se to se mnou mluvit," oznámil Gandara.

„Ale nechce to, abychom tě probudili," dodal Gandarí.

„Tak odpovězte," nařídil Palimak.

Zjevně tak učinili, protože ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz a zjezily se mu chlupy. Následovalo další těžké žuchnutí o stěnu. A zvuk ševelících borovic a jakoby hmyzí klapání. Potom ticho - takové to vyčkávací, kdy strnulost nabývá na tajuplném významu. V kajutě se dělalo stále tepleji a vzduch byl vlhký, takže z Palimaka tekly potoky potu. Konečně se ozvalo: .

„Teď už to nevypadá tak nebezpečně, mladý pane," oznámil Gandara.

„Vůbec ne," dodal Gandarí. „Ale je to pořád hladové," poznamenal Gandara. „No a co?" řekl na to Gandarí. „Nemůžeš nikoho vinit z toho, že má hlad."

To je pravda," souhlasil sám se sebou Gandarí. „Já mám teď vlastně také hlad. A připadám si *zlý*." „Co chce?" zeptal se Palimak, ignoruje poslední slova.

„Ó, nic moc, mladý pane," řekl Gandara. A Palimak cítil, že služebník v duchu pokrčil rameny.

„Až na to, že žádá, abychom mu tě pomohli zabít," dodal služebník.

Palimak zvedl obočí. Nic však neřekl. „Slíbil nám všemožné krásné věci, když budeme souhlasit," prozradil Gandarí.

„A také říkal, že nebudeme muset pořád tak tvrdě pracovat," přisadil si Gandara.

„Mně připadal jako dost dobrý nový pán," popíchl Gandarí.

„Co jsi mu odpověděl?" zeptal se Palimak.

„No, že o tom budeme přemýšlet," řekl Gandara.

„Výborně," pochválil ho Palimak. „Potřebujeme získat čas."

„Až na to, že o tom možná *budeme doopravdy* uvažovat," pohrozil Gandarí.

„V poslední době nedostáváme příliš dobré laskominy," přidal se Gandara.

Tyto poslední věty Palimak vůbec nebral na vědomí. Služebníci byli jeho doživotní společníci. A ačkoliv dokázali být pěkně nepřijemní a hašteřiví, za svých tisíc let existence v něm poznali jediného přítele. Mimoto se jejich věrnost vázala k tomu, kdo vlastní kamennou želvu - jejich domov.

Setřel si pot z čela a rozhlédl se po kajutě. Usilovně přemýšlel, co má udělat. Magické síly ho opustily. Intenzivní žár byl vedlejším produktem kouzla, které mělo za úkol paralyzovat jeho schopnosti.

A navíc fungovalo zatraceně dobře! Dokonce i pomyšlení na praktikování jakékoliv magie jej unavovalo.

Přímý fyzický odpor také nepřicházel v úvahu. Ať už za dveřmi stojí cokoli, je to obrovské a zcela určité připravené si s Palimakem v osobním střetu snadno poradit.

„Proč prostě neprolomí dveře a nezabije mě sám?" zeptal se Palimak. „Proč potřebuje vás?"

„Protože nás můžeš použít k magickému souboji s ním," vysvětlil Gandara.

To Palimaka překvapilo. „Copak vás to zakletí nijak nepostihlo?"

„Mladý pán si už zase hraje na hlupáka," prohlásil Gandarí.

„To jistě ano," potvrdil Gandara.

„Nechte toho!" okřikl je Palimak. Byl z toho horka a napětí čím dál tím netrpělivější. „Pouze odpovídejte na mé otázky."

Gandara dlouze vzdychl jako dítě, které je nuceno vysvětlovat něco, co je všem naprosto jasné.

„My jsme stvořeni z magie, mladý pane. Nebo to snad nevíš?"

„Ach," Palimak si opravdu připadal velmi hloupě.

Služebníci byli vlastně jen přízraky, které se skládaly výhradně z magických částic. Safar mu to již dávno vysvětloval. Jako příklad tehdy použil hliněný džbán naplněný vodou. Lidský nebo démonský čaroděj je džbán obsahující jisté množství čarodějné „tekutiny". Zatímco přízraky jsou džbánem samotným plus vším, co obsahuje.

„Kdyby nám tohle kouzlo mohlo sebrat naši magickou sílu," obrátil se Gandara k bratrovi, „tak už bychom s tebou nemohli mluvit. Byli bychom mrtví."

„Promiň," omlouval se Palimak. „Nechtěl jsem tě rozzlobit."

„To nic, mladý pane," velkodušně přijal Gandara omluvu. „My víme, že nemůžeš být vždy tak dokonalý jako my."

Ozvalo se další žuchnutí do dveří. Potom zapraskání, když se o ně cosi opřelo. Viděl, jak se prkna prohýbají pod nějakou velkou váhou.

„Už začíná šílet, mladý pane," řekl Gandarí. „Chce naši odpověď hned, nebo tak jako tak vstoupí."

„Ještě ho chvíli zdrž," nařídil Palimak.

Dvojčata se vrátila ke své podivné komunikaci se stvořením a vzduch prostoupil Šepot a klapavé zvuky.

Lži, které mu nakukali, musely zabrat, protože zakrátko zaskřípěla prkna, jak na ně cosi přestalo tlačit, a vrátila se do původního tvaru.

Palimak věděl, že dokonce ani s pomocí služebníků nemá dostatek čarodějné síly, aby střet s podivnou bytostí přežil. Což znamenalo, že jediné možné řešení je útěk.

Pohlédl na otevřené kajutní okénko - kromě dveří jediný východ z místnosti. Pára unikala z přehřáté kajuty do noci jako hustá mlha.

Na chvíli zvažoval, že vyleze ven a skočí do moře. Tento nápad však vzápětí zavrhl. Loď měla napnuté všechny plachty a Palimak by okamžitě zůstal daleko za ní a utopil by se.

Zdálo se, že mu zbývá pouze vodní hrob nebo snědení zaživa.

Jako na povel Gandara zašeptal: „Já mám hlad!"

„Já také!" přidal se Gandarí.

Palimak nepřítomně vytáhl z kapsy suchar a rozlomil ho na polovinu. Na zem vypadl vrtící se červ. Palimak pohlédl na červa, na rozpůlený suchar a nakonec na dveře.

„Jaké je to vlastně stvoření?" zeptal se Palimak čarodějných bratrů.

„No, je to něco jako strom," vysvětloval Gandara. „Až na to, že nemá žádné listy."

„A je to něco jako zvíře," dodal Gandarí. „Až na to, že nemá kůži ani žádné kosti."

„Ale má spoustu zubů," zdůraznil Gandara.

„Všude po větvích," vysvětloval Gandarí. „Spoustu a spoustu zubů ve spoustě a spoustě malých

tlam s dlouhými ostrými jazyky."

„Je mi líto, že nedokážeme být přesnější, mladý pane," omlouval se Gandarí, „ale je těžké popsat něco, co je strom a zvíře zároveň."

„A určitě mu nebudeme pomáhat," ujišťoval Gandara.

„Nikdy!" souhlasil Gandarí.

Nastala krátká odmlka. Po chvíli se žalostně ozval Gandara: „Takže už můžeme dostat najíst?"

„Já chci toho červa!" zamlaskal Gandarí.

„Ne, tentokrát ne," musel ho Palimak zklamat. „Budu toho červa potřebovat."

Podřepí, vytáhl dýku a přetl červa vejpl.

„Ubohé stvoření," utrousil Gandara.

Gandarí se na bratra ušklíbl. „Co je to s tebou? Vždyť je to jen hloupý červ."

Gandara si otřel osamělou slzičku. „Ale v tom sucharu vypadal tak spokojeně. No a teď se na něj podívej. Jedna část je hlava bez ocasu a druhá ocas bez hlavy."

„Já to brzy napravím," ujistil ho Palimak a položil vrtící se půlky červa každou na jednu stranu dveří.

Tiše se odplížil k posteli a odnesl ke dveřím vědro vody. Rozdrobil suchar, smísil jej s vodou a udělal dvě kuličky těsta. Z nich vymodeloval dva věrohodné těstové mužičky s rukama, nohama, hlavami a obličejí s jednoduchými rysy.

„Už to mám," svitlo Gandarovi. „Jsou něco jako ta sýrová příšera!" vzpomínal na jeden Palimakův dětský experiment, kterým si to všichni pěkně rozlili u Safara.

„Něco takového," souhlasil Palimak. Potom ukázal na stále se pohybující poloviny červa. „Vlezte do nich," nařídil služebníkům. „Fuj!" ošklíbal se Gandara. „Mňam!" olízl se Gandarí. Palimak ukázal na Gandaru prstem. „Udělej, co jsem ti řekl."

Gandara prskal a tiše remcal, ale postavil se nad svoji polovinu červa, podržel si nos a zmizel uvnitř. „Teď ty," nařídil Palimak mlaskajcímu Gandarímu. „Ale neopovažuj se ho sníst!"

Služebníkův úsměv vystřídal rozhněvaný výraz. Kopl do podlahy a zahudroval: „Nikdy mi nedopřeješ ani trochu radosti!"

Ale udělal, jak mu bylo řečeno, a zmizel do poloviny červa, která mu byla vyhrazena. Palimak zamáchl každou polovinu červa do jednoho těstového mužička a postavil je po obou stranách dveří.

Potom velmi pomalu a tiše odsunul petlici.

Srdce mu tak silně tlouklo, že byl přesvědčen, že to to stvoření musí slyšet. Po špičkách se vrátil k lehátku, stáhl z něj prostěradlo a jeden konec přivázal ke stoličce.

Stoličku postavil pod kajutní okénko a uchopil volný konec prostěradla.

Když byl připraven, nařídil bratrům: „Tak. A teď mu řekněte, ať vstoupí!"

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Útok na Nepenthe

Safara obklíčili čtyři obří vlci s planoucíma očima a slintajícími tlamami. Stáli na zadních packách a téměř o dvě stopy jej převyšovali. Jejich přední nohy zakončovaly dlouhé, ostré, jakoby démonské drápy.

Cítil, že je přikován mocnou magií a nemohl se pohnout, zatímco vlci se plížili ke kořisti. V hlavě se mu honilo: *Jak je to možné? Vždyť jsem je zničil, sakra! Všechny jsem je zlikvidoval!*

Znedaleka k němu doznívalo, jak nějaké šelmy trhají maso a silnými čelistmi drtí kosti. Cítil pach krve a vnitřností jejich obětí. A potom jím do morku kostí otřásl záchvěv bezmocné bolesti, když uslyšel křik obětí:

„Pomoz mi, tatínku! Pomoz mi!“

Byl to Palimak. Křičel a mlátil rukama, zatímco jej šelmy za živa požíraly.

Vlci už se natolik přiblížili, že Safar z jejich dechu cítil mršinu. Kdyby se tak mohl osvobodit. Kdyby se tak na ně mohl vrhnout. Nebo je spálit nějakým kouzlem. Bitva by neměla dlouhého trvání a skončila by jeho smrtí, ale to mu připadalo mnohem přijatelnější než žít a slyšet křik mučeného Palimaka.

Vlčí král - největší z těch čtyř - se vrčivě zasmál, pobaven Safarovým zoufalstvím. A promluvil Irajovým hlasem.

„Tak jsme se opět setkali, starý brachu!“

Vlk, který byl Iraj, pokynul a v tlapě se mu objevil pohár. Vypadal velmi křehce a do jeho povrchu byl vybroušen tak nádherný vzor, že se Safar otřásl, když spatřil, jak je toto umělecké dílo znesvěcováno. Bylo to jako přihlížet, jak nějaký odporný špinavec znásilňuje vaši sestru.

Král vlk pozvedl pohár k posměšnému připitku. „Na mého pokrevního bratra, Safara Timuru. Necht' dlouho umírá!“

Vypil obsah a odhodil pohár, který se roztříštil o podlahu. Ostatní vlci zavylí uspokojením.

A Palimak křičel: „Pomoz mi, tatínku!“

Král vlk se uchichtl a napodobil křik: „Pomoz mi, tatínku! Pomoz mi!“

Sklonil hlavu, až měl oči v rovině se Safarovýma. Měl je obrovské a hořely mu nenávistí. „Co se děje, Safare?“ zeptal se. „Proč mu nejdeš na pomoc?“

Ukázal zpět do tmy. „Pořád z něj ještě něco zbývá. Když budeš jednat rychle, možná zachráníš ruku nebo nohu.“

Safar chtěl promluvit, ale slova se nedostavila.

Král vlk naklonil hlavu stranou. „Co je to?“ zeptal se. „Já tě neslyším?“

Safar sebral všechny síly a s obrovským vypětím zasípal: „Nech toho!“

Král vlk předstíral překvapení. „To je všechno, co mi po těch všech letech řekneš? Nech toho? Proč bych toho měl nechávat? To tys všechno začal. Proč toho nenecháš ty? Pak možná opět budeme přáteli.“

A Safar zasípal: „Prosím!“

Vlk se okamžitě začal proměňovat. Ozývalo se odporné praskání kloubů, jak se jeho kosti divoce pohybovaly v jamkách. Čumák ustoupil, oči i uši změnily pozici, šedý kožich se rozplynul.

A Safar najednou hleděl do pohledné lidské tváře Iraje Protaruse.

„Vidíš, Safare?“ řekl Iraj a rukama ukázal na své proměněné tělo. „Vidíš, co jsem pro tebe ochoten vytrpět? A stačilo jediné ‚prosím‘.“

Obrátil se k ostatním vlkům. „Jsem přece dobrý král, nemám pravdu?“

Ostatní vlci souhlasně zavylí, že Jeho Veličenstvo je vznešená a dobrá duše.

Iraj se na Safara usmál a tmavé oči mu hrály pobavením. Zlaté vlasy a vousy zářily v náhlém přívalu slunečního svitu.

„Opravdu chceš Palimaka zachránit, bratře?“ zeptal se. „Co jsi ochoten udělat pro jeho záchranu?“

„Cokoliv!“ zaúpěl Safar.

Iraj přísně přitakal. „Výborně. Teď, když jsme se dohodli na ceně, nezačneme znovu?“

Nato mávl rukou a Safar se znenadání ocitl ve sněžném průsmyku. Byl opět v Esmíru vysoko v horách zvaných Boží předěl. Slyšel cinkot zvonců karavany a viděl kolonu vozů - Koraleanovu kolonu - jak se vine k bílým vrcholům známým jako Nevěsta a šest panen.

Iraj stál vedle něj, zase mladý, sedmnáctiletý hoch. I Safar byl mladý. Měl pružné údy a lví srdce. Iraj ukázal na dvě údolí, která protínala karavanní cestu.

„Démoni," řekl.

A Safar spatřil dvě skupiny démonů na ořích, jak v úkrytu číhají na vozy.

„Co budeme dělat?" zeptal se Safar.

Iraj se rozesmál a tasil meč. „Varujeme karavanu," odvětil a rozběhl se dolů po úbočí hory.

Ale za letu se otočil a křikl: „Ach, málem jsem zapomněl. Tentokrát je s nimi Palimak!"

A běžel dál, přeskakoval zmrzlé balvany a volal: „Pospěš za mnou, bratře! Pospěš!" Safar se za ním rozběhl. Skákal po příkrém srázu, srdce mu pukalo a ústa měl plná popela. Musí karavanu dostihnout. Musí Koraleana varovat.

Ale nejdůležitější ze všeho je včas dostihnout Palimaka.

Problém však spočíval v tom, že čím rychleji běžel, tím více se mu karavana vzdalovala. Cítil únavu v nohou a docházel mu dech. Ale bojoval dál a klouzal ve sněhu. Zoufale se snažil zůstat na nohou. Najednou však upadl a padal a padal... slyšel bojový pokřik útočících démonských banditů. Bylo pozdě, příliš pozdě a Safar uslyšel Palimakovo volání.

„Pomoz mi, tatínku. Prosím!"

A poté už jen Irajův smích.

Safar se prudce posadil na posteli, zatínaje prsty do prostěradla. Irajův smích se mu ještě ozýval ze sna. Byl propocený na kůži a třásl se nočním chladem.

Slyšel tiché hučení magických hořáků, které poháněly mrakolod' a třepotání balónů ve větru. Neudělal však osudovou chybu, aby si myslel, že to, co právě prožil, byl jen sen a s úlevou si oddychl.

Jistě, něco z toho se mu jen zdálo: Vlci, Iraj i opakovaná událost s karavanou z dětství.

Ani na chvíli však nezapochoval o tom, že Palimak se opravdu ocitl ve velkém nebezpečí. Atmosféra doslova praskala temnou magickou energií. Zničehonic měl dojem, že se dívá do velkých démonských očí a v jejich panenkách vidí Palimakův odraz.

Vyskočil z kavalce a ve spěchu se oblékl. Vyrázil z kajuty ven a za běhu si připínal meč. Na palubě se nacházelo jen několik členů posádky - ostatní spali. Na můstku spatřil Bineru u kormidla. Safar k němu vyběhl po schodech.

„Kde je lod?" křikl. „Kde je *Nepenthe*?"

Biner okamžitě věděl, že se něco děje a nezdržoval se dotazy na podrobnosti.

„Asi míli za námi. Na závětrné straně."

Safar přiskočil k zábradlí, aby se podíval. Moře ubíhalo jako příboj valící se přes písečnou dunu. Krátké vlny je mýjely; pěnu ve světle Démonského měsíce prostupoval slabě růžový nádech. Safar rozeznával napnuté plachty *Nepenthe* přesně tam, kde Biner určil její pozici.

„Vrať se k *Nepenthe*!" křikl na Bineru. „A všechny vzbud'."

Biner se okamžitě pustil do plnění rozkazu a začal hulákat: „Všichni muži na palubu! Všichni muži na palubu!"

Ostatní rozkazy následovaly a noční posádka se pustila do směřování řídících plachet, zatímco Biner zápasil s kormidlem, jak velkým obloukem otáčel mrakolod'.

Vojáci a zbytek posádky se vyhrnuli na palubu. Leiria následovaná Arlén vyběhla na můstek. Leiria byla jako správná profesionálka připravena k boji - boty, malý kulatý štít, krátký kabát, opasek se zbraněmi kolem útlého pasu, v jedné ruce luk a toulec plný šípů přes rameno.

Arlén, která toho, co se týče oblečení, na sobě nikdy moc nenosila, byla oděna do skromné noční košile na oslnivě krásném těle. Cítila se však úplně probuzena a připravena k boji. Vytasila drápy. Z dračí tlamy jí unikaly jiskry a dým.

„Co se děje, Safare?" volala Leiria ve větru.

„Nejsem si jist," odpověděl. „Vím jen, že Palimak je v nesnázích."

Leiria se na nic dalšího neptala. Pouze přikývla a pospíchala ke svým vojákům. Rozkázala, aby zaujali své pozice. Dlouhé dny cvičení se vyplatily a všichni se pohybovali jako dobře naolejovaný hodinový strojek. Během několika málo minut byli všichni připraveni.

Arléniny velké oči sršely vztekem. Zbožňovala Palimaka jako milující sestra. Oba je spojovalo, že vzešli ze svazku dvou živočišných druhů, takže byli od prvního setkání přáteli.

„Jestli mu ublížíš," hrozila, „uškvažím je ve vlastní kůži!"

Safar jen doufal, že dotyční budou mít vůbec nějakou kůži, v níž by mohli být uškvaženi. Krom toho, že v tom figuruje velmi silná magie, neměl nejmenší potuchy, proti čemu stojí.

Ale řekl jen: „Hlavně připravte lana, abychom se mohli spustit na palubu."

Arlén se rozběhla, kouř jí unikl z nozder, aby uposlechla jeho rozkazu.

Safar se vyklonil přes zábradlí a jen stěží ovládal narůstající netrpělivost, jak se blížili k *Nepenthe*. Biner hulákal na všechny strany, jak bojovali s větrem.

Nakonec se vznášeli přímo nad lodí.

„Sestup níž, Binere," poručil Safar. „Ale potichu, prosím."

Biner přikývl. Nejlepší obrannou i útočnou zbraň mrakolodi činilo překvapení. Koneckonců, kdo by čekal útok z nebe? Dal znamení spojkám a spustil štafetu šeptaných rozkazů. Posádka vypnula magické motory, takže bylo slyšet jen ševelení větru narážejícího do velkých balónů.

Muži pomalu a opatrně upouštěli vzduch z balónů a mrakolod' se začala snášet směrem k *Nepenthe*.

Safar pohlédl na temnělou palubu, která se k němu přibližovala. Viděl jen pár malých postaviček, které se po ní pohybovaly. Za takového mírného počasí se noční hlídky na *Nepenthe* i na mrakolodi redukovaly na minimum, aby byli všichni v případě potřeby čerství.

Všechno vypadalo docela poklidně. Posádka se pohybovala klidně, hořely pouze ty nejdůležitější lampy - běžný způsob, jak na dlouhé plavbě ušetřit olej.

Po jeho boku se opět objevila Leiria. „Nic nevidím," sdělil jí Safar. „Ale vím, že tam jsou!"

Leiria mlčela a jen zkušeným okem přejížděla loď a okolní moře.

Vtom ukázala dolů. „Tam u přídě na levoboku je něco podivného."

Nejprve zpozoroval jen osm tmavých podlouhlých předmětů visících na lodi. Vypadaly nehybně, jako kmeny stromů s dosud neodřatými větvemi.

Potom spatřil třicet - možná čtyřicet - podobných trupů poskakovat v oceánu vedle lodi. Vypadalo to, jako kdyby *Nepenthe* proplouvala sutí z mlýnské pily. Ačkoliv na míle daleko neviděl žádnou pevninu, kmeny mohly být na otevřené moře klidně zaneseny nějakými silnými proudy.

Safar se podívoval, že posádka nezaslechla, jak loď do klád naráží. Měli by suť odrážet bidly, aby nepoškodila trup lodi.

„Všiml sis, jak se ty kmeny ve vodě pohybují společně s lodí?" poznamenala Leiria.

Nejprve nechápal, jak to myslí. Ale když se mrakolod' snesla níž, uvědomil si, že se ty klády přibližují k bokům *Nepenthe*. Potom zaregistroval pohyb dvou z osmi trupů visících na přídí. Nebyla to však reakce na proplouvání lodi vlnami.

Safar vytáhl stříbrnou dýku. Zašeptal kouzlo jasu a vyřízl ve vzduchu velký kruh. Plocha, kterou opsal, se začala třpytit září Démonskeho měsíce jako nějaké skleněné okno potřené tenkou vrstvou oleje.

Vše v něm vypadalo větší, jako byste použili přibližovací čočku velkého lodního dalekohledu.

„Co to sakra je?!" vyhrkla Leiria.

Čímž přesně vyjádřila Safarovu reakci. Protože to, co oba naprosto jasně viděli, bylo ztělesnění ďábelských zárodků. Boků *Nepenthe* se držela obrovská živoucí stvoření s těly, která vypadala jako mrtvé, pokroucené kmeny stromů.

Když zvýšil zvětšení, zpozoroval, že každý kmen má tucty paží a nohou, které vypadají jako ohořelé větve a větvičky. A v každé dřevnaté větvi bylo zasazeno množství malých tlam, jaké mají třeba pijavice. V každé této tlamě lemované několika řadami ostrých zubů se mrskal dlouhý jazyk s ostny.

Vtom Safar zaslechl sbor klapavých zvuků, jako když se po pláži plazí armáda hladových krabů. Zjevně to byl nějaký signál, protože osm tvorů pod přídí se najednou vyhouplo na palubu *Nepenthe* - zatímco zástup tvorů stále plovoucích v moři, začal šplhat po bocích lodi, aby se mohli přidat ke svým vůdcům.

Vzdušná čočka se rozplynula a Safar si pospíšil k Binerovi, aby mu tu novinu pošeptal. Nacházeli se tak blízko od *Nepenthe*, že by je mohl prozradit sebemenší zvuk.

Biner pokynul spojkám a všem se rychle doneslo: „Připravit se k sestupu na palubu". Všichni vojáci i posádka mrakolodi čekali na konečný rozkaz.

Safar doběhl k zábradlí, kde stála Leiria. Vytasila meč a nasadila podivný úsměv, že mu to

připadalo, jako by se stalo něco zábavného, ale ve skutečnosti to byl její bojový výraz. Stejný úsměv na její tváři viděl i v průběhu nejkrvavějších bitev, kdy zabíjela jednoho útočícího nepřítele za druhým.

Než si připravil vlastní meč, vytáhl z kapsy kuličku zesilující zvuk. Musel varovat *Nepenthe*. Varování bohužel přijde až v nejpozdějším možném okamžiku. Jinak by bylo ohroženo překvapení z jejich nečekaného protiútku.

Safar čekal, nervy napnuté jako struny lyry. Srdce mu tlouklo v hrudi. Pozoroval první skupinu stromových bytostí plížících se k nic netušícím námořníkům. Druhá, mnohem větší skupina se pomalu plazila přes zábradlí na palubu.

Jakmile se konce lan spuštěných z mrakolodi dotknuly paluby *Nepenthe*, Safar mrštil kuličkou a vykřikl: „Všichni na palubu! Všichni na palubu! Utočí na nás!”

Zesilovací kouzlo mu propůjčilo hlas obra. Slova burácela do noci a znovu a znovu se opakovala:

„VŠICHNI NA PALUBU! VŠICHNI NA PALUBU! ÚTOČÍ NA NÁS!”

Safar ani nečekal, jak lodní posádka zareaguje, a okamžitě naskočil na lano. Chopil se ho a několik stop sjel tak rychle, že si spálil dlaně. Bolest však nevnímal. Pouze se pustil, takže v podřepu dopadl na palubu a jako kočka se opět rychle postavil.

Vytáhl meč a zaútočil na nestvůry, z nichž některé už se chystaly nepozorovaně zaútočit zezadu.

Leiria stála po jeho boku a v uších mu zněl její bojový pokřik.

Za sebou slyšel výkřiky svých vojáků vrhajících se z mrakolodi do bitvy. Binerův zuřivý křik přehlušil všechno kromě Arlénina dračího řevu, při němž tuhla krev v žilách.

Safar se cítil neuvěřitelně silný a rychlý, jako kdyby disponoval silou dvou mužů. Přiskočil k nejbližší stromové bestii, přičemž jediným skokem překlenul vzdálenost dvaceti stop.

Stvoření jej převyšovalo přinejmenším o čtyři stopy. Dlouhé sukovité větve plné vyceněných zubů po něm sekaly, ale on je uťal mečem.

Na palubu ukápla zelená tekutina; syčela a bublala. Několik kapek mu potřísnilo ruku, kterou šermoval. Cítil, jak mu popálila kůži, ale v krvelačném zápalu to téměř nevnímal.

Ťal do hlavního těla a ucítil, jak se meč noří hluboko do trupu. Stvoření se svalilo na palubu; máchalo větvemi a divoce jektalo všemi zuby.

Problém byl v tom, že nezemřelo! Z nějakého nevysvětlitelného důvodu stvoření bojovalo dál a smrtícími větvemi švihalo kolem sebe.

Za ním se vynořil nějaký stín. Otočil se s vědomím, že je pozdě, ale zoufale do útočníka sekl.

Větve jej ovinuly a stáhly na palubu. Pevně ho sevřely a ostré zuby mu drásaly záda.

Stvoření náhle povolilo sevření a odpadlo. Když se Safar otočil, spatřil Leiriu, jak do něj bodá mečem. Kožená zbroj zasyčela, jak ji zasáhl gejzír kyselé mízy.

Z dále zaslechl Kyšmetův bojový ryk a zvuky praskajícího dřeva; mohutný hřebec prorážel stěny své stáje, aby se zapojil do bitvy.

Vtom zaslechl křik Jůli a zbývající posádky *Nepenthe*, vyřítivší se na palubu.

Leiria pomohla Safarovi vstát a bok po boku se postavili obrovské stromové bestie. Sunula se k nim na mohutných kořenech, které jí sloužily jako nohy. Všechny větvemi šlehala kolem sebe jako tlustými biči s ocelovými ostny.

Zuřivý útok je zahnal zpět a jen taktak, že se jim podařilo uhýbat před masožravými údy.

Potom se za stvořením náhle objevil Kyšmet, postavil se na zadní a spustil se ostrými kopyty směrem dolů.

Ozvala se rána a stvoření bylo rozpolceno.

Safar se vyšvihl Kyšmetovi na hřbet a podal ruku Leirie. Vyskočila za něj a oba se vrhli do boje, rozdávající rány na všechny strany.

Nepenthe stále plula plnou rychlostí a z paluby lodi se stalo houpavé a kluzké bitevní pole. Kyšmetovi to však vůbec nevadilo; vrhal se na nepřítele jako lev, kousal svými velkými zuby a kopyty kopal do podivných bytostí.

Nicméně ani se všemi vojáky a posádkami obou lodí, se bitva pro Kyraniány nevyvíjela příznivě. Stromové bestie ne a ne zemřít, naopak s neutuchající zuřivostí bojovaly dál bez ohledu na to, jaká zranění utrpěly.

Dokonce i jejich uťaté větve byly nebezpečné, protože se mužům ovíjely kolem nohou a zahryzávaly se do nich.

Jediné výkřiky bolesti, které Safar slyšel, patřily lidem.

A jediní mrtví, které viděl, byli jeho lidé.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Čarodějčin svět

Král Rhodes a jeho matka se bitvou o *Nepenthe* docela dobře bavili.

Nad zlatě vykládaným stolkem se vznášela přesná kopie děje, odehrávajícího se stovky mil od jejich vlastní lodi. Na stole se třpytilo noční moře zčeřené vlnami a pěna měla růžový nádech od Démonského měsíce.

Miniatura *Nepenthe* se těmi vlnami probíjela s napnutými plachtami. Nad ní se vznášela mrakolod' s lany spuštěnými na palubu lodi. A po celé palubě *Nepenthe* se pohybovaly malé figurky Kyranianů statečně, ale beznadějně bojujících proti stromovým bestiím.

Viděli dokonce i Safara s Leiriou, jak máchají meči na všechny strany a na hřbetě mohutného Kyšmeta se ženou po palubě.

„Ó, výborná podívaná, výborná!“ prohlásil Rhodes, když jedno stvoření strhlo Leiriu z hřebce na lesklá prkna paluby.

Stejně nadšeně pozoroval scénu prostřednictvím Rhodových očí i Kalasariz. Ze všech lidí, co jich nenáviděl, stála Leiria na jeho seznamu docela vysoko.

Zvědmistr si nebyl plánem příliš jist, když jim ho Klayra teprve před několika dny předložila. Nyní, když přinesl první ovoce – Safarovi i Palimakovi zjevně hrozila bezprostřední smrt - se mu zalíbil natolik, že jej tak trochu posedla závist, že nepochází z jeho dílny.

Zatímco bitva o *Nepenthe* zuřila dál, Kalasariz zavzpomínal na den, kdy Klayru znenadání přepadla inspirace.

Ukrást loď samozřejmě napadlo jeho. Typicky plíživý útok, jaký Kalasariz ovládl již dávno, ještě když byl jedním ze tří vládců Walárie.

Safarovo pronásledování byl taktéž jeho nápad a musel využít veškeré své prohnanosti, aby přesvědčil Rhoda a Klayru, že je to důležitější cíl než jejich vlastní.

Král i jeho matka by se spokojili s využitím lodí k nové invazi na kyranskou pevnost v Syrapisu. Vzhledem k tomu, že celý život strávili pouze na tomto ostrově, jejich představa říše se přesně shodovala s pobřežní hranicí určenou Velkým mořem.

Takže když jim Kalasariz nabídl království celého světa, měli zprvu velké problémy dosáhnout vlastní představitivosti za plivanec písku a kamení, kterým je Syrapis.

Nakonec svými uhlazenými přesvědčovacími metodami přece jen probudil větší ctižádost. Stačí jen, aby dostali do rukou Safara s Palimakem - nezáleží na tom, jestli živé nebo mrtvé - a získají svrchovanou moc. Moc, jakou by jim mohli závidět dokonce i bohové.

Jediného červa v tomto přeslaském koláčku -ale o tom se jim nezmínil - představovala skutečnost, že k tomu bude zapotřebí také Iraje Protaruse. Kalasariz se pouze dohadoval, že tam, kde najde Safara, bude i Iraj.

Byl si poměrně jist, že jakmile se mu Safarova mrtvola dostane do rukou, může vymyslet nějaké kouzlo, které by mu pomohlo lokalizovat svého bývalého krále.

S Irajem ve své moci by se mohl zbavit těch dvou barbarských spojenců a stát se absolutním a jediným vládcem. Kdysi mu stačilo, když se o moc pouze dělil, nebo ji dokonce jen manipuloval ze stínu trůnu.

Avšak od chvíle, kdy se ocitl v Syrapisu, aby se usídlil v Rhodovi, prošel duchovní transformací, která mu dodala odhodlání.

Kalasariz teprve nyní plně pochopil, že králům ani spojencům se nedá věřit - pokud jim pevně nestojíte na hrdle. A že jediný způsob, jak si může zajistit utěšený stav věcí, je nosit královské roucho sám.

Co se týče jeho plánu, na začátku viděl problém pouze v tom jak Safara polapit. *Nepenthe* měla náskok mnoha dní a bude zapotřebí více štěstí než umu, aby Kyranyani dohnali. Jakmile se jim to však podaří, nebude těžké Timury porazit. Tři lodě napěchované elitními vojáky proti nepatrné síle

Nepenthe.

Dokonce ani ten jejich vzdušný koráb jim neposkytne přílišnou výhodu, protože Kalasariz vážně zamýšlel, že udeří, až budou všichni Kyraniané na pevnině nabírat zásoby a vodu.

Ale aby Safara opravdu překvapili, musí ho nejprve chytit. Kalasariz sice zatím netušil jak na to, ale věděl, že nejlépe bude plout za *Nepenthe*, jak nejrychleji mohou, a doufat v nějakou bouři nebo nehodu, která Kyraniány dostatečně zpomalí, aby je mohli předstihnout.

Z vlastní zkušenosti věděl, že štěstěna se častěji přiklání na stranu lovce než lovené zvěře.

Klayra však přišla s vlastními nápady. Jako například vytvořit zpoždění prostřednictvím magie než spoléhat na náhodu. Dokonce i s čarodějnými schopnostmi, jimiž teď disponoval - díky obědu, který si udělal z Fariho a Luky - neměl Kalasariz představu, jak by toho mohla dosáhnout.

Je to příliš velká vzdálenost, rozvažoval. Navíc ani neznáme přesnou pozici *Nepenthe*.

Čarodějná královna to ale okamžitě vyřešila. Nejprve vytáhla ruličku starodávného pergamenu. Byla to kopie Asperovy ručně kreslené mapy světa, kterou démonský čaroděj vytvořil během svých cest. Dostala ji od Čariz, falešné strážkyně Asperovy hrobky.

„Ani ve snu by mě nenapadlo, že ji někdy použiji. Nicméně, po Asperovi na ní zbyly slabé stopy magie. Možná by to stačilo na vyléčení bradavice, nic víc. Mám ale takový zvyk, že nikdy nezahazuji nic, co je magické, a tak jsem si to pro jistotu schovala.“

V rukávě schovávala ještě další překvapení. „Přines mi zlato od Palimaka Timury,“ nařídila synovi.

To Rhoda zasáhlo do nejcitlivějšího místa - do chamtivého srdce.

„To zlato je moje,“ ohradil se. „Jestli si chceš něco koupit, použij vlastní fondy. Bohové i můj pokladník ví, že ti dopřávám dostatečně velkou rentu. A mimoto jsem to zlato získal za velmi vysokou cenu.“

Tvář mu zbrunátněla při vzpomínce na to, jak před ním stojí Palimak s Leiriou a pasou se na jeho porážce.

„Byl to nejhorší a nejvíce ponižující zážitek v mém životě. Na celém světě není dost zlata, které by mi to vynahradilo.“

Toto tvrzení Rhodes samozřejmě velmi přehnal. Pro peníze a moc by totiž udělal cokoli.

To dokazovala i jeho neskrývaná ochota obětovat vlastní dceru Jůli.

Kalasariz mu však docela rozuměl. Ačkoliv zlato jako takové u něj nikdy nehrálo příliš důležitou roli - kromě moci, kterou v sobě skrývalo - byl v podstatě stejně hrabivý.

Navíc dobře věděl, jaké to je utrpět pokoru z rukou nějakého Timury. V tomto směru má Safarovi co oplácet.

Přesto mu došlo, že Klayřina žádost má hlubší opodstatnění než nákup magických potřeb. Svým způsobem to řekla poměrně jasně. Chtěla přece *Palimakovo* zlato. Ne jen náhodný měšec zlata z královské pokladnice.

Ošil se ve svém hnízdě a dal Rhodovi signál, že se chystá promluvit. Když k němu král obrátil pozornost, Kalasariz řekl: *Vím, že je to chamtivá bestie, Veličenstvo, ale možná je na její žádosti víc, než se na první pohled zdá.*

Rhodovo zamračení se ještě prohloubilo, ale Kalasariz ucítil, jak se králova nervová vlákna uvolnila a konečně pochopil. Nejdříve však musí matku vyslechnout.

„Proč se se mnou musíš hádat kvůli každé maličkosti, synu? Tvůj otec měl stejně hádavou náтуру - a podívej, co si tím vykoledoval.“

„Smrt,“ odsekl Rhodes tak trochu nevrle.

„Přesně tak, smrt,“ souhlasila Klayra.

Vzdychla a zavzpomínala na bývalého manžela. „Přísahám,“ pokračovala, „že jsem mohla říci cokoli a tvůj otec měl argument proti. No, mohli jsme mluvit třeba o pečené kýtě, a když jsem řekla, že páchne zvěřinou, on tvrdil, že je libová. A nikdy mě neposлуouchal. Nikdy! Bylo to, jako kdyby měl uši zacpané voskem pokaždé, když jsem se ocitla v jeho přítomnosti.“

Klayra se při té vzpomínce usmála. „Ale nakonec jsem mu ty uši odšpuntovala, nemám pravdu? Škoda jen, že mrtvolý nic neslyší. Ačkoliv jeho duchovi jsem to vysvětlila naprosto jasně.“

Rhodes jen stěží potlačil zachvění. Zvědavý Kalasariz se ponořil hlouběji do jeho vzpomínek. Nalezl v nich obraz Klayry, jak do uší svého spícího manžela nalévá horký, jedovatý olej. Jeho obdiv ke Klayře okamžitě stoupl.

Sice složitá žena, ale smysl pro humor jí nelze upřít, pomyslel si.

Klayra očima provrtávala svého paličatého syna. „Takže tě znovu žádám, synu, abys mi laskavě přinesl zlato Palimaka Timury. Ano?“

Rhodes se naježil naznačenou hrozbou. „Nebo co?“ zeptal se.

A Klayra odpověděla: „Nebo ti nemohu pomoci najít tu loď, to je všechno. Co jiného sis představoval?“

„Ale nic,“ opáčil Rhodes. „Jdu pro to zlato.“

Když se vrátil s měšcem, Klayra zlato vysypala na svůj magický stolek. Probírala se mincemi a soustředěně mhouřila oči. Nakonec jednu zvedla.

„Tahle bude stačit,“ řekla a mávnutím zavrhl zbylé mince. „Ty si můžeš vzít.“

Rhodes sice nic nechápal, ale velmi si oddychl a jal se sbírat mince zpět do měšce. Jedna spadla na podlahu, takže se vrhl na zem a plazil se po čtyřech, dokud ji nenašel.

Kalasarize to nesmírně popudilo. To není chování hodné krále. Nic k tomu však neřekl. Chtěl přece, aby ho Rhodes považoval za svého nejdražšího přítele, takže si musel dát pozor, aby vůči němu nebyl kritický. Nu což, pomyslel si, život v nitru jiného člověka s sebou samozřejmě nese svá úskalí - ačkoliv hostitel dělá všechnu fyzickou práci.

„Proč sis vybrala právě tuto minci, matko?“ zeptal se zvědavý Rhodes, když měšec schoval.

„Protože je na ní nejsilnější zápach,“ odvětila. „Mladý Palimak ji zjevně držel déle než ty ostatní, možná do ní dokonce kousl, aby se přesvědčil, jestli je z pravého zlata, když ji dostal. V každém případě na ní zanechal velmi silnou stopu své aury a my ji teď použijeme.“

Bez dalšího vysvětlování vzala pergamenovou mapu a rozvinula ji přes zlaté kachlíky. Na každý z jejích čtyř rohů postavila tlustou černou svíčku. Zlatou minci položila do středu.

„A teď mi musíš pomoci,“ řekla.

Rhodes poslušně přistoupil ke stolku. Zatímco se Klayra soustředila, Kalasariz přikládal do vlastních magických výhní tím, že rarachy Fariho a Luku šlehal žhavými biči, dokud jejich čarodějné energie nevzkypěla a nepřelila se do té jeho. Nejoblíbenější součást Kalasarizových nově nalezených schopností k provozování magie. Oba démoni byli velmi nenávistní tvorové, kteří dlouho a tvrdě pracovali na tom, jak ho zlikvidovat. Rozkoš, kterou mu jejich utrpení skýtalo, hraničila s rozkoší pohlavní. Což bylo v současném stavu maximální dosažitelné uspokojení, neboť akt páření mohl vnímat pouze prostřednictvím Rhodových sexuálních aktivit.

A král byl takové chlípné hovado bez jakéhokoli stylu, že jeho milostné aktivity pouze navnadily Kalasarizovu chuť.

Zatímco se soustředil na své schopnosti a spojoval je s Klayřinou nemalou mocí, spatřil, že se mince pohnula. Pohyb byl zprvu váhavý - jen stěží viditelné zachvění. Následně se ale přesunula o několik palců doleva, doprava a pak zpět do středu.

Další chvějivé zaváhání a mince vyrazila do bodu nedaleko středu pod mapy a zastavila se.

Klayra mávla nad mincí rukou a její barva, velikost i tvar se začaly pomalu proměňovat, až z ní byl přesný duplikát *Nepenthe* s plachtami nadutými větrem ze světa duchů.

Přetrhla čarodějné spojení a Kalasariz se uvolnil.

Rhodes se naklonil přes stůl, aby lépe viděl, a královými očima Kalasariz spatřil, že loď se nachází nedaleko rozsáhlé pevniny, pomalované stromům podobnými klikyháky.

„Jsou kousek od země lesů,“ vysvětlila Klayra. „Její jméno je Aroborus.“

„Teď, když víme, kde jsou,“ zeptal se Rhodes, „jak je zdržíme?“

„Nic se neboj, synu,“ odpověděla Klayra překvapivě sebevědomě. „Já už něco vymyslím.“

Kalasariz se zalíbením pozoroval malinké postavičky stromových bestíí, které likvidovaly kyranské vojáky a hnaly je po palubě *Nepenthe*.

Klayra je skutečně přinejmenším tak dobrá, jak sama tvrdí. Na základě inspirace vnuknuté zemí lesů vytvořila jedinečného a prohnatého nepřítele, který zpomalí, a možná dokonce zlikviduje Safara Timuru i jeho spojence.

Kalasariz se zaujetím zaznamenal, že Leiria stále ještě leží na zemi a sotva stačí stvoření odrážet, zatímco Safar na svém bílém hřebci se k ní snaží zoufale ale marně probíjet.

Náhle spatřil Jüli, jak vyzbrojená oštěpem vtrhla na scénu. Zapřela se násadou o palubu, přehoupla se přes několik stromových bestíí a přistála těsně vedle Leiriy.

Bodla do šelmy útočící na kyranskou bojovnici a zahнала ji dostatečně daleko na to, aby Leiria stačila vstát a seknout do ní mečem.

„Musíš uznat,“ zamumlal Rhodes s otcovským obdivem, „že má dcera je po čertech dobrý voják. Velká škoda, že se z toho čarodějného mláděte vyklubala zrádkyně, která přeběhla k nepříteli.“

Klayra však jeho pýchu nikterak nesdílela. Při pohledu na vnučku ji popadl nezměrný vztek.

„Skoncuju s ní jednou pro vždy," zavrčela.

Vytáhla si z vlasů dlouhou ostrou jehlicí, divoce ji otírala o rukáv svého hedvábného čarodějného pláště. Kalasariz hromadil energii.

Když z jehlice vyšlehly první jiskry, Klayra ji zamířila na Jůlinu malinkou figurku.

Avšak jak hrot jehly pomalu sestupoval na Jůli, Kalasariz, který se soustředil na svého dávného nepřítele, zpozoroval, že Safar zasunul meč do pochvy. Zpod kabátu vytáhl podivný předmět, který zvědmistr nedokázal nijak identifikovat.

Když jej však pozvedl ke rtům, zvědmistr si uvědomil, že je to jakási trumpetka.

A právě když Klayra podnikla vražedný výpad jehlicí, Safar na tuto trumpetu zatroubil. Její zvuk vnikl do Klayřiny kajuty, jako kdyby vycházel z nějakého obřího rohu.

Čarodějná královna se zajíkla úlekem, když spatřila, že z jejích zlatých kachlíků vystoupily dva podivné přízraky. Ty postavy jí byly mlhavě povědomé, ale neměla čas přemýšlet o tom, kde je už viděla.

Vtom na ni cosi dopadlo.

Instinktivně se přikrčila.

A kajutu zachvátila bílá, jasná záře, která je všechny oslepila.

Když se jim po chvíli vrátil zrak, živoucí obraz moře zmizel.

Na zlatých kachlících zůstala jen tmavá šmouha v místech, kde zuřila bitva o *Nepenthe*.

Rhodes se otočil k čarodějnici. Byl brunátný vzteky. Viděl přesně, kdo ta dvě magická stvoření byla.

„Zatraceně, matko!" hulákal. „Vždyť jsem ti to říkal! Myslím, že je na čase, abys začala *naslouchat* ty *mně!*“

Klayra jen užasle zírala. „O čem to mluvíš, synu?“

„Ta freska, matko!" procedil mezi zuby. „Řeklas mi, abych si s ní nelámal hlavu. Ale probohy, kteří nás mučí, ona se vrátila, aby nás znovu strašila!“

KAPITOLA TŘICÁTÁ

V temných mořích

Když si Safar uvědomil, že Leiria je pryč, cítil, jako kdyby mu šíp probodl srdce. Jedno obrovité stvoření se nad ním vztyčilo a smrtící větve po něm začaly zuřivě šlehat. Ale jemu to bylo jedno. V této hrozné chvíli mu záleželo pouze na Leirie.

Zachránil jej Kyšmet, který se točil a kopal do všech těch klapajících zubů a ostnatých jazyků, aby stromovou bestii odehnal.

Když se Safar vzpamatoval z šoku, spatřil, že Leiria leží na palubě a zoufale bodá a seká do obrovské bytosti, která se nad ní tyčí. Jednu zkrvavenou nohu jí svírala hadovitá větev a pomalu ji přitahovala k pokroucenému trupu bestie.

Safar pohnal Kyšmeta a vyrazili vpřed, ale byli odraženi třemi dalšími bytostmi, které jim zablokovaly cestu.

Přestože bojovali velmi udatně, tato stěna bolesti je zatlačovala zpět.

Potom spatřil Jüli, jak přiskakuje Leirie na pomoc. Když do stromové příšery bodla svým oštěpem, Leiria odřala větev, která jí svírala nohu a obě ženy nestvůru společnými silami odehaly.

A v tu chvíli na něj dolehl prapodivný pocit. Safar si připadal, jako by se rozpůlil a ta druhá část jeho osoby - jakýsi duch - stál někde ve velké dálce a pozoroval vývoj bitvy. Dokonce se viděl na Kyšmetově hřbetě, jak bojuje po boku ostatních.

Ačkoliv to byl pohled spíše božský, pocity měl velmi lidské - byl vyděšený, že jeho přátelé brzy zemřou nevýslovně odpornou smrtí.

Potom jeho duchovní já zaslechlo nějaký šepot: *Safare, Safare.*

Přicházel docela zblízka - někde těsně u ucha. Dokonce cítil, jak mu horký dech čechrá vlasy.

A vtom se hlas ozval znovu a šeptal: *Vzhlédni k nebesům, bratře!*

Zvedl hlavu a neviděl nic než noční oblohu. Řada mraků částečně zastiňovala Démonský měsíc a tlumila jeho intenzivně rudé světlo. Po obloze kolem pluly ostatní hvězdy - chladné a nelítostné jako vždy.

Najednou ale na pozadí noci zaregistroval nějaký zlatý třpyt. Jako kdyby se tma proměnila v tenký černý závoj, rozprostřený přes nějaký lesklý, éterický povrch.

V něm se odrážela nejasná silueta dvou enormních tváří. Nepoznával, kdo jsou, ale byl si jist, že je pozorují.

Safar zaznamenal nějaký pohyb. Vzruch. Nejprve to probodlo zlatý povrch. Poté černý závoj noci.

Vyjela z něj dlouhá ohnivá jehla a sestupovala dolů na *Nepenthe*. Jak očima sledoval její směr, jehlice byla čím dál tím ostřejší a žhavější.

A v tom si s úlekem uvědomil, že míří přímo na Jüli.

Jeho přízračné já náhle zmizelo a Safar se ocitl zpět uprostřed bojové vřavy. Sekal a bodal, jak se k němu a ke Kyšmetovi přibližovala stromovitá stvoření.

Nyní však už docela jistě věděl, proč v této bitvě prohrává.

Přemohl přirozený pud sebezáchovy a nevšímal si dlouhých chapadel smrti, jež se po něm natahovala, když zasunul meč do pochvy.

S nuceným klidem vytáhl Asperovu lasturovou trumpetu, pozvedl ji ke rtům a zadul.

Byl to děsivý zvuk. Jako kdyby najednou z jednoho místa zatroubilo tisíc trumpet. Všichni na lodi - včetně nestvůr - ztuhli, jako kdyby zkameněli.

Vysoko nad *Nepenthe* spatřil poletovat fresku s přízračnou jezdkyňí. Obraz byl mlžný a nevýslovně obrovský. Vzápětí překrásná jezdkyňě a její klisna ožily.

„Za Safara!“ zvolala a kůň i s jezdkyňí vyskočil z fresky na noční oblohu. Vznášeli se výš a výš, zatímco přízračná jezdkyňě vytáhla ze smyčky u sedla tenký oštěp.

A pak, těsně předtím, než dorazili ke zlaté záři, jej vrhla na oba pozorovatele.

Následoval záblesk jasně bílého světla a jezdkyňě zmizela. Vzala s sebou tváře pozorovatelů, třpytivý zlatý povrch i výjev z nástěnné malby.

To, co následovalo, mohly pozorovat pouze hvězdy a šklebící se Démonský měsíc.

Safar okamžitě vycítil nepatrnou změnu v atmosféře. A potom uklidnění. Jako kdyby se částice, které tvoří vzduch, přeskupily do nějakého normálnějšího vzorce.

Stále však kolem sebe slyšel lomotiv a výkřiky bolesti i vzdoru.

Jedna silná větev plná cvakajících zubů se po něm natáhla. Safar zuřivě zaklel a utál ji. Nato pohnal Kyšmeta vpřed a mečem sekal do neodbytného stvoření.

Ale tentokrát, když se čepel vnořila do trupu, stvoření zavylo a zemřelo!

Obklíčení lidé po celé lodi zažívali stejné překvapení.

Biner potřísněný krví z tuctu ran máchl svým obrovským kyjem a rozbil stromovou šelmu na dvě poloviny. Radostně křičel, jak se svíjela v křečích a po chvílce úplně znehybňela.

Arlén na jednu šelmu vystřelila dlouhý ohnivý jazyk. Ta k její velké radosti vzplála a přepadla přes zábradlí do moře.

Akrobat Kairo se chopil lana visícího z mrakolodi a houpal se nad palubou, sekaje mečem po bestiích. Udivila jej nová skutečnost, že tentokrát zůstávaly ležet tam, kam se skácely a už znovu nevstaly.

Renor a Sinč popadli jednoho útočníka a hodili jej přes palubu.

Leiria s Jůli našly lano. Společně do něho lapily jednu nestvůru a povalily ji. Mečem a oštěpem ji na místě zabily.

Ale dokonce ani bez magické asistence Klayry a Kalasarize nebylo snadné bestie porazit. Trvalo celou hodinu zuřivého boje a mnoha triků, než je lidé všechny pobili a naházeli do moře.

Když Leiria s Jůli odpravovaly poslední z nich, dorazil k nim Safar na Kyšmetovi.

„Neviděli jste Palimaka?“ volal na ně.

Ta otázka projela Leiriiným srdcem jako široký meč. Zarmouceně zavrtěla hlavou.

Safar seskočil z Kyšmeta a běžel ke schodům vedoucím do Palimakovy kajuty s Leiriou a Jůli v patách.

Se schody se neobtěžoval a skočil rovnou do chodby deset stop pod nimi. Okamžitě spatřil obrovskou díru v místech, kde stávaly dveře do Palimakovy kajuty. Uslyšel nějaký šramot a došlo mu, že uvnitř číhá další stromová příšera.

Když k němu přispěchala Leiria s Jůli, pokynul jim, aby mlčely. Všichni tři se s připravenými zbraněmi plížili chodbou.

Když dorazili ke kajutě, nahlédl dovnitř. V troskách tam ležela jedna nestvůra. Mnoho větví měla utrhaných a z trupu odřaté velké kusy. Stvoření bylo zesláblé a umíralo.

Safar se vzrušeně rozhlížel po kajutě, ale po Palimakovi ani stopy. Sklesle se opřel o dveře, zachvácen smutkem. Byla to Jůli, kdo svým oštěpem zvíře odpravila. Leiria zavolala několik mužů, aby jim pomohli trup odvléci a vrhnout do moře.

Ještě než s tím byli hotovi, Safarovi se vrátily všechny smysly. A s těmi se dostavila naděje.

„Palimak by takhle lacinou smrtí nikdy nezemřel,“ prohlásil.

„Jistě že ne,“ souhlasila Leiria a uklidňovala tím sebe stejně jako Safara. „Možná se mu podařilo dostat ven z kajuty.“

Safar sebou trhl a zavrtěl hlavou. „Námořníci říkají, že ho neviděli od chvíle, kdy se odebral do postele.“

Prohlížel si kajutu a hledal nějaké znamení. Nejprve nalézal jen suť z rozbitého nábytku a poškrábané stěny i palubu. Potom si ale všiml, že zpod jednoho prkna cosi vykukuje.

Safar prkno zvedl a odhalil podivný předmět připomínající lidskou postavu. Podřepí, aby si panáčka pozorněji prohlédl.

„Je to vymodelované z těsta nebo něčeho takového,“ oznámil Leirie, která se mu dívala přes rameno. Dotkl se toho. „Je to ještě mokré,“ dodal.

Někde v místě pro pupík našel malý důlek. V důlku Safar objevil nepatrný pohyb, a tak těsto rozhrnul. Velmi jej udivilo, když našel část ještě žijícího červa. V tu chvíli jeho čarodějně smysly zaznamenaly slabou magickou jiskérku. Safar se usmál. Palimakova práce. „To je sýrová nestvůra,“ řekl. „Cože?“ zeptala se nechápavě Leiria. „Já myslela, že je z těsta.“

„Z toho si nic nedělej,“ uklidnil ji Safar. Zvedal a přesouval ostatní prkna, až našel dalšího těstového mužíčka, kterému chyběla jedna noha. Objevil v něm ale druhou svíjející se polovinu červa. Palimakův záměr mu pomalu začínal docházet.

„Tady!“ zvolala Jůli.

Safar se otočil a spatřil ji, jak kajutním okénkem tahá dovnitř prostěradlo. Zvedla je, aby mu

ukázala, že jeden jeho konec je přivázaný k rozbité stoličce. Jůli ji přiložila napříč ke kajutnímu okénku, aby ji poměřila s jeho průměrem. Stolička byla o několik palců větší než otvor.

„Pověsil se na tom prostěradle ven z okna a ta bestie tak na něj nemohla," vysvětlila.

Safar vstal. „Jdi říct kapitánovi, aby okamžitě otočil loď," řekl Jůli a obrátil se k Leirie. „Požádej Binera, aby se s mrakolodí co nejrychleji vznesl do vzduchu. Palimak je někde tam - a já ho hodlám najít, i kdybych měl prohledat každý coul moře odtud až po Aroborus!"

Palimak sevřel prostěradlo pevněji. „Tak. A teď mu řekněte, ať vstoupí!" nařídil dvojčatům a po hlavě se vrhl kajutním oknem ven.

Ačkoliv byl poměrně hubený, zachytil se za boky a ocitl se v komické pozici, kdy zpola visel ven z kajuty a vystrkoval zadnici na příšeru, která právě vtrhla dovnitř.

Málem jej popadl záchvat hysterického smíchu, když si představil, že nestvůra v němém úžasu zírá na to, jak neslušně ji její oběť vítá.

Ale klapavý zvuk zubů jej pohnal vpřed a on se s vypětím sil prosoukal otvorem.

Řítil se do tmy, ale jeho pád zastavilo lano z prostěradla, když se stolička zarazila o rám kajutního okénka.

Chvilí tam jen tak visel, aby se vzpamatoval, a houpal na boku lodi. Potom se otočil, zapřel se nohama o trup a vyručkoval po prostěradle až ke kajutnímu okénku.

Nahlédl dovnitř a to, co spatřil, mu dočista vzalo dech. Masivní trup příšery s tucty větví a větviček sebou divoce mávaly. Na větvích měla stovky malých tlam plných ostrých, klapavých zubů. A jak byla obrovská. Stála uprostřed kajuty - zdemolované dveře na straně - a svým okousaným vrcholkem se opírala o její strop.

Hledala ho - pomalu se otáčela, nejprve tam a potom sem. Dlouhé ostnaté jazyky ochutnávaly vzduch, jako když hnízdo hadů větrí kořist. Každou chvíli si spojil židli zaklesnutou v okně s místem, kde se nachází její zamýšlená oběť.

Palimak se soustředil, jak nejvíce dokázal. Otevřel brány svého démonského já a ucítil příval sil. Nehty mu přerostly v drápy, které se zařizly do prostěradla, takže se držel jako kočka a byl si mnohem jistější.

Cítil, jak se mu prodlužují špičáky, až mu ostré zuby vykukovaly přes spodní ret. A oči v důlcích se mu rozžhnuly žlutými plamínky, které na trup lodi vrhaly dva tenké paprsky světla.

Zašeptal čarodějnou formuli, kterou si pamatoval z dětství. Bláznivá slovíčka poskládaná malým chlapcem. Ale jakmile je pronesl, ucítil vzedmutí magické energie. Mentálním hlasem zavolal na dvojčata, aby se připojila k jeho kouzlu.

Odpověděla jako jeden a jejich duchovní hlasy zněly jako malé zvonky - *Jsme tady, mladý pane! Jsme tady!*

A *prásk!* Palimak spustil kouzlo. K jeho duchovním uším dolehlo zahřmění, jak vtrhlo do kajuty. A *prásk! prásk!* malí těstoví mužíčkové s Gandarou a Gandarím v útrobách vyskočili na nohy a začali pobíhat kolem nestvůry. Snažili se stát po obou jejích stranách, ale byli tak malí, že jen blázen by mohl pomyslet na slovo „obklíčit", natož ho použít.

Ale záhy začali růst a růst, až byli stejně velcí jako nestvůra. A měli sílu, takovou sílu - těsto totiž ztvrdlo do konzistence oceli - že už vůbec nebyli k smíchu.

Stejně tak už nebylo legrační, když si nestvůra uvědomila, že byla podvedena a začala se k nim přibližovat. Všechny její smrtící větve se natahovaly a šlehaly, aby služebníky sevřely a zabily.

Všechna ta tři prapodivná stvoření se pustila do boje. Zmítala se po kabině a rozbíjela vše, co jim přišlo pod ruku. Ozývaly se pouze zvuky destrukce. Žádné z nich nevydalo jediný výkřik zuřivosti či bolesti.

Na Palimaka to působilo, jako by pozoroval souboj tří němých obrů v příliš malé aréně na to, aby kdokoliv z nich mohl prchnout.

Zatímco v kajutě zuřila bitva, Palimak se pokoušel varovat posádku na palubě. Ale jeho výkřiky byly přehlušeny svistotem větru a burácením vln.

Nijak zvlášť mu to ale nevadilo, protože dvojčata pomalu získávala převahu. S tvrzenou tkání neprostupnou všemi těmi zuby utrhávali větve a utínali kusy z mohutného kmene nestvůry. Na zem kapala zelená kyselina a se sykotem páčila dřevo i látku.

Nakonec přitiskli stvoření k zemi a snažili se roztrhat oštěchtaný konec, který podle Palimaka sloužil jako hlava. Už si myslel, že je po všem. Pohyby nestvůry stále slábly, jako kdyby umírala.

Vtom se ale náhle vztyčila silná a čerstvá jako na začátku souboje a zuřivá bitva pokračovala.

A znovu.

A znovu.

Pokaždé, když bratři srazili stvoření na zem, nějakým záhadným způsobem nalezla další sílu do dalšího boje. Minuty se vlekly, jako by každá znamenala rok a Palimak i čarodějní bratři pomalu slábli.

Sáhl hlouběji pro sílu k poslednímu zoufalému pokusu zavolat o pomoc. Tentokrát však zvolal magickým výkřikem a adresoval jej Safarovi:

„Pomoz mi, otče! Pomoz mi!“

Na krátkou chvíli měl Palimak dojem, že došlo k éterickému spojení. K zachvění magické atmosféry. A tak se pevněji chopil prostěradla a nařídil bratrům, aby bojovali, jak nejdéle to půjde.

Po nějaké době, která mu připadala jako věčnost, uslyšel otcův hřmotný pokřik:

„VŠICHNI NA PALUBU! ÚTOČÍ NA NÁS!“ A Palimak se rozesmál. Pomoc je na cestě. Potom ale z paluby zaslechl výkřiky bolesti a řinčení zbraní. Ozval se Kyšmetův bojový ryk a praskání dřeva, jak svými mohutnými kopyty rozbíjel stěny stáje. Potom výkřiky Leiriy a Jůli a Bina a Arlén. Všichni bojovali stejně zoufale jako on. Vtom se ozvali služebníci. *Pomoz nám, mladý pane! Prosíme, pomoz nám!* A to byl konec.

Palimak uchopil prostěradlo jen jednou rukou, druhou z kapsy vylovil kamennou želvu a zvedl ji co nejvýše nad hlavu. Zavolal dvojčata a želva se náhle rozzářila, když do ní prchli.

Rozmazaným zrakem viděl, jak se těstoví mužíčci zhroutili a scvrkli se do původní velikosti. Nestvůra se znovu začala otáčet a hledat ho těmi svými hadími jazyky.

Palimak uložil želvu zpět do kapsy a pustil se prostěradla.

Pohltila ho chladná a slaná voda. Rychle vyplul na hladinu, a když vynořil hlavu, viděl, že se od něj *Nepenthe* kvapem vzdaluje.

Ve vodě spatřil lano spuštěné z boku lodi a vyrazil za ním. Rukama i nohama dělal zuřivá tempa. Málem už lano držel. Ale najednou na něj padla únava, silná únava a on začal zaostávat.

Potom už nemohl dál plavat.

Převrátil se na záda a vznášel se. Zvuky bitvy na *Nepenthe* slábly a vzdalovaly se.

Nakonec se kolem rozhostilo naprosté ticho - a on věděl, že je sám.

Uslyšel nějaký šustot. Gandara s Gandarím mu vyskočili na hrud'

„Prosím, mladý pane, nevzdávej se!“ naléhal Gandara.

„Bylo by hrozné, kdyby ses utopil, mladý pane,“ připojil se Gandarí.

Palimak si nemohl pomoci a musel se usmát. „Je milé konečně vědět, že vám na mně záleží.“

„Samozřejmě, že nám na tobě záleží, mladý pane,“ připustil Gandara.

„Kdyby ses utopil,“ dodal Gandarí, „utopili bychom se s tebou.“

„A navždy bychom museli žít na mořském dně,“ vysvětlil Gandara.

„Nenapadá mě nic nudnějšího,“ skočil mu do řeči Gandarí. „Jedině snad, kdybychom našli nějaké pěkně tlusté mořské červy.“

„To je odporné,“ oškíbal se Gandara. „Ty jeden hloupý červožroute!“

„Drž hubu, Gandaro!“

„Ne, ty drž hubu!“

Palimak byl příliš unavený, aby zasáhl. Vznášel se dál pod Démonským měsícem, přemítaje, jak dlouho ještě bude trvat, než se utopí.

Hlasy služebníků se nad prázdným mořem vznášely jako nějácí podivní rackové, kteří křičeli: „Drž hubu, drž hubu, drž hubu!“

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

Krev a magie

Když je král nešťastný, praví mudrcové, musí trpět všichni. A Rhodes nebyl šťastný král. Stál na můstku *Kray* bičován větrem a deštěm a zachmuřeně pozoroval, jak popravčí zatíná sekeru do odhaleného zátylku ubohého námořníka.

Prohřešek: smích při pohledu na královu nešikovnost. Muž sice protestoval, že vůbec neviděl, jak král uklouzl a svalil se na palubu, a pouze se smál kamarádovu vtipu. Co na tom, že zmíněný kamarád potvrdil přítelovu nevinu, přísahaje, že ani jeden z nich královskou nehodu nezpozoroval a že následný smích a vtipkování byla jen pouhá shoda náhod.

Kdyby měl král lepší náladu, mohl by se slitovat a ušetřit přítelův život. Koneckonců, Rhodes si vážil loajality k příteli stejně jako ke komukoliv jinému. Jazyk vyrvaný z prolhaných úst horkými kleštěmi by byl dostatečným trestem.

O hodech či o svých narozeninách by rozsudek možná ještě zmenšil na pouhých sto ran důtkami, následovaných koupelí v soli a octu.

Nicméně Rhodes se právě nepohodl s matkou a nebylo pochyb o tom, že oba muži musí zemřít.

Obvykle by si výkon trestu vychutnal. Jeho popravčí by prováděl mučení tak geniálně, že by oba muže dovedl až na pokraj smrti. Potom by následovalo oživení unikátním elixírem, jehož recept je již mnoho generací tajemstvím katovy rodiny.

A nakonec by jim zasadil dvě vysvobozující rány sekerou a nabodl obě hlavy na kůly jako varování všem potenciálním provinilcům, že králova důstojnost musí být za každou cenu zachována.

Rhodes byl bohužel tak rozzlobený, že jím nepohnuly ani vyhlídky na takové potěšení.

Všem mužům bylo nařízeno nastoupit na palubu, aby popravu sledovali. Vojáci, posádka, lodní důstojníci i královští pobočníci stáli sklesle na dešti, když byla odřata první a po ní hned druhá hlava. Když ta druhá dopadla na zem, Rhodes zahlédl jednoho ze svých mužů, jak se otočil a zvrací.

„Ten voják!“ vyhrkl Rhodes na Tabusira stojícího poblíž. „Jeho hlavu chci také!“

„Který, Veličenstvo?“ zeptal se Tabusir mírně. Král ukázal prstem na uniformovaného bubeníka. Byl ještě příliš mladý na to, aby mu rostly vousy nebo aby si zocelil srdce proti utrpení druhých. „Nestrpím v armádě muže, který nesnese pohled na trochu prolité krve,“ dodal král.

Tabusir nepřipomněl, že vojákovi je stěží třináct let. Po dvou popravách teklo po palubě tolik krve smíchané s dešťovou vodou, že cákala mužům na boty jako někde na jatkách s ucpanými kanály.

Možná měl zvěd pro hocha trochu soucitu. Nebo to bylo způsobeno pochybami nad královým úsudkem; z ponurému výrazu shromážděných mužů bylo zřejmé, že popravy se nikomu z nich nezamlouvají. A možná je způsobilo pouze královo špatné zažívání. Koneckonců pozřel velkou a silně kořeněnou porci jídla předtím, než začal s krvavou zábavou. Tak jako tak, Tabusir polkl blín, který mu stoupal do hrdla, a tak perfektně vojensky zasalutoval, že dokonce i v promočených šatech sršel svěžestí a profesionálním nadšením.

„Okamžitě, Veličenstvo!“ vyhrkl.

Vzápětí briskně odpochoval pro dva gardisty. Chvíli nato byl mladičkový bubeník vyvečen z řady a předán katovi.

Po palubě se rozhostilo vzpurné mumlání, utišené vrčením seržantů a bocmanů. Ale znovu se zvedlo, jak se mladík rozkřičel, když byl donucen pokleknout na krvavou podlahu.

„Prosím! Prosím!“ naříkal hoch. „Nic jsem neprovedl! Nic!“

Naléhavý křik i zlobné mumlání utichlo, když sekera dopadla a chlapcova hlava žuchla na podlahu.

Rhodes se hned cítil mnohem lépe. „Tři mi svědčí proti nebezpečí,“ zamumlal si pro sebe starou dětskou říkanku. Usmál se a snažil se rozpomenout na zbývající rýmy.

Z jeho nitra promluvil Kalasariz a dokončil kostrbatými verši: *čuník živ;/Ale šest, nejlepší trik jest!*

Rhodes se uchichtl a všem pobočnickům se ulevilo. Dokonce i tito v bitvách kovaní muži se obávali, že popravy jsou špatným znamením a že neprospívají morálce mužstva.

„To je dobré!“ řekl král nahlas. „To je přímo báječné!“

Pobočníci, kteří si mysleli, že mluví k nim, svorně mumlali, že popravy byly vskutku vynikajícím povyražením.

V jeho nitru Kalasariz řekl: *Děkuji vám, Veličenstvo. Ale to vy si zasluhujete největší zásluhu za to, že vás ty popravy vůbec napadly. Vždy jsem byl přesvědčen, že masová poprava je dobrým začátkem nového podniku. Za první to potěší bohy a za druhé postraší posádku.*

Rhodes souhlasně přikývl, ale tentokrát odpověděl pouze vnitřním hlasem, řka: *Je neuvěřitelné, jaká moudrost se může skrývat v dětské říkance.*

V tu chvíli k němu přicupital Tabusir. „Vše bylo vykonáno dle vašeho rozkazu, Veličenstvo,“ zahlásil a znovu vzorně zasalutoval.

„Výborná práce, Tabusire,“ pochválil jej Rhodes.

Ze sbírky na prstech své ruky stáhl menší prsten a jako odměnu jej hodil zvědovi. Tabusir prsten chytil v letu a s rafinovaným poděkováním se uklonil.

„Teď jdi a přiveď tři další, které s mými díky předáš katovi.“

Tabusir, přesto že byl mistrem ve skrývání svých pocitů, zamrkal. „Pardon, Veličenstvo? Které tři si žádáte?“

Rhodes pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Vyber, koho chceš. Hlavní je, že chci mít na palubě šest hlav.“

Nato se král otočil. „Šestka je totiž šťastné číslo,“ zamumlal a odkráčel z můstku. Téměř zpěvem dodal: „Šest, nejlepší trik jest!“

A rozesmál se na celé kolo, potáčeje se chodbou do matčiny kajuty. Jakmile zmizel z dohledu, bouře jako na povel ustala.

Omráčení královým chováním si všichni muži dali záležet, aby zachovali prázdný výraz a ze všech sil se vyhýbali očím druhých. Jeden z pobočníků, rudolící plukovník jménem Olaf se pokoušel předstírat, že všechno je docela v pořádku.

„Je dobré vidět krále opět v dobrém rozpoložení,“ řekl k Tabusirovi. „Musím vám pogratulovat za perfektní službu Jeho Veličenstvu.“

Měl přátelský úsměv, ale v očích se mu zračila žárlivost. Tabusir to zaznamenal a na výraz díky jen nepatrně sklonil hlavu.

Olaf udělal tu chybu, že pokračoval. „Ačkoliv vám v žádném případě nezávidím úkol, který vás čeká,“ usmál se potutelně. „Určitě to nezvýší vaši popularitu u posádky.“

Obrátil se k ostatním. „Nemám pravdu, pánové?“

Ozvalo se souhlasné mumlání, některé hlasitější než jiné.

Pohlédl zpět na Tabusira a se smíchem dodal: „Povězte mi, mladíku, jak ty tři oběti hodláte vybrat? Losem? Budou si tahat slámky?“

Tabusir předstíral zmatení. „To si nejsem jist,“ připustil ustaraně. „Ale určitě mě něco napadne.“

„Myslím, že by to mělo být hodně rychle,“ bavil se Olaf Tabusirovým výrokem. „Když král prahne po hlavách, bývá velmi netrpělivý.“

„Je to pravda?“ otázal se Tabusir a zamračil se, jako kdyby přemítal. „Nějakou dobu mi trvalo, než jsem si vaši tvář zařadil, plukovníku. Až nyní mi to došlo. Nejste vy náhodou ten důstojník, co mi před několika lety zamítl udělení důstojnické hodnosti?“

Zděšený Olaf vykulil oči. Tváře se mu rozechvěly. „Ach, to jsem určitě nemohl být já!“

Tabusir si záměrně pomalu prohlížel mužovu tvář. Olaf se neudržel a jednou rukou si sáhl na tlustý krk.

„Jste si tím tak jistý?“ přitlačil jej Tabusir. „Mohl bych přísahat, že jste to byl vy. Já mám na lidi dobrou paměť.“

„Ne! Opravdu ne!“ vypískl Olaf.

Tabusir velmi rozvláčně pokrčil rameny. „Nu což. To jsem se asi musel splést.“ Uklonil se. „Přijměte moji omluvu, plukovníku, ale musím vás požádat o ukončení tohoto báječného rozhovoru. Jdu králi najít ty hlavy.“

Znovu se uklonil. „Samozřejmě, že s vaším svolením.“

Olaf jen ochable mávl rukou a začal blekotat. „Ano, ano. Nesmíte otálet. Máte rozkaz od krále!“

Tabusir odkráčel a skupinku silně otřesených důstojníků nechal za sebou.

Vzhlédl k rozjasňující se obloze a pomyslel si, *hledíme, jaký krásný den se z té mizérie vyklubal.*

V matčině kajutě Rhoda napadlo to samé, když se mu Klayra omlouvala, což bylo něco tak vzácného, že ať svůj mozek namáhal, jak chtěl, na další takový případ si nevzpomínal.

„Pokorně tě žádám o odpuštění, synu, za to, že jsem zapříčinila naši hádku. Měl jsi pravdu, když tě ta freska znepokojovala, a teď vím, že jsem tvým obavám měla naslouchat pozorněji.“

Rhodes chtěl využít své výhody a přinutit ji, aby se mu plazila u nohou, než její omluvu přijme, ale Kalasariz na něj varovně sykl, takže si to raději rozmyslel.

„To je minulost, matko,“ odpověděl velkodušně. „Už o tom nebudeme mluvit.“

Odmlčel se, aby dal Kalasarizovi čas na rozmyšlenou. Poté se otázal: „Už jsi přišla na to, jak ta nástěnná malba zmizela z tvé komnaty, matko?“

Klayra si povzdychla. „Bohužel ne, synu. Stejně jako nevím, jak se dostala do rukou Safara Timury, ani jak se mu ji podařilo použít proti nám.“

Pozvedla zlatý pohár s vínem ke svým krásným rtům, trochu se napila a spustila: „Problém je v tom, že tam ta freska byla tak dlouho, že jsem na ni docela zapomněla. Ach ano, slyšela jsem o ní různé příběhy. Ale považovala jsem je za výmysly. Vyprávělo se v nich, že freska znázorňuje prvního velkého krále Syrapisu a jeho dcery. Jeden vypravěč dokonce tvrdil, že portrétovaný král je Alissarinův děd.“

Klayra se znovu napila vína. Po chvíli přemítání dodala: „A ačkoliv jsem si myslela, že jsou to jenom báje, musela jsem v nich cítit něco pravdy. Protože pouze tuto jedinou ze všech starobyklých fresek v mých komnatách jsem nijak nepozměnila ke svým magickým účelům. A ačkoliv to nikterak neomlouvá moji zapomnětlivost, vysvětluje to, proč jsem ji pustila z hlavy.“

Čarodějná královna velmi rozhodně odložila pohár a v očích se jí zračil vztek. „Ale něco ti slíbím, synu. Než tato cesta skončí, najdu způsob, jak buďto anulovat sílu té nástěnné malby, nebo jak ji využít v náš prospěch.“

Jak Rhodes tak Kalasariz si při těchto slovech velmi oddychli. „Myslíš, že můžeme pokračovat v expedici s nějakou nadějí na úspěch?“ zeptal se král.

„To nepochybně,“ ujistila jej Klayra.

Mávla nad svým pozlaceným stolkem, kde stále ležela mapa zatěžkaná čtyřmi černými svíčkami. Replika *Nepenthe* se teď nacházela jen malinký kousek od břehů neznámé země jménem Aroborus.

„Mohu vám také oznámit, že naše úsilí nebylo zcela marné,“ dodala.

Rhodes si opatrně prohlédl scénu a po chvíli zpozoroval nepatrný pohyb lodi. Třepotání plachet. Téměř nepostřehnutelné kývání trupu. Uvědomil si, že loď se nedotýká pergamenu mapy. A že ve skutečnosti spočívá v přízračném moři, které by při pouhém mrknutí oka zmizelo.

„Posledně jsem udělala velkou chybu, že jsem se pokoušela zasáhnout,“ vysvětlila Klayra. „Vlastně za to může Jůli. Ta holka by opravdu zbláznila i toho nejtrpělivějšího člověka. Přesto jsem se ji neměla snažit zabít. Právě to na nás Safara Timuru upozornilo.“

Znovu pozvedla kalich a usrkla. „Stejnou chybu podruhé neudělám. Jak jistě vidíte, pracuje teď pro nás jedno velmi slabé kouzlo. Náš nepřítel je nikdy nemůže vypátrat, proto ho budeme moci neustále sledovat.“

„To je zajisté dobrá zpráva, matko,“ řekl Rhodes. „Ale stále je nejdříve musíme dohnat, ne? Chci říci, že naše zpoždovací taktika nezabrala, nemám pravdu?“

Klayra se usmála a její dokonalé rysy zazářily radostí. „Vlastně zabrala docela dobře,“ namítla. „Samozřejmě, že by bylo milé, kdybychom tu honičku mohli rychle ukončit a zabít je. Na druhé straně se nám povedla hned druhá nejlepší věc.“

„To jest?“ otázal se Rhodes.

Krásný úsměv čarodějnice se zkroutil do ošklivého, zlomyslného šklebu.

„To jest, že ztratili toho malého parchanta Palimaka. Spadl z lodi a ti blázni ho teď hledají.“

Ukázala na miniaturu *Nepenthe*, která se přesunula o půl palce podél pobřeží Arobora.

„Když nám bude přát vítr,“ dodala, „za týden bychom je měli mít!“

Vyhlička na vítězství se Rhodovi zamlouvala a naděje, že Palimak je velmi pravděpodobně mrtev, jej pozitivně vzrušovala.

Potom ale promluvil Kalasariz a jeho duševní šepot uhasil Rhodovu radost stejně účinně jako velké vědro studené vody. *Pamatujte, že potřebujeme chlapcovo tělo*, řekl. *Stejně jako tělo Safara Timury.*

Králi vyschlo v ústech. Popadl karafu s vínem a vyhltl polovinu jejího obsahu. Královna matka to pozorovala s těžko potlačitelným odporem.

„Ale co když se utopil, matko?“ zeptal se hlasem zesláblým napětím. „Co když spadl do moře a potopil se na dno? To by nám nijak nepomohlo!“

„Mrtvoly se nepotápí, ale plavou,“ odvětila. „A jestliže plave, najdu ho, neměj strach. Pokud se

neutopil..."

Odmlčela se a s démonskou krutostí v očích pohlédla na *Nepenthe*.

„Pokud se Palimak neutopil," navázala, kde skončila, „ještě než s ním budu hotova, bude proklínat bohy, které chová v největší svátosti, že ho ušetřili smrti v moři!"

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

Eedino tajemství

Koraleanovi ještě v životě nebylo tak zle. Z úkrytu na můstku viděl, jak bouří hnané vlny zuří pod *Tequlou*, zvedají ji nahoru, ještě výš a pouštějí ji zpět do vody tak hluboko, až si jeho žaludek myslel, že si našel nový domov někde pod karavaníkovým hrdlem.

Proudy deště s nekonečnou zuřivostí bičovaly loď. Moře se přelévalo přes boky a zaplavovalo palubu, že na ní bylo po pás vody, takže muži museli vykonávat své úkoly uvázání lany kolem pasu.

Kapitán Drakis kritickým okem pohlédl na plachty, aby se ujistil, že jsou dostatečně rozvinuty, ale ne příliš. Zkontroloval směr kompasu a spokojeně kývl.

„Nabrali sme příměj kurz, pane. Máme štěstí, že sme natrefili na tuhle bouři. Když vydrží, snížíme náskok, kerej na nás ten prašivej pes Rhodes má, na půlku nebo i na míň.“

Koralean polkl žluč a křečovitě se usmál. „Bohové zajisté milují jméno Drakis,“ řekl s předstíranou radostí. „Zvlášť když pomyslím na prémii, kterou vás poctím, jestli krále předstihneme.“

„Jó, to je pravda, lorde,“ odvětil Drakis. „Štěstí se na Drakisovce smálo, už vod dob, co si má bábrlinka pamatovala. Dokonce i když to byl nějakej trouba, nikdy nehladověl dýl než den nebo tři.“

Vždycky, když už sme si říkali, že ze starý kožený boty bude báječný jídlo, bohové nám přihráli opilce s tučným měšcem a hubeným krčkem, jestli víte, jak to myslím.“

Koraleanův žaludek udělal přemet, který pouze částečně vyvolalo houpání paluby. Přestože měl mořskou nemoc, jeho představy se soustředily na nějakého ubožáka, který se vypotácel z krčmy, aby vyprázdnil střeva, a vzápětí jej podřízl jeden z Drakisových příbuzných.

Já snad stárnu, pomyslel si, když se mnou takhle cloumá představa proříznutého hrdla. Koraleanovo jmění koneckonců nebylo nashromážděno muži, kteří by se zastavili před vidinou prolité krve. Kolik banditských hlav jsi sám uřízl, abys je jako varování ostatním nabodal na kůly podél karavanních cest? A kolik vražedných konkurentů bylo pohřbeno u cesty, když se tě pokoušeli přepadnout?

Se vši upřímností musel uznat, že rozdíl mezi smrtí způsobenou poctivým obchodem a loupeží je nepatrný. Jeho mysl se začala pouštět hlouběji po této znepokojivé cestě, až se musel vzpamatovat a uvědomit si, že jsou to jen vedlejší účinky jeho nemoci. Navíc se na něj díval Drakis a podívoval se, proč neodpovídá.

„Koralean z osobní zkušenosti ví, o čem hovoříte, kapitáne,“ odvětil karavaník. „Právě jsem vzpomínal na svá mladá léta, kdy jsem se účastnil razií. Zvláště pak na jeden den nikdy nezapomenu. Tehdy jsem vybojoval svůj první velký vklad do svého obchodu. Toho dne jsme podřízli tolik hrdel, že jsme...“

A spustil nádhernou a detailně promyšlenou lež. Přestože mu bylo velmi nevolno, Koralean vyprávěl tak skvělý příběh o vraždě a lsti, že oči pirátského kapitána zářily obdivem. Pojal přesvědčení, že má štěstí, když se ocitl v přítomnosti tak skvělého a chladnokrevného zloděje, jakým je lord Koralean.

Všichni kapitánovi námořníci si o Koraleanovi sice nemysleli, že by byl takový darebák, ale dobře si uvědomovali, že umění zločinu ovládá mnohem lépe než oni. A že je daleko mazanější.

Byl to jeden ze způsobů, jakým si nad nimi udržoval převahu. Ocelové sevření, které muselo zůstat pevnější než kdy jindy, jestliže chce zabránit Rhodovi, aby se třemi uloupenými loděmi předstihl Safara a přepadl ho.

Lest hanadského krále Koraleanovi neunikla. Muž, který získal velké bohatství tím, že nikdy nepodceňoval své nepřátele, se ani na minutu nedomníval, že Rhodes plánuje použít loď k útoku na kyranskou pevnost.

Naopak celá rada starších o tom byla přesvědčena, jakmile jim přinesl zprávu o zradě, k níž došlo v přístavu Xiap.

Naštěstí Khadži, Safarův otec rychle pochopil Koraleanův argument. Zvláště poté, co mu karavaník odhalil, že jejich dávný nepřítel, Kalasariz - který kdysi s hordou démonů obsadil celou

Kyraniu - se objevil v Syrapisu a přidal se k Rhodovi.

Khadži ponechal Koraleana debatovat se zbytkem rady a zorganizoval bleskový vpád do Hanadu a přivezl zpět několik polapených důstojníků. Rhodovi muži byli stejně chamtiví jako jejich král a stačil jen malý úplatek, aby do podrobnosti vyzradili detaily celého plánu.

Opozice, která nechtěla Koraleanovi dovolit, aby dohnal Rhoda a zachránil Safara s Palimakem, se rázem zhroutila.

Nyní se nacházel pouhé tři nebo čtyři dny plavby za Rhodem. Měl k dispozici všech devět zbývajících lodí, plus velkou armádu kyranských vojáků rovnoměrně rozmístěnou po celé flotile. Všichni byli dobře připraveni na možnost další zrady.

Kdyby dokonce jen jediný námořník projevil nějaké sklony ke vzpouře, byl by zabit a předhozen žralokům.

Představa ostrých zubů zahryzávajících se do lidského těla a obraz krví zbarvené mořské pěny vyvolal v Koraleanových útrobách další rebelii.

„Něco snad není v pořádku, muj lorde?“ zeptal se Drakis se starostí v hlase a se zábleskem čehosi docela jiného v očích. „Cítíte se dneska pod psa, co?“ Mávl k napínajícím se plachtám. „Ale vždyť je to jen slabý větřík. Nic, co by rozházelo *opravdovýho* mořského vlka.“

Koralean si v žádném případě nepřál dát svoji slabost najevo právě před Drakisem, nejrespektovanějším pirátským kapitánem z celé flotily. Zvláště pak způsobenou cestováním po moři.

„Netrápí mě vnitřnosti, kapitáne,“ zalhal karavaník. „Jak všichni ví, Koralean má žaludek jako litinový kotel. Nu, jednou se mě nějaký chlapík pokoušel otrávit louhem a já se jen napil a řekl si o další.“

Mohutnými prsty uchopil své čelo a stiskl je. „To ta má ubohá hlava. Určitě je to soudkem brandy, který mi žena včera večer podala. Vypil jsem ani ne galon na dobrou noc. Přesto mě z něj bolí hlava jako střep.“

Hlasitě si povzdychl. „Vsadím se, že je to daň ze stáří. Dříve jsem vypil třeba celý soudek a bez jakýchkoli následků jsem spal jako miminko v matčině náruči.“

Drakis s ním okamžitě a upřímně soucítí. Podle pirátských pravidel mužného chování bylo přílišné pití naprosto přijatelná omluva mnoha věcí, včetně vytažení sekery na vlastní rodinu.

„To musela být nějaká špatná várka, muj lorde,“ řekl na to. „Nebo byl třeba soudek děravěj a dostala se do něj mořská voda. Jó, mně se jednou stalo něco podobného!“

„Musím říci, že to opravdu chutnalo trochu slaně,“ mračil se Koralean.

Drakis rázně přikývl. „Vidíte, co sem říkal? Bolí vás hlava po tý slané vodě!“

Položil ruku na Koraleanovo masivní rameno. „Proč nejdete dolů a neodpočinete si, muj lorde? Pošlu vám tam soudek z vlastních soukromých zásob, aby se vám líp usínalo. Stačí dvě čtvrtky smíchaný s cukrem a budete spát jako to nemluvně, vo kterým ste mluvil. A až se ráno vzbudíte, budete čilej jako rybička. To je muj recept.“

Koralean se usmál. „Mockrát děkuji, doktore Drakisi,“ zažertoval. „Dám na vaši dobrou radu a odeberu se dolů, do své kajuty.“

Poté s vypětím posledních sil přemohl další nával nevolnosti a s neposkvrněnou reputací odkráčel.

Když Koralean vstoupil do prostorné kajuty, Eeda už na něj čekala.

„Ach můj ubohý, drahý manželi,“ řekla, když spatřila jeho bledé tváře. „Ještě jsi stále nenašel své námořnické nohy, nemám pravdu?“

Karavaník zasténal a všechna přetvářka zmizela. Z důvodů, které mu zatím nebyly zcela jasné, se v Eedině přítomnosti cítil mnohem klidněji než s jakoukoliv z jeho ostatních žen.

„Obávám se, že ne, má drahá,“ připustil. „V tuto chvíli se tvůj milovaný býk Koralean cítí spíše jako nějaké nalezené tele, roztřesené touhou po mamince.“

„Tady máš, můj pane manželi,“ řekla a podala mu kouřící pohár. „Vypij to a budeš se cítit mnohem lépe.“

Koralean přičichl k výparům. Bylo to brandy ochucené vonným kořením. Váhavě řekl: „Nevím, jestli mohu, maličká. Mému zrádnému žaludku neseď dokonce ani brandy.“

Eeda kouzelně našpulila rty. „Ach prosím, věř mi, pane manželi. Připravovala jsem to otci, když nebyl ve své kůži. Vždy ho to dokázalo uzdravit, až tomu začal říkat zázračný lektvar přímo od bohů.“

„Myslím, že mně už ani ten zázrak nepomůže, drahá,“ řekl Koralean. Poté však, pohnut jejím pukřetem, polevil se slovy: „Ale tobě to přece neodepřu, maličká. Ačkoliv to může mít za následek, že nás navštíví bůh smrti, aby si odnesl ubohého Koraleana.“

Vypil pohár a otrásl se, jak lektvar dopadl na dno žaludku a rozlil se po něm. Nato se karavaník usmál, protože kývání ustalo a jeho tělo posedla dobrá nálada, která nemoc docela zapudila.

„Ouha, už teď se cítím lépe,“ přiznal upřímně překvapen. Hleděl na zbytky v poháru. „Co bylo v tom báječném elixíru, můj poklade?“

Eeda se hezky usmála. „Ale, trochu toho a špetka onoho, spolu s velkou dávkou magie.“

Jemně ho postrčila k jeho lehátku a rozepnula mu opasek, aby mu pomohla se svlékáním. Za chvíli už seděl a ona mu stahovala boty, kalhoty a košili. Jako bezmocné dítě se podvolil jejím něžným rukám a nechal si na své masivní tělo natáhnout i noční košili.

Slastně vzdychal. Eeda košili dokonce ještě zahřála horkou žehličkou.

„Nemrzí tě, že jsi mě vzal s sebou?“ přitiskla ho na postel a přikryla prostěradlem.

„Ačkoliv to v mém harému málem vyvolalo vzpouru ze žárlivosti, ještě ani jednou jsem svého rozhodnutí nezalitoval.“

„Bylo to opravdu moudré rozhodnutí, můj pane a manželi,“ řekla Eeda. „Ačkoliv tvé ostatní ženy jsou vzorem slušného chování a síly - a samozřejmě krásy, protože všechny tvé ženy jsou dokonalost sama. To jen dokazuje tvůj dobrý vkus, co se týče žen.“

Ale jak se ukázalo, pouze já jsem měla to štěstí, abych se narodila pozhnaná prostředky, kterými ti hodlám pomáhat.“

Koralean se usmál. „To je ale překvapení. Když jsem si tě bral, ani ve snu by mě nenapadlo, že jsi čarodějka. Proč jsi mi to neřekla?“

Eeda se začervenala. A přesto, že seděla na lůžku a hlavu měla výš než on, se jí nějak podařilo pohlédnout mu do sklopených očí a skrz naskrz jej okouzlit.

„Já jsem jen *malá* čarodějka, můj drahý manželi,“ odvětila. „Nemám se čím chlubit. Dokáži léčit drobné nemoci, jako například tvoji nevolnost. A umím pár kouzel, která nejsou nic moc, ale na tvé cestě ti mohou být užitečná.“

„Promiň, má drahá, ale neodpověděla jsi na moji otázku. Ptal jsem se tě, proč jsi mi neřekla o svých schopnostech dříve - bez ohledu na tvůj názor o jejich hodnotě.“

Eeda svěsila hlavu. „Slíbíš mi, že se na mne nebudeš zlobit, můj drahý manželi? Nesnesla bych, kdybych tě připravila o klid a stala se příčinou tvého popuzení.“

„Jak bych se mohl zlobit na takovou krásku, jako jsi ty?“ prohlásil Koralean. „Jen pokračuj a všechno mi to pověz. Já, Koralean přísahám na duše svých dětí, že se ani trošičku nerozzlobím.“

Eeda se po chvíli váhání odhodlala. „Nuže, můj drahý manželi, bála jsem se, že kdybych ti to prozradila, neoženil by ses se mnou. Většina mužů ke svým ženám není tak laskavá a shovívavá. Stejně jako by se většina mužů cítila - neodvažuji se to ani vyslovit - zesměšněna tím, že mají ženu se schopnostmi, jakými oni sami nedisponují.“

„Pché!“ zvolal karavaník. „Jiní muži nejsou jako Koralean.“ Udeřil se do mohutné hrudí. „Jak všichni ví, já mám sílu a moudrost mnoha mužů. Jak bych se mohl obávat, že mé mužství zpochybní pouhá magie? Která navíc, jak sama tvrdíš, není příliš mocná.“

„Musím se přiznat, že je silnější, než bývala,“ řekla Eeda. Poplácala si na stále ještě ploché břicho. „Myslím, že je to proto, že čekám dítě. Říká se, že těhotenstvím čarodějka nabývá schopností daleko převyšujících normální stav.“

Koralean se zamračil. „Tvůj delikátní stav byl jedním z důvodů, které mne málem přinutily, abych nevyhověl tvé žádosti doprovázet mě. Toto je nepopíratelně náročná mise. Avšak Koralean již mnohokrát v minulosti čelil podobnému nebezpečí - víckrát, než by dokázal spočítat. Nikdy jsem ale neriskoval život žádné ze svých žen, které jsou mi drahé nade vše. Vždyť Koralean považuje ženy a děti za svůj nejcennější majetek!“

Možná Koralean zahlédl krátký záblesk Eedina pobouření z jeho výkladu žen a dětí jako majetku. Nebo to snad jen nevědomky vycítil. Každopádně se instinktivně opravil.

„Tedy, ne že by lidská bytost - alespoň ne ta, která se narodila nebo byla prodána do otroctví - mohla být skutečně něčím vlastnictvím,“ prohlásil velkodušně. „Pokladem, to ano. Ale zajisté ne majetkem.“

Zeširoka se usmál a měl sám ze sebe dobrý pocit. Jako by jí dal vzácný dar omluvy, aniž by musel přiznávat vlastní chybu. Eeda se usmála na znamení díků, ale všiml si, že úsměv zmizel o chvíli rychleji, než očekával. Zatahala za volnou nit v prostěradle a karavaníkovi došlo, že jeho doznání nepřijala vřele.

Nakonec zamumlala: „Jsi moc laskavý, drahý pane manželi.“

Avšak neřekla to dost procítěně - jako kdyby vyslovovala něco, co si nemyslí. Poprvé za svoji

kariéru manžela a milence Koralean pocítil, že si není zcela jist sám sebou. Co tak zlého probohy udělal, že ji urazil?

Eeda ale vzápětí změnila téma slovy: „Skoro jsem již dokončila svůj projekt, drahý manželi. Jsi stále příliš vysláblý, aby ses na něj podíval?”

„Ne, má drahá,” odvětil. „Díky tvé něžné péči -a samozřejmě díky tomu zázračnému lektvaru - se cítím mnohem lépe. Až mi připadá podivné, že tvůj otec dovolil, aby dcera tak cenná a užitečná opustila jeho dům.”

Eeda se znova krátce a chladně usmála, než přešla k psacímu stolu, odkud přinesla kus pergamenu. Koralean jej zkoumal s přehnaným zájmem a přemítal, jak jen vylézt z díry, kterou si sám vykopal, a navíc ji s každým dalším slovem prohluboval.

Pergamen kdysi obsahoval velmi nepřesný náčrtek Safarovy zamýšlené cesty. Safar jej nepřítomně načmáral, když těsně před odplutím vysvětloval Koraleanovi a Khadžimu svůj plán. Po stranách poznamenal vzdálenosti v mílích - všechno odhady - které měly posloužit hlavně k určení druhu a množství zásob, které budou potřebovat.

Když schůzka skončila, Safar pergamen zahodil, ale Myrna, jeho matka, si ho ponechala jako suvenýr - stejně schovávala všechny jeho zahozené vědecké poznámky.

Vzpomněla si na něj, když se Eeda zeptala, jestli nemá něco, co kdysi patřilo Safarovi, aby to použila jako pomůcku při vytváření kouzla k určení jeho pozice. Vyzbrojena náčrtem Eeda v následujících dnech tvrdě pracovala. Mnohokrát začala ze špatného konce, ale nakonec si vypracovala vlastní magickou metodu.

Když Koralean na mapu prvně pohlédl, neviděl mezi ní a originálem žádný větší rozdíl. Potom si ale všiml slabých čar - vypadaly jako zaschlé značky, jaké si malíři dělají pouze štětcem namočeným do vody.

Přesto byl zaražen a netušil, co Eeda zamýšlí. „Tohle mi budeš muset vysvětlit, má drahá,” zavrtěl mohutnou hlavou. „Musím přiznat, že tvůj milovaný manžel - ač mudrc - občas není tak moudrý, jak se dělá.”

Karavaníka toto přiznání slabosti okamžitě vylekalo. „Ale jen *občas*,” dodal rychle. „To třeba, když jsem unavený nebo nemám své námořnické nohy. Protože dokonce i Koraleanovi nepřátelé, a jací jsou to prolhaní šakalové, přiznávají, že pokud jde o moudrost, žádný muž-”

Eeda mu položila štíhlý prst na rty. Koralean zpozoroval, že se jí z očí vytratil ten podivný chlad a do její tváře se vrátil něžný, milující úsměv.

„Prosím, již neříkej více, drahý manželi,” špitla. „Nebo pokazíš dar, který jsi mi právě dal.”

Koralean neměl nejmenší potuchy, co tím myslí, ale dal na její radu a mlčel. Ačkoliv nebyl vždy nejmoudřejší, nikdy nebyl úplně hloupý, a tak to nechal spát v domněnání, že se vysvětlení velmi pravděpodobně dostaví později.

Nato mu Eeda z ruky vytrhla pergamen se slovy: „A teď mi, drahý manželi dovol, abych ti ukázala, na co jsem přišla.”

Eeda z vnitřní kapsy svých šatů vytáhla malý váček. Sáhla do váčku dvěma prsty a vylovila špetku třpytivého zeleného prachu. Tím opatrně posypala pergamen.

„Jak jistě víš, můj drahý manželi,” dodala, „zkusila jsem mnoho kouzel, ale všechna selhala. Zčásti i proto, že jsem měla strach, abych pergamen nezničila, protože by nám pak byl navždy k ničemu. A částečně také proto, že jsem mladá a nemám v těchto záležitostech dostatečné zkušenosti. Avšak dnešního rána jsem zkusila něco nového. Kouzlo, které jsem sama vymyslela. Čekala jsem pouze na tvůj návrat, abych to mohla vyzkoušet.”

Koralean se nedočkavě posadil na lůžku a pod záda si nastrkal polštáře. „Zapřísáhnu tě, pokračuj, moudrá ženo. Koralean je zase mladý, horlivý žák, který se pokorně krčí u tvých krásných nohou.”

Eeda na něj ostře pohlédla, ale vypožadovala, že to není žádný laciný žert na její účet. Byl to pouze jeho způsob mluvy a neskrýval žádný jiný význam - nebo urážku. Eediny oči opět zněžněly a dívka se vlídně usmála.

Podržela si pergamen u úst a zadula. Koralean uslyšel zvuk chrámových zvonů houpajících se ve větru. Zelený prach se rozlétl na všechny strany a v chabém světle kajuty se objevil třpytivý mrak.

Vzápětí Koralean v oblaku spatřil velmi, velmi slabý obraz Safarovy tváře. Vypadal smutně a ustaraně. Jeho rty se pohnuly a vyslovily nějaké slovo, ale žádný zvuk se neozval.

Avšak prohnáný karavaník, mistr ve špehování svých konkurentů, byl odborníkem na odezírání ze rtů.

„Safar řekl: ‚Palimak!’” špitl Koralean. „Palimak!”

Nato Safarova tvář - a s ní i zelený oblak - zmizely.

Eeda zvedla pergamen Koraleanovi před oči. Na jeho povrchu se teď objevila tenká zelená čára. Opisovala velký oblouk, sledujíc větry ze Syrapisu až do Aroboru, kde se zastavila.

„Zde se momentálně nachází, drahý manželi," řekla Eeda a ukázala prstem do místa, kde čára končila.

Pohlédla na poznámky o vzdálenostech, naškrábané na okraji. „Neměl by být už mnohem dále?" zeptala se.

Koralean přitakal a čelo se mu zvrásnilo starostí. „Ano," potvrdil její domněnku. „Tuto zemi měl pouze minout a vyrazit k ostrovu pod ní, kde hodlal nabrat vodu a doplnit zásoby. Byl toho názoru, že o Aroboru je toho tak málo známo, že by nebylo moudré ani bezpečné u něj otálet." „Zajímalo by mě, proč tedy zastavil?" řekla

Koralean potřásl svou obrovskou hlavou. „Něco se muselo stát. Něco zlého. A ať už je to cokoliv, určitě se to týká Palimaka!"

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

Irajoва píseň

Hledání Palimaka na půl dne zastavila rychle se pohybující deštivá bouře, která nejprve snížila viditelnost na pouhých pár metrů a následně tak zesílila, že je donutila vyhodit námořní kotvu, aby zůstali na místě.

Jak řekl Brutar, kapitán *Nepenthe*: „Když se necháme odnést bouřkou, nikdy nenajdeme místo, kde ten hoch šel přes palubu.“

Biner vylétl s mrakolodí nad bouří a kroužil v chladném, řídkém vzduchu až do úsvitu, kdy se bouře přesunula, aby trápila země za nimi.

Po bouři se pustili do dalšího hledání s tím, že se po vlastní dráze vrátí do míst, kde bitva se stromovými bestii začala. Safar vyslal i dva velké čluny, aby prohledaly okolí. Jednomu z nich velela Leiria, druhému Jůli.

Ačkoliv měl s mořem jen velmi malé zkušenosti, stejně jako všichni Kyraniané byl Safar zkušený lovec, a tak použil starý trik, který horalové používali vždy, kdy bylo nutno postupovat hlavně rychle - jako například, když hledali ztracené dítě ve vánici, která zahladila všechny stopy.

Namísto lidských stopařů měl teď k dispozici *Nepenthe* a mrakolodí. Plachetnice začala ve středu a kroužila směrem ven, zatímco Biner z nejvzdálenějšího bodu kroužil směrem ke středu. Tímto způsobem zakrátko prozkoumali stejné místo hned dvakrát a měli jen malou pravděpodobnost, že by Palimaka, pokud stále plave, minuli.

Ačkoliv kapitán Brutar nic neříkal, Safar z jeho zachmuřeného výrazu vyčetl, že po tolika hodinách považuje hledání za zbytečné. Tak jako většina námořníků, Brutar a jeho posádka neuměli pořádně plavat - jestli vůbec - a mysleli si, že se Palimak utopil nedlouho po tom, co skočil z lodi, aby unikl pronásledovateli.

Brutarův výraz ještě poklesl, když spatřil, jak je okolí incidentu zamořeno žraloky a mořskými krokodýly. Mírné vlnky neustále protínaly ploutve, zatímco oči hladových plazů vykukovaly nad hladinu a hledaly příležitost.

Jednou dokonce narazili na obrovského krokodýla, jak bojuje se dvěma žraloky o nějaké krvavé zbytky.

Leiria i Jůli do těch míst přispěchaly ve člunech a dlouhými luky všechna tři zvířata odpravily.

Safar si velmi ulevil, když se ukázalo, že to nejsou ostatky člověka, ale těla mořského hada, jehož trup měl dvojnásobný průměr pasu dospělého muže.

Nakonec kapitán Brutar odvážně přistoupil k Safarovi. Připadal si trapně, a tak popotáhl a odplivl si přes zábradlí.

Potom spustil: „Omluvte mou troufalost, muj lorde. Moc mě mrzí, že to musím říkat otci, kerýmu se ztratil syn, ale podle názoru tohoto mořského vlka je ten chlapec dozajista ztracenej. Můžeme ho hledat, dokavaď pekelný vohně nevyhoří, a nenajdeme víc, než sme našli doteď - to znamená nic!“

Safar zavrtěl hlavou. „Je stále naživu. A bude-li to nutné, obrátím celé moře naruby a vyklepu je, abych ho našel!“

Brutar vzdychl. „Zatraceně, člověče, vy mluvíte, jako kdybysme hledali červa v sucharu. Klepnete s nim vo stůl a červ vypadne, jen to hvízdne.“

Udělal dlouhé gesto, jímž ukázal na celý prázdný obzor. „Moře neni žádnéj suchar. A ten kluk, bohové žehnejte jeho duši, neni žádnéj červ, kerej žije a žere ve svém přirozeným domově. Tohle je moře, člověče. A to zabíjí dokonce i svý vlastní!“

Kapitán se připravil na hádku, ale ustoupit nehodlal. Osobně mu na Palimakovi nezáleželo ani co se za nehet vejde a na Safarových otcovských citech už vůbec ne. Chtěl mít jen tuto cestu co nejdříve z krku a vyzvednout si slíbenou prémii, nebo hodit Safara i s Kyraniany přes palubu, jestli se vyhlídka této premie bude z nějakého důvodu vzdalovat.

Ve skutečnosti však snil o tom, že se mu podaří obojí - dostane peníze a navždy zbaví sebe i posádku této otravné bandy. Vráť se k poctivému pirátství, namísto aby za úplatu bojoval s nepřáteli

někoho jiného.

Namísto očekávaných námitek se však Safarovi rozzářily oči. Poplácal kapitána po rameni a řekl: „Díky, kapitáne! Možná jste právě vyřešil můj problém!“

A odspěchal, zatímco zmatený Brutar za ním jen nechápavě civěl. Neřekl přece nic, za co by mu měl lord Timura děkovat.

Safar vrazil do Palimakovy zdemolované kajuty a rychle našel těstové mužíčky a oba kusy červa, který stále projevoval ochablé známky života. Potom si pospíšil do své místnosti, kde vytáhl láhev s vínem, vyprázdnil jej do lavoru a čepelí své stříbrné, čarodějné dýky urazil její úzké hrdlo.

Poté zamával dýkou nad dvěma polovinami červa a pronesl opravné zaklínadlo. Z čepele vylétly jiskry a každému dílu červa dorostla zbývající část. Za chvíli se po stole plazili dva červi. Safar je uvěznil v obráceném hrnečku. Potom zručnými prsty hrnčíře vymodeloval svého vlastního těstového mužíčka. Tento byl však mnohem propracovanější a narozdíl od Palimakových pokřivených figurek vypadal jako vysoký štíhlý mladík se širokými rameny.

Dýkou vyryl rysy v obličeji a za několik minut se jako mávnutím kouzelného proutku objevila Palimakova tvář - ačkoliv Safar použil jen umění a žádné čáry.

Nařízl břicho panáčka, zastrčil do něj červy a díru zahladil. Palimakovu těstovou figurku strčil do láhve od vína, jejíž hrdlo utěsnil voskem. Zastavil se a zhluboka se nadechl, aby si pročistil mysl. Nyní byl na kouzlo připraven.

Vyšel na hlavní palubu s láhví v jedné ruce. Leiria už tam stála a s tváří bledou jako smrt se domnívala, že hledání bylo odvoláno. Jüli právě vylézala z člunu na palubu. Safar dal signál na mrakolod', aby za ním sestoupili Biner s Arlén. Když se všichni shromáždili na přídi, požádal je o pomoc s utvořením kouzla, které by jim pomohlo najít všemi milovaného hochu.

Když měl pocit, že se mysl všech zúčastněných soustředí na jediný cíl, pokynul a v ruce se mu objevilo dýmající kadidlo, které vzduch zamořilo omamnou vůní. Z míst, odkud Brutar s posádkou pozoroval jeho čarodějné počínání, se ozývalo vystrašené mumlání.

Poté inspirován Asperem zašeptal:

*„Když v lůně matčině
jsi dlel;
v pekle života i lásky
otálel;
napadlo tě, zdali ta cesta,
kterous šel,
přivedla či vzdálila
tě od pekel?
Nebo snad na svět byl jsi přinesen,
nevěda, odkud přišels sem?
Či kams to šel,
kdos namířeno nikam měl?“*

S posledními slovy vrhl láhev do zpěněného moře. Chvilí se pohupovala na vlnách, ale za chvíli zmizela v dáli, jak vítr nesl loď dál. Před nimi se objevila ploutev obrovského žraloka. Všichni zadrželi dech - jestli však z pohledu na žraloka nebo z očekávání kouzla, to Safar nevěděl.

Náhle láhev změnila směr, a jako kdyby byla poháněna mohutnými plachtami, vyrazila vpřed proti vlnám, minula příď loď a pokračovala pořád dál, k zelené linii na obzoru.

Safar tím směrem ukázal. „Tam je Palimak. V Aroboru.“

Vydal rozkaz nastavit plachty a sledovat magický přístroj, kamkoliv popluje.

Pobřeží Aroboru bylo oslnivě zelené, jako kdyby nějaký marnotratný bůh vysypal do moře všechny smaragdy z nebeské pokladnice. Jemný vítr přinesl vůni koření a ovoce. Mračno ptáků kroužilo po obloze a naplňovalo vzduch chmurným křikem.

Láhev se zastavila na rozsáhlé písečné pláži, dlážděné rozbitými lasturami mnoha barev - přinesených vlnami od ostrých korálových útesů, které obklopovaly malé ústí zálivu. Láhev se nějakým způsobem přenesla přes útesy neporušena. Nikde však nebylo dost hluboko, aby tudy mohl projet alespoň člun, natož pak plachetnice o velikosti *Nepenthe*.

Safar viděl láhev od vína, jak se pohupuje v přílivové louži a za živého boha si nedokázal

představit, za jakých okolností by mohl Palimak dosáhnout břehu nezraněn.

Brutar to jen podtrhl slovy, že jestli se chlapec dostal až sem živý, zajisté zemřel, když s ním vlny mrštily o útesy, a byl rozřezán hranami ostrými jako žiletky.

„Třesu se, jen když na to pomyslím, muj lorde," poznamenal zasmušile. „Nebohej hoch už měl pevninu nadosah. Už si dělal naděje, že se zachrání. A pak ho ty útesy sežraly zaživa jako hejno žraloků.

Vzdychl. „No neni ten náš svět nespravedlivej, když dovolí, aby takovej hodnej a všema milovanej hoch došel takovýho hroznýho konce? Až z toho prostej člověk, jako sem já začíná pochybovat vo svý víře.

Ty zatracený flandáci furt říkaj, že bohové se usmívaj na dobrý lidi, kerý poslouchají jejich zákony. Ale po pravdě řečeno, je to tak, že ty špatný proplovaj životem mnohem snáz, nemám pravdu?"

Přestože měl Safar velkou starost, musel potlačit úsměv nad proslovem evidentního hrdlořeza a bývalého piráta. Ne že by s Brutarovou teorií zcela nesouhlasil. To jest, že podle nevyřčených nebeských zákonů jsou to ti zlí a ne ti pokorní, kdo přežívají a prospívají. Zatímco králové i jejich kněží bohatnou z toho, že masám káží přesný opak.

Připomnělo mu to jednu rouhavou opileckou píseň z dob, kdy byl rebelantským studentem ve Walárii. Naučil ji Iraje poté, co se znovu sešli, a píseň se stala Irajovým oblíbeným popěvkem.

Zpíval ji pokaždé, když se v soukromí sešli, aby popili a pohovořili jako sobě rovní. Jako mladí pokrevní bratři, kteří si slíbili, že jejich společným cílem bude dobro všech.

V mysli se mu zjevil obraz - tak silný, tak skutečný, že odvál hrozivou přítomnost a nahradil ji příjemnou minulostí. V duchu viděl Iraje rozvaleného v nadýchaných polštářích. V jedné ruce svíral pas krásné děvy, v druhé pohár lahodného moku.

Zpíval a jeho hlas připadal Safarovi tak skutečný, že mu úplně rozechvíval hlasivky. Měl podivný pocit, že kdyby otevřel ústa, namísto jeho hlasu by se ozval Irajův.

Ačkoliv se před ostatními takto neponížil, přehrával si scénu v hlavě. Náhle ztratil pojem o místě a času a vlny spokojenosti a příopilé radosti probudily jeho představivost, zatímco muž, který býval jeho přítelem, zpíval:

*„Zloději i světci,
chudáci i bohatí.
Bohatec jde do nebe,
chudák peklem zaplatí.
Almužnu pro světce,
zloději bakšiš!"*

Potom spustil ten druhý - Safar ve vizi. Plácal se do kolenou v rytmu písně a refrén zpíval s sebou:

*„Hlupák kdo nezhřeší,
srdce nepotěší.
Zlato a hřích
bude odvážný mít.
Krotký může oběšen
nebo zbičován být..."*

Vtom k němu dolehl Leiriin hlas a vize splaskla, jako když nůž propíchne měch s vínem. Všechny obrazy z něj odplynuly a oslabily ho, jako by byly krví jeho života.

„Jsi v pořádku, Safare?" zeptala se.

Zalpal po dechu a zhluboka se nadechl jako muž, který se právě vynořil z mořských hlubin do bolestivé přítomnosti. Sklenice od vína se stále pohupovala v přílivové tůňce, ale Brutara nikde neviděl. Namísto kapitána před ním stála Leiria a hleděla na něj ustaranýma očima.

Safar si odkašlal. Nakonec se sebezapřením přitakal, ale bylo to neohrabané a trhavé. „Ano," sípal. Jsem v pořádku."

Ohlédl se a spatřil, že Brutar stojí nějakých dvacet stop za ním a hovoří se svými důstojníky. Safar si nevzpomínal, že by se od sebe vzdálili.

„Jseš si tím jist?" nedala se odbyť. A Safar si poprvé uvědomil, že šeptá, aby to ostatní neslyšeli.

„Před několika minutami jsi mluvil s kapitánem," pokračovala, „a potom ses najednou otočil a

odkráčet, jako kdyby tě rozhněval."

„Na nikoho se nezlobím," ujistil ji zmatený Safar. „Proč také?"

Leiria mu položila svoji něžnou ruku na rameno. Její láskyplná pozornost fungovala jako katalyzátor, který mu vyčistil mysl od zbytků iluze.

„Když jsem se šla podívat, co je s tebou, překvapilo mě, že se směješ. Vypadal jsi tak spokojeně, že mi bylo proti mysli tě rušit."

Téměř nepostřehnutelným pohybem ukázala na Brutara. „Ale nechtěla jsem, aby si mysleli, že jejich velitel zničehonic zešílel."

„Myslel jsem jen na... Ale to je teď vlastně jedno."

Věděl, že je to nedostatečné vysvětlení, ale nebylo mu příjemné prozrazovat více. Zvláště proto, že vzpomínal na Iraje, kterého Leiria ze srdce nenáviděla.

„Ať už jsi myslel na cokoliv, jsem ráda, že ses přitom usmíval," ujistila ho. „Už je to hodně dlouho, co jsem tě viděla tak šťastného."

Přiblížila se k němu a měkké prsy se mu otřely o tělo. Známý parfém a vonný dech jej povzbudily jako lahodné víno.

A najednou se stali pouze mužem a ženou - milenci z jiného času a místa, kteří se znovu setkali.

Safar měl nepřekonatelné nutkání Leiriu obejmout a políbit ji. Odnést si ji do hnízdečka lásky, které kdysi sdíleli.

Před tímto impulzivním činem jej zastavila pouze přítomnost Brutara a posádky.

Leiria zatoužila po jeho objetí a rozechvěla se. „Můžeš za mnou kdykoliv přijít," špitla. „Už tě neodmítnu."

„Já vím," zasípal s námahou.

Zvlhly jí oči. „Ale ty nepřijdeš," dodala téměř s pláčem.

„Já chci," ujišťoval ji Safar. „Ale nemohu."

Bolest se zmírnila a Leiria se vzpamatovala. Smutně se usmála. „Ze starých známých důvodů?"

Safar přikývl. „A dalších jiných. Je tu... Je tu... něco, co..." vzdal svůj zápas a větu nedořekl. „Neumím to vysvětlit," dodal.

„Řekneš mi to někdy?" zašeptala.

„Ano." Odpověď sice začala jako lež, ale přestože byla krátká, než ji vyslovil, proměnila se ve slib.

Leiria se usmála a jeho tělem ukryta před zraky ostatních mu poslala polibek.

Potom se otočila, a aby ostatní uklidnila, hlasitě se rozesmála, jako kdyby jí právě řekl nějaký báječný vtip. „Vidíte. Na lorda Timuru jen dolehla únava ze všech těch starostí a z toho, že je celou noc na nohou, aby našel svého chlapce."

Safar narovnal ramena a znovu přijal tíhu nejednoho břímě, kterému, třebaže jen nakrátko, unikl.

„Měli bychom vyrazit," oznámil Leirie.

„Ano, to bychom měli," souhlasila, ale z jejích slov zaznívala lítost.

Safar odstrčil city stranou a pustil se do práce. Už měl rozmyšleno jak postupovat, a okamžitě dal Binerovi znamení, aby jej vyzdvihl nahoru. Chvilí nato se z nebe snesl velký koš.

Ještě než spolu s Leiriou a Jüli v koši vystoupali do mrakolodi, Safar si nechal zavolat Renora. Mladý voják se dostavil s všudypřítomným druhem Sinčem v patách.

„Biner nás s mrakolodi přenese na tu pláž," oznámil jim. „Nevím, jak dlouho nám bude trvat, než Palimaka najdeme, nebo jaká nebezpečí tam na nás číhají, ale chci, abyste byli připraveni na můj signál."

„Nedělejte si starosti, lorde Timuro," ujišťoval ho Renor. „Přispěcháme, jakmile pro nás pošlete."

Safar jej poplácal po rameni. Měl docela rád toho mladého Kyrana, který vytrpěl mnohé od doby, kdy byli donuceni opustit rodnou hroudu. Jeho malý bratr se stal první obětí Irajova hněvu. Byl zabit na vysokohorské loučce na Božím předělu.

„O tebe si starost dělat nemusím, Renore," řekl Safar. Usmál se na Sinče. „A o tebe také ne, Sinči. Tedy samozřejmě až na tvé nechutné vtipy."

Sinč se začervenal, potěšen, že si lord Timura pamatuje takovou velmi osobní záležitost.

„Budu mít tucet dalších, lorde Timuro, až se vrátíte. Víím, že i vy se rád zasmějete dobrému vtipu."

Safar se vševědoucne usmál a řekl: „Jediný, kdo mi dělá skutečnou starost, je kapitán Brutar a jeho piráti. Chci, abyste oba byli ve střehu pro případ, že by se rozhodli vzdát se prémie a zradit nás."

Renor přikývl. „Dám dohromady všechny naše hochy a budu je cvičit v plné zbroji. To by v těch pirátech mělo probudit trochu bohabojnosti. Jsou to jen trosky a dobře vědí, že se nemůžou postavit opravdovým vojákům. A když to nezabere, máme po ruce zbraně, abychom jim uštedřili pořádnou

lekci z věrnosti."

Safar jeho plán schválil, dal jim pár dalších detailních pokynů, které předtím nezmiňoval, a odešel.

Půl hodiny nato vytahoval Safar láhev od vína z přílivové tůňky. Oddíl kyranských vojáků stál připraven k povelu, zatímco Leiria s Jůli prohledávaly pláž, zdali nenaleznou nějaké Palimakovy stopy.

Nad hlavou se jim ozval sykot a burácení magických motorů, jak se Biner zvedal s mrakolodí k nebi. Plán důkladně prodiskutovali a stanovili si systém signálů. Nyní jen stačilo, aby Safar našel Palimaka.

„Tady, Safare," zvolala Jůli.

Přispěchal k ní s Leiriou v patách.

Jůli ukázala na několik otisků v písku. „Stopy," řekla. „I když jsou již příliš mělké, abych určila, komu patří."

Safar poklekl a vytáhl stříbrnou dýku. Mávl jí nad stopami v písku a zamumlal zaklínadlo. Písek se začal hýbat a postupně se zformovaly hluboké a jasné otisky nohou.

Byly to lidské stopy - dlouhé a úzké s dobře tvarovanými prsty. Jediné, co na nich připadalo neobvyklé, byly malé otisky -jako háčky vystupující z prstů. *Ne háčky, ale drápy*, uvědomil si Safar. Což může znamenat pouze jediné. Přes jeho duši se převalila vlna úlevy.

„To je Palimak," zvolal.

Safar vzhlédl k lesu hned vedle pláží. Stromy v něm rostly tak hustě, že by to klidně mohly být stěny hradu. Potom spatřil skulinu úzké cesty vedoucí do pralesa.

„Šel tam," dodal, když vstával.

Sledovali stopy krátký úsek po pláži. Safar se každou chvíli zastavoval a prováděl svá kouzla. Najednou se vzdálenost mezi stopami začala zvětšovat. Otisky se teď nacházely daleko od sebe.

„On běží!" odtušila Leiria.

Srdce se mu rozbušilo a rozhlédl se po pláži, ale žádná další znamení nezpozoroval.

„Nevím sice, co se děje," dodal, „ale raději bychom si měli pospíšet."

Zavolal na vojáky a všichni se vrátili do temného, odvěkého aroborského pralesa.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Nenasytné moře

„Mladý pán začíná být unavený," zpozoroval Gandara ze svého postu na Palimakově rameni.

„To je moc zlé," odpověděl Gandarí. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu."

„Nic mi není," zajíkl se Palimak. „Mám jen žízeň, to je všechno."

Lhal spíše sám sobě než služebníkům. Setrvat nad hladinou v neustále dravějším příboji bylo čím dál tím těžší. Palimak měl na sobě jen blůzu, ze které si udělal jakási vodní křídla, která ho nadnášela. Nechal si na sobě kalhoty, ačkoliv jejich tíha vše ještě komplikovala. Přesto se jich za žádnou cenu nehodlal vzdát.

Nemělo to však vůbec nic společného se studem. Nahý a živý je lepší než oděný a mrtvý dokonce i pro nejstydlivějšího člověka. V kapsách a u opasku měl několik věcí, které by mohly zvýšit jeho šance na přežití, až se dostane na pevninu. Jako například nůž a vodovzdorný čarodějský měšec, v němž uchovával spoustu užitečných věcí.

Mnohem důležitější však byla kapsa s kamennou želvou, protože bez ní by přišel o své služebníky. Dokonce i kdyby se bez nich nějak mohl obejít - jakkoliv dokázali být nepříjemní a chladnokrevní – nikdy by své nezbedné kamarády neodsoudil k věčnému vězení na dně moře.

„To jsi měl říct, že máš žízeň, mladý pane," řekl Gandara.

„S tím se dá snadno něco udělat!" vložil se do hovoru Gandarí.

„Tak to prosím udělejte!" zaskřehotal Palimak, ochraptělý z množství slané vody, kterou spolykal.

Služebníci mu nařídili, aby co nejvíce zaklonil hlavu. Potom mu vyskočili na čelo a sklonili se, aby nasáli mořskou vodu. K jeho velkému překvapení jí nasáli obrovské množství a nadmulí se jako nějací žabáci.

Gandara mu naznačil, aby otevřel ústa a oba vypudili vodu tak silným proudem, že Palimak musel hrozně rychle polykat, aby se nezačávil. Voda se v jejich těle přeměnila v neuvěřitelně sladkou a průzračnou tekutinu, která chutnala jako čerstvá voda z horského pramene smíchaná s medem.

„Dost!" vyprskl konečně Palimak. Služebníci ustali a vrátili se mu na ramena.

Zhluboka se několikrát nadechl a náhle ucítil, jak se mu vrací síly. Velmi pravděpodobně díky nektaru, který čarodějní bratři vyloučili spolu s vodou. Na chvíli se zamyslel, jestli ti přízrační mužičci nejsou něco jako včely, které vyrábějí med ze všeho, co sní.

„Díky," řekl Palimak. „Nevěděl jsem, že tohle umíte."

„Nikdy ses na to nezeptal," podotkl Gandara.

„My dokážeme spoustu triků, na které ses nás ještě nezeptal," připomněl se Gandarí.

„Jestli kterýkoliv z nich zahrnuje způsob, jak se dostat z téhle šlamastyky," řekl Palimak, „tak nadešel čas, abyste se s ním předvedli."

Služebníci chvíli přemýšleli.

Potom Gandara řekl: „No, třeba kdybychom tě dostatečně zmenšili, možná by ses s námi vešel do želvy."

„Ale nejdřív bychom museli zařídit, aby želva plavala jako malý člun," upozornil Gandarí.

„To už mě taky napadlo!" odsekl Gandara. „Nejsem žádný hlupák, víš."

„Maminka ale říkala něco docela jiného," poškleboval se Gandarí.

„Nikdy nic takového nevyslovila!" hájil se Gandara.

„Ale vyslovila," trval na svém Gandarí. „Naposledy, když jsme ji viděli, řekla, že Gandara je to nejhlupejší!"

„Prosím, prosím, prosím!" zarazil je Palimak. „Já tady umírám, kdybyste na to náhodou zapomněli. A když odejdu já, je konec i s vámi!"

„Mladý pán má pravdu," řekl uznale Gandara.

„Přestanu, když přestaneš ty," navrhl smír Gandarí.

„Příměří?"

„Příměří!"

Když ztichli, Palimak znovu promluvil. „Mluvili jsme o tom, že mě dostanete do želvy a potom ji naučíte plavat.“

„Podle mého soudu dva velmi dobré nápady," zhodnotil Gandara.

„Je příliš," přemítal nahlas Gandarí, „takže bychom se zanedlouho ocitli na souši.“

„Tak se do toho pusťme," pobízel Palimak s nadějí v duši. „Co mám udělat?"

Následovalo hrobové ticho. „No tak! Zbytečně plýtváme časem!" ozval se nedočkavě Palimak.

„Není s čím začínat, mladý pane," musel ho zklamat Gandara.

„Ale oba jste přece říkali, že je to dobrý nápad.“

„To ano," potvrdil Gandara, „ale jsou to pouhé teorie.“

„A bohužel, nemůžeme uskutečnit ani jednu z nich.“

Palimak zaúpěl. Tihle služebníci budou jednou jeho smrt - a to doslova.

„Nejlepší, co můžeš udělat, mladý pane, je plavat dál," radil Gandarí.

„Ale pokud možno trochu rychleji, nebo nás ten žralok dožene," přisadil si Gandara.

„Žralok!" vyjekl Palimak.

Přestal šlapat vodu a pohyby rukama se otočil, aby se podíval za sebe. Viděl jen širé moře osvětlené Démonsským měsícem.

„Vlastně jsou dva," upřesnil Gandara.

„A krokodýl," dodal Gandarí. „Na toho nezapomeň.“

„Nechtěl jsem mladého pána děsit. Ti dva žraloci mi připadali až až.“

„Co mám dělat?" vzdychl Palimak a snažil se nepropadat panice. „Všichni jsou mnohem rychlejší plavci než já!"

„To je svatá pravda," souhlasil Gandarí.

„Náš mladý pán je opravdu velmi bystrý," utahoval si z Palimaka Gandara. „Škoda, že neumí plavat tak rychle, jako mu to myslí.“

„I kdyby uměl," řekl Gandarí, „tomu mořskému hadu by nikdy neuplavala!"

„Mořský had! Kde?"

„Ále, ten je asi třicet stop pod námi," uklidňoval Gandara.

„Ještě si není jist, jestli jsi k jídlu," řekl Gandarí. „Ale pomalu mu začíná svítat.“

V tu chvíli Palimak v dáli zahlédl, jak hladinu prořízla obrovská žraloci ploutev. Začala kolem něj kroužit - pomalu, téměř líně. Chvíli nato se vynořila další, kroužící v protisměru.

Krokodýla nikde neviděl, ale byl si jist, že na něj číhá tak, aby první, co z něj spatří, byly dokořán rozevřené čelisti, které ho požrou.

A pokud šlo o mořského hada, toho ani nikdy neuvidí. Ten by se pravděpodobně jenom zavlnil, vyplaval výš a za nohy by ho stáhl pod vodu.

Palimak už se ocitl v nesnázích mnohokrát předtím, ale takhle dokonale obklíčen ještě nikdy nebyl. Jeho zoufalá mysl hledala inspiraci, ale neustále ji rušily obrazy, jak je sežrán zaživa jedním nebo všemi těmi mořskými masožrouty, kteří se k němu přibližují.

Služebníci mezitím něco probírali. Palimak byl příliš vyděšený, aby vnímal jejich rozhovor, ale předpokládal, že diskutují o neblahých vyhlídkách na život na mořském dně, bez jakékoliv možnosti, že by za tisíce let - jestli vůbec někdy - přišel nový pán a vysvobodil je z podmořského vězení.

Nakonec Gandara řekl: „Máme nápad.“

„Ne žádnou další zatracenou teorii!" zasípal Palimak, představuje si, jak mořský had s hladovým zájmem zkoumá jeho komíhající nohy.

„Ach, ne," ujišťoval Gandarí. „Není to teorie. Tahle myšlenka je uskutečnitelná.“

„Možná," upozornil Gandara.

„Dobrá... tak možná," připustil s nelibostí Gandarí.

„Ale za pokus to stojí," dodal Gandara.

„To jistě ano," souhlasil Gandarí. „A když to nezabere, můžeme vždycky zkusit ten druhý nápad.“

„Jaký druhý nápad?" zeptal se Palimak.

Připadal si, jako by byl uvržen do nějakého jiného, fantaskního světa. Světa, v němž je možno tak nenuceně debatovat o bezprostředně hrozící smrti, zatímco se žraloci kroužící několik stop od něj pomalu přibližují.

A ačkoliv to mohl být jen výplod bujné fantazie, Palimak měl dojem, že vidí kulaté oči mořského krokodýla vykukující několik stop od středu tohoto kruhu.

A had - ach, k čertu s hadem! Ten ať sežere zbytky! Palimak potlačil hysterické zasmání.

„Na druhý nápad zapomeň," prohlásil Gandara.

„Jasně!" souhlasil Gandarí. „Z toho bys akorát tak zešílel."

„Dobrá, dobrá!" zaúpěl Palimak. „Zapomenuto. A teď, prosím vás, něco udělejte! Nenarodil jsem se proto, abych se stal něčí večeří."

„To není tak docela pravda, mladý pane," namítl Gandara.

„Ano," souhlasil Gandarí. „Ty snad nevíš, že *každý* je *něčí* potravou?"

„Ne sice nezbytně hned, abys chápal," jal se vysvětlovat Gandara, „ale jednou ano. To je nejdůležitější životní lekce, víš."

„Naše maminka nám zpívala překrásnou ukolébavku, která to celé vysvětluje," řekl Gandarí a spustil:

*„Každý je něčí potravou.
Každý je něčí obětí.
A ač to nic dobrého nevěstí,
každý je něčí kořistí!"*

Gandara si při té vzpomínce otřel slzy. „Maminka byla opravdu báječná učitelka."

„Ach, bohové!" zasténal Palimak, který spatřil, jak k němu míří jeden ze žraloků. „Prosím, udělejte něco!"

Snad to bylo tím, že spatřili žralokův spurt, nebo jim došla slova. V každém případě se Palimakovi velmi ulevilo, protože ucítil uklidňující magické brnění, jak bylo spuštěno mocné kouzlo. Otřásl jím další záchvěv strachu, když pod nohami ucítil zavinění - tak silné, že to s ním zahoupalo ve vodě. Palimakovo tělo zareagovalo tím, že ztuhlo a z prstů na rukou i na nohou vystřelily drápy, připravené k marné bitvě.

Dostavilo se další zavinění, načež do něj narazilo obrovské slizké tělo a odhodilo ho stranou.

Voda jako by začala vřít a on musel zoufale máchat rukama, aby se udržel nad hladinou.

Vzápětí z vody vyrazilo neuvěřitelně dlouhé a tlusté tělo. Táhl se dál a dál jako karavana vozů svázaných k sobě.

Uslyšel divoké, vyplašené zaskučení a zahlédl hadovu hlavu, když se přes něj převalil. Tlama lemovaná tesáky byla tak velká, že by polkla celý člun.

Srazil se s několika dalšími těly a ponořil se pod vodu. Zoufale hrabal rukama a kopal nohama, aby se dostal na hladinu.

Vodní křídla z blůzy se roztrhla. Svými drápy sekal na všechny strany, jak se zoufale instinktivně bránil.

Najednou se spáry do něčeho zaťaly - nevěděl, co to je - a rozpáraly tuhé maso, jak se nestvůra bez zastavení protáhla kolem něj. Chvilí nato už byl na hladině, zvracel slanou vodu a nevnímal, co se děje kolem.

„Dokázali jsme to, mladý pane!" jásal Gandara. „Dokázali jsme to!"

Palimak se uklidnil natolik, aby spatřil, jak se mořský had vzdaluje. Zasáhla ho vlna a on se znovu potopil. Když se vynořil, stačil ještě zahlédnout oba žraloky, jak vyskakují z vody a vydávají se za mořským hadem.

Následně ucítil mohutné zavinění, jak kolem něj proplul krokodýl. Svalnatým ocasem mával ve vodě a jen taktak, že chlapce nezasáhl.

Palimak byl tak ohromen, že na něj nic neútočí, že zapomněl šlapat vodu a znovu zajel pod hladinu. Když však tentokrát vyplouval nahoru, dělal to pomalu a bez paniky.

Začal šlapat vodu a mnul si oči. K nemalé radosti spatřil, jak oba žraloci i krokodýl pádí za vyplašeným hadem. Všichni vyskakovali vysoko z vody, aby nabrali co největší rychlost.

„Co jste udělali?" zajíkal se Palimak.

„To bylo jednoduché, mladý pane," řekl Gandara.

„Přiměli jsme mořského hada, aby si myslel, že je potravou," vysvětlil Gandarí.

„A krokodýla i ty žraloky jsme přesvědčili, že chutná lépe než ty," upřesnil Gandara.

„Jako v té písničce, kterou jsme si právě vymysleli," dodal Gandarí. „Vždyť víš: ‚Každý je něčí potravou...‘"

„Kéž bys tak chvíli mlčel," povzdychl si Gandara. „Dostal jsem z toho hrozný hlad a všechno, co pro nás mladý pán schovává po kapsách, je rozmočené."

„Já neřeknu: ‚Taky drž hubu,‘" odvětil překvapivě rozumným tónem Gandarí. „Pořád ještě platí příměří, ne?"

„Promiň," omlouval se bratrovi Gandara. „Na příměří jsem zapomněl. Ještě ho budeme potřebovat."

„To nic," řekl Gandarí. „Já vím, že jsi to nemyslel vážně. Byl jsi jen vyděšený z té hrozně bouře." Tentokrát Palimakovi srdce spadlo málem až do kalhot.

„Jaká bouře?" zeptal se.

A v tom momentě se z nebe začal sypat déšť. Silný vítr zvedl klidné šplouchavé vlny do děsivých výšek.

„Tahle bouře, mladý pane," odpověděl Gandara.

„Se všemi těmi žraloky, hady a krokodýly v patách jsme si mysleli, že není příhodná chvíle se o ní zmiňovat."

„Přesto máme jednu dobrou zprávu, mladý pane," oznámil Gandara. „Nacházíme se velmi, velmi blízko pevnině."

Zdáli Palimak uslyšel hukot vln tříštících se o nějakou překážku.

„Je to nějaký útes, co slyším?" zeptal se.

„Jsi tak bystrý, mladý pane!" liboval si Gandarí. „Přesně tak. Velký, ostrý korálový útes."

„Pravděpodobně jím budeš roztrhán na kusy," řekl Gandara. „Ale aspoň si nebudeš muset dělat starost o nás."

„Pravda, pravda," přizvukoval Gandarí. „Když tě to teď zabije, už neuvízneme na dně oceánu."

„Vlny nás vynesou na útes," vysvětloval dál Gandara. „A budeme čekat třeba jenom sto let, než nás najde nový pán."

„To je přece dobrá zpráva, mladý pane, nemám pravdu?" řekl Gandarí. „Teď si můžeš být jist, že se nebudeme nudit."

Palimakovi poskočilo srdce, když mu to konečně došlo.

„Chceš říct, že nemáte nejmenší potuchy, jak mě přes ten útes dostanete?"

„No," ozval se Gandarí, „*máme* několik teorií..."

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

Kouzlo džungle

Ve chvíli, kdy se Safar vrátil do džungle, věděl, že udělal potenciálně osudovou chybu.

Všude kolem se rojil bodavý hmyz. Nad sebou uslyšel explozi křídel a chorus varovného křiku prchajících ptáků.

Ve větvích stromů se něco pohnulo, jako když se bludné větry rozprchnou na všechny strany, a on spatřil obrovské primáty, jak se rychle vzdalují z místa, kudy vstoupil, a mumlají své opičí kletby.

Do cesty mu spadl obří had. Výhružně zvedl hlavu ze země a plivl jed směrem do jeho očí.

Všechny Safarovy varovné zvony již však dávno řinčely, takže stačil včas zvednout štít a zastavil proud jedu.

Júli vykřikla cosi, čemu nerozuměl, ale instinktivně uskočil stranou a šíp z jejího luku přišpendlil hada k zemi.

Přihřítla se Leiria, která mečem uťala hadovi hlavu. Ta dopadla na černé listí, syčela a chrllila jedovatou nenávist.

Safar zaslechl zdrcené výkřiky vojáků a otočil se, aby spatřil, jak se ostnaté liány a větve zatahují za vstupem do džungle.

Někde nedaleko nějaká opice vítězně zahulákala.

Safar doběhl k uzavírajícímu se otvoru a začal sekat do lián mečem. Leiria s Júli mu přispěchaly na pomoc. Ale přestože sekali ze všech sil, liány dorůstaly dvakrát rychleji a v dvojnásobné tloušťce.

Potom uslyšel výbušné *prásk!* a jen několik palců před jeho obličejem se odnikud vynořily dvě obrovské hmyzí oči.

Výkřikem varoval ostatní a udělal krok zpět, ale zachytila jej lepkavá vlákna děsivě pevné pavučiny.

Podařilo se mu vymanit z pasti a přesekat pevná vlákna, do nichž se zamotaly i Leiria s Júli.

Osvobozeny vyběhly dírou, která se zacelovala s takovou oslnivou rychlostí, že po cestě, kterou vstoupili, brzy nebylo ani stopy.

Safar se ocitl proti obrovitému černému pavoukovi - velkému jako podnos o královské hostině. Jed mu kapal z obrovských zubů trčících z tlamy, která by pozřela dětskou hlavičku.

Několik pavučinových vláken vystřelilo z trubiček po obvodě nadmutého těla pavouka. Vlákna jak provazy se po obou Safarových stranách ovinula kolem větví stromů a pavouk po nich vyrazil k útoku.

Júlin šíp mu prosvítl kolem ucha a zasáhl pavouka, který spadl na zem, kde zemřel. Ale vtom se objevili další - stejně velcí a divocí - a cupitali k nim.

Safar nařídil rychlý, ale disciplinovaný ústup po úzké pěšině. Oddíl vojáků kráčel v čele, připraven na další ohrožení. Júli hlídkovala na chvostu a páčila do pavouků šíp za šípem, zatímco Leiria se Safarem ťali meči do těch, kteří prošli.

Pavouků postupně ubývalo, až nakonec zmizeli úplně. Safar nařídil zastavit, aby provedl průzkum, ale podle toho, co on nebo jeho vojáci viděli, tam nebyly žádné další pěšiny kromě té, po které se vydali.

Stromy tam rostly tak vysoké a tak hustě, že to pod jejich baldachýnem vypadalo, jako by se smrákalo, ačkoliv bylo poledne. Les byl podivně tichý. Neozývali se ptáci ani hmyz. Dokonce i opice mlčely. Bylo horko a vlhko a vzduch páchl zetlelými listy a větvemi stromů.

Kyraniané postupovali dál, lehce našlapovali a jenom šeptali.

Seržant Hamyr, který byl o trochu starší než ostatní vojáci a zkušený stopař, objevil v koberci hnijících se listů Palimakovy stopy.

„Alespoň víme, že jdeme po správné cestě," poznamenala Leiria.

„Otázkou samozřejmě zůstává," ozvala se Júli, „jestli nás odtud nakonec vyvede. Tedy až najdeme Palimaka."

Safar pokrčil rameny. „Když nenajdeme cestu ven, budeme muset vyšplhat nahoru." Ukázal na

vysoké stromy. „Biner je připraven vyzvednout nás s mrakolodí, kdykoliv o to požádáme.”

Seržant Hamyr i ostatní si zhluboka oddechli. Vylekáni událostmi uplynulé hodiny úplně zapomněli na ústupový plán.

„Můžeme se také spolehnout, že nám Biner pošle posily, kdybychom je potřebovali,” dodal Safar, aby vojáky co nejvíce ukonejšil.

Poplácal si naditý měšec u pasu. „Mám spoustu signálního prachu. Takže stačí najít otevřený prostor, nebo vylézt dostatečně vysoko do větvi, abych dal Binerovi vědět, co se děje.”

Po tomto ujištění se všichni cítili o mnoho lépe, začali hovořit normálně nahlas a vychutnali si rychlou svačinu skládající se ze zrní a sušeného kozího masa, které zapíjeli dobrým kyranským vínem smíchaným s medem a vodou.

Posílnění a s lepší náladou expedice pokračovala. Postupovali po úzké pěšince, která se vinula šerem jako nějaký had.

Nicméně Safar nebyl ze stávající situace tak klidný, jak dával najevo. Les prostupovala smrtící magie. Nevyzařovala však z jednoho místa, ale přicházela ze všech stran, jako by každý strom obývaly nějaké nepřátelské přízraky.

Nepozorovaně spustil nějaká ochranná kouzla a doufal v nejlepší. Chvíli poté, co skončil, se k němu přiblížila Jůli.

„Cítíš to také?” špitla, aby to ostatní neslyšeli. Safar přikývl. „Podnikl jsem jistá opatření.” „Já také,” řekla Jůli. „Ale nevím, jestli budou naše kouzla dost silná.”

„To proto, že nevím, před kým nebo před čím se pokoušíme chránit. Oba pracujeme naslepo,” dodal. Ukázal před sebe, kde se cesta stáčela kolem liánami dušeného stromu a řekl: „Pokud se nepletu, tak mám dojem, že se to velmi brzy dozvíme. Za tím stromem na nás něco číhá.”

Jůli přimhouřila oči a soustředěně prostor zkoumala. Po chvíli přitakala. „Máš pravdu. Nejsem ale schopna rozpoznat, co to je. Všechno mi připadá takové... já nevím, roztroušené.”

Přesně tak by asi Safar popsal ty podivné magické vlny, které vnímal. Jako kdyby se skládaly z mnoha čarodějných částic bez nějakého určitého cíle nebo účelu a byly k sobě připoutány pouhou náhodou.

„Měli bychom to prověřit dřív, než vkročíme přímo do nějaké pasti,” varoval Safar.

„Co když půjdu napřed a ty mi budeš krýt záda?” navrhla Jůli.

Safar souhlasil a nařídil další pauzu. Sdělil skupině, že došlo k nějakým nevysvětlitelným zmatkům a že to spolu s Jůli potřebuje prozkoumat. Záměrně bagatelizoval nebezpečí, aby to vypadalo jako rutinní opatření.

Leiria věděla, co má v úmyslu. Bojovali společně již tolikrát, že nepotřebovali ani svůj systém nepostřehnutelných signálů. Vnímala, že se něco děje ještě dříve, než si stačil zatahat za lalůček ucha, nebo si upravit opasek s mečem.

Okamžitě podnikla náležité kroky. „Jestli bude Jůli dělat čarodějkou, bude za sebou potřebovat spoustu tvrdé oceli, ne pouze další magii.”

Leiria rozestavila muže po pěšině s kopími a meči ve střehu. Když Jůli signálem oznámila, že hodlá začít, všichni vyrazili vpřed - Safar se držel na chvostu, připraven na magický útok zepředu i zezadu.

Když Jůli došla ke stromu, který stál v ohybu cesty, Safar si všiml, že zaváhala, poté se soustředěně naklonila vpřed. Už si zvykl na její čarodějnou stopu, a když teď ucítil záchvěv její magie, věděl, že zkoumá prostor před sebou.

Safar k jejímu úsilí připojil vlastní schopnosti a nenalezl nic, čeho by se měli obávat.

Viděl, jak jen pokrčila rameny a vykročila.

Vzduch kolem Jůli se okamžitě rozžhnul, a ačkoliv Safar necítil žádný magický pach - nebezpečný či jiný - otevřel ústa, aby všechny varoval.

Vtom se záře proměnila v pestrobarevný oblak motýlů, který kolem ní zakroužil, posléze prolétl po cestě těsně nad hlavami vojáků. Až na nějaký ten letmý pohled jim nevěnovali pozornost - nikdo se dokonce ani nezastavil, aby obdivoval vířivou duhu létavého hmyzu.

Leiria i vojáci byli tak napjatí, že jim krása motýlího roje docela unikla.

Jůli otočila hlavu a zavolala: „Všechno je v pořádku. Jdu dál.” A zmizela za ohybem.

Leiria šla jako druhá. Znovu se objevil oblak motýlů, krátce kolem ní zakroužil a letěl nad cestou dál.

I ona dala signál, že všechno je v pořádku a že hodlá pokračovat.

Seržant Hamyr ji i s vojáky následoval za ohyb, nepřítomně odháněje třetí hejno motýlů.

Safar se zastavil u stromu. Chvilí zkoumal zem a pak masivní kořeny, které se zvedaly ze země možná dvacet stop či více, než se spojily s kmenem.

Viděl velkého hada, tlustého jako lidské tělo, jak se pomalu plazí po jednom z kořenů. Jeho pozornost se však upjala na opici, která tiše a poklidně seděla na větvi a čistila si kožich.

Kromě hada neviděl nic, co by představovalo nějakou hrozbu. Stejně jako neviděl, odkud mohli přilétnout ti motýli.

Uslyšel Leiriu, jak ho volá klidným a ujišťujícím tónem. A tak vykročil, smysly nastražené na sebemenší rozruch.

A nic se nestalo. Žádné podivné zatetelení vzduchu, nic. Nepřilétl ani jediný motýl, natož pak pestrobarevný roj.

Přešel za ohyb a opodál uzřel Leiriu spolu s ostatními, jak sedí na pěšině a poklidně požívají proviant a zahánějí žízeň.

Leiria na něj zamávala. „Je to dobré, Safare," volala. „Pojď s námi pojíst a popít."

Po ní se ozvala Jůli. „Našli jsme další Palimakovy stopy."

Safar si pospíšil, aby se na ně podíval.

Bez sebemenšího varování se pod ním propadla zem. Řítil se dolů, natahuje ruce ve snaze něčeho se zachytit.

Ale když dopadl, namísto listy poseté pěšiny džungle se ocitl na holé, palčivě horké zemi.

A všude kolem sebe slyšel křik stovek hlasů: „Zabij, zabij, zabij! Smrt Safaru Timurovi!"

Zmatený Safar vstal - ale automaticky sáhl po svém meči. Stál v obrovské aréně z udusané rudé hlíny.

A namísto džungle a čekajících přátel viděl stovky a stovky hulákajících pomalovaných divochů - všichni bušili do země násadami oštěpů. Rohy zatroubily, bubny zaduněly a odněkud se ozval rozzuřený řev nějaké velké kočky.

Ze zadu uslyšel těžké plácání nohou, jak k němu někdo běží; otočil se a napřáhl meč. Ale vtom se zarazil a v němém úžasu zůstal stát.

Řítil se na něj polonahý mladík a v ruce třímal dlouhý oštěp, namířený přímo na Safarovo srdce.

Byl to Palimak!

A dav burácel: „Zabij, zabij, zabij! Smrt Safaru Timurovi!"

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

Les zapomnění

Dokonce i za svistotu větru a bušení deště Palimak slyšel vlny rozbíjející se o útes. Neurčitě rozeznával jeho kostrbaté obrysy - šklebící se Démonským měsícem obarvil na růžovo zpěněné vlny.

Snažil se pádlovat rukama dozadu, ale příbojový proud byl tak silný, že ho neúprosně tlačil k útesu. „Vpravo, mladý pane! Vpravo!“ volal Gandara. Palimak poslušně otočil hlavu a spatřil silný černý předmět zvedající se ve vlnách. „Plav k tomu!“ křikl Gandarí. Palimak plaval za předmětem. Jedno tempo. Dvě. Tři. A vtom poznal, že je to sukovitý a zprohýbaný kmen, za nímž se táhne tucet či více větví.

Palimak se k němu natáhl a zahlédl, jak se z kmene šklebí povědomé hrozná tlama plná zubů.

Strachy jej bodlo u srdce a ucukl rukou, až se málem utopil, jak zajel pod vodu v zoufalém úsilí plavat pryč od stromové bestie.

Když se vynořil, plival, prskal a máchal rukama ve vodě, aby se udržel na hladině.

„Neměj strach, mladý pane,“ ujišťoval ho Gandara. „Je to mrtvé!“

„No, skoro mrtvé,“ poznamenal Gandarí. „Na tom nesejde!“ řekl Gandara. „Vylez na něj, než se utopíš, mladý pane.“

Palimaka stálo veškerou důvěru ve služebníky, aby uposlechl. Zdráhavě se přidržel stromového stvoření. Ucítit chabý záchvív života a uslyšel tiché klapání zubů.

Ze všech sil se snažil uklidnit své rozechvělé nervy a natáhl se přes kmen. Chvilí tam jen tak ležel a kůže se mu instinktivně krabatila v místech, kde se dotýkala hrubého povrchu stvoření. „Posaď se,“ nařídil Gandara. Otřesený Palimak udělal, co mu bylo řečeno - vyškrábal se nohou na druhou stranu, až na umírajícím stvoření seděl jako na koni. Vtom spatřil, jak se jedna tlama otevřela poblíž jeho rozkroku a málem se znovu vrhl po hlavě do moře.

Ale Gandara seskočil na kmen, vytáhl z kapsy blůzy kapesník a nacpal jej do otevřené tlamy.

„Jen žer, žer, ty jedna hloupá potvoro,“ dodal. Služebník se otočil k Palimakovi. „Vidíš, říkali jsme ti, že to bude v pohodě.“

„Jakžtakž v pohodě,“ varoval Gandarí. „No, hádám, že ho ještě budeme muset nějak dostat přes ten útes,“ připustil Gandara.

Palimak se roztrásl. „Chcete snad říct, že jsme ještě neskončili?“

„Ach, samozřejmě že ne,“ řekl Gandarí. „To byla jen první část našeho nápadu.“

„Ta nejlehčí část,“ dodal Gandara.

Jestliže vylézt na jednu z těch bestií bylo podle služebníků snadné, Palimak nechtěl ani pomyslet na to, co bude následovat.

Náhle sebou trhl, jak jedna z větví stromové bytosti ožila. Zvedla se z vody a začala se po něm natahovat - několik malých tlam se otevřelo a odhalilo klapající zuby.

„Ouha!“ zvolal Gandarí. „Některé věci vážně neví, kdy jsou mrtvé.“

„Uřízni ji svým nožem, mladý pane,“ radil Gandarí. „Při tom cvakání se nemůžu soustředit.“

„To hloupé stvoření mi akorát připomnělo, že mám hlad,“ postěžoval si Gandarí.

Palimak celý zkoprnělý vytáhl nůž a větev uřízl. Spadla do moře a potopila se.

„Tak, a teď se do toho pustíme,“ řekl Palimak, když nůž vracel do pochvy. Kývl směrem k útesu. „Nebezpečně se přibližujeme.“

„No nevím,“ zapochyboval nahlas Gandara. „Nejsem si jistý, jestli vydrží tak dlouho stát.“

„Možná by bylo lepší, kdyby s tím počkal až na poslední chvíli,“ odvětil Gandarí.

„Stát?“ zasípál Palimak. „Co tím myslíte, stát?“

„No, jak jinak bys přeskočil přes ten útes?“ řekl Gandara.

„Možná umí skákat vsedě,“ obrátil se Gandarí k bratrovi.

„No, to asi ano,“ dodal pochybovačně Gandara a zatahal se za bradu. „Ačkoliv jsem ho to nikdy neviděl dělat. Dokonce ani v cirkuse.“

Palimak byl zděšen. „Přišli jste snad oba o své malé rozumky? Myslel jsem, že použijete magii. A

ne, že po mně budete chtít, abych dokázal něco nejen nemožného, ale dokonce tak směšného, že se o tom nedá ani uvažovat."

„Samozřejmě, že hodláme použít magii," ujistil pána Gandarí.

„Je to přece naše práce, ne?" potvrdil Gandara.

„Ale i tak nám musíš trochu pomoci," vysvětlil Gandarí.

„Tím, že se postavíš na tu stromovou bytost..." spustil Gandara... „... A až ti řekneme, tak vyskočíš," dokončil Gandarí.

„Věř nám," ujišťoval Gandara. „Určitě to zabere." „A kdyby ne," dodal Gandarí, „stejně bys zemřel. Takže za pokus to stojí."

„My budeme tak jako tak v pořádku," ujišťoval Gandara. „Protože jsme tak blízko pláže, že neuvízneme na mořském dně, jako by tomu bylo předtím."

„No, tak teď se cítím mnohem lip," prohodil Palimak ironicky.

„Takový laskavý mladý pán," pochvaloval si Gandarí. „Vždycky na nás myslí!"

Palimak byl jen vlásek od toho, aby je poslal do pekel a vzbouřil se. Ale nakonec se pouze sám sebe zeptal: *Co jiného mi zbývá než jim věřit?* Také si vzpomněl na jejich trik se čtyřmi mořskými masožravci. Jestliže dokázali vyhrát tehdy, proč ne teď? „Dobrá," řekl Palimak nelibě. „Udělám to." „No není statečný?" obrátil se Gandarí k bratrovi. „Jistě, že je," souhlasil Gandara. „Nejstatečnější pán, jakého jsme kdy měli."

„Až na démona Sakyaha," připomněl Gandarí. „Ten byl šíleně statečný."

„To je pravda," potvrdil Gandara. „Ale skákat moc neuměl."

Palimak se polekaně zeptal: „Chcete snad říct, že už jste ten trik zkoušeli?"

„Jistěže," řekl Gandarí. „A skoro se to povedlo." „Ubohý Sakyah. Nebyl to špatný pán," zavzpomínal Gandara.

„Určitě lepší než ta čarodějnice, co nás dostala po něm," povzdychl si Gandarí. „Kdyby jen Sakyah uměl o trochu lépe skákat. Ušetřilo by nám to spoustu problémů!"

„Na Sakyaha zapomeňte," okřikl je Palimak. „Pro případ, že vám to nedošlo, vám oznamuji, že byste si měli dělat starost spíše o moji kůži."

Oba služebníci pohlédli na útesy nyní nanejvýš padesát stop od nich. Obrovské vlny se přes ně převalovaly a opět se stahovaly, aby odhalily obrovskou plochu ostrých korálů.

„Možná už by ses měl pokusit vstát, mladý pane," vybídl hoch Gandara.

„Alespoň tak budeš mít několik vteřin na to, aby sis zvykl na udržování rovnováhy," radil Gandarí.

S bušícím srdcem se Palimak opatrně postavil. Téměř mrtvá stromová bestie se rozhoupala, ale podařilo se mu ji uklidnit. Děkoval bohu za Arléniiny lekce akrobacie.

„To je velmi, velmi dobré, mladý pane," chválil ho Gandara.

„A teď z kapsy vyndej želvu," nařídil Gandarí.

„A co s ní mám udělat?" ptal se Palimak, zmaten tímto pokynem.

„No, až vyskočíš," vysvětloval Gandara, „musíš ji hodit před sebe."

„My budeme uvnitř, takže si nedělej starost s tím, že bys nás mohl ztratit," dodal Gandarí.

Palimak skryl podezření, způsobené posledním povel, ale poslušně vytáhl želvu z kapsy. Oba služebníci okamžitě zmizeli v talismanu.

Vynořil se útes a moře hnané bouří se řítilo proti němu. Poté voda zasyčela jako ohromné hnízdo vyplašených hadů a ustoupila; odhalila masivní, mokrá útes, posetý ostrými hroty korálů.

Palimak se ze všech sil snažil udržet rovnováhu, jak byl nesen výš a ještě výš. A poté jej obrovská vlna vrhla vpřed.

Palimak padal po stěně vlny a řítil se přímo na korálový útes! Nohy mu klouzaly na slizkém povrchu stromové nestvůry, když mával roztaženými pažemi s kamennou želvou v ruce.

Potom se vlna začala zvedat, příboj mu vřel až někde u pasu. Nejprve měl vrchol útesu někde na úrovni očí, ale dostal se ještě výš, takže na druhé straně zpozoroval malý záliv - lemovaný širokou, deštěm zbičovanou pláží.

Nakrátko si pomyslel, že se to podaří. Že mrtvá stromová nestvůra bude i s ním vržena do bezpečí na druhé straně.

Pak ale zpozoroval, jak se k němu blíží kostrbatá skála a věděl, že bude vržen přímo proti ní. „Vrhni želvu, mladý pane!" volal Gandara. „A skoč!" křikl Gandarí. Palimak želvu mrští, jak nejdále dokázal. Nato zavřel oči a skočil.

Nikdy si nebyl úplně jist tím, co následovalo. V momentě, kdy vyskočil, kmen stromové příšery narazil do skály. Palimak vnímal krátký let vzduchem. A poté krátký pád do jisté záhuby.

Ale těsně předtím než dopadl, jej vpřed popotáhlo jakési přízračné elastické vlákno. Slyšel, jak na něj Gandara s Gandarím volají, ale jejich slovům nerozuměl.

Potom už zajel do vody na druhé straně útesu a zoufale plaval ke dnu, odkud si myslel, že přichází křik služebníků. Jako vodítko mu sloužilo magické vlákno, kterého se ani na chvíli nepouštěl.

Znenadání měl kamennou želvu opět v ruce a odrážel se ode dna, aby plaval na hladinu. Sotva se stačil nadechnout, když ho pohltila další vlna a vyvrhla ho na pláž.

Něco tvrdého jej udeřilo do hlavy a on spatřil hvězdičky bolesti na pozadí černé sametové noci.

Když se Palimak probral, neměl tušení, jak dlouho byl v bezvědomí. Ležel tváří dolů na mokré pláži, ústa plná písku a horké slunce mu spalovalo záda. Kamennou želvu svíral v pravé ruce.

A po ramenou mu nahoru a dolů skákali služebníci a hystericky křičeli:

„Vstávej, mladý pane! Vstávej! Vstávej! Vstávej!“

Palimak vyplivl písek a zasténal: „Nemohu. Bohové. Jsem celý rozbolavělý!“

„Ty musíš vstát, mladý pane! *Musíš!*“ naléhal Gandara.

„Už se to blíží, už se to blíží!“ křičel Gandarí.

Palimak zaúpěl a vytáhl se na kolena, otíraje si písek z obličeje. Vzápětí uslyšel zuřivý řev a nenadálý strach smetl všechnu bolest a únavu stranou.

Po pláži se k němu hnala obrovská lví hlava. Připadalo mu, že ji podpírá nějaké neviditelné tělo, které v písku nezanechává žádné stopy. Hlava s hřívou se pohybovala ve výšce zhruba pěti stop nad zemí.

Lev upíral oči na Palimaka a zuřivě řval, přičemž cenil tesáky velikosti a šíře hrotu oštěpu.

Palimak nepotřeboval, aby jej služebníci dále přesvědčovali. Vyskočil na nohy a uháněl do džungle.

Úzký průsmyk mezi hustými stromy sliboval bezpečí, a tak se tím směrem rozběhl; prakticky proskočil portálem z listů, když k němu dorazil.

Palimak zakopl a znovu uslyšel řev - tentokrát téměř za patami. Vzpamatoval se a pádil po chabě osvětlené pěšince, jak nejrychleji mu jeho démonské svaly dovolovaly.

Lev se již tak přiblížil, že nebyl ani čas, aby se zastavil a vylezl na strom. Běžel dál a modlil se, aby ho neopustil dech ani síly.

Dorazil k ostrému ohybu cesty. Náhle se cesta prudce stáčela kolem obrovského stromu, jehož tlusté kořeny trčely ze země a spojovaly se s kmenem vysoko nad Palimakovou hlavou.

„Stůj, mladý pane, stůj!“ zvolala dvojčata jako jeden. „Je to past!“

Ale ve stejnou chvíli zařval lev a jeho zkažený dech se mu převalil přes ramena.

Holý strach jej pohnal k zoufalému skoku a v okamžiku proběhl nejostřejším ohybem pěšiny. Objevil se výbuch pestrobarevného světla, poté mu od hlavy až k patě projelo nějaké zabrnění. Těžce dopadl na tvrdě udusanou hlínu.

Palimak zůstal na místě, horké slunce mu spalovalo nahé torzo. Podívoval se, proč mu tak rychle tlouče srdce a proč je tak udýchaný - jako kdyby nejvyšší rychlostí někam daleko běžel.

Na nic takového si ale nevzpomínal, natož pak jaký k tomu mohl mít důvod.

Vyrojila se spousta dalších otázek. Kolem sebe slyšel stovky, možná tisíce hlasů. Kdo jsou ti lidé? A co to skandují? A proč mu v uších zní ten ječivý, štěbetavý zvuk? Co to má všechno znamenat?

V kapse ucítil nějaký předmět tvrdý jako kámen - zaražený až na dno kapsy, téměř do poloviny stehna. Z nějakého důvodu byl pro něj ten předmět velmi důležitý, ačkoliv nedokázal říci proč. Vnímal jen, že se mu ulevilo, když zjistil, že jej stále má.

Zajímalo by mě, kde to jsem? pomyslel si Palimak.

A dostavila se další, velice znepokojivá myšlenka: *Zajímalo by mě, kdo jsem?*

Zmatek se mísil s narůstající úzkostí. Za živého boha si nemohl vzpomenout na své jméno. Skandující dav a ty dva neodbytné hysterické hlasy, štěbetající podivná slova mu v tom nijak nepomáhaly. Přál si jen, aby všichni sklapli a nechali ho přemýšlet.

Drž hubu, drž hubu, drž hubu, napadlo jej. Podivné, jak mu ta slova připadala povědomá. Když si je vybavil, cítil se mnohem lépe. A tak je pouze rty vyslovil: *Drž hubu, drž hubu, drž hubu!* Působila jako nějaký uklidňující lék na nervy.

Potom nějaká silná ruka uchopila jeho. A hluboký hlas pronesl: „Povstaň, Velevážený.“

Palimak si nechal pomoci na nohy. Stanul tváří proti široké, sluncem zčernalé hrudi. Vzhlédl a zakláněl hlavu výš, až spatřil obrovskou lví kštici posazenou na širokých a svalnatých mužských ramenech.

„Dobrý den, vážený pane,“ pozdravil přívětivě Palimak a tento podivný pohled v něm nevzbuzoval

nejmenší pocit strachu. „Kdo jste?“

„Já jsem král Felino," představil se lví muž.

„Moc rád vás poznávám," odvětil Palimak. Potom se zamračil a zeptal se: „Pardon, Veličenstvo, ale měl bych vás snad znát? Doufám, že vás svými sprostými otázkami neurážím, ale zdá se, že jsem ztratil paměť.“

Lví muž podal Palimakovi namísto odpovědi oštěp. Od jeho hrotu visely rudé stuhy, které vypadaly jako proudy krve.

„Toto je pro vás, Velevážený," řekl král Felino.

Palimak přikývl. „Jestli je tohle mé jméno, tak se mi docela líbí: Velevážený. Mnohem lepší, než jediné jiné jméno, které mě napadá, což je Mladý pán.“

Ušklíbl se. „Stále je slyším v hlavě. ‚Mladý pane, mladý pane‘, říkají ty hlasy. A já si přeji, aby přestaly.“

Palimak se rozhlédl a zjistil, že se nachází ve velké aréně z rudé, tvrdě udusané hlíny. Kolem dokola arény stály stovky polonahých lidí. Tváře měly pomalované jasnými barvami, zuby zpilované do špičky.

A všichni křičeli: „Zabij, zabij, zabij, zabij!" a tloukli přitom násadami oštěpů o zem.

Palimak pohlédl na oštěp ve svých rukách a na lvího muže. „Mám snad tímhle někoho zabít?“ zeptal se.

„Je to tvá povinnost, Velevážený," ujistil jej král Felino. „Zachrániš tím své lidi.“

Palimak přikývl. „To je dost dobrý důvod. První rozumný, který jsem dnes slyšel.“

Potom ale sražil čelo. „Není to tak dlouho, co mi někdo radil, abych skočil, a přesto, že mi to v tu chvíli přišlo jako něco nesmyslného, udělal jsem to. A hádám, že to muselo zabrat. Protože jsem tady a jsem připraven vykonat svoji povinnost.“

Vtom se mu hlasy v uších rozvřeštěly hlasitěji a on tentokrát rozeznával celá slova: „Je to past, mladý pane! Past!“

Reflexivně se rozhlédl po aréně. „Žádnou past nevidím," odpověděl těm hlasům. Poté ke lvímu muži: „Vidíte nějakou?“

„Je čas, Velevážený," pobídl jej Král Felino. „To je dobře," řekl Palimak, „protože už mě začíná unavovat jen tak tu nečinně stát a poslouchat ty šílené hlasy.“

Znovu si prohlédl arénu. „A jestli se smím zeptat, Veličenstvo, koho přesně mám tím oštěpem zabít?“

Lví muž zvedl dlouhou, mohutnou paži a ukázal.

„Tam," řekl.

Palimak se poslušně podíval směrem, kterým lví muž ukázal. Nejdříve viděl pouze prázdnou arénu.

Najednou se ale uprostřed jasně zablesklo. Nato se odnikud vynořil obrovský roj pestrobarevných motýlů.

A hlasy v uších švitořily: „Je to past, mladý pane. Je to past!“

„Ach, mlčte už s tou svou pastí," odsekl Palimak, který začínal být doopravdy rozzlobený. „Nevidíte, že hledám někoho, koho bych mohl zabít?“

V tu chvíli odnikud vyskočil nějaký muž a dopadl na zem. Chvilí tak zůstal, jako by se snažil vzpamatovat z šoku.

Skandování davu zesílilo: „Zabij, zabij, zabij!“

„To je ten padouch, Velevážený!" zaburácel král Felino. „Nemilosrdný nepřítel vašich lidí - Safar Timura!“

Potom zařval jako lev a umocnil tak okamžitou nenávist v Palimakově srdci.

Když nepřítel vstal, mladík se rozběhl a pozvedl oštěp k útoku.

A Palimak si pomyslel, *Zemři, ty neřáde! Zemři, Safare Timuro!*

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

Kouzla a čáry

Leiria nařídila Jůli i ostatním, aby zůstali na místě, a pospíchala zpět po pěšině k místu, kde Safara viděla zmizet.

Proklínala se za to, že mu nezůstala za každých okolností na blízku. Leiria ho spatřila, jak vyšel za ohybem a zastavil se, jako by měl nějaké podezření. Dokonce na něj sama zavolala, že se nemusí ničeho bát.

Potom - přímo před jejíma očima - záhadně zmizel. Neobjevil se jediný náznak toho, že se má něco stát. Prostě se jen rozplynul ve vzduchu.

Nyní s vytaseným mečem v ruce byla odhodlána utkat se třeba s celou armádou, jen aby Safara vyrvala ze spárů čehokoliv, co jej ohrožuje.

Ale když došla do místa, kde jej spatřila naposledy, nenašla jediný náznak toho, co se tam přihodilo. Opatrně kráčela po Safarových stopách asi padesát kroků zpět po pěšině - jeho šlépěje se prolínaly s jejími vlastními i se stopami ostatních. Stále nic. Zabočila za ohyb, kde jej ztratila z očí a podrobněji místo prohledala.

Našla pouze rozházená tělíčka tuctů mrtvých motýlů. To pro ni bylo nepochopitelné. Pokud si pamatovala, od chvíle, kdy vstoupili do lesa, nezahlédla jediného motýla. Ještě odhodlaněji než předtím se vydala dál po pěšině. Prohlížela každou píď země, aby našla nějakou stopu po Safarovi. Mezitím seržant Hamyr narazil na další záhadu. „Podívejte, Vaše Výsosti," zavolal na Jůli. „Stopy mladého pána Palimaka už tu nejsou!"

Jůli došla k Hamyroví, který seděl na bobku a zkoumal zem. Zmateně na ni pohlédl.

„Ještě před několika minutami tu byly, na to dám krk," udělal prstem velký kruh, jímž opsal prázdné místo na pěšině.

Důrazně poklepal na střed. „Přímo tady, zatraceně."

„A byly tu i jiné," dodal s prstem naměřeným na pěšinu před nimi. „Ale ani ty tu nejsou. Viděli jste je, ne? Nebo mě nějaká zblešená koza připravila o rozum?"

Jůli přijala zprávu s vážnou tváří. „Ano, viděla jsem je. Tedy, pokud jsem sama nepřišla o rozum."

„Kam se ksaku poděly, Vaše Výsosti?" zeptal se naléhavým tónem. „Kam až člověk dohlédne, není nic než shnilé listí!"

„Podívám se na to, seržante," řekla Jůli a pokynula Hamyroví, aby ustoupil stranou. „A pak možná budu moci zodpovědět vaši otázku za nás za oba." Seržant Hamyr udělal místo a Jůli podřepla ke kruhu, který vyryl do listí. Zalovila ve svém čarodějném měšci zavěšeném u opasku a našla v něm malý balíček ve voskovém plátně pomalovaném magickými symboly.

Jůli jej otevřela a nasypala si do dlaně malé množství purpurového prachu. Potom do něj jemně foukla; prach se zvedl a usadil se v kruhu.

„Tady jsou! Přesně tak jako předtím!" zvolal seržant Hamyr, když se pomalu objevily Palimakovy zřetelné otisky, magickým prachem slabě zbarvené do nachova.

Chvilí tam zůstaly a prach se rozvířil, jako kdyby stopy pod ním ožily. Potom prach i stopy zmizely.

„Zase je to pryč, zatraceně!" zaklel seržant Hamyr. Pohlédl na Jůli a podrbl se na hlavě. „Máte tušení, co se to tu vlastně děje, Vaše Výsosti?"

Jůli s vážnou tváří přikývla. „Je to falešná stopa, seržante. Čarodějná stopa."

„Chcete říct, že si z nás dělá blázný nějaká čarodějnice se svrasklými cecky?"

Začervenal se, když si vzpomněl na Júlíny schopnosti a rychle se omluvil. „Promiňte, Výsosti. Asi bych si měl strčit do pusy botu i s podrážkou!"

„Nemusíte se omlouvat, seržante," uklidnila ho Jůli. Přestože situace byla vážná, neubránila se smíchu. „Ale za čarodějnici, která může či nemusí vlastnit scvrklé poprsí, mluvit nemohu. Koneckonců to může být on a ne ona."

Seržant vykulil oči. „To je snad jedno. Čarodějnice je přece jen čaroděj v ženských šatech."

Ostatní muži se shlukli kolem a poslouchali. Ačkoliv to nebyla nejvhodnější chvíle pro otevřenou

diskusi na téma čarodějnictví a pohlaví, Jůli si všimla, že zájem oprostil jejich mysl od stávajících problémů.

A tak řekla: „Rozdíl je v síle a ve zdroji magie. Čarodějnice obvykle získávají sílu výhradně z přírody a lépe umí využívat květiny, zvířata a talismany. Zatímco čarodějové sice spoléhají na přírodu, ale mohou využívat i energii duchovního světa.”

Pokrčila rameny. „Obecně řečeno, právě to činí čaroděje, jako je Safar a Palimak, mnohem mocnějšími než čarodějnice. Ale ne vždy. A ne ve všech případech.”

Jůli udělala gesto, jímž ukázala na džungli kolem sebe. „Zde by byla čarodějnice opravdu velmi silná.”

Už chtěla začít vysvětlovat, že džungle je plná zvířecích duchů a magického života rostlin, ale rozmyslela si to.

Nemělo smysl děsit je až natolik, že by si při dalším za vřeštění opice potřebovali vyměnit spodky.

„No, ale to je jen teorie,” dodala Jůli poněkud nejistě.

V tu chvíli k nim dorazila Leiria a přerušila konverzaci. Jůli se velmi ulevilo, že se může vyhnout nepříjemným otázkám. Když však spatřila Leiriin výraz, všechny obavy se vrátily.

„Žádná stopa po Safarovi?” zeptala se Jůli v naději, že se ve svém odhadu zmýlila.

Leiria zavrtěla hlavou.

„Nic,” odpověděla. „Nenašla jsem jedinou známku toho, co se přihodilo.”

Zaváhala a zamračila se. „Až na jednu drobnost. A možná jsem jen tonoucí, co se chytá stébla. Na pěšině jsem viděla nějaké mrtvé motýly. Byly jich tam stovky. Přesně v místě, kde zmizel.”

Na to seržant Hamyr řekl: „Tady něco nehraje. Od chvíle, kdy jsme vstoupili do tohohle bohem zapomenutého lesa, jsem neviděl jediného motýla. A já mám ostřížší zrak.” Obrátil se k ostatním vojákům. „A co vy, hoši? Neviděli jste nějaký motýly?” Všichni vojáci odpověděli, že ne.

Jůliny oči vzplály vzrušením z Leiriiny zprávy. „Ukaž mi to,” řekla přítelkyni.

Leiria je dovedla k místu, kde byl Safar naposledy spatřen. Postavila hlídky v obou směrech pěšiny, aby nemohli být nikým nebo ničím zaskočeni. Mezitím si Jůli prohlížela hromady mrtvých motýlů. Když překonala překvapení z jejich počtu, všimla si jejich neuvěřitelné barevné rozmanitosti. Z vlastní zkušenosti věděla, že motýlí roje se obvykle skládají z jedinců stejného odstínu. A pokud se mezi nimi vyskytnou nějaké rozdíly, jsou tak malé, že si jich nikdo ani nevšimne.

Začala je třídit podle barev - červené, modré, zelené a tak dále. A vtom objevila další podivnost. Ani dva z nich nebyli úplně stejní! Například převážně modří motýli mohli mít oranžové, nachové nebo rudé skvrnky. Zatímco ty rudé zdobila zelená, hnědá nebo žlutá.

Čím usilovněji se snažila rozebrat barevné vzorce, tím jasnější jí bylo, že každý jednotlivý motýl je překvapivě odlišný od ostatních.

„Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřila bych, že je něco takového možné,” řekla Leiria, když jí Jůli předložila svůj objev.

„To také není,” ujistila ji Jůli. „Jedině prostřednictvím magie.”

„Ale ty nebo Safar byste si jistě všimli, kdyby někdo spustil nějaké kouzlo,” namítla Leiria. „Safar mi vždycky říkal, že *cítí*, když se to stane. Že se mu přitom naježí chlupy v zátylku nebo něco takového.”

Jůli souhlasně přikývla. „Když jsme se Safarem vstupovali do džungle, oba jsme spustili kouzlo, které by nás varovalo před sebemenším čarodějným nebezpečím.”

Vzdychla. „Ale oba jsme se shodli na tom, že když nevíme, proti čemu stojíme, nemusí toto kouzlo vůbec fungovat.”

Jůli se ušklíbla. „Ale tohle bylo naprosté selhání! Nic takového jsem ještě nezažila!”

„Zjevně ani Safar,” poznamenala Leiria. „Přesto se to stalo.”

Jak se do nich pevněji zahryzávala bezvýchodnost situace, Leiriu přemohl vztek a zklamání. „Pro všechno, co je svaté. Až zjistím, kdo je za to zodpovědný, vyvrhnu mu střeva na zem a předložím mu je na podnosu!”

„Existuje malá naděje, že ti toto přání budu moci splnit,” odvětila Jůli.

„Jak?”

„Rekonstrukcí stávajícího kouzla.”

A Jůli se okamžitě pustila do příprav.

Nejprve smetla všechny motýly na velkou hromadu. Potom na zem rozprostřela svůj plášť a vysypala na něj obsah čarodějného měšce, aby snáze mohla hledat v jeho obsahu. Zatímco pracovala, Leiria kolem ní přecházela jako zuřivá kočka.

Aby přítelkyni uklidnila a uvolnila i vlastní napětí, Jůli při práci mluvila.

„Když jsem byla malé děvče a učila se od babičky základy magie, celé mi to připadalo jako jedna velká, složitá záhada. Dlouho mi trvalo, než jsem byla schopna provést dokonce i to nejjednodušší kouzlo.“

Jůli se při té vzpomínce pousmála. „Ale má babička je velmi trpělivá žena. A výborná učitelka. Podivné, co? Že dokonce i někdo tak zlý, jako je ona, může mít nějaké dobré vlastnosti.“

Leiria zafuněla. „To mi připomíná jistého krále, kterého jsem znala. Iraj Protarus! Král králů.

Brutální vládce. A přesto kdysi býval snílkem. Myslím, že měl dobré úmysly. Někdy uměl být docela milý a shovívavý.“

Povzdychla. „To ta chamtivost ho změnila. Neprahl však po penězích, ale po moci. A člověk, který takhle uvažuje, nedokáže pochopit, že jiní mohou toužit po něčem docela jiném. Proto začal Safara tak nenávidět. Nemohl uvěřit tomu, že Safar - který kdysi v mnohém sdílel jeho vizi - nikdy nepřestal být snílkem.“

Jůli se rozesmála. „S mojí babičkou je to podobné, ale ne docela stejné. Myslím, že jí nemoc chamtivosti postihla ještě v matčině lůně.“

Leiria se otrásla. „Skoro by mi jí bylo líto,“ řekla. Jůli k ní vzhlédla. „To ani náhodou. To je další její osvědčený trik - zbláznit lidi, aby ji litovali, a ona tak nad nimi získala převahu.“

Jůli se vrátila ke své práci; vybrala určité balíčky a lahvičky a odložila je stranou.

„Ale mluvila jsem o složitosti magie. Babička mě naučila, že čáry a kouzla jsou docela prostá a logická. Téměř dětsky jednoduchá. Vlastně je někdy lepší myslet jako dítě a nenechat se nakazit dospěláckou úzkoprsostí.“

Vytáhla kalíšek a začala do něj odměřovat různé prášky a tekutiny. „Jako první jsem se musela naučit umět si opravdu představit, co chci. Což pro malou holku není tak těžké. Snadno jsem si dokázala detailně vybavit třeba oblíbenou panenku. Nebo nějakou určitou sladkost.

A bylo také snadné představovat si věci, které jsem toužila umět. Jako například dokázat si získat náklonnost pohledného hochy. Nebo přemoci tyрана v zápase.“

Leiria se rozesmála. „Měla jsem se narodit jako čarodějka. S tyrany je to snadné. Těch jsem zmydlila víc než dost. Ale záhadu mužské rasy se mi zatím nepodařilo rozluštit.“

„To by nepomohlo,“ smála se Jůli s ní. „Když dojde na muže, nejsou čarodějky o nic lepší než ostatní ženy.“

Leiria na chvíli zapomněla na vlastní starosti a zeptala se: „A co ses naučila jako další?“

„Zákon příčiny a následku,“ odvětila Jůli a v čarodějném kalíšku začala míchat zapáchající lektvar. „Řečeno jednoduše, každý následek má svoji příčinu a každá příčina svůj následek. Oheň dělá horko. Takže chceš-li mít za následek oheň, stačí jen magicky způsobit horko.“

Ukázala na pohárek. „Kdybych do toho přidala kapku nebo dvě jistého elixíru, který tu mám, získali bychom obrovský oheň.“ Setřela si pot z čela. „Ačkoliv nevím, proč bychom o to v tomhle horku měly stát.“

Jůli opatrně přelila směsku do malé hliněné nádoby a zavřela ji malou korkovou zátkou.

„A ten elixír, o němž jsem se zmínila, vede k novému zákonu magie. To jest že: podobné vytváří podobné. Ten elixír je vyrobený z kořene rostliny, jejíž květy jsou ohnivě rudé a velmi se podobají plamenům. Kořen je také dost pálivý na chuť.“

Před dávnou dobou nějaká moudrá čarodějnice usoudila, že jestliže ta květina vypadá jako oheň a chová se jako oheň, mohl by být jejím výsledkem zase oheň.“

„To zní jednoduše,“ poznamenala Leiria. „Ačkoliv na tom musí být něco víc. Jinak by mohl čarovat každý.“

„Teorie je jednoduchá,“ vysvětlovala Jůli, „ale praxe vyžaduje zvláštní dar, se kterým se musíš narodit. Navíc jen málokterá čarodějnice má skutečně dobrou představivost. Což je vlastně hlavní tajemství magie.“

Musíš si umět vybavit věci v dokonalém detailu - rozebrat je na všechny části a znovu je poskládat - než můžeš dosáhnout svého cíle.“

„A co modlitby?“ zeptala se Leiria. „Většina lidí věří, že když se modlíš k bohům a oni ti požehnají, můžeš dokázat zázraky.“

„To proto, že jsou to poblouznění hlupáci, má drahá. Protože pokud čekáš, že tě zachrání modlitba, zrovna tak můžeš přikázat psům, aby se vymočili do ohně, a vyjde to na stejno.“

Leiria přikývla. „Safar má stejný názor. Až na to, že je přesvědčen, že bohové spí a nic nevnímají. A dokonce i kdyby procitli, pochybuje, že by je to zajímalo.“

Se zmínkou o Safarovi se Leiriiny starosti vrátily. „A co tahle čarodějnice?“ zeptala se, ukazujíc na mrtvé motýly. „Jak dobrá podle tebe je?“

„Vlastně si myslím, že to je muž,“ vysvětlila Jůli. „Samozřejmě se to jen dohaduji, ale obvykle se nemýlím.“

A co se týče jeho schopností, tak to nemohu říci. Ale jeho kouzlo bylo dost chytré. Lapil do něj Safara a velmi pravděpodobně i Palimaka. Na druhé straně, tahle džungle je jeho domov. A dokonce i velmi slabá čarodějnice - nebo čaroděj - je na vlastní půdě těžko přemožitelný.“

Leiria poplácala svůj meč. „Pak je mým přáním a nejmilejší představou, aby až se s ním střetnu, namísto magie rozhodovaly meče. A nijak se nechlubím, když tvrdím, že jsem za svůj život potkala jen jediného šermíře, který mě překonal.“

Navíc je to už velmi dávno a získala jsem od té doby spoustu zkušeností se zabíjením lidí, takže si myslím, že dneska by to dopadlo jinak.“

Jůli zvedla obočí. „Zase Iraj Protarus?“ hádala.

Leiria krátce přikývla. „Právě on.“

„Takový souboj bych chtěla vidět.“

Leiria se usmála, ale nebylo to pobavením. „Ber to tak, že tě na něj zvu.“

Jůli vstala a řekla: „Dost ženských řečí. Teď pojďme zjistit, z jakého těsta je tenhle čaroděj uhněten.“

Přistoupila k hromádce motýlů a do jejího středu postavila hliněnou nádobku. Potom požádala Leiriu, aby jí pomohla obklopit pestrobarevnou masu suchými větvíčkami, které pečlivě sestavila do pentagramu.

Potom vstala a oprášila se. „Jestli to zabere, budeme na to mít jen několik vteřin.“

„Dám mužům povel, aby byli ve střehu,“ odvětila Leiria.

Jůli zavrtěla hlavou. „Původní kouzlo uvěznilo dva lidi. Můžeme ho pouze vyvážit. Takže se obávám, že to budeme my dvě proti čemukoliv, co na nás čeká.“

„Zdá se, že budeme ve výhodě,“ zažertovala Leiria.

Zavolala na vojáky a zpravila je o nejnovějším plánu. Projevovali zklamání, že budou vynecháni z boje. Avšak Leiria jim polichotila, zadrnkala na citlivé struny jejich mužnosti a přesvědčila je, jak životně důležité pro všechny je, aby tu zůstali na stráži.

„Takže bude následovat další akce, ano?“ zeptal se radostně seržant Hamyr.

Leiria ho poplácala po zádech. „Na to vezte jed.“

Poté se připojila k Jůli u pentagramu.

„Připravena?“ zeptala se Jůli a vytasila meč.

Leiria přikývla a učinila stejně. „Připravena,“ potvrdila.

A tak Jůli spustila kouzlo.

Z hromádky vystřelil jasný plamen a nakrátko je oslepil. Nato se plamen roztříštil v němé explozi a rozpadl se na tisíce a tisíce žhnoucích útržků barev. Vypadalo to, jako by se spojily všechny duhy světa a potom je někdo rozbil obrovskou palicí. V horké sprše barev se postupně zformovala obří tvář.

Byla to tvář Iva. Hleděly na ně obrovské kočičí oči. A lev zařval.

Leiria a Jůli spustily svůj válečný pokřik a zaútočily!

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

Vražedné území

Safar stál zmražen ve středu arény a na něj se řítíl jeho syn - s oštěpem namířeným na jeho srdce. Aréna hřměla křikem divošského publika, které Palimaka vybízelo slovy: „Zabij, zabij, zabij! Zabij Safara Timuru!“ a tento chorus podtrhoval mohutný řev Iva, při němž tuhla krev v žilách.

Safar uvízl ve spárech dilematu noční můry, neschopen jednat.

Chladnokrevná, rozzlobená čarodějná část jeho já mu velela zachránit se za každou cenu. Automaticky sáhl po smrtícím kouzlu, aby jím Palimaka na místě srazil k zemi.

Ale tam někde hluboko v duši, kde dlí všechna láska, ho jeho druhé já vybízelo k největší rodičovské oběti - zemřít, aby jeho syn mohl žít.

A potom se z úzkého zálivu mezi smrtí a přežitím ozval třetí a nejzoufalejší hlas: *Zabij ho, bratře!* volal ten hlas. *Zabij ho, nebo vše, za co jsme bojovali, bude ztraceno!*

Safar najednou spatřil vizi světa dávicího se vlastním jedem. Mrtvol navršených až k nebesům. Moří proměněných v holé pouště zaneřáděné vybělenými kostmi. Vyjících ďáblů, bojujících o to, kdo vysaje poslední morek ze života jako takového.

A s touto vizí se dostavilo téměř nezdolné nutkání zabít svého syna. Přízračný povel mu projel tělem a svaly i nervy se mu reflexivně zachvěly. Smrtící kouzlo se mu samo vlilo do mysli - a otupovalo jeho vůli odolat.

Palimak už byl téměř u něj. Tak blízko, že Safar slyšel Gandarův křik: „Stůj, mladý pane, stůj!“

Ale chlapec běžel dál a oči mu plály vražednou nenávistí.

Mezi tlustým hrotem oštěpu a Safarovým srdcem už zbývalo jen několik palců. Jeho smrtící kouzlo se svinulo jako syčící kobra, připravená k útoku.

Nepochyboval o tom, co bude rychlejší. Dřív než jeho srdce znovu uhodí, Palimak padne mrtvý u jeho nohou. A Safar nad ním bude stát jako hořký vítěz.

Jako muž, jehož duše ponese nejčernější skvrnu ze všech: hřích otce, jenž zavraždil vlastního syna.

Ale jak kdysi napsal sám Asper: Mezi myšlenkou a činem leží stín. A v tomto stínu dlí skutečná síla výběru. Nebo svobodné vůle. Jediné skutečné požehnání, které stvořitelé démonům i lidem odkázali. Dar, jenž je kořením tohoto příliš krátkého života.

A tak se Safar na poslední chvíli zmocnil svých sil a použil je jako kyj, kterým hodlal ubít kobra, chystající se zabít jeho syna.

A jak se připravoval na kontakt s hrotem oštěpu, zašeptal: „Miluji tě, Palimaku.“

Vtom jeho tělo zasáhl žhavý, palčivý záblesk.

V mozku mu explodovalo tisíc bolestivých barev.

Přepadl jej pocit, že padá, a po chvíli narazil na zem.

Na měkkou zem plnou listů.

Cítil vlhkou vůni humusu a hnijících rostlin.

Povědomé hlasy mu něco šeptaly do ucha.

Safar zvedl hlavu, zmaten zjištěním, že stále žije. A poznal, že leží na pěšině v džungli a nad ním stojí seržant Hamyr spolu s ostatními kyraňskými vojáky.

Několik stop od něj leželo Palimakovo bezvládné tělo, oštěp stále sevřený v ruce.

Leiria spatřila, jak se řítí na rudou zem. Přetočila se ve vzduchu, dopadla a v kotoulu se postavila na nohy. Mečem sekala po nejasné pařátě, která se jí natahovala po krku.

Ucítila, jak meč narazil na tvrdou ocel, poté sklouzl a zahryzl se do měkkého masa. S uspokojením uslyšela, jak lev bolestně zařval, a odtančila stranou, aby ji nezasáhla další železná tlapa, která se po ní ohnala.

Přitom však patou zavadila o hrbol v zemi a padla naznak, ale ještě se stačila přetočit, aby si uvolnila ruku s mečem a těžce dopadla na bok.

Železná tlapa zařinčela, jak Leiria odrazila další útok. Pád ji ale uvedl do velmi nevýhodné pozice. Zahlédla protivníka, jak se na ní řítí a řve radostí ze své výhody.

Od ramenou dolů to byl člověk - téměř obr, který měl na sobě pouze bederní roušku, vyboulenou, jako kdyby byl vybaven jako nějaký býk. Jeho nahé torzo se vlnilo vypracovanými svaly. Ruce a nohy měl tlusté jako mladé stromy. Svě dvě zbraně ve tvaru silných železných tlap s vytasenými drápy svíral v mohutných pěstech, z nichž jedna krvácela od prvního zásahu.

Od krku nahoru to byl lev. Jeho obrovské kočičí oči hořely zuřivostí. Z mocných čelistí mu trčely vousy jako ocelová lana. Vše lemovala ježatá žlutá hříva, která vypadala jako nějaká křídla.

Když se drápy přiblížily, jen taktak se odkutálela stranou, aby se zabořily do země namísto jejího masa. Měla však odkrytá záda, takže se kutálela dál ve snaze vymanit se z dosahu lvího muže.

Vtom Leiria zaslechla, jak atmosféru v aréně prořízl Jůlin bojový jekot, následovaný překvapeným zavýtím lvího muže, a bleskově vyskočila. Záda měla stále odkrytá, ale již se otáčela a přehodila si meč do levé ruky, aby tasila i svoji dlouhou dýku.

Jakmile opět zaujala bojové postavení, Leiria zahlédla Jůli, jak uskakuje stranou, aby uhnula před výpadem lvího muže. Krev mu stékala po krku, což byl jasný následek Jůlina útoku na Leiriinu záchranu.

Leiria spustila svůj bojový pokřik, rozběhla se přítelkyni na pomoc a obě ženy mezi sebou muže sevřely.

Přestože byl velký, divoký a silný, dvěma bojovnicím se nemohl rovnat. Pouze jeho dlouhý dosah a zuřivost jim bránily v tom, aby se k němu přiblížily a zabily ho.

Postupně jej unavily. Nejprve podnikla výpad Leiria, čímž jej donutila, aby se otočil k ní. Ale jakmile zaútočil, ustupovala a pouze odrážela jeho rány.

Vzápětí přiskočila Jůli a napadla ho z odkrytého týla. Oba posty se vyměnily, když Jůli začala ustupovat a Leiria přispěchala, aby zaútočila zezadu.

Bitva před podivně zamlklým davem divochů zuřila celou hodinu. Udiveně pozorovali svého krále, jak krvácí nejméně z tuctu ran a jeho řev s každým načasovaným útokem slábne.

Lví muž se zapotácel a padl na kolena. V tu chvíli už si Leiria myslela, že zvítězila. Skočila po lvím muži s mečem jako oštěpem namířeným na odhalený zátylek.

Byl to ale pouhý manévr a netvor náhle vyskočil. I tak by ho ale dostala - byla by mu vnořila meč do hrudi - kdyby však lví muž namísto dalšího boje nezamýšlel útek.

Uskočil stranou a dal se na útěk; uháněl směrem k velké dvoukřídlé bráně na vzdáleném konci arény.

Leiria s Jůli se rozběhly za ním. Ačkoliv na svou velikost prokázal neuvěřitelnou rychlost, ženy byly rychlejší a brzy se na něj začaly dotahovat.

Když se lví muž přiblížil k bráně, zařval na povel. Leiria viděla, že se brána otevírá, a myslela si, že skrz ni chce lví muž prchnout ven.

Namísto toho však uslyšela rozzuřený křik. Zabořila podrážky do země, aby zastavila svůj bezhlavý běh a zároveň varovala Jůli.

Obě ženy se zastavily a přitiskly se k sobě. Jůli stačila jen říci: „Co to má sakra znamenat?!" Nato otevřenou branou vtrhlo do arény šest podivných bojovníků, aby se připojili ke svému králi.

Byli skoro stejně vysocí jako on, ale měli širší ramena a záda. Od krku k patám to byli muži, ale na ramenou nesli mohutné rohaté hlavy bojovníků býků. Byli vyzbrojeni obrovskými ostnatými kyji, tlustými jako lodní stěžně.

Býčí muži se rozestoupili kolem svého krále. Poté, s ním ve středu, postupovali k ženám a jejich křik se rozléhal arénou.

Dav najednou ožil. Divoši vzrušeně jásali a začali skandovat:

„Zabijte je! Zabijte, zabijte, zabijte!"

„Vypadá to, že jsme se pustily do hodně dlouhého boje, sestro," poznamenala Jůli.

Leiria se usmála a řekla: „Na můj signál půjdeme po králi, souhlas?" „Souhlas!" A tak Leiria dala signál a obě ženy zaútočily.

Safar vnutil Palimakovi mezi rty lektvar s přísadou brandy a chlapec se probudil. Prskal a zajíkal se. Když popadl dech, Safar mu podal čutoru a on se zhluboka napil.

Palimak zavřel oči a otřásl se, zatímco medicína konala svoji práci. Když je opět otevřel, Safarovy žíly zaplavila úleva, protože hochovi se očividně vrátily všechny smysly.

Mladík byl pobledlý a roztřesený z toho, co zakusil. S úlekem na něj dolehla realita.

Objal otce a řekl: „Díky bohům, že jsi mě našel!“

Vojáci pohnuti pohledem na setkání otce a syna hrabali botami do země. Seržant Hamyr si rukou ošlehanou bojem otřel slzu.

Palimak se náhle odtáhl. „Měl jsem hrozný sen, tati," svěřil se mladík. „Byl jsem v nějaké velké aréně. A nějaký muž se lví hlavou mi dal oštěp. Na druhé straně té arény jsi stál ty a ten lví muž mi-“

„To nebyl sen, hochu," přerušil jej Safar. „Ale s tím si nelam hlavu. Máme teď na práci něco důležitějšího. A musíme si s tím pospíšet.“

Palimak byl zděšen. „To chceš říct, že se to *doopravdy* stalo?" zeptal se roztřeseným hlasem. „Opravdu jsem tě chtěl-“

Safar jej znovu přerušil. „Prosím tě, synku. To nebyla tvá chyba. Můžeme si o tom promluvit později a já ti dokážu, že říkám pravdu. Teď mi prostě musíš věřit. Ano?"

Palimak zkroušeně přikývl. „Ano.“

„Musíme se do té arény okamžitě vrátit," oznámil Safar. „Leiria a Jůli jsou ve velkém nebezpečí. Rozumíš, co ti říkám?"

Palimak opět přitakal. „Rozumím.“

Safar mu pomohl vstát. Pokynul Hamyroví, který přistoupil, aby Palimakovi připnul meč kolem pasu. Potom mu dal kabát a náhradní pár bot, které si mladík rychle obul.

„Máš hlad?" zeptal se Safar, když byl hoch oblečený.

Palimak zavrtěl hlavou. „Nemůžu jíst. Zvedá se mi žaludek." Ukázal na čturu a slabě se usmál. „Ale možná, že bych se ještě trochu napil tohodle.“

Safar mu podal brandy. Když všechno vypil, zhluboka se nadechl a vypjal hrud'.

„Už je mi dobře," řekl.

Safar se obrátil k vojákům. „Nechte tady své torny. Vezměte si jen zbraně. A jakmile se tam ocitneme, ani na chvíli se nezastavujte a nad ničím nepřemýšlejte. Nerozhlížejte se, kde jste se to ocitli. Prostě jen bojujte, jasné?"

Všichni muži potvrdili, že chápou.

Jediný seržant Hamyr se odvážil k otázce: „Pardon, lorde Timuro, ale můžete nám říci, proti komu to budeme bojovat?"

Safar se pousmál. „Proti nepříteli.“

Hamyr přikývl a také se usmál. „Jasně, proti nepříteli. To je dobrý vědět. Mockrát děkuju, můj lorde.“

„Není zač, seržante.“

Potom je Safar odvedl po pěšině k velkému černému kruhu, který do země vypálilo Jůlino kouzlo.

Trvalo mu jen několik minut, než zjistil, co čarodějka udělala, a její výkon mu velmi zaimponoval. Její čin nejenže zachránil jeho a Palimaka, ale také Safarovi naznačil, kam by měl nasměrovat případné vlastní kouzlo.

Její kouzlo navíc oslabilo čarodějův portál do té míry, že teď mohl do arény přijít i celý oddíl kyranských vojáků. Navíc s nimi zůstanou Leiria a Jůli, což znamená dva vynikající meče navíc.

Zvláště pak Leiriina čepel, pomyslel si. Ta sama o sobě má cenu poloviny armády.

Palimak mezitím zkoumal Jůlinu magickou stopu. Gandarí a Gandara mu do ucha šeptali zajímavé rady.

Po chvíli se obrátil k Safarovi a řekl: „Vidím, jak kouzlo zapadá do sebe, tati. Smím ti pomoci?"

Safar jej poplácal po zádech. „Samozřejmě, synku. Čím větší čarodějnou moc do toho vložíme, tím lépe.“

Palimak zvedl ruku. „Počkej chvíli. Gandarí s Gandarou mají nějaký návrh.“

Sklonil hlavu a zaposlouchal se. Po chvíli se usmál. „To je docela dobrý trik," obrátil se k Safarovi. „To králi Felinovi pěkně zacuchá hřívu!"

Safar se usmál a vzpomněl si, jak zlí dokážou malí služebníci být. „Výborně. Ale připomeň jim, že bych ho chtěl pokud možno zajmout živého. Chci zjistit, co za tím vším vězí.“

Palimak souhlasně přikývl a Safar se pustil do práce na kouzlu. Stříbrnou čarodějnou dýkou vyškrábal do hlíny pentagram. V jeho středu načrtl lví hlavu.

Ustoupil, zvedl ruce a hluboce soustředěn na svůj záměr je rozpráhl do šíře. Ucítil, jak do něj vplouvá Palimakova síla, podpořená energií čarodějných služebníků, a pronesl:

„*Letět a letět, modrou oblohou.
V mraku, jež bohové sečíst nemohou.*“

*Kouzlíme dále, bychom zmátli krále.
A blázna dohnali k šílenství."*

S posledními slovy tleskl, načež z pentagramu vylétly tisíce motýlů, kteří se vznesli vysoko ke korunám stromů.

„Do střehu," zvolal Safar a tasil meč.

Čepele vyjely z pochev a náhle džungle zmizela.

Všichni se ocitli ve středu obrovské arény, v níž nedaleko od nich zuřila bitva.

A dav všude kolem skandoval svoji krvavou hymnu:

„Zabij, zabij, zabij!"

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

Motýlí žihadlo

Při prvním útoku se Jůli s Leiriou ocitly jen vlásek od zabití krále Felina.

Lví muž a jeho hulákající pochopové si byli naprosto jisti, že ženy při střetu s nimi propadnou panice, zapiští a dají se na útěk.

Leiria s Jůli však zahájily svůj překvapivý útok s takovou rychlostí a zuřivostí, že lvího muže a jeho ochránce zastihly nepřipravené.

Kdyby byl král při smyslech, zatáhl by Leiriu s Jůli dovnitř tím, že by ustoupil a jeho býčí muži by se mohli rozestoupit kolem nich a potom uzavřít past jako čelisti kleští.

Namísto toho však býci vyplývali vzácné chvíle v němém úžasu, když zírali na útočící ženy a dovolili jim přiblížit se na dosah hlavního cíle -krále samotného.

Leiria dokonce uvažovala o tom, že odhodí poslední zbytky opatrnosti a s mečem se vrhne na nepřítele se lví hlavou.

Pozdě si král uvědomil, co se děje. Uskočil a zařval na povel.

Dva býčí muži, kteří u něj stáli nejbliž, se nemotorně pohnuli vpřed a napřáhli se mohutnými kyji, aby odrazili průlom.

Leiriina ostrá čepel zasáhla protivníka a ruku se zbraní mu uťala v zápěstí. Býčí muž zavyl bolestí, zvedl krvavý pahýl, aby pouze spatřil, jak z něj tryská rudý proud, svalil se na zem a zemřel.

Jůli učinila krátký proces s druhým rohatým bojovníkem, proti kterému stanula. Za běhu jím otočila, aby vyprostila čepel z jeho těla a pokračovala v útoku.

Leiria zaútočila na odkrytého Felina, který jen taktak že její úder odrazil železnou pařátou a zaburácel vzteky, když mu bleskurychlá odpověď způsobila silně krvácející ránu na boku.

Jůli stála jen krok za ní a ihned spatřila naskýtající se šanci. Vrhla nůž přes Leiriino rameno.

Ten se v letu jednou otočil a Jůli už se radovala z úspěchu, když viděla těžkou čepel dopadat na hruď lvího muže.

V poslední možné chvíli se však jeden z Felinových strážců vrhl před svého krále a nůž se zabodl do něj.

Nato tři zbývající býčí muži zaútočili a Leiriu s Jůli donutili k obrannému ústupu.

Při něm však oba býčí muži zaplatili za své zločiny nesčetnými ranami, které jim bojovnice způsobily.

Přestože Leiria a Jůli ustupovaly, nacházely se ve výborné výchozí pozici k protiútoku. Teď když byli tři z šesti býčích mužů mrtvi, dva další zranění a jediný nezraněný se navzdory Felinovým zuřivým rozkazům zdráhal cokoliv podniknout, jim stačilo, aby se spojily a znovu vyrazily na zteč.

Felino krvácející na boku hnal svou tříčlennou armádu rozčarovaných vojáků za ženami a dštil na ně nadávky a všemožné výhrůžky.

Dav znovu propadl podivnému mlčení - jako by je pohled na ponížení jejich krále připravil o hlas.

Leiria s Jůli smykem zastavily jako jedna žena. Spustily bojový pokřik, předstírajíce, že hodlají znovu zaútočit. Jejich pronásledovatele to tak vylekalo, že se svým zbrklým ústupem málem porazili krále Felina.

Obě ženy této výhody využily, aby si vydechly a zkontrolovaly své zbraně. Leiria dala Jůli svůj náhradní nůž namísto toho, který zůstal v zádech oddaného býčího muže.

Usmála se na přítelkyni s očima divoce planoucíma krvelačností. „Po tvém boku se mi dobře bojuje, sestro," řekla - což u Leirii znamenalo to nejvyšší ocenění.

„Je mi potěšením," poděkovala Jůli.

„Ale zůstává tu jedna nezodpovězená otázka," poznamenala Leiria. Ukázala na býčí muže, které král právě hrubě káral. „Až je všechny zabijeme, jak se odtud vlastně dostaneme?"

„I já už jsem o tom přemýšlela," uchichtla se Jůli. „Třeba můžeme použít uši lvího muže k nějakému kouzlu."

Leiria se rozesmála. „Jako by se stalo," dodala, když dotahovala ostří meče o kožený postroj.

Potom dala signál a obě vyrazily vpřed, aby bitvu znovu rozdmýchaly.

Král Felino se okamžitě otočil a dal se na útěk, ponechávaje své býčí muže čelit bojovnicím bez své pomoci.

Ty se chtěly vydat za ním, ale tři býčí muži jim zastoupili cestu.

„Zbabělče!“ křičela za králem Jůli ve snaze urazit jeho pýchu natolik, aby se vrátil.

Leiria se k ní přidala: „Co znamená ta boule pod bederní rouškou, Vaše Výsosti? Nějaká vatová vycpávka?“

On si toho však vůbec nevšímal a ještě rychleji prchal do bezpečí velké brány.

Ženám nezbývalo nic jiného než zabít tři býčí muže, aby mohly pokračovat v pronásledování jejich pána.

Byl to krátký a nehezský souboj. Býčí muže, uvězněné mezi strachem před hněvem svého pána a strachem z bojovnic, vlastně přemohl jejich vlastní fatalismus. Připadali si, jako by už viděli své vlastní duchy sténat a naříkat v posmrtném životě.

Při boji plakali. Krvavý sliz jim kapal z nozder a kolem tlam se jim dělala bílá pěna. Vzápětí všechny bohy, co jim byli svatí, aby je ušetřili.

Leiria a Jůli je bez milosti zabily. Vyvrhly jim vnitřnosti na plochu arény a jejich prokleté duše vyprovodily do horoucích pekel. Poté překročily šubabající se mrtvoly, aby se utkaly s králem.

Felino byl pryč, ale věděly, že se nemohl dostat příliš daleko, a tak zaútočily přímo na bránu.

Leiria začala sekat do hrubého dřeva, až z něj lítaly velké třísky.

Jůli do ní tloukla kyjem, který sebrala jednomu mrtvému býčímu muži.

Už se téměř probily na druhou stranu, když uslyšely nějaký rachot a brána se pomalu začala otvírat. Uskočily a připravily se čelit čemukoliv, co jim král Felino přichystal.

Z bran se vylínl odporný zvířecí pach. Slyšely podivné skřeky, jako kdyby někdo vypustil zvěřinec zuřivých šelem: děsivý chór šakalího smíchu, následovaný syčením, vytím a vřeštěním.

„Meče a nože,“ zvolala Leiria a dala se na ústup.

Jůli upustila kyj a vytasila dvě základní zbraně.

„Dobře, meče a nože, sestro. Mimochodem,“ dodala, „brzlík mám nejraději s pálivou omáčkou, a co ty?“

Leiria se hlasitě rozesmála. „Já ho jím samotný, možná jen trochu osolený. Recepty probereme podrobněji, až jim všem uřízneme kulky.“

„Souhlas,“ řekla Jůli.

Slovní výměna trochu otupila krvelačnost žen a obě se pomalu stáhly k sobě, aby vytvořily jeden pilíř ostré oceli, pevných svalů a nezdolné vůle.

Uslyšely lví řev krále Felina a branou do arény napochodovalo šest štěkajících stvoření, která se zastavila po levé straně od vstupu.

Od krku až k patám to byli shrbení muži s černě žíhaným žlutým kožichem. Na ramenou nesli šakalí hlavy a z tlam jim vycházel smích, při němž mrazilo v zádech. Na každém prstě na nohou i na rukou měli prsteny se zahnutými železnými háky, a když se smáli, každý z šakalů odhalil dlouhé zahnuté žluté zuby potřísněné zeleným jedem.

Šest dalších obřích ďáblů následovalo. Těmi byli muži s obrovskými opičími hlavami, kteří když se přesouvali napravo, vřeštěli na bojovnice obscénní výhrůžky. Nesli si krátké oštěpy a oděni byli do tlustých kožených vest, zpevněných drátěnými sítě.

Nakonec do arény vtrhlo posledních šest. Vysocí muži - vyšší než obr Felino - s dlouhýma, kostnatýma rukama a nohama. Jako zbraně třímali meče a chránili se kulatými štíty z kůže natažené na dřevě a posázené kovovými ostny. Jejich široké hlavy protáhle do čumáků velkých ještěřů s rozeklanými jazyky, které co chvíli vystřelovaly ven, nehybně seděly na lidských ramenou.

„Zase šest,“ zamumlala Jůli nepřítomně.

Leiriu, která si poměrně silnou armádu prohlížela se stále většími obavami, tato poznámka zarazila.

„O čem to sakra mluvíš?“ zeptala se téměř rozzlobeně.

„Číslo šest tu má zřejmě nějaké významné postavení,“ vysvětlila Jůli. „První skupina čítala šest bojovníků. A tahle várka se taky skládá ze skupin po šesti. Nemyslím si, že je to náhoda.“

„Tradiční vojenské skupiny jsou také po šesti,“ připomněla Leiria. „Ale nebudeme se hádat. Jestliže máš pravdu, jak by nám to mohlo pomoci?“

Dřív než Jůli stačila odpovědět, ozval se ohlušující řev a přirtil se Felino, který přeskočil skupinku ještěřích hlav ve středu, aby se ujal velení. Vypadal jako znovuzrozený. Všechna zranění měl čerstvě

zacelená.

„Zabij!“ řval na celé kolo. „Zabij, zabij, zabij!“

Divošské publikum obklopující arénu okamžitě ožilo a začalo skandovat: „Zabij, zabij, zabij!“

„Moc ráda jsem tě poznala, sestro,“ řekla Leiria a připravila se na blížící se útok.

Král Felino vydal signál a spolu se svým zvěřincem bojovníků vyrazil proti ženám do arény.

Safarovi trvalo jen zlomek okamžiku, než celou situaci zhodnotil. Asi padesát metrů od nich stála Leiria s Jůli, obklíčeny hordou vyjících nestvůr. Obě sice udatně bojovaly, ale postupně začínaly ztrácet. Lví muž, král Felino, běhal po vnějším obvodu kruhu a pobízel své vojáky: „Zabij, zabij, zabij!“

Kolem bojující masy ležela spousta mrtvých vojáků se zvířecími hlavami - krvavý důkaz Leiriina a Jůlina houževnatého odporu. Safar mrštil o zem zesilovací kuličkou. A když spustil válečný pokřik svých lidí, rozléhal se po aréně natolik, že zcela přehlušil skandování davu.

„ZA KYRANIU!“ křičel a vyrazil vpřed.

„ZA KYRANIU!“ ozval se sbor Palimaka a ostatních mužů, kteří se rozběhli za ním.

Zcela ohromený král Felino se otočil, aby zjistil, co má tato nová hrozba znamenat.

Jeho lví čelisti zůstaly otevřené dokořán, když spatřil své zmizelé nepřátele Safara a Palimaka, jak se na něj řítí posílení malou, ale těžce vyzbrojenou skupinou kyranských vojáků.

Někteří jeho pěšáci se také otočili a byli za svou nepozornost potrestáni, protože Leiria s Jůli okamžitě přiskočily a rozsekaly je na kusy.

Felino se vzpamatoval z šoku a zavelel. Polovina jeho družiny se otočila, aby se postavila novému nepříteli, kdežto ostatní zvýšili tlak na bojovnice.

Zatímco se Kyraniáné se Safarem v čele pouštěli do válečné vřavy, Palimak se držel zpět a čekal na příležitost spustit Gandarovo a Gandariho kouzlo. Odrážel sice údery, ale souboje nevyhledával; pomalu kroužil kolem bojující masy a snažil se co nejvíce přiblížit ke králi Felinovi.

Přepadl jej podivný pocit neskutečna. V situaci, kdy všichni ostatní bojovali jako o život, kleli, volali, ječeli či naříkali, on se cítil docela klidně a s naprosto jasnou myslí nasával každý detail bitvy.

Připadalo mu docela zajímavé pozorovat bezbožný škleb seržanta Hamyry, jenž se nikdy neměnil, bez ohledu na to, co mu osud přinese. Ať uhýbal před potenciálně smrtícím úderem, sám takový uštěďroval nebo byl zkušeným nepřítelem zahnán do úzkých, jeho škleb zůstával stejný.

Pozoruhodná mu připadla i skutečnost, že ačkoliv se Leiria s Jůli setkaly teprve nedávno, bojovaly bok po boku, jako by to tak dělaly celý život.

Nejvíce ze všeho jej však zaujal otcův způsob boje. Safar vždy patřil k těm lepším bojovníkům. Byl vyšší a svalnatější než většina Kyraniánů a také poměrně rychlý. Dnes to však Palimakovi připadalo, že otec bojuje o třídu výš než kdykoliv předtím.

Jeho šermířský styl působil velmi svižně a lahodil oku. Mnohem lépe, než kdykoliv předtím. Dost možná stejně dobře jako Leiriino šermířské umění, které proslulo takovou dokonalostí, že ji většina bojovníků řadila do třídy o jediné osobě. I když sama Leiria vždy tvrdila, že existuje jeden muž - Iraj Protarus - který se jí vyrovná, všichni si mysleli, že to říká jen ze skromnosti.

Nyní to ale vypadalo, že do této vybrané říše vstoupil další smrtelník. Palimakovi připadalo neuvěřitelné, že je jím právě jeho otec.

Podívoval se, jak je možné, že se Safar tak zlepšil. Je v tom snad nějaká magie? Nebo něco jiného? Palimakovi to celé připadalo velmi podivné a jen to rozšiřovalo řadu podivností, které u otce od jeho záhadného návratu pozoroval.

Vtom mu však Gandara pošeptal: „Támhle je ten starý hloupý král!“

Palimak vzhlédl a spatřil Felina, jak ustupuje k bráně se dvěma obrovskými ještěřimi muži, jež ho na ústupu ochraňovali.

Najednou Palimak zaslechl povědomý pokřik a Leiria v patách s Jůli, která jí kryla záda, prolomila řady zvířecích vojáků.

„Leiria ho zabije, mladý pane!“ vykřikl Gandarí.

Jistě. Leiria bez jediného chybného kroku setnula jednoho z ještěřích mužů a druhého přenechala Jůli, aby si pospíšila za Felinem.

Král zvedl kovovou pěst, aby se bránil, ale Palimak viděl, že je pozdě.

Lví muž byl ztracen.

„Zastav ji, mladý pane!“ křikl Gandara, čímž mu připomněl, že Safar chtěl krále zajmout živého.

„Leirio, ne!“ vykřikl Palimak.

Když ho uslyšela, zaváhala a zastavila krok i meč.

Palimak se zděsil, protože i tento zlomek vteřiny Felinovi stačil.

Vyrazil jí meč z ruky a přiskočil k ní s obrovskými kovovými drápy, aby z ní vyrval život.

Palimak spustil kouzlo, ale děsil se, že je to na příliš velkou vzdálenost a že bude mít na svědomí smrt člověka, který je mu po otci ze všech nejdražší. Leiria byla v podstatě jeho matkou. Pečovala o něj už od chvíle, kdy jej jako miminko v uzlíku na zádech odvážela ze Zanzairu a přitom odrážela útoky vojáků, které za ní Iraj poslal.

Možná, že právě tato láska spolu se strachem ze ztráty drahého člověka dala kouzlu sílu, aby překonalo nadměrnou vzdálenost. Možná to bylo způsobeno tím, že stál v magické aréně, vytvořené Felinovými čarami, které ještě umocňovaly jeho vlastní magii. Nebo to bylo jen holé štěstí.

Ať už byl důvod jakýkoliv, v momentě, kdy kouzlo spustil, si Palimak s jistotou uvědomoval jeho správnost a sílu. Jako většina kouzel služebníků bylo i toto velmi prosté. Podle jejich pokynů sebral hrstku popela zbyvší po Jůlině čarování. Oba do něj plivli a poradili mu, aby z něj udělal malou kuličku.

A právě tento bezvýznamný kousek špíny Palimak hodil po vrčícím lvím muži.

Zároveň spolu se služebníky zarecitoval:

*„Motýlí křídla,
kam jste se poděla ?
Motýlí křídla,
kdo vám co udělal?
Slibuji med,
na to vezte jed!
Vystrčte žihadla,
motýlí křídla.
Bodejte,
a bodejte,
a bodejte!"*

Palimak měl mnohem přesnější mušku, než doufal. Popelová kulička zasáhla Felina do oka a ten namísto, aby srazil Leiriu k zemi, zařval bolestí. Odhodil své kovové pařáty, aby si promnul zraněné oko.

Zároveň explodovaly všechny barvy duhy a odnikud se vyrojily tisíce motýlů.

Kroužili kolem raněného lvího muže a bzučeli jako rozzuřené včely. Palimak viděl, jak jim z tělíček trčí dlouhá ostrá žihadla, které jim přičarovalo kouzlo služebníků.

Okamžitě zaútočili na Felina; celého jej obalili a po stovkách do něj nořili svá žihadla.

Lví muž zmateně pobíhal, hystericky mlátil rukama do vzduchu a prosil oněmělé publikum, aby mu pomohlo.

Padl na kolena, sklonil se a schoval si hlavu v marné snaze ochránit se před bolestivými žihadly.

Palimak se k němu klidně přibližoval s udivenou Leiriou několik kroků za ním. Stanul nad lvím mužem a zopakoval kouzelnou formuli:

*„Motýlí křídla,
kam jste se poděla ?
Motýlí křídla,
kdo vám co udělal?
Slibuji med,
na to vezte jed!
Vystrčte žihadla,
motýlí křídla.
Bodejte,
a bodejte,
a bodejte!"*

To už byl Felino zcela obsypán krásnými, leč smrtícími motýly. Vystrkovali zadečky, aby doručili svůj jed. Po splnění tohoto úkolu odlétali, aby uvolnili místo dalším.

Felino se skácel na zem a jen naříkal, neschopen dalšího pohybu.

Když Palimak získal jistotu, že je lví muž bezbranný, mávl rukou a motýli zmizeli.

„Nevím, co se tu stalo," řekla Leiria „ale mám takový dojem, že jsi mi právě zachránil život."

Palimak zčervenal hanbou. „Omlouvám se, teto Leirio. Vlastně jsem tě málem nechal zabít. Neměl jsem na tebe takhle křičet."

Leiria ho poplácala po ramenu a řekla: „To nic." Potom ho nasměrovala k hlavní bitvě, kde Safar právě zasazoval poslední ránu poslednímu protivníkovi. Jeho meč přetl hrdlo šakalího muže a vyslal stále štěkající hlavu obloukem přes celou arénu.

Ostatní zvířecí vojáci byli buďto mrtví, nebo umírali.

„Ještě nikdy jsem neviděla Safara takhle bojovat," poznamenala chladně a profesionálně Leiria. „Když bude pilně trénovat, brzo by *mi* mohl působit starosti."

„Napadlo mě to samé," souhlasil Palimak. „Možná má nějaké nové kouzlo."

„To nevím," zamračila se Leiria. Chtěla ještě něco dodat, ale zmlkla, protože se přiblížil Safar. Otřel si čepel a zasunul ji zpět do pochvy.

Pohlédl na krále Felina tvrdýma modrýma očima jako čerstvě kovaná ocel.

„No tak se podívejme, co nám tenhle chlapík o sobě poví," řekl.

Vytáhl stříbrnou dýku a mávl s ní ve vzduchu. Všude kolem vzplál oheň a zakrvavělá aréna i s nímým publikem zmizela.

Zničehonic se ocitli zpět na pěšině v džungli. Na cestě před nimi ležel lví muž a tiše sténal.

Ozvala se série slabých, pukavých zvuků, jako když dítě dělá bublinky v hrnku kozího mléka, a Palimak spatřil, že se postupně objevil i seržant Hamyr s ostatními kyrauskými vojáky.

Všichni si vydechli a svalili se na zem. Muži ale zůstali ležet jen chvíli. Jakmile popadli dech, začali šátrat v tornách a vytahovat z nich proviant a víno, aby doplnili energii, pro případ, že by nebezpečí znovu vystrčilo hlavu.

Palimak ani nezpozoroval, odkud se vzala Júli. Prostě tam najednou byla a kráčela ke zuboženému lvímu muži.

„Jestli ti to nějak pomůže," řekla Safarovi, „tak jeho oblíbené číslo je šest. Možná to má něco společného s jeho magií. Možná je to náhoda. Tak jako tak jsem si myslela, že bude lepší, když se o tom zmíním."

Safar kývl a pohládl si bradu. Palimak si překvapeně všiml zlatavého strniště na jeho tváři. Tato zkouška ohněm byla tak dlouhá, že Safar neměl příležitost se oholit.

A Palimaka znovu udivila změna barvy otcových vlasů. Doposud to přičítal slunci. Nyní jej zaráželo, proč by jinak černovlasý muž měl mít světlé vousy. Nedávalo mu to smysl. Pohlédl na Safarovu hlavu a spatřil, že jeho kdysi tmavé vlasy, ač prorostlé světlými prameny, jsou nyní už docela blond.

Stejně jako s náhlou změnou Safarových bojových schopností s tím něco nebylo v pořádku. Na druhé straně to mohl přičítat pouze své bujné fantazii.

Když však otec promluvil, všechny pochybnosti byly zapomenuty. „Ted' musíme Jeho Výsost dostat na palubu mrakolodi," řekl. „Tam ho budeme moci v klidu vyslechnout."

Všichni s jeho návrhem souhlasili, a tak prostřednictvím zelené světlice poslal Binerovi signál.

Uběhlo půl hodiny a po mrakolodi ani stopy.

Safar se zamračil a vystřelil další magickou světlici. Znovu dlouhé a bezvýsledné čekání.

Nakonec Leiria řekla: „Měli bychom ho nějak dostat na pláž. Biner buďto spí, nebo je v nesnázích."

„Biner *nikdy* nespí, když má být na stráži," ujistil ji Safar. „A Arlén také ne."

„Já vím," připustila Leiria zachmuřeně.

Za několik minut měli téměř bezvědomého krále Felina přivázaného na nosítkách a po vlastních stopách jej táhli ven z džungle.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

Pekelná Paní

Královna Klayra přecházela po kajutě v očekávání zpráv z pekla, že její tajný plán proti Safarovi a Palimakovi Timurovým byl úspěšně uskutečněn.

Z vedlejší kajuty se ozývalo tlumené naříkání muže zmítaného bolestí. Spokojeně se usmála, protože se domnívala, že v tomto případě nebude muset zpráva putovat příliš daleko. Od malého a obzvláště ošklivého koutku podsvětí ji oddělovaly jen dveře do jejího apartmá.

Z paluby k ní doléhala změť rozkazů a následné pleskání bosých nohou, jak se vojáci rozbíhali po celé lodi, aby vykonali své úkoly.

Safarova loď již byla zpozorována a její syn a jeho poskokové se i teď snažili plout s větrem, aby Timury překvapili.

Klayra se opovrživě ušklíbala. Příliš nedůvěřovala tomu, že by její syn dokázal Timury přemoci. Ačkoliv Rhodes napěchoval ukradenou flotilu mnohem více vojáků, než měli Kyraniané, Rhodes už selhal několikrát předtím i s podstatně větší přesilou.

A to stál jen proti tomu chlapci, Palimakovi. Ne proti mocnému a prohnanému čaroději, jakým je Safar Timura.

Klayra uslyšela další naříkání a přešla ke dveřím kajuty. Byly pootevřené, takže mohla nahlédnout dovnitř. Na stole ležel roztažený polonahý námořník, bedra zakrytá uříznutými plátěnými kalhotami. Svázanému muži s roubíkem v ústech z nahého těla a nohou stékaly pramínky krve, jako kdyby byl zbičován.

Mučila jej nějaká neviditelná síla a on se zmítal v poutech, že se stůl pohnul už o několik pídí. Poté přidušeně vykřikl, znehybněl a upadl od bezvědomí. *Výborně*, pomyslela si Klayra. *Kouzlo funguje*. Odvrátila se ode dveří a pokračovala v přecházení, přemítajíc o svém plánu.

Poté, co její akce se stromovými bestii selhala, rozhodla se vyhledat pomoc vyšší moci.

Tím však nemyslela bohy. Podle jejího názoru byli bohové zbyteční tvorové, kteří se nepouštěli do žádného obchodu, jakkoli vysoká mohla být oběť. Stvoření, která vládla peklu, byla mnohem spolehlivější.

Čariz, její čarodějná učitelka, se domnívala, že bohové spí a světským záležitostem nevěnují sebemenší pozornost. Čariz tvrdila, že toto je éra pro nestvůry a ďábly, jako je ona.

A co víc, říkala, že se naskytá příležitost vyměnit bohy v myslích lidí a démonů za něco mnohem realističtějšího.

„Světy, ve kterých žijeme, jsou velmi kruté,“ tvrdila Čariz. „Bolest čeká všechny živé bytosti. A tato bolest smrtí nekončí. Všimni si všech těch zubožených duchů, co se všude potloukají a hořekují na krutost osudu.“

Jako by osud někdy doopravdy nabízel něco lepšího. Bylo by laskavější - a pro nás mnohem lepší - kdyby smrtelná stvoření chápala, že nekonečná bolest a zklamání tvoří jejich budoucí věčnost.

Jak připomínám svým sestrám, odevzdanost vaší oběti je sladčoulinká omáčka, kterou je nejlépe podávat s lahodně trpícím morkem kostí."

Při posezeních s obludnou královnou se Klayra dozvěděla - a velmi ji to potěšilo - že během období netečnosti božstev jsou pomocníci, jako je ona, nejen ušetření utrpení, ale navíc se z tohoto úžasné bohatého stolu zoufalství mohou nasytit.

„A dokonce i kdyby měl Asper pravdu a vše se časem obrátilo, takže bohové by se probudili,“ vysvětlovala tehdy Čariz, „nemají ke smrtelníkům žádné povinnosti. Koneckonců, hmotné bytosti jsou pouze hračky, které jsou mučeny pro obohacení a potěchu bohů.“

Takže bychom se i nadále měly na čem pást. Ale myslím, že nejlépe je jíst, dokud je jídlo dobré a na Aspera i na bohy zapomenout. Čím více se nám podaří zpozdit jejich návrat, tím lépe. A možná mu můžeme úplně předejít."

Nato jí Čariz doporučila provést obětování jakési polobohyni z pekel, Paní Lottyr. Bohyni, která nemiluje smrtelníky a která kombinuje zvířata s vyššími formami života, aby dosáhla svých cílů.

Falešní Asperovi proroci, Čariz a její sestry, velebily právě Lottyr, když při svých rituálech zpívaly:

*„...Přijímáme hřích, přijímáme hřích,
sladká Paní, Paní, Paní.
Do našich duší, do našich duší,
svěťce.“*

Paní Lottyr byla vlastně pekelným stínem své nebeské sestry Paní Felakie, s níž si její lidští a démonští uctívatelé spojovali veškeré dobro.

Čariz se však Felakiině dobrotě vysmívala. Byla pevně přesvědčena, že dobro, jak jej předkládá Paní Felakie, je jen chabá sestra zla, za něž bojuje Paní Lottyr.

„Lord Asper se šeredně mýlil,“ říkala Klayře. „Protože když bohové dovolili, aby současný svět zemřel, bylo to jen proto, že upřednostňují silnější chuť zla před slabým vývarem z kostí dobra.“

A takto krásně zmučené duše může poskytnout pouze Paní Lottyr. Jejich vlastní utrpení je činí ještě lahodnějšími. Všechny pěkně uzrálé ve svých éterických tělech, zavěšených na pekelných řeznických hácích.“

Navzdory tvrzením o jejich vzájemném přátelství - a odhalení mnoha tajemství - Klayra nikdy neuvěřila, že Čariz má na srdci pouze její dobro.

A tak, když Palimak zruďnou královnu - uctívačku Paní Lottyr - zabil, měla z toho přinejmenším smíšené pocity. Ne jedné straně ji to osvobodilo od Čariz a od jejího vlivu. Na druhé to oslabilo její vlastní magické schopnosti a sílu.

Kalasariz však poskytl několik odpovědí na Klayřiny sny. Nejenže porazil své nepřátele, ale navíc je pozřel. Tím se jí nabízel obrovská moc. Síla, kterou Klayra hodlala za každou cenu ovládnout.

Zvědmistr jí zprvu nabízel, že vstoupí do jejího těla. Tuto nabídku však nedůvěřivá Klayra okamžitě zamítla.

Nechť Kalasariz ovládne jejího syna. S Rhodem si umí poradit, jakkoliv by jej Kalasariz mohl ovlivnit. Nepochybovala o tom, že Kalasariz a Rhodes proti ní kují pikle, aby si ji časem zotročili tím, že pozřou její duši - tak jako Kalasariz zhltl demony Luku a Fariho.

Klayra se uchichtla. Jen ať ti hlupáci spřádají své zrádné plány!

Hlavní skulinu jejich spiknutí představoval fakt, že nejprve musí pokořit své nepřátele. Až nadejde chvíle, kdy by se mohli obrátit proti ní, bude připravena. Vlastně již nyní pracovala na kouzlu, které obrátí kartu - a rozšíří její kontakty s duchovním světem.

Nejsilnější zdroj moci však Klayra našla teprve v pekle.

Královna čarodějka pohlédla na pootevřené dveře a usmála se při té vzpomínce.

Paní Lottyr byla více než ochotna připojit se k jejímu úsilí. Nebylo zapotřebí žádných nákladných obětí. Jen slib Klayřiny nesmrtelné duše. Ta pro královnu neměla žádnou cenu, a tak ji dychtivě proměnila v minci potřebnou k uzavření pekelného obchodu.

A tak zatímco se flotila o třech lodích blížila k jediné plachetnici kyranské expedice, královna svého syna již dávno předčila.

Někde v džunglích Aroboru se teď pochop Paní Lottyr střetá se Safarem a Palimakem v magické aréně, zkonstruované k jejich záhubě.

Samozřejmě, pekelná bohyně Klayru varovala, že první pokus nemusí být úspěšný.

„Jako čaroděj,“ vysvětlovala jí, „se Safar Timura blíží zázraku víc, než si kdokoliv z nás dokáže představit. Ačkoliv je to pouhý člověk, jeho magické schopnosti sahají daleko za hranice jakékoliv bytosti, se kterou jsem se kdy setkala. Dokonce i démonský čarodějný mistr Asper by vedle lorda Timury působil chabým dojmem.“

Naší hlavní zbraní je to, že si zatím neuvědomuje svou sílu. Je omezován vlastní představivostí. Avšak pokaždé, když tyto meze podrobí zkoušce a překoná je, získá větší sebedůvěru a sílu.

Nikdy bych nevěřila, že dokáže uniknout z jinosesta budoucnosti Hadin. A přesto se mu to nějakým záhadným způsobem podařilo. Přišel zpět se schopnostmi mnohem většími než předtím, aby nám působil starostí.“

Klayra si od posledního setkání s Lottyr připravila spoustu otázek, které ji nenapadly, když pekelnici poprvé přivolala.

Od Kalasarize se toho například spoustu dozvěděla o Safarově podivně vřelém a zároveň nenávisném vztahu s Irajem Protarusem. Ačkoliv zvědmistr neoplýval přílišnou sdílností, Klayra vytušila, že nevědomí o tom, kde se Protarus pohybuje, jej velmi trápí. A že veškeré naděje vkládá

do toho, že najde a přemůže svého bývalého krále králů tím, že polapí a zabije Safara Timuru.

Dokonce mu unikl i magický termín pro zakletí, které jej ke králi Protarusovi stále poutá - Zakletí čtyř. Klayra si o tomto kouzlu něco nastudovala, ale člověk uvíznuvší v takovém provinčním světě, jakým je Syrapis, měl k dispozici jen velmi málo magických textů.

Nicméně nebylo těžké vypátrat, že toto zakletí má něco společného s přeměnou podoby. A že je k němu zapotřebí čtyř účastníků. Kalasariz se evidentně kdysi stal jedním z nich, ale podařilo se mu osvobodit a zotročit si své dva čarodějné partnery. Takže čtvrtý, kterého tak zoufale hledal, mohl být logicky pouze král Protarus.

Jak tak přecházela po kajutě, napadlo ji, kde by se asi tento konečný a nejcennější článek řetězce mohl nacházet. V tu chvíli ji to zajímalo pouze ze zvědavosti. Ale jestliže její útok na Safara s Palimakem selhal, tato otázka - a odpověď na ni - by mohla vystoupit do popředí.

Kdo je Iraj Protarus? Jaké má plány, cíle? A nakonec, kde se momentálně nachází?

A pokud by ho našla, mohla by s ním uzavřít oboustranně výhodný obchod?

Její myšlenky přerušilo další zasténání ze sousední kajuty. Srdce jí poskočilo očekáváním. Konečně! Přicupitala ke dveřím a vklouzla dovnitř.

Námořník se proměnil v hrozivou masu mihotavých barev. Byl obsypán stovkami motýlů - přísály se na něj jako okřídlené pijavice - a škubal sebou a svíjel se, zatímco jejich malé tlamičky pomalu konzumovaly jeho maso.

Poblíž stolu ležela síť z pozlacených hedvábných vláken. Rychle ji zvedla a hodila ji přes mužovo tělo. Ozval se tlumený výkřik, dostavila se světelná exploze a Klayra síť opět rychle stáhla.

Stovky nadmutých motýlích mrtvolek dopadaly na zem a jejich křídla utvořila duhový koberec smrti. Námořník zmizel.

Na jeho místě stálo obrovské, téměř tři stopy vysoké pavoučí stvoření. Z rozechvělého bulvovitého těla se zformovala krásná postava. Měla tělo nádherné ženy, ale z tohoto torza trčelo šest rukou a šest hlav na šesti dlouhých, vznešených krcích.

Všechny ty nádherné tváře vypadaly naprosto stejně - alabastrová kůže, vystouplé lícní kosti a temné, blýskavé oči. Ústa lemovaly plné, rudé rty. A když se rozevřely, odhalily ostré bílé zuby se smaragdovými kapičkami jedu na špičkách.

Klayra se zhluboka uklonila. „Zdravím tě, Paní Lottyr, bohyně ohňů. A děkuji ti, že jsi mne, tvou oddanou obdivovatelku, poctila svojí vznešenou přítomností. Mohu být tak smělá a zeptat se, jaké máš zprávy?“

Všechny hlavy promluvily najednou, což vytvořilo podivný sbor stejných hlasů - všech melodických, jako hlas královské kurtizány znalé divadelního a pěveckého umění.

„Zprávy, které pro tebe mám, nejsou ani dobré, ani špatné, sestro," oznámilo šest Lottyřiných hlasů. „Náš první útok na čaroděje Safara a démonského chlapce Palimaka byl pouze částečně úspěšný. Zajali jsme je. A zatáhli je do magické bitvy.“

Toto prohlášení Klayru zmátlo. „Ale to je přece báječná zpráva, má bohyně. Jestliže jsme je zajaly, vítězství je na dosah. A naše úsilí brzy přinese své ovoce.“

Šest dlouhých krásných paží jednotně zamávalo a štíhlé ruce se prohnuly jako pózující tanečnice. „Bohužel, oběma Timurům se podařilo utéci, sestro," dodala Lottyr. „A navíc zajali mého otroka, krále Felina. Nepochybně jej brzo podrobí mučení, aby zjistili detaily ohledně našich plánů.“

„Odpusť mi má pochybovačná slova, Paní Lottyr," polykala Klayra hořké zklamání, „ale říkála jsi, že zprávy, které přinášíš, nejsou ani dobré, ani špatné. Avšak události, které popisuješ, mi zdaleka nepřipadají příznivé. Vypovídají snad o něčem, co tato hloupá žena nepostřehla?“

Ze všech Šesti úst bohyně se ozval melodický smích a Lottyr řekla: „Předem jsem tě varovala, sestro, že náš první pokus nemusí být úspěšný.“ Klayra měla co dělat, aby se nerozkřičela. Uklidnila se. „Řekla jsi, že Timura utekl. Odpusť, ale jediný závěr, který si z toho umím vyvodit, je, že jsme neuspěly ani v nejmenším.“

„Ale uspěly, sestro," namítla Lottyr. „A co se týče jejich útěku, část viny padá i na tebe. Vždyť jim k němu z velké části dopomohla tvá vnučka, královna Jüli.“

Klayra zaskřípala zuby. *K čertu s tou holkou!* „To mě moc mrzí, Paní," omluvila se. „A máš pravdu, když říkáš, že pokud jde o Jüli, je to má vina. Již dávno jsem to dítě měla zabít.“

Bohyně se znovu rozesmála. „Nezoufej, sestro. Brzy dostaneš příležitost k nápravě.“

Odmlčela se, zamávala krásnými pažemi a dodala: „Navíc, ten muž, kterého jsme použily k obětování, byl příliš slabý, aby mohl dostatečně dlouho snášet bolest.“

Klayra se opět cítila provinile. Così u ní docela nezvyklého. Námořník trpěl nějakou nemocí a té

využila jako záminky, že ho bude léčit. Nechtěla, aby kdokoliv pojal podezření, že má zcela jiné záměry.

„Napříště dohlédnu, aby oběť byla zdravá, Paní," přislíbila Klayra.

„Výborně," řekla Lottyr. „Zkus také najít někoho mladšího. Mužnost je kořením života. I smrti."

„Udělám vše, co žádáš. Paní," přislíbila s úsměvem Klayra. „Vlastně jsem si už mezi posádkou vyhlédla pár mladíků pro vlastní účely."

„Výborně," uchichtla se pobaveně bohyně. „Takže se můžeme podělit."

„Pardon, Paní," pokračovala Klayra, když chichot utichl. „Ale sdělilas mi, že jsme v předchozím střetu jistým způsobem také uspěly. Mohu se zeptat jak?"

„Nejdůležitější ze všeho je," odvětila bohyně, „že jsem našla odpovědi na několik otázek, které jak jsem přesvědčena, jsi mi hodlala položit."

Klayra zvedla obočí. „Ano?"

„Předně všeho jsem zjistila, kde se nachází jistý král. Jeho jméno je Iraj Protarus."

Klayra radostně spráskla ruce. „To je věru báječná zpráva, má Paní. Opravdu báječná!"

O hodinu později si královna Klayra, vyzbrojená novými vědomostmi, nechala zavolat svého syna.

Král Rhodes vtrhl do kajuty celý rozlícený. „Probohy, matko," hromoval, „ztratila jsi snad rozum? Ztraceně dobře víš, že se připravuji na bitvu, a přesto mě vyrušuješ!"

„Ach ano, bitva," naoko přemáhala zívnutí. „Já na ni dočista zapomněla."

„Jak jsi *mohla* zapomenout?" supěl Rhodes. „Na tuto příležitost přece čekáme od chvíle, kdy jsme odrazili od domovských břehů!"

Klayra si jeho hněvu záměrně nevšímala. Lehkomyslně mávnula rukou. „To už se ti podařilo dohnat loď Safara Timury?"

Rhodes ukázal tlustým prstem na její kajutní okénko. „Právě se objevila na obzoru." Na noc zakotvíme, připravíme obranu a s rozbřeskem zaútočíme."

„To je od tebe velmi moudré, synu," pochválila jej Klayra. „Nebo bych spíš měla říci, že je to moudré ód Kalasarize. Bohové vědí, že sám bys na něco takového nikdy nepřišel."

Díky mentálnímu dloubnutí od Kalasarize Rhodes nevybuchl, ale jen těžce vzdychl.

„Co jsi to chtěla, matko?" zeptal se.

„Nic moc. Jen zapůjčit jednoho mladého námořníka, aby mi tu pomohl s takovým menším úkolem. Mladý, pohledný hoch by byl samozřejmě nejlepší. Někdo s dobrou, mužnou postavou."

Rhodes na matku nevěřicně zíral. „Od kdy jsem tvým kuplířem?" otázel se. „Milence si sežeň sama a mně dej pokoj!"

Klayra se usmála, zcela nepohnuta jeho slovy. „Jestli mě budeš i nadále urážet, synu, nehnu ani prstem, abych ti v průběhu bitvy pomohla. Bez magie by se nemusela vyvíjet zdaleka tak jednoznačně, jak by sis přál."

Kalasariz musel znovu vystoupit do popředí, aby Rhodes neztratil nervy.

Po kratším vypjatém rozhovoru se zvědmistrem král nakonec odpověděl: „Dobře tedy, matko. Seženu ti hochy. Během hodiny tu bude."

Když se otáčel k odchodu, Klayra se znovu ozvala: „Ach, mimochodem. Nezmiňovala jsem se náhodou, že si toho hochy chci půjčit?"

„O co ti jde?"

„Tak to jsem se přeřekla," pokrčila Klayra rameny. „Obávám se, že až s tím mladíkem budu hotova, nebude co vrátit."

„Jak si přeješ, matko," zavrčel Rhodes.

Když odcházel, dal si záležet, aby pořádně práskl dveřmi.

„To je ale hrubián," zamumlala si Klayra pro sebe. „Celý otec."

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

Bitva o Nepenthe

Královna Klayra měla ke svému synovi chovat větší důvěru. Ačkoliv nebyl čaroděj jako Safar, byl to zkušený vojevůdce a mazaný protivník.

Po celé týdny na moři, kdy pronásledovali Safara s Palimakem, ani na chvíli nezhálel. Své muže nechal vycvičit do stavu nejvyšší připravenosti. Po konzultacích s Kalasarizem ohledně esmířských zbraní a taktiky vymyslel několik triků, které ještě umocňovaly jeho převahu.

A tak když se na obzoru vyhoupl třpytivý úsvit, přistoupil k úkolu s chutí a naprostou jistotou. Jeho prvním cílem bylo dostat *Nepenthe* ke korálovým útesům, které lemují břehy Aroboru.

Se svou lodí *Kray* ve středu rozmístil malou flotilu po větru tak, aby kyranskému plavidlu odřízla všechny předpokládané únikové cesty. Potom ještě téměř za tmy naplnil vojáky všechny čluny, které měl k dispozici.

S pomocí utlumených vesel čluny vypluly před Rhodovými loděmi a snažily se přiblížit do útočné vzdálenosti dřív, než budou zpozorovány.

Ačkoliv Rhodes se touto eventualitou nenechal nijak rozházet, na Kalasarizův popud požádal Klayru, aby vyvinula kouzlo, které by zamžilo mozky Kyranianů až do chvíle, kdy bude pozdě.

Podle všeho její kouzlo fungovalo znamenitě, neboť jak se čluny přibližovaly, na palubě *Nepenthe* neviděl ani živáčka.

Ke králově nezměrné radosti nebylo nikde vidět ani kyranský vzdušný koráb. Klayra jej varovala, že její kouzlo se může připlížit pouze po vodě a zasáhnout *Nepenthe*, takže vzdušné bojovníky vůbec neovlivní.

Ačkoliv si byl Rhodes zcela jist, že se vzdušný koráb objeví, jakmile bitva propukne, měl naději, že hlavní úkol bude splněn dřív, než se bude muset pustit do létající lodi. I kdyby však tato naděje selhala, byl na střet se vzdušným korábem dobře připraven.

Kalasariz se bahní v horkých šťávách Rhodovy radosti. V duchu viděl, jak je před něj Safar Timura přivlečen v řetězech. Představoval si všechna důmyslná mučení, kterým podrobí Safarovo tělo i duši. Biče, skřipce a lamače kostí pro tělo. Pro duši: pohled na Safarovy milované - na tu děvku Leiriu, démonského chlapce Palimaka, matku, otce a sestry - všechny mučené a hrubě ponížené, potom zavražděné před Timurovými očima.

Kalasariz prožíval představy tak intenzivně, až jeho rozkoš přetekla a zaplavila Rhodovy žíly. Král ucítil, že jeho vlastní smysly tímto příjemným neklidem v nitru ještě posílily, a neubráníl se hlasitému smíchu. Tabusir a ostatní Rhodovi pobočníci stáli naštěstí dost daleko, aby jej slyšeli, ale všimli si, že se král ze široka usmívá. *Má dobrou náladu*, pomysleli si a jejich bojová morálka stoupla spolu s Rhodovou náladou.

Král zašeptal: „Myslíš na to samé, na co já, příteli?“

A Kalasariz zalhal: *Že se brzy zbavíme tvé matky, můj pane, a pak už nám nic nebude stát v cestě.*

„Přesně tak,“ potvrdil král. „Ale také jsem si představoval určité mučení, které bychom na ní mohli vyzkoušet, než ji zabijeme. Je to odporná žena. Nemáš ponětí, co pro mě znamenala všechna ta léta v jejím područí. Bránila mi stát se králem, jakým bych si zasloužil.“

Aby odvedl pozornost, Kalasariz řekl: *Existuje jen málo věcí o působení bolesti kacírům, které bych neznal. Veličenstvo. Až přijde čas, snad by vás zajímaly mé názory na toto velmi zajímavé téma.*

„Ó, to zajisté, zajisté,“ odvětil Rhodes a jeho představivost se divoce rozběhla ke všem hrůzám, které by mohl matce způsobit za její nenávistný přístup k němu.

Vtom zahlédl, jak se první člun přiblížil ke kyranské lodi, a odtrhl se od přemýšlení nad těmito radostmi. Jestli chce dosáhnout svých snů, musí nyní prokázat disciplinovanost.

„Drahý příteli,“ řekl, „nadešel čas, abychom soustředili naši energii. Neboť mám dojem, že již slyším sladkou píseň vítězství.“

Kalasariz odpověděl: *Ty jsi král a já jsem tvůj oddaný sluha. Dej znamení, pane, a společně se pustíme do nepřitele!*

A tak Rhodes pokynul na důstojníky, kteří rozkaz předali dál. Praporečník vyvěsil žluté vlajky a dělostřelectvo na palubách všech tří lodí se pustilo do práce.

S rachotem a skřípotem muži vytáhli velké katapulty na dřevěných kolech. Každá loď vezla deset takových zbraní se zkušenou posádkou u každého z nich. Jakmile byly vztyčeny a ukotveny, ozval se nářek vahou závaží natahovaných zvířecích šlach. Následovalo tlumené dunění, jak ramena katapultů dosedala na tlusté kožené podložky.

Další krok, nabíjení katapultů, bylo složité. Zvláštní hořlavý materiál, založený na Kalasarizově receptu, který Rhodes považoval za esmířský oheň, byl uchováván v pecích vedle každé zbraně.

Jakmile bylo střelivo nabito do naběráku katapultů, muselo být neprodleně vrženo na zamýšlený cíl, jinak by zbraň mohla vzplát.

Ačkoliv Rhodes osobně cvičil každou skupinu, došlo k několika nehodám, jejichž opakování se chtěl za každou cenu v bitvě vyhnout. A tak vypracoval jednoduchý systém signálů, aby mohly být všechny katapulty nabíjeny současně na jeho povel.

Když posádky nahlásily, že všechny zbraně jsou připraveny a potřebují pouze zamířit, Rhodes si dal načas, než vydal rozkaz. Znovu si prohlédl scénu. Čluny už se přiblížily na vzdálenost zhruba sto metrů od *Nepenthe*, která ještě vůbec netušila žádné nebezpečí. Tam vyčkají do chvíle, kdy bombardování skončí a potom vyrazí k lodi, aby vstoupili na palubu a zmocnili se plavidla.

Král pohlédl nalevo, napravo a zaznamenal, že jeho loď stojí na správném místě.

„Výborně,“ řekl.

A vydal rozkaz nabít a pálit.

Třicet výhní okamžitě ožilo, jak se otevřela jejich dvířka a žhnoucí střelivo uvnitř nasálo slaný vzduch. Lopaty zachrastily o žhavé uhlíky a nakladači zabořili své nástroje do zelené masy esmířského ohně.

Následovalo dlouhé zasyčení z každého katapultů, jak nabíječi vyprázdňovali jiskřící smaragdové plameny do mokré kůže, kterou byl naběrák každého katapultů vyložen.

Ve chvíli, kdy se ohnivá masa dotkla naběráku, kapitáni spustili zbraně a obrovská ramena katapultů byla vymrštěna vpřed.

A na spící *Nepenthe* vylétlo třicet zelených ohnivých koulí.

Na palubě kyranské lodi stál Renor polapen ve spárech zlého snu. V podivném, kouzlem navozeném spánku se mu zdálo, jak spadl do močálu, a ať se snažil, jak se snažil, stahovalo ho to dolů. Dolů. Dolů.

Nejhorší na tom všem bylo, že zároveň cítil nebezpečí plížící se k němu z vnějšího světa. Situace však byla stejná jako s tím močálem. Čím usilovněji se pokoušel probudit, tím silněji jej kouzlo ovíjelo.

Sinč a ostatní mladí kyranští vojáci zažívali podobné noční můry. Někteří stáli na stráži, když Klayra spustila své kouzlo, a nyní leželi v bezvědomí na palubě, svíjeli se a sténali strachy. Ostatní druzi, kteří již spali, se do nočních děsů ponořili ještě hlouběji.

Důstojníci i posádka celé lodi zápasili s Klayřiným kouzlem. Nejméně zasažen byl kapitán Brutar, který šel spát tak opilý, že výpary z jeho koňské dávky alkoholu oslabily účinky kouzla.

Namísto nočních hrůz měl pirátský kapitán krásný sen o tom, jak jeho posádka přemohla Safara a ostatní Kyraniany a sebrala jim všechny cennosti. Právě je házel do moře. Vždy když jeden zajel do vody plné žraloků, počkal, aby si vychutnal jejich zoufalý boj.

Právě si představoval, jak si Leiriu a Jůli ponechal pro vlastní zábavu, když první ohnivá koule zasáhla loď a explodovala.

Náraz jej shodil z kavalce a on dopadl na všechny čtyři. Chvíli tak zůstal klečel, přemáhaje alkoholické opojení. Vtom udeřila další ohnivá koule, ale tentokrát nevybuchla.

Brutar klel, když s vypětím sil vstával. A vtom ucítil něco, čeho se každý námořník na světě obává ze všeho nejvíce - dým!

Běžel ke dveřím kajuty, prudce je otevřel, takže je vlastně vytrhl z pantů, a křikl: „Hoří! Hoří! Hoří!“ Když se dopotácel na můstek, ještě dlouho mu trvalo, než zjistil, že na jeho volání nikdo nereaguje. Velmi jej udivilo, když spatřil jednoho námořníka schouleného pod kormidlem, jak tvrdě spí. Nedaleko od něj ležel hlídkující důstojník a také spal.

Brutar se rozhlédl a uviděl několik dalších námořníků tvrdě spících přímo na hlavní palubě. Nato

spatřil dým a oheň, který řádl kousek od středního stěžně a zelené plameny se po ráhnu plazily k plachtám. Příliš ho to ohromilo, aby pociťoval nějaký vztek. Nic takového ještě v životě neviděl. Přestože jeho muži byli jen lajdáční piráti, ještě nikdy se nestalo, aby kterýkoliv z nich usnul na stráži a přežil, aby o tom mohl vyprávět. Mnohem víc jej však udivilo, když na palubě zahlédl několik spících kyranských vojáků. Co se to ksakru děje?

Vtom Brutar zaslechl hlasitý svistot nad hlavou a spatřil zelenou ohnivou kouli, která mu prolétla nad hlavou a se zasyčením spadla do vody.

Teprve tehdy si všiml dlouhé řady člunů směřujících k *Nepenthe*, všechny napěchované po zuby ozbrojenými vojáky. V dáli objevil tři známé lodě, které střílely na *Nepenthe* z obrovských katapultů. Okamžitě si uvědomil, že jsou to lodě, které zanechal v Syrapisu, když se před mnoha týdny vydal na tuto nešťastnou cestu.

Brutar udělal to, co by za takových okolností udělal každý správně uvažující pirátský kapitán.

Strhl si z těla svoji bílou košili, doběhl k zábradlí a zběsile s ní mával na blížící se vojáky.

„Hej, čluny!“ volal. „Vzdáváme se, sakra! Vzdáváme se!“

Snad již po dvacáté za necelé půlhodiny si Biner zaclonil oči širokou dlaní a pohlédl přes zvlněné moře zelených korun stromů, které tvořily Aroborus.

A v duchu jej hlodaly tři otázky, jako když pes bezmocně chňapá po blechách v kožichu. Kde je Safar? Našel Palimaka? A kdy mu dá konečně signál, aby je vyzvedl?

Neustále si říkal, že když si takhle soustavně dělá starost, čas se vleče, jako kdyby pozorně sledoval přesýpací hodiny, v nichž je čas odměřován jednotlivými, pomalu padajícími zrny písku.

Koneckonců, Safar není pryč tak dlouho. Do džungle odešel teprve včera odpoledne a strávil tam jednu noc. Není pravděpodobné, že by po Palimakovi pátral i ve tmě. Určitě se někde utábořil a počká do rána. Teď, když se rozbřeslo, Safar, Leiria a ostatní pravděpodobně krátce posnídají, než se pustí do dalšího hledání.

Ačkoli mu to připadalo velmi logické, nijak to nerozptýlilo strach, který Biner celou noc zažíval. Již dávno se naučil důvěřovat tomuto svému pocitu. Jako cirkusový principál musel zajistit, aby bylo všechno zařízení co nejbezpečnější. A že jeho lidé jsou zdraví a soustředí se na své vystoupení.

Uvolněné lano by mohlo poslat akrobatku, jako je Arlén, do jisté záhuby. Dokonce i taková drobnost jako bolest zubů dokáže narušit něčí soustředění při obzvláště nebezpečném čísle a může mít tragické následky.

Vynikající artisté, jako například Kairo, měli sklony skrývat své neduhy - představení musí pokračovat, tvrdili - a bylo jen na Binerovi, aby jejich slabost vypožoroval a přesvědčil je, že musí vynechat nejriskantnější části výstupu.

A nad tím vším zůstávalo publikum – Binerova největší odpovědnost. Nesprávně udržované ohně by mohly zapálit stan. Špatně postavené tribuny se mohou zřítit. Děti mají sklony ztratit se v báječném cirkusovém zmatku a v té nejnebezpečnější situaci se objevit ve víru dění.

Jak Methydie vždy tvrdila, kdyby se nad zemí houpalo závaží na otřepeném laně, nebo v ní naopak byla nehlídaná díra, určitě by do této nebezpečné zóny vpochovalo nějaké děcko.

Ačkoliv to byli hlavně chuligáni, drobní zlodějíčkové a někdy dokonce i hrdlořezové, kteří se na Binerových divácích podepisovali nejčastěji. Publikum pro něj znamenalo vážené hosty, které musel přivítat a ochraňovat ve svém domě - v Methydiině létajícím cirkuse.

A tak Biner strávil celou noc s tímto strachem, kterému v minulosti vždy naslouchal. Všechny doháněl k šílenství, jak slídl po mrakolodi a kontroloval, zdali je vše, jak má být.

Většinu času ale pouze přecházel po palubě sem a tam a hledal nějakou stopu po Safarovi. Mrazilo jej vědomí, že jej tento pocit děsu v minulosti ještě nikdy nezklamal, a každou chvíli se musel zamýšlet, co se asi přihodilo.

Když se konečně dostavila odpověď, bylo to z míst, odkud ji vůbec nečekal.

Arlénin hlas zazvonil čistým ranním vzduchem. „Binere! Tady!“

Otočil se a spatřil ji, jak stojí na zádi mrakolodi. Divoce na něj mávala a kouř se jí linul mezi zuby - u dračí ženy jasná známka znepokojení.

Biner rychle uvázal kormidlo a pospíšil si po lávce k Arlén. „Co je to?“

Ukázala dlouhým drápem na tetelící se šed' vzdáleného moře. „Něco šem žahlídla, Binere!“ šišlala a v obavách vypoučila oči. „Něco hodně divného a děsivého!“

Vtom vylétla do vzduchu zelená ohnivá koule - chvíli zůstala viset ve vzduchu na úrovni mrakolodi - a potom spadla dolů jako meteorit na jasné horské obloze.

„Vidělš to!“ volala Arlén. „Už je to tu žaš.“ Biner na to zíral a na malou zmatenou chvíli jej napadlo, jestli on i Arlén nemají ze samého strachu o Safara a Palimaka vidiny.

Záhy však přilétla další zelená ohnivá koule. A další a další.

Najednou to Binerovi došlo. „To je *Nepenthe*!“ zvolal. „Někdo napadl *Nepenthe*“

A pospíchal zpět na můstek, přičemž rozdával náležité pokyny.

Chvíli nato posádka obrátila mrakolod' a namířili si to k *Nepenthe*. Magické motory kouřily a vřely maximálním žářem.

Júli vši silou sekala do trnité bariéry. Ale stejně jako předtím každá ostnatá liána, kterou uťala, byla nahrazena několika dalšími, které vyrašily z hlavní větve.

Za bariérou se nacházela pláž a tedy i vysvobození z této příšerné džungle.

Ještě že se znovu neobjevili ti pavouci, pomyslela si a opět ťala do ostnatých lián. Vtom Safar vykřikl: „Zpátky!“ Uskočila a rukama si instinktivně zakryla vlasy v domněnání, že se obří pavouci přeci jen vrátili.

Ale potom uviděla, jak Safar vyhodil do vzduchu malou hliněnou nádobku. Rozbila se přesně pod liánami. Vyšlehly z ní plameny a ožehly podrost. Světlo okolního světa proniklo dovnitř. Potom ovšem zarmouceně sledovala, jak se objevily nové liány, které průchod na pláž znovu zatarasily.

Palimak velmi klidně poznamenal: „Funguje to, tati. S jedním nebo dvěma dalšími bychom to mohli zvládnout.“

Nato si Júli uvědomila, jak slabý a řídký nový porost je. Palimak se posadil na bobek a začal míchat další dávku výbušného elixíru, zatímco Safar vytáhl z torny další hliněnou nádobku.

Jejich ústup džunglí byl děsivě pomalý. Sypaly se na ně stovky kouzel a pokaždé musel Safar, Palimak nebo Júli vymyslet nějaké obranné zaklínadlo, aby zablokovalo jejich sílu.

Jednou je ohrožovala skupina obrovských opic, ale seržant Hamyr a kyranští vojáci je brzy zahnali sprškou šípů podpořených kletbami stejně jedovatými jako oplzlosti, které na ně opice dštily. ^ Ale potom padla noc. A tak jak Biner správně předpokládal, výprava se rozhodla, že se utáboří a vyčká prvního světla. Leiria navrhla, že by měli dát Binerovi signál, aby je vyzvedl, ale Safar byl proti.

Ukázal na svázaného zajatce, krále Felina a řekl: „Tohoto muže podporuje někdo velmi mocný. Říkejme jí královna X. Ačkoliv z její stopy předpokládám, že „královna“ je slabé slovo. Možná je to nějaké menší božstvo. Možná ne. To odhalí čas. Nicméně se domnívám, že když do toho zatáhneme mrakolod', dáme naší královně X příležitost k využití ještě mocnější magie.“

Usmál se na Felina, který ležel bezpečně upoután k nosítkům, na nichž ho táhli džunglí. Měl také pevný roubík ze Špinavého pruhu látky utrženého z kalhot seržanta Hamyry. Sám seržant Hamyr totiž na ponižujícím roubíku trval. Roubík měl zajatci zabránit v tom, aby nemohl křičet na své pochopy, kteří je možná sledují.

„Nemám pravdu, Felino?“ řekl Safar. „Nečeká snad tvá paní na to, až přestaneme být opatrní? A nebyla by štěstím bez sebe, kdyby se jí podařilo rozhodit svoji čarodějnou síť kolem mrakolodi?“ S roubíkem v ústech mohl Felino pouze vzdychat. Přestože jeho odpověď byla tlumená, Júli nepotřebovala příliš velkou představivost, aby rozeznala jeho odporná slova.

„Ale, ale,“ okřikla ho. „Taková hrubá slova z královských úst.“

Leiria se pobaveně rozesmála. „Poznala jsem více králů, než by bylo zdrávo. A pokud jde o královské kletby, tak tenhle je proti nim úplný žabař.“

Její posměšek krále Felina pro zbytek noci utišil. Mlčel, i když se rozbřesklo a stříbřité paprsky pronikaly do pralesa hustými korunami stromů.

Zbytek cesty k trnité bariéře trval překvapivě krátkou dobu. Taková už je povaha cest, pomyslela si Júli. Když jde člověk tam, trvá to dlouho, a když se vrací, je to mžik.

Střídala se s Leiriou a s ostatními vojáky v úzké uličce, aby se prosekali dorůstajícím zátarasem, zatímco Safar s Palimakem hledali magické řešení.

Júli mrzelo, že ji z této činnosti vynechali. Je přece čarodějka, ne? Zatraceně dobrá čarodějka, i když to tvrdí sama. Proč se s ní alespoň neporadili?

A potom si uvědomila, že to není myšleno jako urážka. To se jen otec se synem pokoušejí obnovit nějaký osobní kontakt, po dlouhém období vzájemného strachu o život toho druhého.

Všimla si také, že Palimakovi co chvíli vyskočilo na rameno malé stvoření. Nikdo jiný si ho zjevně nevšiml, a dokonce i pod její čarodějnou čočkou se stvoření jevilo dost nejasně. Nepochybně to je nějaká magická bytost.

V každém případě bylo probíráno a připravováno mocné kouzlo. Přestože se dokázala vcítit do

pocitů syna a otce, velmi ji to trápilo.

Probohy, proč ji do toho nepřibrali? Ale později, když ustoupila, aby popadla dech a setřela si z čela pot po dalším útoku na trnitou bariéru, Palimak vstal a přistoupil k ní.

Bez sebemenší stopy nadřazenosti řekl: „Promiň, teto Jůli, ale nepomohla bys nám s něčím?“

Jůli byla ohromena. A podivně poctěna, že ji Palimak oslovil „teto“, namísto všech těch královských titulů jako Výsosti, Vaše Veličenstvo a podobně.

Leiria se na ni usmála, jako kdyby věděla, co se přítelkyni honí hlavou.

Sakra, pomyslela si Jůli, *jsem teta tohoto báječného mladého muže! Co víc bych si mohla přát?* Promluvil Safar: „Moc mě mrzí, že jsme tě z toho vynechali, Jůli. Jde o to, že v tom celém má prsty tvá babička. Její stopa se mísí s božstvem, které nazývám královna X. Příčilo se mi využívat tvých schopností proti tvé příbuzné.“

Usmál se na ni modrýma, vřelýma očima. „Můžeš mi to odpustit?“ zeptal se. „Palimak za to nemůže. Ten mi odporoval, ale já jsem byl neústupný. Asi je to tím, že jsem vyrostl v Kyranie, kde je rodina svatá, takže jsem si myslel, že bych ti mohl způsobit bolest.“

„Neomlouvej se,“ odsekla Jůli, udivena vlastní reakcí.

„A jestli opravdu potřebuješ pomoci, ráda to udělám. *Obzvlášť*, pokud jde o moji babičku. Věř mi, mezi námi nezbyvá ani špetka lásky.“

Připojila se k nim a rychle vytušila smysl kouzla, na němž pracovali. Po kratším soustředění i ona nasála čarodějný odér královny Klayry - sladký parfém se štiplavou pachutí ohně.

Jůli poklekla a odhrnula stranou listy, aby se dostala na holou zem. Zatímco mluvila, něco kreslila větvičkou do prsti.

„Moje babička používá k magii takový zvláštní stolek,“ vysvětlovala a načrtla jej. „Vypadá takhle... a uprostřed je vykládaný zlatými destičkami ve tvaru pentagramu.“

Nakreslila destičky a udělala čáry mnohem hlubší, aby dosáhla trojrozměrného efektu. „Ať vstoupila do paktu s jakoukoliv bohyní, je velmi pravděpodobné, že byla přivolána prostřednictvím těchto destiček.“

Jůli vzhlédla k Safarovi. „Kdyby se nám podařilo přetřhnout kontakt mezi nimi - třeba jen na pár vteřin - určitě bychom mohli projít bariérou.“

„A jak to uděláme, teto Jůli?“ zeptal se Palimak.

„Babička má velmi silnou vůli,“ řekla Jůli. „Třeba když je nemocná, odmítá to uznat. Ale existuje něco, co ji dohání k šílenství.“

„A co je to?“ zeptal se Safar.

„Paprika,“ odvětila Jůli.

Safar překvapeně zvedl obočí. „To jako pálivá paprika?“

„Přesně tak,“ potvrdila. „Paprika. Čím pálivější, tím lepší. Dokonce ji ani nemusí jíst. Pouhá přítomnost paprikového prachu jí působí hroživou reakci. Nafoukne se jako balón, opustí ji všechny smysly a po celém těle jí naskočí vyrážka. Je to velmi ješitná žena, takže ta vyrážka ji asi vždy rozzlobí ze všeho nejvíc.“

„Nemám tu nic, v čem by byla paprika,“ řekl Safar. Rozhlédl se po džungli. „Ale možná bychom tu něco našli...“

„To není zapotřebí,“ přerušila ho Jůli a uculila se. „Když jsem byla malá holka a dávala dohromady svoji první čarodějnou soupravu, dala jsem si záležet, abych do ní přidala pálivou papriku v prášku.“ Znovu se usmála. „Bylo to to nejlepší, jak jsem mohla udržet babičku na uzdě.“

Palimak se rozesmál. „To je skvělý trik. Když někoho nemůžeš pokořit, ať se ukýchá k smrti!“

Jůli vytáhla svůj váček a našla balíček pálivé papriky - byl oranžový, protkaný žlutými žilkami. Podala jej Palimakovi.

„Přidej to do svého výbušného elixíru a uvidíme, co se bude dít,“ řekla.

Palimak se stále ještě smál, když činil, jak mu poradila, a přimíchal paprikový prášek do páchnoucí břechky v přenosné čarodějně míse. Potom přelil obsah do malé hliněné nádoby, kterou mu Safar dal, zazátkoval ji a podal Jůli.

Zaváhala. „Je to tvůj trik, teto Jůli,“ řekl. „Zasloužíš si to.“

Jůli se společně s ním zasmála a přijala elixír. Počkala, až ji všichni ustoupí z cesty a zvedla nádobu vysoko nad hlavu.

„Tumáš, bábrlínko!“ zvolala.

A vrhla nádobkou. Tentokrát byly plameny ještě vyšší a žhavější než předtím. Jůli dostala podivnou závať. Měla náhlou, bleskovou vizi své kýchající babičky a popadl ji záchvat dívčího

chichotu.

Smála se jako pominutá, ale přesto zvolala: „Pojďme!“

A vyrazila k velkému otvoru, který po sobě exploze zanechala. Ostatní následovali, táhnouce za sebou nosítka s Felinem, a smáli se s ní. Sice jen Safar a Palimak věděli, co je na tom tak legračního, ale všem se tak ulevilo, že se konečně dostali ven z té prokleté džungle, že se smáli tak jako tak. Sípali a lapali po dechu, když se vyrojili na pláži.

Zaslechli však lomoz bitvy a jejich smích byl vzápětí ten tam.

Všichni pohlédli na moře a byli šokováni pohledem, jenž se jim naskytl.

Nepenthe hořela. Její paluba se hemžila vojky v nepřátelských uniformách, kteří se pokoušeli uhasit oheň.

Kolem jejich plavidla stály další tři lodě, všechny zapojené do boje. Ale nebyla to *Nepenthe*, se kterou bojovali. Ať už se na ní stalo cokoli, dávno to skončilo. Stačil jediný pohled na zajatce v kyraňských uniformách, shromážděné na přídi pod nepřátelským dohledem, aby to člověku bylo jasné.

Bitva se odehrávala někde jinde. Velké zelené ohnivé šípy - každý o dvojnásobné velikosti člověka - byly vystřelovány na oblohu. Baterie za baterií v pravidelných intervalech.

A jejich terčem byla mrakolod', která se vznášela nad *Nepenthe* a bojovala za její záchranu. Jeden z šípů zasáhl příď a oni spatřili, jak se Binerovi lidé zoufale snaží oheň uhasit.

Králi Felinovi se konečně podařilo vyplivnout roubík. A nyní se smál pro změnu on.

„Prohrál jsi, Safare Timuro,“ kochal se těmi slovy. „Vzdej se, dokud ještě můžeš!“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

Pochmurné vítězství

Biner dělal, co mohl, aby uhýbal nepřátelské flotile a uhasil požár zuřící na přídi mrakolodi. Kdyby se oheň dostal až k motorům, celá mrakolod' by explodovala.

Principál sáhl do nejhlubších zásob svého klidu. Co na tom, že představení je propadák, on i jeho lidé budou pokračovat, dokud poslední ztřeštěný klaun nerozpoutá smích a nespadne opona.

Mohutným principálským hlasem dával pokyny posádce. Znělo to jako prezentace následujících čísel publiku, avšak prostoupená skrytými příkazy pro účinkující.

„Zatočit doleva," křikl na kormidelníka. Jeho slova byla rozvážná, ale rezonovala autoritou.

„Shodit písek z levoboku," hulákal na posádku a chladně požadoval jejich naléhavé, ale přesné vykonání rozkazu, aby se mrakolod' vznesla výš, než by mohl dostřelit další šíp.

„Dejte do té vody trochu mýdla, pane!" volal na kapitána týmu mužů hasících požár.

A kapitán rychle, ale bez paniky, přidal mýdlo do sudů s vodou, z kterých muži pumpovali do hadic, jimiž další hasili zelené plameny. Trvalo to dlouho, ale nakonec z hadic vystříkly husté mydliny a oheň uhasily.

Biner zaslechl Kyšmetovo zařetání ze skladiště v zadní části lodi. Velký hřebec byl ustájen v dočasném příbytku, kde vyčkával návratu svého pána.

Binerovi spadl kámen ze srdce, když spatřil Arlén, jak pospíchá do stáje, aby zvíře uklidnila. Kyšmet dračí ženu zbožňoval a bylo jisté, že na její konejšivá slova zareaguje kladně.

Vrátil se tedy zpět ke svému úkolu. „Bombardéři, jste připraveni?" zvolal na útočnou posádku.

Dostal signál, že magické výbušniny jsou připraveny ve vypouštěcích otvorech. Recept na výrobu výbušnin vymyslel Safar ještě před jejich útekem z Esmíru. Palimak k ní později přidal několik dalších triků, které zaručovaly překvapení i pro ty nejotrlejší protivníky.

Právě tyto výbušniny sehrály klíčovou roli při zabírání jejich malého území v Syrapisu. Během Safarova exilu v jinosevě Hadin zůstalo jen na Palimakovi, aby vedl Kyraniány proti nepřátelským vojskům.

Binera šokovalo zjištění, že tato nevraživost v Syrapisu znamená přirozený stav. Tomuto podivnému emotivnímu prostředí nikdy neporozuměl. On osobně byl přesvědčen, že všichni lidé - a dokonce i démoni - jsou stejní. Publikum je prostě publikum. Většina lidí je sladkých, ale někteří jsou kyselí. A proměňovat kyselé ve sladké je jeho životním posláním.

Byl to něžný obr v těle trpaslíka. Tento tvor malé postavy, masivního pasu a zvláště srdce, byl do morku kostí přesvědčen, že neexistuje publikum, v němž není možné - třeba jen na pár hodin - probudit lidskou dobrotu.

Proto jej nenávistný a zlostný postoj syrapiských domorodců naprosto zmátl. Ačkoliv za svou kariéru vystupoval již před tisíci, možná desetitisíci lidí, Syrapisané byli docela jiní než všichni, které do té doby poznal.

Arlén a ostatní cirkusoví umělci měli stejné pocity, a ačkoliv v Syrapisu bojovali za vlastní přežití - stejně jako za Kyraniány - tato nová, nelidská role, kterou museli přijmout, se jim příčila.

Nyní byli povoláni znovu tuto nevíтанou roli hrát. *Nepenthe* se zmocnila nepřátelská armáda. Podle uniforem útočících vojáků Biner okamžitě poznal, že jsou z Hanadu, království, jemuž vládne Rhodes.

Mohl se ale pouze dohadovat, proč Rhodes sledoval Timury takhle daleko. Předpokládal, že má v plánu zabránit Safarovi v cestě do Hadin. Proč to však Rhodes chtěl udělat, pro něj znamenalo naprostou záhadu.

Biner si byl jist pouze tím, že musí Rhoda zastavit. A jediný způsob, jakým to podle něj mohlo být provedeno, spočíval v bombardování člunů s nepřátelskými vojáky. Bombardování samotné *Nepenthe* by bylo zbytečné a ohrozilo by životy Kyraniánů, kteří se stále nacházeli na palubě.

Avšak obří ohnivé šípy vystřelované třemi nepřátelskými plavidly na mrakolod', mu zatraceně účinně bránily ve vykonání tohoto úkolu.

Manévry mrakolodi směřovaly k tomu dostat se mimo dostřel, ale stále zůstat dost blízko, aby mohlo být bombardování alespoň trochu přesné. V zájmu zachování klidu si představoval, jak zvedá skokanskou podlažku do maximální výšky, ale akrobatovi stále zůstává naděje, že zasáhne rozmazaný cíl. Prohlížel si skupinku člunů natěsnaných poblíž *Nepenthe* jako pravděpodobný terč, když uslyšel Kyšmetův ryk. Chvilí nato přiběhla Arlén.

„Tam, Binere!“ volala a divoce gestikulovala směrem k pobřeží. „Signál od Šafara!“

Biner nasměroval dalekohled do míst, kam ukazovala. Spatřil, jak z pláže stoupá zelená světlice. V obavách z nějakého nového triku na odpoutání pozornosti stopoval její dráhu, až se zastavil u skupinky lidí stojících nedaleko vody.

Jedním z nich byl docela jistě Safar.

„Otočit loď,“ zavelel posádce. „Směr pobřeží!“

Safar opustil přátele, kteří se věnovali bitvě, a krátce se zastavil u Kyšmeta, aby mu oznámil, že jeho pán se nadobro vrátil.

Potom si pospíšil do Methydiiny přepychové kajuty, kde Jůli hlídala jejich svázaného zajatce, krále Felina. Když čekali na pobřeží, až pro ně přiletí mrakolod, rychle Safara zpravila o svém magickém poznatku z arény.

„Připadalo mi, že jsou posedlí číslem šest,“ vysvětlovala.

To Safarovi stačilo k jisté rychlé dedukci. Najednou si byl docela jist totožností tajemné královny X. V kajutě dal Jůli kousek magického uhle a nařídil jí, aby na palubu namalovala šesticípou hvězdu s Felinem v jejím středu. Řekl jí také, aby do každého cípu namalovala podobiznu každého ze zvířecích bojovníků, s nimiž se v aréně utkali. Řada začínala lvem a pokračovala šakalem, opicí a tak dále. Jůli se rychle dovtípila, co je jeho záměrem a dala se do práce. Mezitím Safar listoval Asperovou knihou a hledal inspiraci pro patřičné zaklínadlo.

Začal u Paní Felakie, patronky a bohyně jeho lidí. Nejstarší kyranské legendy vyprávěly, že krásné bohyně čistoty a zdraví se kdysi dvořil bůh Rybian, stvořitel lidí a démonů.

Legenda praví, že Paní Felakie Rybianovu nabídku odmítla; milovník se během dlouhého obléhání začal nudit a z nejčistší kyranské hlíny vymodeloval všechna stvoření, lidi i demony. Z té samé hlíny, která hrnčířům Timurovým dopomohla stát se novodobou legendou; jejich práci si po staletí cenili lidé v celé Kyranie.

Safar však za klíč považoval tvrzení, že lidé a démoni byli kdysi zrozeni ze „společného lůna“. Jinými slovy, ať si mýty o Rybianovi říkají, co chtějí, hlavní pozornost věnuj matce.

Démonský čarodějný mistr měl na toto téma vlastní teorii. Vyjádřil ji básní, která začínala:

*„Za těch dnů nebeské lásky a touhy,
zvrhlá sestra čistoty a pravdy
chtěla získat srdce stvořitele...“*

Podle Asperova scénáře se bohyně Lottyr - pekelná stínová sestra Paní Felakie - vplížila do Rybianova lože, když byl opilý, a nechala se od něj oplodnit jeho božským semenem. Ráno, když si Rybian uvědomil, co provedl, vyrval sémě z Lottyřina lůna. Poté zapřísáhl Paní Felakii, aby je přijala do lůna vlastního. Jinak, vysvětloval, by jím stvořené bytosti byly odsouzeny k věčným pekelným mukám.

Za noci božího pokušení, vypráví Asper, se Rybian začal dvořit Felakii a ta konečně podlehla a přijala jeho objetí i sémě. Z tohoto spojení se pak zrodily všechny bytosti světa, včetně lidí a démonů.

Safar této části Asperova textu nikdy nevěnoval přílišnou pozornost. Poetickou formou i mýtickým obsahem se značně vymykala charakteru starého cynického démona, který jen neustále varoval, že bohové spí a že osud lidstva ani démonstva je vůbec netrápí.

Když ho však Jůli seznámila se svojí teorií o číslech, v myšlenkách se přenesl do svých studentských let ve Walárii. Asperovu knihu tehdy objevil v zakázané soukromé knihovně nejvyššího kněze Umurhana. Nacházely se tam však i mnohé jiné svazky, které upoutaly jeho zvědavou pozornost. Jedním takovým byla i kniha pekelné magie, jejíž obálku zdobila kresba podivné šestihlavé, šestiruké bohyně temných světů. Později se dozvěděl, že je to portrét zlé Paní Lottyr, stínové sestry bohyně Felakie.

Ačkoliv Safar již tehdy proslul jako neoblomný odpůrce praktik černé magie, jako učenec byl poměrně znalý všech jejích aspektů. Nejen že studoval kouzla, užívaná k tomuto odpudivému umění,

ale dokázal vytvářet i protikouzla na svoji obranu.

Tímto způsobem také pokořil Iraje Protaruse a jeho poskoky, když se ho i s jeho lidmi pokoušeli zlikvidovat vlkodlačím Zakletím čtyř. Safar pochyboval, že by oplýval dostatečnou mocí, aby mohl stejným způsobem pokořit i Paní Lottyr. Ale možná, jen možná, ji může trochu zpomalit.

Nakonec našel Asperovy verše na dané téma. Tvořily jednu z jeho nejpodivnějších básní. Jeho slova jakoby naznačovala, že se sám kdysi s touto obávanou pekelnou bohyní setkal.

Zavolal Jůli, aby jí to ukázal. Když dívka báseň uviděla, usmála se a velmi procítěně začala nahlas předčítat Asperova slova:

*„V pekelných ohních já hledal nejednou,
boha Rybiana nevěstu falešnou.
Hlav a rukou, těch šest měla,
leč její krása mě omámila.
Šestou branou já prchnout chtěl,
strachem a hrůzou jsem se chvěl.
Vzhůru, vzhůru k jádru světa,
s děvkou tou pekelnou v patách.
K netečným nebesům jsem jen lál:
,Kde je má lampa, nevím kudy dál!'
Jen Paní Felakie se promluvit uráčila,
nyní vám cituji, co mi prozradila:
,Chceš-li mou sestru Lottyr pohanit,
do oka lvího musíš posvítit.'"*

Když dorecitovala, Safar zavrtěl hlavou. „Dřív jsem vůbec nechápal, o co Asperovi šlo." Usmál se a ukázal na Felinu. „Ale náš lev je tady, je naprosto zřejmé, co s ním máme provést."

Lví muž rozzuřeně zavrčel a zoufale se začal zmítat v pevných poutech. „Vy blázni!" volal. „Vy ubozí, slabí blázni! Bohyni nikdy nepřemůžete!"

Jůli se jen zasmála. „Přinesu louč," sdělila Safarovi. „Ta by měla poskytnout dostatečně silné světlo."

Ale jakmile se otočila, Felino náhle zavyl bolestí.

„Co se to ksakru děje?" zvolal Safar.

Když se Jůli obracela zpět, spatřila, jak se žíly na těle lvího muže nalily, jako by měly prasknout. Oči mu začaly vylézat z důlků.

Vzápětí mu spadla čelist a ozval se podivně zpěvný ženský hlas. Ačkoliv byl silný, prostupovala jej vzdálená ozvěna - jako kdyby vycházel ze dna nějaké hluboké jeskyně. Ani Safar ani Jůli nepochybovali o tom, komu tento hlas patří.

„Jak se mi opovažuješ vzdorovat, Safare Timuro?" zeptal se Lottyřin hlas. „Působíš mi starosti už od chvíle, kdy ses narodil. Asper se mi také přičil a nakonec za to draze zaplatil. A ty se nyní opovažuješ kráčet v jeho prokletých šlépějích? Dej si velký pozor na to, co si přeješ, Safare Timuro, neboť jednoho dne bych ti tvé přání mohla splnit tak, jako jsem je splnila Asperovi."

Hlas utichl a Felino se mrtev zavěsil do pout.

Safar se náhle cítil velmi vyčerpaný - stejně bezvládný, jako ty lví oči, které z Felinovy hlavy vyzařovaly nicotu.

Uslyšel Júlino zaúpění: „Co si teď počneme, Safare?"

Nato jen zavrtěl hlavou. Došly mu odpovědi. Vzápětí se do kajuty vrátil Palimak s očima navrch hlavy. „Otče!" volal na celé kolo. „Rychle se pojd' podívat! Koralean! A s celou svou flotilou!" Safarovi svítila nová jiskřička naděje. Spolu s Jůli vyběhli z kajuty, aby se přesvědčili, o čem Palimak mluví.

Když doběhli k zábradlí, odkud byl nejlepší výhled na bitvu, pohled, který se jim naskytl, jim připadal jako vize seslaná samotným nebem.

K Rhodově malé flotile o třech plavidlech se sjíždělo devět lodí. Safar okamžitě rozeznal plachetnici v jejich čele, *Tegulu*, která nesla Koraleanovu válečnou vlajku.

Safar neměl tušení, kde se tu jeho starý přítel vzal nebo jak uhořel, že je Safar v nesnázích. Teď však bylo mnohem důležitější, že se vývoj bitvy obrátil. Rhodovi vojáci na člunech veslovali, jak nejrychleji mohli, aby se vrátili na mateřské loď. Jejich vyhlídky však nebyly dobré, neboť všechny tři nepřátelské lodě se k nim otočily zády a prchaly, pronásledovány čtyřmi Koraleanovými loděmi.

Přímo pod mrakolodí se potápěla *Nepenthe*. Viděl však, jak se k ní přibližuje jedna z Koraleanových lodí, aby naložila přeživší posádku. Mnozí z mužů na palubě měli uniformy kyranských vojáků, které tam Safar zanechal.

Biner již rozdával radostné rozkazy posádce, aby sestoupila s mrakolodí na pomoc.

Leiria vpadla Safarovi do náruče a smála se radostí. Všichni ostatní jásali a plácali se do zad.

Vtom ale na Safara sestoupil zvláštní pocit. Připadalo mu to, jako by se náhle proměnil v někoho jiného, kdo stál opodál a pozorně sledoval všechny ty šťastné lidi spolu s jeho druhým já, se Safarovým já uprostřed. Leiria jej pevně objímala.

A on si vnitřním hlasem, který vlastně ani nebyl jeho, říkal: *Výborně, bratře. Výborně.*

Potom se najednou ocitl zpět ve vlastním těle a chvěl se obavami. Odstrčil zmatenou Leiriu stranou a běžel do míst, kde jak se domníval, stálo jeho druhé já.

Nikdo tam nebyl, jen hromada prázdných pytlů od písku. Rozhlédl se, ale nic neobvyklého neviděl.

Leiria k němu přistoupila a ustaraně na něj pohlédla. „Děje se něco, Safare?“ zeptala se.

Stále oslněný Safar už málem něco zablekotal o Irajovi, ale včas se vzpamatoval.

„Nic,“ odpověděl. „Asi jsem jen trochu unavený z té radosti a vzrušení.“

Znovu jej chtěla obejmout, ale Safar ji co nejněžněji odstrčil. Z nějakého důvodu měl pocit, že kdyby ji objal, zneuctil by její tělo; že kdyby věděla, co je zač, cítila by se pošpiněna. Ale připadalo mu to stejně šílené jako ta nevyřčená odpověď.

Safar chvíli nehybně stál a svět se s ním dal do pohybu. Nakonec divoké točení ustalo a on se opět cítil celý.

Co teď? ptal se sám sebe. *Co teď?*

A vtom se k němu znovu vetřel ten přízračný hlas. *Pojedeme do Hadin, bratře. Přesně jak jsme to celou dobu plánovali.*

V tu chvíli Safar našel odpověď na mnohem hlubší otázku. Již věděl, kam se poděl Iraj Protarus.

Paluba mrakolodi se proti němu prudce zvedla a udeřila jej do obličeje. Nato vše zahalila neprostupná tma.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

Dva králové

Safar se opět ocitl uvězněn ve spárech předešlé ke konci světa.

Ach, jak on vám tančil.

Tančil a tančil a tančil.

Tančil do rytmu obřadních bubnů.

Všude kolem něj tisíce lidí zpívaly v bezuzdné rozkoši. Byli to všichni pohlední lidé, krásní lidé, vedeni svou krásnou, mladou královnou, která křičela v extázi.

Za ovocným hájem, dramatickým to pozadím pro půvabnou královnu, se tyčil kónický vrchol sopky. Věděl, že sopka každou chvíli vybuchne a on spolu s radostnými tanečníky zemře.

Je to skutečnost? Opravdu se nachází na březích bájně Hadin, odsouzen k hrozné smrti v řece roztavené lávy? Nebo prožívá jen noční děs, který by skončil, kdyby se mu podařilo otevřít oči? *Otevři oči! pomyslel si. Ztracené, člověče!*

Otevři je!

A vzápětí ho s úlekem napadlo: *Iraj! Kde je haj?* Chtěl se rozhlédnout kolem sebe, když vtom se ozval Palimakův hlas:

„Tatínku? Tatínku? Otevři oči, tatínku!“

A Safar si pomyslel: *Ach ano. Už vím, kde je Iraj.*

A tak otevřel oči. Nebo je za něj otevřel Iraj? Na tom nezáleželo. To si budou muset určit později. Hlavní bylo, že měl oči otevřené. Ale všude kolem byla naprostá tma. Zamrkal, ale tma svéhlavě přetrvávala.

Dostavil se neklid, ale okamžitě ho zahnal. Samozřejmě to musí mít nějaké rozumné vysvětlení. Pravděpodobně je noc a Palimak nechal v kajutě tmu, aby ho nerušil. Cítil, jak se nad ním Palimak sklání. „Kde to jsme, synu?“ zeptal se. „Jsme v Hadin, otče,“ odpověděl Palimak. „Takhle brzy?“ zeptal se Safar, ačkoliv ho to vlastně moc nepřekvapilo.

„Dlouho jsi byl v bezvědomí, tati,“ vysvětlil Palimak. „Měli jsme o tebe velkou starost, když tě přepadla nějaká hrozná horečka. Ale ta už je, díky bohům, pryč. Jůli a já jsme se u tebe střídali a léčili tě během cesty.“

Safar chápavě přitakal. „Měl jsem sen, že jsem opět uvězněn v tom jiném světě. Tančil jsem na žhavém hadinském písku. Hádám, že to způsobila ta horečka.“

„Cítíš se dost silný, abys mohl vstát, otče?“ otázal se Palimak. „U Koraleana na tebe čekají nějakí lidé. Všichni jsou velmi netrpěliví.“

Mladík se odmlčel, poté s úctou v hlase dodal: „Je to delegace z Hadin. Tvrdí, že jsi jejich dávno ztracený král.“

Tato slova Safara ohromila. „Král? Jak bych mohl být jejich král?“

Iraj uhnížděný v jeho nitru se pohnul. *Dávno jsem ti říkal, bratře, že jsme oba určeni k velkým skutkům. A toto je konečný důkaz. Kralujeme lidem, které dokonce ani neznáme!*

Safar chtěl Iraje umlčet. Jeho přítomnost v Safarově nitru byla stejně znepokojivá, jako kdyby mu Iraj něco našeptával do ucha. Připadal si zmatený a oslněný, jako kdyby se ještě nestačil probrat z hrozného snu.

Otřel si tvář rukou a pokusil se to zmatení setřást. Potom si uvědomil, že se mu Palimak snaží vysvětlit cosi o lidech, kteří jsou přesvědčeni, že Safar je jejich králem. Přikývl předstíraje, že slyšel jeho odpověď.

„Brzy vstanu, synu. Přines mi, prosím tě, nějaké šaty. A vodu, abych se umyl.“

Uchichl se a dodal: „A také mi, prosím pěkně, přines nějaké světlo. Nejsem žádná kočka, víš. Já ve tmě nevidím.“

Tuto žádost následovalo dlouhé a děsivé ticho. „Slyšel jsi mě, synu?“ naléhal Safar.

Palimakovi se roztřásl hlas. „Já jsem tě slyšel, otče.“ Další dlouhá odmlka. „Ale venku je jasný den, otče. Takže nevím, na co potřebuješ světlo!“

Iraj v jeho nitru byl šokován. *Co to má znamenat? dožadoval se vysvětlení. Jsme snad slepí? Nebo je to jen nějaký nemístný žert toho hochy? Pro bohy, já ho...*

Safar se udeřil do hrudi a Iraje umlčel. Musí přemýšlet, zatraceně! Co se mu to přihodilo? Nezbláznil se?

„Musel jsem špatně slyšet, synku," řekl konečně. „Ve skutečnosti není den, že ne?"

Zoufale natáhl ruku a Palimak mu pevně stiskl dlaň. „Řekni, synku," naléhal. „Řekni mi to!"

Safar ucítil, jak mu na tvář padají mokré kapky. Že by Palimak plakal?

„Ty mě nevidíš, tatínku?" naříkal Palimak.

„Stojím přímo před tebou. A je jasný, slunečný den. Přisahám na bohy, že to tak je!"

Palimakova panika měla na Safara opačný efekt. Docela se uklidnil. Jestliže je slepý, budiž. Možná se mu zrak někdy zase vrátí. Možná ne. Hlavní je, že před ním stojí mnohem více kalamitných událostí než pouze vlastní neštěstí, kterým bude nutno čelit. Poplácal mladíka po ruce. „To nic, synku," utěšoval chlapce. „Pravděpodobně jsem jen utrpěl nějaký šok. Bezpochyby to způsobila ta nemoc. Jsem si jist, že se mi zrak opět navrátí. Je to jen dočasný neduh, nic víc."

Když Palimak znovu promluvil, měl jistější hlas. „Teta Júli mi vyprávěla o Paní Lottyr. Možná na tebe tu nemoc přivolala ona."

„To je správná odpověď," řekl Safar s rostoucí nadějí. „Lottyr je tím vinna. Dobrá tedy. A teď, když známe příčinu, stačí vymyslet jen nějaké kouzlo, které by ji přemohlo. Není nic jednoduššího."

Zvedl se z postele a Palimak mu položil ruku na ramena. Krátce se mu zamotala hlava, ale vzápětí jeho údy prostoupila neuvěřitelná síla a on se cítil plný energie. Neuvěřitelně si oddechl, protože hluboko v duši se obával, že bude fyzicky sláb a ještě navíc slepý.

„Kdybys mi teď prosím pomohl s tím umytím," požádal Palimaka, „předstoupím před delegaci, o které jsi mluvil."

Usmál se. „Dokážeš si to představit? Já a král! Přijde mi to velmi zábavné."

Palimak mu nařídil, aby počkal v posteli, než přinese všechno potřebné. Safar naslouchal mizejícím krokům a zvuku otevíraných a zavíraných dveří. Když si byl jist, že je sám, řekl: „Budeme si muset ustanovit nějaký lepší způsob komunikace, Iraji. Nemůžu naslouchat každé tvé myšlence a zmateným návrhům. Nebo by si mysleli, že jsem se zbláznil."

Iraj se rozesmál. *Vždycky jsi byl tak trochu blázen, Safare. Stejně jako já. Ale musím uznat, že máš pravdu. Něco vymyslet musíme. Avšak rád bych tě před něčím varoval: jestli té delegaci hodláš oznámit, že nejsi jejich král, ode mě se podpory nedočkáš. Nezapomínej, že v sázce není pouze jedna koruna, ale hned dvě. Hadin bude mít krále dva, ne jednoho, jestli k tomu smím něco říci!*

Irajova poslední slova Safara zasáhla jako kladivo. Dva králové v Hadin! Okamžitě si vzpomněl na hádanku z Asperovy knihy. Vždy si uvědomoval, že odpověď na tuto otázku bude mít obrovský význam. Nikdy si však nedokázal představit, jak moc se jej bude týkat.

Iraje náhle spláchlo Safarovo horkokrevné vzrušení. *Co se děje?* otázal se. *Tvé myšlenky jsou pro mě velmi zmatené!*

Safar odpověděl tím, že nahlas zarecitoval Asperovu hádanku:

*„Dva králové vládnou v zemi Hadin,
Jeden prokletý a druhý zatracený.
První vidí, co oči mohou zřít
Druhý sní, co by mohlo být.
Jeden je slepý. Jeden nevidomý.
A kdo pozná, který prozřetelný?
Vězte, že Asper bušil, kde brány hradu Stály
Avšak v branách byla mříž, Bohové Spali."*

Iraj se na chvíli zamyslel a řekl: *Takže my jsme ti dva králové, nemám pravdu?*

„Už to tak vypadá," odvětil Safar. *Chytrý chlapík, tenhle zatracený starý démon, poznamenal Iraj. Neustále jsi o něm mluvil, ale já to příliš nevnímal. Nyní vidím, že ten staroch od samého začátku všechno věděl.*

Safar neodpovídal a Iraj si náhle uvědomil, že jeho hostitel se soustřeďuje na něco docela jiného.

Co to děláš? zalekl se. *Zděšeně hledal ochranu pro své čarodějné hnízdo. Jestli se mě pokoušíš zabít, přísahám, že za to budeš trpět!*

Safarova odpověď přišla z překvapivé blízkosti. Děsivé blízkosti. A nepromluvil nahlas, ale

prostřednictvím právě objeveného vnitřního hlasu.

Nedělej si starost, uklidnil ho Safar. Nesnažím se tě zabít. Pouze slézám sem dolů, abych s tebou mohl „hovořit“, aniž bych musel mluvit nahlas. Je to zajímavé, ale teď když jsem slepý, je to mnohem snazší. Jako by mi to obrátilo oči dovnitř, abych tě našel.

Iraj mu nevěřil. *Nelži mi. Víím velmi dobře, že bys mě ze všeho nejraději viděl mrtvého. Koneckonců, kdybych byl na tvé místě, cítil bych to stejně.*

A to je hlavní rozdíl mezi námi dvěma, odpověděl Safar. Vždycky sis myslel, že toužím po stejných věcech jako ty. Ale nikdy to nebyla pravda. Ty jsi chtěl být král králů. Já takové cíle nemám.

Nelži sám sobě, bratře, odsekl Iraj. Ty jsi chtěl vždycky zachránit svět. Ale uznej, že je to stejně bláhové a egoistické jako mé přání. No tak - Safare Spasiteli! Žádný bůh ti takovou obrovskou roli neurčil. To ty sám! Já u toho byl, pamatuješ? A ve stejnou chvíli, ač jsem byl ještě hoch, jsem sám sebe pasoval na krále králů.

Nehodlám se s tebou přít, řekl Safar. Hádáním se o detailech se nikam nedostaneme.

Iraj se ušklíbl. *Bojíš se přiznat, že mám pravdu, to je vše.*

Safar vzdychl. *Tím se budeme zabývat později. Přiznávám, že v jednom máš pravdu. Když jsem si prvně uvědomil, co se děje, byl jsem odhodlán najít cestu, jak tě zabít, aniž bych tím zabil sám sebe. Teď si však uvědomuji, že je nám předurčeno hrát tuto hru společně. A že jediný způsob, jak kterýkoliv z nás může přežít, natož pak uskutečnit náš cíl, je spolupracovat.*

Souhlasím, prohlásil Iraj.

Takže mír? zeptal se Safar.

Máš mé slovo, potvrdil Iraj.

Safar již málem prohodil cosi ohledně ceny Irajových slov, ale odpustil si to.

Namísto toho jen řekl: *Pojďme tedy přivítat naše nové poddané, bratře. A zjistit pokud možno vše, co se děje.*

Jako by se stalo! odvětil Iraj. Když ti dám svoji sílu a ty mi poskytneš tvoji magii, nic se nám nemůže postavit.

Ty jsi byl vždycky dobyvatel, vzdychl Safar.

V tom ti nebudu odporovat, bratře, odvětil Iraj. Dobývání je mým osudem.

ČÁST ČTVRTÁ

PEKELNÁ BOHYNĚ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Ostrovní královna

Když Palimak opustil Safarovu kajutu, byl tak zničen strachem a zármutkem z otcova stavu, že prchl do své kabiny dřív, než jej někdo stačil zastavit a zeptat se, kdy se Safar objeví.

Musí to zvážit. Musí dostat své city pod kontrolu, než ostatním oznámí, že jeho otec je slepý. Na základě vlastní reakce si uvědomoval, že nebude-li opatrný, všichni propadnou panice.

Ačkoliv mu teprve nedávno bylo čtrnáct let, věděl, že k němu všichni vzhlíží jako k někomu mnohem staršímu a moudřejšímu. Přesto že démoni citově i fyzicky dospívají mnohem dříve než lidé, nyní mu vládla lidská část jeho já a on si připadal jako malé dítě, neschopné zvládnout toto břímě.

Na uklidnění nervů si namíchal slabý nápoj ze sladkého vína a vody. Když se však poprvé napil, mělo to přesně opačný efekt a Palimak si pospíšil k umývadlu, aby vyprázdnil žaludek.

Otřel si tvář, vypláchl si ústa mátovou vodou a posadil se na lůžko ke krátkému rozjímání...

...Cesta z Aroboru do Hadin trvala mnoho týdnů. A ačkoliv bylo moře velmi podivné a nebezpečné, cesta proběhla bez jakýchkoliv nečekaných událostí.

Všichni se ale ohlíželi přes rameno, jestli se neobjeví Rhodova flotila. Přestože při střetu s Rhodem padli pouze dva vojáci, Kyraniany tato ztráta velmi zarmoutila.

Safarovo zhroucení ještě přidalo na napětí. Koralean navrhoval, aby prostě obrátili lodě a vrátili se do Syrapisu. Tvrdil, že když je Safar v komatu, nemá cesta žádného vůdce a tudíž ani smyslu.

Mnozí z Kyranianů souhlasili, ale Palimak -podpořen Leiriou a Jůli - trval na tom, aby pokračovali. Prohlásil, že Safar již dříve podstoupil podobné zkoušky osudu a že když o něj budou pečovat, velmi pravděpodobně se zase uzdraví.

Byla to však Eeda, která obrátila směr uvažování většiny výpravy. Ač velmi mladá, její slova byla moudrá. Její požehnaný stav byl navíc již velmi viditelný, a to její žádosti dodávalo váhu.

„V Syrapisu," spustila, „jsme všichni viděli, co se stane s tímto světem, jestli lord Timura nedorazí do Hadin včas, aby zasáhl. Nechci, aby se mé dítě narodilo do prokleté země, kterou jsem viděla ve vizi lorda Timury. A myslím, že ani vy nechcete odsoudit své milované a své rodiny k takovému strašnému konci."

Koralean mluvil za ostatní, když namítl: „To je sice všechno moc hezké, má drahá ženo, ale Koralean musí všem upřímně oznámit, že šance na úspěch se zdají být mizivé. Jestli se Safar nezotaví - nebo co hůře, jestli zemře - kde pak všichni budeme?"

Hadin je pro nás pro všechny neznámá země a možná v ní žije spousta nepřátel. Jestliže nám osud připravil velké nebezpečí, nebylo by lepší čelit mu obklopeni přáteli a rodinami nežli mezi cizinci?"

„Odpusť, že ti odporuji, drahý manželi," odvětila Eeda. „Ale já bych raději zemřela statečnou smrtí tváří v tvář neznámu. S nadějí - jakkoliv malou - že můžeme zachránit svět před sebezáhoubou. Nemohu se někam ukrýt jako nějaký bídny hmyz a pozorovat, jak neznámé síly mě i mé dítě -a mého drahého manžela táhnou do jisté smrti. V té vizi nám přece lord Timura odhalil, že možná ani nezůstane nikdo, kdo by nás pohřbil a vyprovodil naši duši do nebe, až bude po nás."

Po tomto silném argumentu následovalo dlouhé ticho. Ale Koralean, muž, který si uvědomoval obě stránky věci, cítil, že je jeho povinností připomenout další možná rizika.

„A co ten ďábel Rhodes?" nadnesl otázku. „Nějakým způsobem nám unikl. Má tři lodě napěchované vojáky. Co když se právě teď vrací do Syrapisu, aby zaútočil na naše domovy, aby se nám pomstil za nejčerstvější porážku?"

Palimak odpověděl: „Myslím, že můj dědeček, Khadži Timura, je dostatečně schopný ochránit naše lidi před Rhodem. Přece jste to tak plánovali, když jste opouštěli Syrapis, abyste nám pomohli, nemám pravdu? Řekli jste jim, že jakmile nás najdete, budete s námi pokračovat do Hadin a bezpečnost našich lidí zůstane ve schopných nikách mého dědečka."

Nastalo další dlouhé ticho. Nikdo - zvláště pak Koralean - nemohl proti tomuto tvrzení cokoli

namítnout.

Byl to Biner, kdo ukončil diskusi a zahnal skleslou náladu tím, že povstal ze svého místa a prohlásil: „K čertu se vším kromě cirkusu.“

Arlén a ostatní herci vyskočili jako střely a přidali se k principálovi v překrásném, spontánním představení.

Přispěchal k nim i Palimak. A ačkoliv neměli natažená žádná lana, postavené stany ani nebyli oděni do kostýmů a nalíčení, cirkus ožil na holé palubě lodi.

Obdivuhodné kousky akrobatů všechny oslnily. Ryčná Rabixova a Elgyho hudba všem zvedla pokleslou náladu. Následovala divoká klaunská honička, do níž se zapojili všichni lidé od cirkusu, a ostatní se brzy smíchy popadali za břicha. Hlasitý smích se rozléhal nad nekonečným, vínově temným mořem a činil z něj přirozenou a vlídnou součást celého představení.

Létající ryby vyskakovaly vysoko nad hladinu, jako kdyby se radovaly spolu s publikem. Usměvaví delfíni dováděli v brázdě za lodí jako malé děti ve vodní školce.

Právě tento akt a tyto události zachránily cestu před jistým kolapsem. A ačkoliv byl smích jen krátkodobý, protože Safar stále zůstával v komatu, čím více se přibližovali k Hadin, tím více sílilo odhodlání cestu dokončit.

Krom Safarova neutěšeného stavu jim dělal starosti hlavně Rhodes. Vrátil se do Syrapisu? Číhá na ně někde vpředu, připraven znovu zaútočit?

Biner podnikl několik dlouhých letů v naději, že někde zahlédne jeho malou flotilu. Ale král a jeho poskokové jakoby se propadli. Po nějakém čase všichni usoudili, že odplul zpět do Syrapisu a že se s ním pravděpodobně střetnou jejich přátelé a příbuzní. Samozřejmě, že to bylo velmi nepříjemné pomyšlení, ale také to znamenalo, že Rhodes už není jejich starostí.

Potom jednoho dne Hadin oznámila svoji přítomnost.

Že se blíží země, námořníci obvykle poznají podle změny proudů. Také se mění barva vody podle toho, jak se mořské dno postupně zvedá, nebo se ohlásí řeka tím, že se při odlivu objeví spousta naplaveniny.

Tyto jevy se často přihlásí mnoho dní předtím, než je spatřena pevnina. Jsou i jiné známky, jako například ptáci, kteří obvykle žijí na březích, ale loví daleko od nich. Také se začnou objevovat jiné druhy ryb. Ještě výraznější je hojnost starých kmenů a větví ve vodě nebo chomáče říčního plevle bouří vyrvaného z kořenů a smeteného do moře.

Hadin však svoji přítomnost ohlásila mnohem silněji a přinejmenším děsivě.

Jak pluli dál a dál, Démonský měsíc na obloze se snášel stále níž, až spočinul na horizontu, kde po zbytek cesty zůstal. Navíc se s ubíhajícími mílemi kvapem zvětšoval a brzy to vypadalo, jako kdyby pluli přímo do jeho šklebící se tlamy.

Barva měsíce se změnila z tajemné krvavě rudé na tmavě oranžovou, což obloze dodalo podivně neblahý nádech.

Jako další se dostavila předpokládaná změna barvy moře. Až na to, že přišla naprosto náhle. Když se jednoho rána rozednilo, všichni udiveně zjistili, že hladina široko daleko má sinalou bělošedou barvu. Do nosu je udeřil silný zápach hniјících rybích těl plovoucích na hladině. Jeden z námořníků nabral vědro vody a prozkoumal šedý povlak. Ačkoliv neznal příčinu, starý mořský vlk řekl, že je to pemza - bezpochyby vychrlená do vzduchu sopečnou erupcí.

Jestli někdo o jeho slovech pochyboval, brzy mohl sám spatřit velké kusy křídovité substance - některé velké jako ledové kry. Většinou však byly velké jako kameny a třely se o boky lodí, že to znělo, jako kdyby proplouvali šterkovou břečkou. Po levé straně spatřili sloupec hustého černého dýmu, stoupajícího nad horizont, a nepochybovali o tom, že je to aktivní sopka, odkud všechna ta bílá hornina pochází.

Flotilní kapitáni měli starost, aby nějaké velké kusy pemzy nepoškodily lodě, nebo je dokonce nepotopily, a nařídili Kyranianům, aby plavidla obrátili.

Ale Koralean nechal každého kapitána hlídat vojáky a nařídil, aby se pokračovalo v plavbě.

Nadcházejícího rána se situace dramaticky zlepšila. Najednou vypluli z šedé vody na třpytivě modré moře plné čilých ryb. Vzápětí se objevily všechny normální známky blížící se souše - plovoucí kusy stromů a rostlin, a dokonce i velké mořské ještěrky plovoucí do svých tradičních hnízdišť.

Dva dny nato za jasného a slunečného dne vplouvali do krásného zálivu s rozlehlými plážemi a bohatými háji palmových stromů kývajících se v jemném vánku.

Na pozadí idylické scény se tyčila velká sopka. Vypadala klidně, a kolem jejího kónického vrcholu se převalovaly malé chundelaté mráčky. Terasovitá pole zabíhala až do poloviny jejího úbočí,

následovala hojná zeleň a dále už jen stromy roztroušené kolem vrcholu. Kolem statků se vinula klikatá cesta, která se tu a tam ztrácela mezi kopečky.

Když se blížil k hadinským břehům, Palimak stál na palubě mrakolodi. A když poprvé spatřil pláže, palmy a sopku, připomnělo mu to přízračný svět Hadin, z něhož otec uprchl.

Mezi těmito dvěma světy byl obrovský rozdíl. Neviděl žádné nahé tanečnický. Neslyšel troubení na mořské lastury ani dunění bubnů. A sopka nebyla vůbec děsivá. Hadin ve skutečnosti působila dojmem země, v níž si lidé po mnoho generací užívají blahobytu.

Poblíž největšího palmového háje spatřil skupinku asi dvaceti lidí. Vypůjčil si dalekohled, aby si je prohlédl.

Nejprve ze všeho jej do očí praštila krása těchto bronzových lidí. Určitě nechodili nazí, stejně jako nebyli ani pomalovaní, ale oblečení byli minimálně. Muži na sobě měli krátké kalhoty a na holých prsou květinové girlandy. Ženy byly oděny do kraťounkových sukýnek a pestrobarevných prsních pásů, taktéž ověšené spoustou girland.

Navzdory své skromnosti se kostýmy honosily sytými barvami a pestrými vzory. Člověk nemusel nijak dlouho přemýšlet, aby mu došlo, že strohost šatů souvisí spíše s horkým počasím Hadin než s civilizovaností místního obyvatelstva.

Před skupinkou stála vysoká a vznešená žena. Když na ni Palimak zaostřil, ohromila ho neskonale krása neznámé. Její oděv byl evidentně bohatší než šaty ostatních - barevnější a vykládaný zlatem a drahokamy. Čelo jí zdobila korunka z překrásných květin.

Z toho, jak se nesla, i z podřízenosti, kterou jí ostatní projevovali, Palimak usoudil, že je to jejich panovnice.

Zatímco je pozoroval, mladá královna udělala panovačné gesto a několik mužů pozvedlo velké lasturové trumpety a zatroubilo. Ozvala se nádherná a vřelá hudba uvítacích fanfár.

Okamžitě běžel do kajuty, kde otec ležel na lůžku bledý jako smrt. Ačkoliv byl stále v bezvědomí, vyzařovala z něj mohutná aura. Divoké magické částice jiskřily ve vzduchu, když sebou škubal a něco mumlal ze spaní, uvězněn ve spárech živého snu, jehož děj si Palimak mohl pouze domýšlet.

Nalezl lasturovou trumpetu a pospíšil si zpátky na palubu. Zešíroka se rozkročil, nadechl se a zadul.

Nedostavilo se žádné magické vlnění, ani se neobjevila přízračná jezdka na své vznešené klisně, pádící do éterické mlhy, aby se utkala s nepřítelem. Ne že by to bylo Palimakovým záměrem. Neuměl s trumpetou zacházet jako Safar, natož pak aby dokázal přivolat přízračnou jezdka. Avšak instinktivně vytušil, že je to nejlepší způsob jak reagovat na volání ostrovní královny.

Palimaka však udivila příjemná hudba, kterou z trumpety vyloudil. Obával se, že bez jakýchkoliv zkušeností vyprodukuje zvuk spíše podobný kvíkání a pištění. Namísto toho se však vylínuly melodické tóny, a když odtrhl lasturu od rtů, spatřil, že královna a její dvořané reagují - udiveně začali ukazovat na mrakolod.

„Sestup s ní dolů, Binere,” zvolal.

Trpaslík okamžitě vydal rozkazy. Motory ztichly a zároveň se ozval sykot vypouštění obou balónů.

Začali klesat. Snášeli se stále níž a níž k oslnivě bílému písku na pláži...

Palimak se probral z rozjímání. Důležití lidé čekají, až se Safar konečně objeví. Ale nejdřív musí Leirie a ostatním vysvětlit, že je otec slepý. Budou šokováni, ale on je musí přes tento šok přenést, jak nejrychleji to bude možné.

Královna Yolarin čeká a historie stojí na vážkách.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

Země Hadin

Ač slepý, Safar se před královnou Yolarin a jejím dvorem uvedl znamenitě.

Oděn do nejlepšího obřadního roucha cválal na Kyšmetovi po písku do míst, kde ostrovní královna čekala na přenosném trůnu, vyrobeném z vonného dřeva a zdobeném exotickými květinami.

Leiria a Jůli v naleštěné zbroji kráčely každá po jednom Kyšmetově boku. Palimak oděn do kostýmu prince cválal na špici, jen několik kroků před sněhově bílým hřebcem.

Za nimi pochodoval celý kontingent Kyranianů. Více než sto vojáků rozestoupených do přehlídkového tvaru s Koraleanem v čele. Karavaník seděl na vysokém koni, zahalen volnou róbou. Vedle něj jela na elegantním hnědákovi Eeda a i ta měla na sobě své nejlepší šaty. Navzdory pokročilému těhotenství vypadala líbezně v šatech protkaných drahokamy a tváře jí hořely vzrušením.

Mrakolod' kroužila nad pláží a z ní se snášela Rabixova a Elgyho tklivá hudba, která si všechny podmanila.

Safar volně třímal Kyšmetovy otěže a věřil, že kůň mu poslouží namísto očí. Znovu se podívoval mystické komunikaci mezi koněm a člověkem. Stačilo jen, aby se na něco zaměřil, a Kyšmet plul s jeho myšlenkami, předjímaje každou jeho potřebu.

Ačkoliv Safar neviděl, Iraj, éterická bytost v jeho nitru, znásoboval přesnost jeho smyslových vjemů. Všechny zvuky mu zněly hlasitěji, ačkoliv ne bolestivě. Všechny vůně vnímal ostře a jasně. Lehký vítr mu ovíval tvář a v mimických svalech mu cukalo z toho, jak silně vnímal své okolí. Cítil se také extrémně silný a rychlý; svaly mu hrály adoptovanou Irajovou silou.

Když se blížili ke královně, Safar uslyšel udivené mumlání dvořanů. Hluboko v jeho nitru se Iraj spokojeně usmíval. *Krále sice poznají od pohledu, bratře. Ale ti chudáci netuší, že jsme dva!*

Safar ani nepotřeboval žádný signál od přátel, aby věděl, kdy má zastavit. Toto uvědomění se najednou samo dostavilo - stejně jako došlo i Kyšmetovi - a hřbec se zastavil; švihal ocasem a chvíli se očekáváním.

Safar dramaticky vyčkával, než promluvil. Otáčel hlavou na obě strany, jako kdyby si prohlížel scénérii před sebou. Zároveň nasával všechny vjemy a v duchu si skládal obraz.

Velmi dobře jej znal. Ševelení palem ve větru, šum moře. Vnímal, jak shora pere slunce. Cítil vůni zrajícího ovoce - a vzdálený, štiplavý sopečný zápach, který se mísil s omamnou vůní královnina parfému.

Iraj se v Safarově nitru otrásl, když rozpoznal okolí a uvědomil si totožnost ženy před nimi. Vnímal zrychlený tep Safarova srdce a varovně zašeptal: *Drž se, bratře!* Bylo to varování nejen pro muže, jehož tělo sdílel, ale i pro sebe samotného.

Safar přitakal a zvedl hlavu, aby promluvil - oči namířil do míst, odkud přicházela nejsilnější vůně královnina parfému.

„Vítejte, Veličenstvo," pronesl. „Moji lidé a já vám budeme navždy dlužníky za to, jak vlídně jste nás přivítala u břehů vaší země."

Slyšel překvapené zajíknutí a poté vznešený pohyb, jak královna vstala z trůnu.

„Ale proč bych vás *neměla* vítat, králi Safare?" ozval se nechápavý sametový hlas. „Copak mě nepoznáváte? Nepoznáváte svoji sestru v neštěstí? Netančili jsme snad spolu nesčetněkrát v té vizi konce světa?"

Safar dlouze vzdychl, jak se mu do hlavy nahrnuly odpovědi, o jejichž existenci neměl ani tušení. „Ano, já vím, královno Yolarin," řekl. „Ale netušil jsem, že se mnou sdílíte vizi, která mě mučí již od útlého dětství."

Nastala odmlka, zatímco královna zvažovala svoji odpověď. Poté se zeptala: „Chcete snad říci, že jste se plavil na druhý konec světa, aniž byste skutečně věděl, co se děje a co musíte udělat, abyste tomu zabránil?"

„Veškeré vědomosti, které v tomto ohledu mám, pramení pouze z vizí, věštění a z Asperovy

knihy." Smutně se usmál. „Zajisté zázračné události a učená literatura. Musíte však uznat, že ani jedno z nich nesluje přílišnou srozumitelností."

„A přesto jste připlul," reagovala užasle Yolarin. „Ačkoliv jste byl slepý k pravým potřebám světa." Safar si na moment pomyslel, že prohlédla jeho lest. Že ví, že je slepý, ačkoliv se to snaží skrýt. Instinktivně ho to vylekalo. Nevěděl proč, ale cítil, že je velmi důležité, aby před ní své postižení skryl. Další královna slova mu však prozradila, že o slepotě mluvila obrazně a že jeho tajemství zůstává i nadále nedotčeno.

„Prosím, omluvte moji roztržitost, Veličenstvo. Jsem velmi šťastna, že jste vůbec přišel. Že můžeme hledět jeden na druhého jako obyčejní smrtelníci a ne jako otroci té strašlivé vize."

Safar se namísto odpovědi pouze hluboce uklonil v sedle. Další otázka ho však silně zarazila.

„Ale kde je váš královský bratr?" podivila se Yolarin. „Svatá Paní Felakie mluvila docela jasně o tom, že do Hadin přijdou dva králové, aby probudili bohy. Královští bratři a dítě zrozené z milostného spojení člověka a démona."

Safar se rychle zamyslel a řekl: „Dítě, o němž mluvíte, je již dospělý muž. A stojí přímo před vámi." Ukázal do míst, kde jak si byl jist, Palimak stál. „Je to Palimak, můj adoptivní syn." „A ten další?" naléhala královna Yolarin. Safar si poklepal na hrud'. „Můj bratr je s námi duchem, Veličenstvo. A v pravý čas se vám zjeví i fyzicky."

V jeho nitru Iraj zamumlal: *Výtečná odpověď, Safare. Vždycky jsi uměl postavit lež na hlavu a proměnit ji v pravdu. Nemám pravdu?*

Tato slova Safar ignoroval. Příměří, na němž se s Irajem dohodli, zjevně nezahrnovalo urážky. Stále ještě nevěděl, jak naloží se svým starým nepřítelem, natož pak, jak jej představí královně Yolarin, až přijde čas.

Na osobní úrovni mu však mnohem větší starost působila otázka, jak by asi reagoval Palimak a zvláště pak Leiria, kdyby jim o Irajovi řekl? Ještě horší pro něj však bylo pomyšlení, že ve svých útrokách schraňuje živoucí děs. Momentálně tedy myslel pouze na to, co udělat, aby co možná nejvíce oddálil neodvratné.

Nato královna Yolarin odpověděla: „Jen se modlím, aby váš bratr nečekal příliš dlouho, Veličenstvo. Chvilé, kdy budeme muset jednat, se kvapem blíží."

„Slibuji vám. Výsosti," ujistil ji Safar, „že budeme oba včas připraveni. Co se týče zjevení mého bratra, nemáte se čeho obávat."

„Dobrá, dobrá, králi Safare," přijala ujištění Yolarin. „A nyní vás dovedeme k vašemu hradu. Vše je připraveno pro práci, kterou tam musíte vykonat." Safara to zmátlo. „Jaký hrad?" zeptal se. „No přece Hrad dvou králů," odpověděla tak trochu udiveně. „Lord Asper se o něm ve svých spisech nezmiňoval?"

Safar si vzpomněl na odpovídající verš: „...Věz, že Asper bušil tam, kde brány hradu stály, avšak v branách byla mříž, bohové spali..."

Usmál se. „Asper se o něm zmínil pouze nepřímo, ale myslím, že už rozumím, co tím chtěl říci. Chci říci, alespoň zčásti."

„Půjdete tedy s námi, Veličenstvo?" zeptala se Yolarin.

Safar zaváhal. „A co moji přátelé a vojáci?" zeptal se.

„Je tam spousta místa, Veličenstvo," ujistila ho Yolarin. „Vlastně je to hrad bez obyvatel. Tedy přesněji, hrad duchů. Od dob Aspera v něm už nikdo nežil, ačkoliv byl ve velmi dobrém stavu."

Safar se znovu hluboce uklonil v sedle. „Veďte nás, vznešená královno."

Ozval se rachot kol, jak pobočníci po písku přivedli lehký dvoukolý kočár. Táhl je párek krásných pštrosů, vysokých jako urostlý muž. Safar zaslechl, jak Leiria s Jüli něco ohromeně zamumlaly, a podívoval se, co asi ty dvě vidí.

Královna nastoupila do kočáru. Dala znamení a za zvuku trumpet z mušlí a dunění bubnů pštrosi s kočárem za sebou vykročili.

„Tudy, otče," zvolal Palimak.

Ale Kyšmet se již dal do pohybu a následoval podivné procesí. Koralean zavelel a kyranští vojáci se dali do pochodu.

„Vidíš ten hrad?" otázal se Safar Leiriy. Nevzpomínal si, že by tam nějaký stál.

„Vidím jen pořádně velkou sopku," odvětila Leiria. „A kráčíme přímo k ní!"

Nedaleko odtud, ve stínu neobydleného ostrůvku, král Rhodes se třemi svými loděmi kotvil v malém zálivu ze tří stran chráněném vysokými útesy.

Lodě vypadaly jinak než předtím. Jejich trupy a plachty byly natřené nebo obarvené na šedomodro, aby splývaly s mořem. Námořníci odstranili figurky z přídi a jasné kovové předměty zabarvili térem, aby se neleskly.

Rhodovi pirátští kapitáni vylovili z paměti všemožné triky svého zločinného řemesla, jak lodě zakrýt před zběžným pohledem.

Ještě účinnější však bylo kouzlo, které královna Klayra spustila za pomoci mocné Paní Lottyr. Kouzlo činilo loď zcela neviditelnou i pro slídívý zrak, jako například pro posádku mrakolodi, která je během celé cesty z Aroboru usilovně hledala.

Bohyně pekel jim také v mnohém pomohla, například vystopovat zamýšlenou trasu Kyranianů. A tak ve chvíli, kdy se Timurova flotila jen na několik mil přiblížila k hlavnímu ostrovu, král Rhodes byl již se svými loděmi ukryt v zálivu.

Dokonce i nyní tábořily královny jednotky na břehu a připravovaly se k nečekanému útoku. Zkušení seržanti chodili mezi vojáky, kteří čistili a opravovali své zbraně a brnění. Ačkoliv proviant konzumovali výhradně studený, aby na sebe neupozornili ohni, jídla i pití měli hojnost, takže je Rhodes pobízel, aby jedli do sytosti a nabrali tak co nejvíce sil.

Král navíc zajal domorodou rybářskou bárku a mučil její posádku tak dlouho, dokud z nich nevypáčil i ten nejposlednější detail, který o Hadin věděli. Všichni čtyři muži pak byli předáni Klayře a jejím čarodějným ohňům, aby nasýtli Paní Lottyr.

Jak Kyraniané kráčeli v průvodu k záhadnému Hradu dvou králů, byl to právě Rhodes, kdo stavbu spatřil jako první.

V Klayřině kajutě se král předkláněl, aby prozkoumal živé dioráma hlavního ostrova, které se tetelilo na matčině čarodějném stolku. Viděl malou královnu Yolarin v kočáru taženém pštrosy, jak vede Safara a jeho lidi od pláže směrem k doutnající sopce.

Za hustým palmovým hájem začínala cesta, která vedla přímo k sopce. Vinula se po jejích terasovitých úbočích a mýjela malinké lidičky pracující na polích. Cesta pokračovala přes řadu malých kopečků a za nimi padala do širokého zeleného údolí v klíně sopky. Na jednom konci údolí se lesklo mělké modré jezero.

Uprostřed údolí, na poloostrově, jenž zabíhal do jezera, se vypínal velký zlatý hrad, obklopený obřimi hradbami. Za nimi stálo několik kupolovitých paláců, obklopujících masivní věž, která se nad nimi všemi tyčila.

Druhá, nižší hradba obíhala vnější obvod hradu a Rhodes jasně viděl šest bran, kterými do něj přijížděly a odjížděly vozy. Široká cesta vedla kolem kupolovitých paláců k věži, kde jak věděl, se Safar ubytuje, protože to byla největší pevnost celého hradu.

Kalasariz si prostřednictvím králových očí se stejným zájmem prohlížel dioráma. Až na ten hrad mu údolí nepatrně připomínalo Kyranii, kde se také nacházelo jezero. Rostly tam samozřejmě jiné rostliny a Kyrania byla zasazena do vysokých sněžných hor, namísto do klína sopky. Ale to všechno okolo, to množství podobností jej velmi udivilo.

Klayra se na scénu zamračila. „Ten hrad bude problematický. Možná téměř znemožní náš úkol.“

„Jak to, matko?“ zeptal se Rhodes, tak trochu pobaven Klayřiným vstupem do jeho světa - do světa taktiky, strategie a opevňování.

Znechuceně zafuněla nad domnělou hloupostí svého syna. „Není to snad dost jasné?“ ptala se. „Jakmile se Kyraniané dostanou za ty hradby, nebude způsobu, jak je odtud dostat!“

Rhodes se uchichtl. „To je pouze jeden pohled na věc, matko,“ namítl.

„A jaký je ten druhý pohled?“ dožadovala se vysvětlení.

Následovalo další královské uchichtnutí. „Jakmile Kyraniané vstoupí do hradu, budou mít zatraceně velké problémy dostat se ven.“

Ukázal na několik míst se slovy: „Stačí, když postavíme vojáky sem... sem... možná pár obléhacích strojů někam sem... a jsou dokonale uvězněni.“

Rhodes zvedl sevřenou pěst. „A potom už stačí jen zmáčknout.“

Klayra přikývla, dokonce se nepatrně usmála, potěšena jeho vysvětlením. „Ale co královna a její lidé?“ otázala se. „Jednoznačně je na Timurově straně a jistě má k dispozici mnohem více vojáků než my.“

Nyní se pro změnu ušklíbl Rhodes. „Určitě se ale nerovnájí mým hochům. Než stačí mrknout, spolkneme je a zase vyplivneme.“

Najednou spatřil obraz malinké mrakolodi blížící se do údolí. Ukázal na ni prstem.

„Tohle je má hlavní starost,“ prohlásil. „Zase ten prokletý vzdušný koráb! Při obléhání nás může

pořádně potrápit, zatímco my budeme bezmocně sedět v otevřené krajině."

Se širokým úsměvem se Klayra obrátila k synovi. „O té jejich ‚mrakolodi‘ jsem už přemýšlela. Dokonce jsem situaci konzultovala s naší patronkou, Paní Lottyr."

„A k čemu jsi dospěla, matko?" zeptal se Rhodes s rostoucí nadějí.

„Že už si s ní vůbec nemusíme dělat hlavu," odvětila Klayra.

„To je opravdu dobrá zpráva," pochvaloval si Rhodes.

„Budu potřebovat několik dní, abych vše připravila, takže nejednej příliš rychle, aby ses nevyzradil dřív, než přijde čas jednat."

Rhodes pokrčil rameny. „Neměj strach, matko. *Sám* potřebuji několik dalších dní, než budu připraven."

Klayra chápavě přikývla. „Čekáš na Tabusira?" zeptala se.

„Přesně tak," odvětil.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

Pekelný stroj

Na pohled to bylo úžasné procesí. V jeho čele jela překrásná královna noblesně usazena v kočáru taženém pštrosy po dlouhé cestě vinoucí se přes úbočí sopky. Okvětní lístky pokrývaly cestu a vydávaly nádhernou vůni, drceny procházejícím průvodem.

Čím výše však Palimak vystoupal, tím větší tíseň na něj doléhala. Některé jeho obavy byly zcela přirozené - z otcovy slepoty na něj dolehl pocit, že opět nese to břímě, které je na něj příliš těžké.

Rozum mu však napověděl, že všechno je jinak - Safarova slepota v žádném případě neomezovala jeho čarodějné schopnosti. Otec navíc nebyl kromě zraku nijak tělesně postižen. Vlastně teď vypadal mnohem silněji než dříve.

Palimak ze sebe přesto nedokázal setřást pocit, že něco není v pořádku - jak s otcem, tak s účelem této cesty. Stále však nemohl uchopit nic určitého, co by ho trápilo.

Hadinský vzduch tak hustě zamořovaly divoké magické částice, že nedokázal vystopovat zdroj svého neklidu. Část přicházela od Safara, část z královny a jejích dvořanů, ale většina se podle všeho linula z cesty před nimi a z té obrovské sopky.

Na mrakolodi neustále vyhrávala strhující hudba, jak Biner vzduchem následoval procesí. Hudba však sloužila ještě k dalšímu účelu než jen k pouhému dotváření pompézní a obřadné atmosféry. Měla také fungovat jako signál, že před nimi je všechno v pořádku. Kdyby hlídky na palubě mrakolodi zpozorovaly nějaké nebezpečí, Elgy a Rabix by spustili divokou hudbu plnou fanfár a válečných bubnů.

Jak procesí postupovalo po cestě nahoru, zemědělci na terasovitých polích se zastavovali v lopotě, aby se podívali, co má všechn ten rámus znamenat. Oděni pouze do bederních roušek a se širokými slaměnými klobouky na hlavách, které je chránily před ostrým sluncem, vyzařovali vnitřním klidem pramenícím z obdělávání půdy.

Zanedlouho je královna dovedla k ostrému ohybu. Po jedné straně stály stovky téměř nahých žebráků a všichni žadonili o almužnu a hořekoali na svoji neduživost.

Palimak zpomalil, aby otci pověděl o žebrácích - ačkoliv hlasitý křik mu jejich přítomnost zajisté dávno prozradil. Safar přikývl a zavolal Renora a Sinče, kteří přispěchali s velkými sedlovými brašnami napěchovanými stříbrňáky. Na Safarův povel je začali rozhazovat žebrákům.

Safar před královnu předstoupil připraven na sebemenší drobnost. Ačkoliv nemohl očekávat, že pojedou po cestě, na níž se momentálně nacházeli, předpokládal, že se setkají s chudinou tohoto království.

„Žebráci jsou v každé říši," tvrdil. „A kdekoliv je vítána nějaká královská návštěva, objeví se žebráci, aby vyzkoušeli její Štědrost. Takže jestli chceme udělat dobrý dojem, měli bychom se připravit i na setkání s žebráky."

A připravili se opravdu dobře, protože Renor se Sinčem do davu naházeli stovky stříbrných mincí. Dva mladí vojáci plnili svůj úkol s radostí, jako kdyby byli sami nezměrně bohatí a rozdávali vlastní jmění namísto Safarova.

Žertovali s chudáky, kteří se kolem nich shlukli a zablokovali cestu.

„Tady máte, mladá paní," oslovil Sinč jednu stařenu a odstrčil rozesmátý chumel, aby se na ni také dostalo.

Bezzubá babička skřehotala radostí jak z mincí v dlani, tak z mladíka, který jí je dal.

„Děkuji ti, šviháku," odvětila stařena. „Ale spíš než ty stříbrňáky bych potřebovala, abys mi zahřál lože."

Sinč se rozesmál dobrému vtipu a políbil babičku na špinavou tvář.

Beznohý muž na vozíku se prodíral vpřed a přiblížil se ke Kyšmetovi. Renor mu nekompromisně zastoupil cestu a na znamení smíru mu na vozík hodil tři stříbrné mince.

Muž namísto díky otevřel ústa a odhalil zkažené zuby a krátký pahýl jazyku. Z jeho zmrzačených úst se ozvalo vlhké mlaskání, což mělo být poděkování, a tento pohled světa neznalým Renorem

hluboce otřásl. Tak jako všichni Kyraniané prožil většinu života v horách, izolován od podobných věcí.

Měl co dělat, aby se neoklepal. Nato se ale velmi zastyděl a vtiskl žebrákovi do dlaně ještě dvě mince.

Následovaly další děsivé zvuky, když se k němu beznohý muž přiblížil. Nějaký jiný žebrák o mrzáka zakopl a ten se zapotácel, přičemž se vylekaně zachytil Kyšmetova ocasu.

Hřebec zafrkal na protest proti hrubému zacházení a poskočil vpřed. Žebrákovi zůstalo v ruce několik pramenů sněhově bílých žíní; mával jimi na Renora a dál něco odporně žvatlal, jako kdyby ty koňské žíně byly báječným darem.

K velkému překvapení Renor zaslechl Palimakův výkřik: „Zadrž toho muže!“

Renor si připadal, jako by právě přišel o rozum, protože za živé bohy nedokázal pochopit, co po něm Palimak žádá. Zoufale se rozhlédl a pustil beznohého žebráka z hlavy, aby našel nějakého muže se všemi končetinami.

To už k němu ale Palimak docválal. „Toho mrzáka!“ volal. „Toho na tom vozíku. Kde je?“

Renor za nic na světě nedokázal pochopit, proč by se Palimak hněval na člověka stíženého takovým neštěstím, že neměl ani nohy. Uposlechl však rozkazu a rozhlédl se po davu. Velmi jej udivilo, když zjistil, že muž, kterého měl za úkol najít, zmizel.

Na jeho místě se už překřikovali další. „Almužníčku! Almuzníčku pro chudáky!“ A: „Bakšiš! Bakšiš!“

Najednou uslyšel, jak Safar zvolal: „Palimaku, okamžitě pojed' ke mně!“

Celý zástup se ve chvíli proměnil v změť vojáků a žebráků, kteří zatarasili cestu.

Tabusir byl trpělivý zvěd. Nevadilo mu čekat, až mu kořist vběhne do náručí. Vlastně ho takové čekání docela bavilo. Sprádal plány a čekal na to krásné vzrušení, kdy ve zlomku vteřiny vyfoukne nepříteli tajemství přímo pod nosem.

Jako další následoval útěk. Větší vzrušení skýtalo nepozorovaně proklouznout a udržet tajemství střetu hluboko v hrudi. Mnohem méně příjemné mu bylo prozrazení, kdy se často musel vymanit zlobě těch, kteří ho objevili.

Samozřejmě, že i honička přináší vzrušení, ale Tabusir ji vždy považoval za výsledek osobního selhání ve snaze zůstat nepozorován.

Všichni zvědové dobře ví, že poměr mezi pravděpodobností vyžazení a počtem lidí, kteří tajemství znají, je přímo úměrný. Tabusir byl tedy velmi rozzloben vždy, když nepřítel zjistil, že jeho tajemství bylo odhaleno.

A přesně to se stalo, když Palimak zvolal: „Zadržte toho muže!“ Cítil, že je prozrazen. Strávil dva dny a dvě noci čekáním na svoji šanci uloupit Timurům jejich tajemství.

Jeho chabá znalost místních zvyků a dialektu jeho plán činila o to vzrušivější. Vše, co věděl, zjistil od rybářů, které Rhodes zajal a mučil. Ačkoliv se Tabusir považoval za mistra jazyka a jeho místních nuancí, křik a bolestné vzdechy mu neposkytly příležitost se k nim přiblížit.

Namísto toho se tedy soustředil na vzhled mužů. Nevšímal si bolestí pokroucené rysy a zaměřil se na jejich husté černé vlasy a těla bronzová od slunce. Jednomu z mužů chyběly všechny zuby a jeho bezzubému žvatlání nebylo vůbec rozumět. A právě to poskytlo Tabusirovi inspiraci pro jeho nový převlek.

Když budu předstírat, že nemůžu mluvit, uvědomil si Tabusir, nebudu se moci prozradit tím, že použiju nesprávný přízvuk. Aby mu lidé najisto uvěřili, že je němý, vyrobil si zvláštní zařízení, které si navlékl na jazyk, takže vypadal jako uťatý pahýl. Aby pozorovateli ještě více znechutil případný dlouhý pohled, začernil si zuby dřevěným uhlím, aby vypadaly jako zkažené.

Potom už stačilo obarvit vlasy a potřít si pleť ořechovým olejem, aby vypadal jako domorodec a splýnul v davu ostatních hadinských žebráků.

Vozík, který si za tímto účelem vzal až ze Syrapisu, měl falešné dno, do nějž skryl nohy.

Tabusir přistál na ostrově v noci a svůj malý Člun ukryl mezi skalami. Potom vyčkal Timurova příjezdu. Ten byl také hlavním předmětem hovoru žebráků. Všechny vzrušovalo očekávání, jak štedrý ten velký král Timura bude. Každý také věděl, že jejich královna doprovodí Safara do hradu Dvou králů, a všichni se dlouho přeli, kde bude nejlepší na ně počkat.

Když konečně nadešel čas, Tabusir následoval ostatní žebráky po dlouhé cestě a vmísil se do davu. Když uviděli jeho zohavený jazyk, nikdo nezpochybnil Tabusirovo právo být mezi nimi.

Jak vznešené procesí míjelo žebráky, bystrozrakému zvědovi trvalo jen několik minut, aby si uvědomil, že Safar je slepý. Právě způsob, jakým se nesl, jej okamžitě prozradil: strnulost hlavy s

očima nepřítomně hledícíma před sebe, ať se dělo, co se dělo.

Například, když si zavolal své dva muže, aby rozhazovali stříbrné mince, nepodíval se na ně, když k němu přispěchali. Ani se nepodíval nalevo nebo napravo, když se žebráci přiblížili s prosbami o almužnu a provolávali Safarovi slávu.

Ve chvíli, kdy to Tabusir zjistil, si uvědomil, že dokonce i kdyby nepřišel s ničím jiným, král Rhodes by byl výsledkem jeho mise velmi potěšen. Zvěd se usmál při pomyslení na tučný měšec zlata, který odměnou dostane.

Rhodes také nařídil Tabusirovi, aby se pokusil získat nějaký osobní předmět od Safara nebo od jeho skvělého koně. Mince, které vojáci rozhazovali, by nemusely tento požadavek splnit, neboť existovala možnost, že se jich Safar nikdy ani nedotkl. A tak se rozhodl pro hřebce. Předstíral, že se zapotácel a popadl koně za ocas, aby mu vytrhl několik dlouhých bílých žíní, když se pokoušel udržet rovnováhu.

Potom však zaslechl Palimakův výkřik: „Zadržte toho muže!“ a jeho báječná mise se pokazila.

Jak teď sprintoval dolů po cestě k místu, kde ukryl svůj člun, hořel vztekem. Co ho mohlo prozradit? V čem asi jeho báječný převlek selhal? Potom mu došlo, že Palimak - proslulý a mocný čaroděj - musel k Tabusirovu objevení použít magii. Ano, to je ta správná odpověď: magie.

Přesto ho to nijak neuklidnilo. Dokonalost u něj vždy figurovala na prvním místě. Ale později, když vytahoval člun ze skalnatého výklenku, se podívil, proč ho vlastně nikdo nesleduje. To mu nedávalo smysl. Palimak nějakým způsobem odhalil Tabusirovu přítomnost a přesto za ním nikoho neposlal.

Přemítal o tom, když vesloval k Rhodovu ostrovnímu úkrytu. Jediné rozumné vysvětlení, které jej napadlo, bylo, že Palimaka muselo vyrušit něco mnohem důležitějšího.

Zvěd se proklínal za to, že tak rychle prchl. Měl si poblíž najít nějakou skrýš, aby se dozvěděl, co je pro mladého prince tak důležité. Jak o tom tak přemýšlel, vzpomněl si, že Safar na Palimaka něco zavolal. Tabusir byl však příliš zaneprázdněn útekem, aby slyšel, co Timura říká.

Přestal veslovat. Dlouho naprosto vážně uvažoval, že se vrátí. Mohl by snadno vymyslet nějaký nový převlek a znovu se pokusit Timurům přiblížit. Potom si ale vzpomněl na Palimakovu magii a svůj plán zavrhl. Mladý princ bude ve střehu, zvláště když teď ví, že se nepřítel přiblížil k otci na vzdálenost, z níž by ho klidně mohl zavraždit.

Tabusir se dal znovu do veslování. Neřekne Rhodovi, že byl odhalen. Bylo by nemoudré jakkoliv snižovat králův obdiv k jeho schopnostem.

Stačí, když podá Rhodovi informaci, že Safar Timura je slepý. A odevzdá mu žíně z bílého hřebce.

Tabusirovo selhání zůstane jeho malým tajemstvím. Toto rozhodnutí mu znatelně spravilo náladu.

Dobrý pocit se však vytratil, když se znovu podívil, proč ho ti Timurové nepronásledovali.

Vesloval dál a po páteři mu běžaly ledové prsty strachu.

Palimak si na Safarovo zavolání pospíšil davem žebráků k jeho boku. Renor se Sinčem jej doprovázeli, volající na ostatní kyranské vojáky, aby jim pomohli rozehnat dav.

„Gandara s Gandarím právě spatřili zvěda, otče!“ oznámil Palimak. Je to jeden z žebráků. Ten muž bez nohou. Nebo alespoň předstírá, že nemá nohy. Ale unikl, takže musíme rychle jednat, jestli ho chceme polapit.“

„Na zvěda zapomeň, synku,“ odvětil Safar. Ačkoliv mluvil klidným hlasem, Palimak vnímal obrovské napětí. „S ním si budeme dělat starosti později,“ pokračoval Safar. „Děje se něco mnohem důležitějšího.“

Palimak se zamračil. „Co je to, tati? Co se děje?“ Ale ještě než ta slova opustila jeho ústa, ucítil silné, bouřlivé vlnění, které rozdmýchávalo magickou atmosféru. Všechny divoké magické částice se najednou sjednotily do jedné smrtící bytosti. Bytosti, která nebyla ani pohyblivá, ani nepohyblivá. Prostě jen *existovala*. Così, co sice nevlastní duši, ale zato má nějaký jasný cíl.

„Ty to necítíš, synku?“ naléhal Safar. „Je to stroj. Stejný jako ten v Kaluzu!“

Vtom si Palimak vzpomněl na děsivý stroj z pekel a řekl: „Ano. Cítím to.“

Vzhlédl k Safarovi a vyschlo mu v ústech. „Co budeme dělat, otče?“

A Safar odpověděl: „Nemůžeme dělat nic - pouze jít dál!“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

Kde čeká Lottyr

Když procesí překonalo vyvýšeninu nad Údolím dvou králů, intenzita magie vycházející z čarodějného stroje Safara zasáhla v plné síle. Zvedl ruce, jako kdyby si chtěl ochránit tvář před prudkým sluncem.

Irajem v jeho hnízdě do základu otrásl dopad, jaký měla magická bouře na jeho hostitele. *To s tím nic neuděláš?* řekl Safarovi. *Mohl bys vytvořil nějaký štít. Jako tenkrát v Kaluzu.*

V tu chvíli Palimak vykřikl: „Potřebujeme štít, otče! Ale nevím jak ho vyrobit.“

I Jůli utrpěla zásah magickým výbuchem. „Je to snad nějaký trik?“ ptala se. „Zavedla nás královna do pasti?“

Eeda zatím s Koraleanem v patách poháněla svého oře vpřed. Obličej měla pokroucený bolestí způsobenou čarodějným útokem.

„Prosím, lorde Timuro,“ žadonila. „Musíme něco udělat. Bojím se o své nenarozené dítě.“

Safar zřídka kdy pociťoval takovou frustraci. Dobře věděl, kde se stroj skrývá. Když svou slepou tvář obracel ze strany na stranu, snadno našel bod nejsilnější magické koncentrace. Avšak bez zrakové lokalizace zdroje nemohl spustit zaštiťující kouzlo.

„Trpělivost, přátelé,“ uklidňoval je. „Musím to promyslet.“

Jůli hádala, co se asi děje. Když ji Palimak informoval o otcově slepotě, šokovalo ji to stejně jako ostatní. Avšak jak Palimak všechny ujistil, magie jen zřídka kdy vyžaduje schopnost vidění. Oznámil jim, že Safarova čarodějná moc tímto nedostatkem není nijak poznamenána a že mohou pokračovat dál, jak měli v plánu.

Jůlino zevrubné studium magie i osobní instinkt jí napovídaly, že jim tato situace přichystala unikátní problém. Ke zkonstruování štítu čaroděj potřebuje vědět, kde se nachází nejen nebezpečí, ale i všichni, které chcete ochránit. Za tímto účelem tedy dotýčný potřebuje oči.

„Porad' nám, co máme dělat, Safare,“ řekla. „Chceme ti pomoci.“

Palimak s Eedou rychle došli ke stejnému závěru a i oni vybídli Safara, aby jim dal pokyny. Útok stroje zatím všechny připravoval o poslední zbytky energie.

Safar si uvědomil, že mu nezbývá příliš času. Kdyby viděl, nebezpečí by bylo v několika vteřinách zažehnáno.

Iraj povstal a řekl: *Dej mi své oči, bratře. Mohu nám oběma poskytnout zrak!*

Safar zaváhal v obavách svěřit Irajovi sebemenší nadvládu nad svým tělem.

Eedu zasáhl magický blesk; hrozivě zasténala bolestí a popadla se za vyboulené břicho. „Prosím, lorde Timuro,“ volala. „Prosím!“

Safar se slitoval a otevřel Irajovi bránu, aby se mohl prodrat do popředí. V tu chvíli Safara zabrnělo celé tělo - jako kdyby se červíci pulzující energie plazili žhavými chodbičkami každé jeho žíly a nervu.

Vtom se svět proměnil v explozi barevného světla. Přišlo to tak náhle a bylo to tak bolestivé, že hlasitě vykřikl a připlácí si dlaně na šokované oči. Po chvíli bolest ustala, a když je otevřel, poprvé spatřil Údolí dvou králů.

Nejprve zaznamenal jen nějakou zeleň a cosi oranžového, lemovaného našedlou modří a rozličnými odstíny nachové a růžové barvy. Poté se obraz ustálil a on uviděl zlatý hrad s velkou věžní pevností uprostřed údolí velmi připomínajícího Kyranii.

Až na to, že tam bylo mnohem více sytě oranžové země, než jí kdy existovalo v jeho domovině. Obklopovala celý hrad - tvrdě udusaná stovkami vozů a nohou. Za ním se rozkládala pole a borové háje, z nichž k nim vánek nesl jasnou a sladkou vůni.

A jezero, jezero stejně krásné jako Felakiino jezero v daleké Kyranie. Modré, chladné a vábivé. Nach vycházel z rozptýleného slunečního světla za velkou hadinskou sopkou. Slabší nachová záře a růžová se linula z oblohy a mraků, které rámovaly celou scénérii.

Safar se snažil zaostřit oči na věžní pevnost, kde jak věděl, se nachází magický stroj. Namísto toho však proti vlastní vůli zaklonil hlavu a očima přelétl po sopce, z níž stoupal malý obláček dýmu,

který se záhy smísil s mraky nad ní.

Celý vylekaný se snažil hlavu sklonit, aby si prohlédl hrad. K velkému zděšení ale zjistil, že Iraj ovládl celé jeho tělo. Hlava se proti Safarově vůli zakláněla, aby zhlédla mrakoloď kroužící nad nimi - příjemná hudba hrála dál, jako by se nic nestalo. Pokusil se otevřít ústa, aby varoval Palimaka, ale Iraj pouze polkl a zatlačil Safarova slova zpět do chřtánu.

A Iraj promlouvající Safarovým hlasem řekl: „Mé postižení, jak se zdá, pominulo. Už zase vidím.“

Obnovená naděje zapůsobila jako dočasný balzám na strádání všech. Leiria se hlasitě rozesmála, sevřela Safarovu/Irajovu ruku a zašeptala: „Ani nevíš, jak jsem šťastná, lásko.“

Avšak k Safarovi, vězni ve vlastním těle, tento vřelý a milující dotyk dolehl z velké dálky. I její hlas mu připadal vzdálený.

Iraj ovládající Safarovo tělo Leirie stiskl ruku. A opět Safarovým hlasem zašeptal: „Dovol mi, abych se tebou dnes v noci pokochal, Leirio.“

Leiria na Safara/Iraje vylekaně pohlédla. Nato k Safarově nelibosti zamrkala radostí a vřele se usmála se slovy: „Jsi si tím jist, Safare?“ A Iraj odpověděl: „Ano, naprosto jist.“ Poté vyslal k Safarovi myšlenkový rozkaz. *Spust' kouzlo, bratře. Než nás ten zatracený stroj všechny vyždímá!*

Navzdory narůstajícímu nebezpečí Safar zaváhal. Nějakým způsobem se musí znovu zmocnit svého těla.

Iraj jeho rozpor vytušil. „*Chceš se mnou smlouvat o životy vlastních přátel? A dokonce i kdybych souhlasil, vzhledem k naší společné minulosti, věřil bys mému slovu?*“

Eeda se zajíkla a zavravorala v sedle. Koralean ji včas stačil podepřít. Jeho silný, hřmotný hlas roztříštil Safarovu nerozhodnost. „Musíš jednat, Safare! Dřív než bude pro moji Eedu pozdě!“

Vidíš, bratře? řekl Iraj Safarovi. *Rychle mi pověz, co mám dělat.*

A tak mu Safar poradil, aby vytáhl malou čarodějnou dýku, ukrytou v pravém rukávu jeho pláště. Potom mu vysvětlil, že musí vyříznout do vzduchu imaginární kruh. Iraj postupoval podle jeho instrukcí, i když trochu nemotorně, neboť nebyl zvyklý na pohyb. Nakonec mu Safar nadiktoval slova ochranného kouzla, které tak úspěšně použil v Černých zemích na cestě do Kaluzu. A Iraj Safarovým hlasem pronesl:

*„Ukonči den,
rozbij noc.
Zmař a znič
čarodějnou moc.
Očaruj d'ábly,
co hovoří plamenně,
tančí a skandují
ve jménu bohyně.“*

Žádná vnější známka účinnosti kouzla se nedostavila. Jen vzdechy úlevy z úst Palimaka a ostatních, jak se nad nimi nepozorovaně rozprostřel štít a celý kyranský kontingent zahalil do svého ochranného pláště.

Královna Yolarin obrátila svůj kočár a vracela se, aby zjistila, proč se Safarův průvod zastavil. Iraj se předklonil v sedle a Kyšmet jí poslušně vykročil v ústřety, přičemž zafrkal na podivné opeřené oře, táhnoucí její kočár.

Iraj si vychutnával lehký pohyb silného hřebce. Jako muž narozený na Velkých planinách Esmíru nade vše miloval jízdu na dobrém koni. Ale Kyšmet nebyl jen nějaký obyčejný kůň - byl to magický kůň. Iraj použil vnitřní hlas, aby Safarovi sdělil: *Jednou jsem měl sen, že jedu na Kyšmetovi. A ten sen se nyní stal skutečností.* Safar si velmi dobře pamatoval na sen, který prožíval i on a v němž pociťoval záhadné spojení s Irajem. *Na snu teď nezáleží,* řekl. *Hlavně mi vrať mé tělo. Nebo přísahám, že za jeho krádež draze zaplatíš.*

Iraj se namísto odpovědi ironicky rozesmál a přitáhl Kyšmetovi otěže, protože se přiblížili ke královně.

„V čem je problém, Veličenstvo?“ otázala se Yolarin.

Iraj na ni vrhl zatrpklý pohled. „Zapomněla jste se zmínit o tom kouzlu,“ dodal se špetkou obvinění v hlase.

Yolarininy krásné oči ze zvětšily údivem. „Ale já myslela, že o něm víte. Lord Asper vás nevaroval před vražedným kouzlem? Ani nenavrl ochranný štít, který je na něj odpovědí?“

Safar pošeptal Irajovi: *Asper mluvil pouze o Černých zemích a o Kaluzu. O Hadin neříkal nic. Řekni jí, že o vražedném kouzlu jsi neměl vůbec žádné informace, ale přesto jsi věděl, jak jej odrazit, když ses s ním střetl.*

Ačkoliv Safar zoufale toužil obrátit se proti Irajovi a znovu ovládnout své tělo, uvědomil si, že za daných okolností musí se svou starou nemesis spolupracovat. A že dokud si Iraj udrží vládu nad jeho tělem, Safar bude muset vést jeho prsty při společném sestavování záhadné skládky Hadin.

Iraj se na Yolarin co nejpřívětivěji usmál. Ačkoliv přitom protahoval Safarovy rty a ukazoval Safarovy zuby, vyzařovala z nich jeho silná osobnost.

„To mi nějak muselo uniknout,“ sdělil královně. „V té době mě pronásledovali hroziví zloduchové, takže jsem si přečetl pouze odstavec o štítu a pospíchal do bezpečí.“

Potom se naklonil blíž a pošeptal jí: „Přestože to byl vizionář, ubohý Asper musel být pěkně starý démon, když se zapomněl zmínit o vás, má královno. O vizi nad vize.“

Yolarin se polichocena Irajovou poklonou začervenala a vyloudila melodický smích. „Budte opatrný, Veličenstvo. Nebo bych mohla pojmout falešnou představu o vašich záměrech.“

Iraj se hluboce uklonil v sedle. „Jak bych mohl být falešný tváří tvář takové zázračné kráse?“

Mezitím je dostihl Palimak s ostatními. Leiria zaslechla flirtovný rozhovor a hluboce ji to ranilo. Jůli to zpozorovala a soucitně položila přítelkyni ruku na rameno.

„Nevšímej si toho,“ pošeptala Leirie. „To on jí jen tak lichotí, protože ji potřebujeme.“

Leiria jí pokrčením ramen shodila ruku a narovнала se jako správná bojovnice. „Safar takové lichotky neříká, pokud je nemyslí vážně,“ špitla trpce. Jůli už neodpověděla a jen pozorovala narůstající zklamání a smutek přítelkyně, zatímco se Safar nevidaným způsobem dvořil Yolarin a naparoval se před ní, jako kdyby se mu najednou zapálila lýtka.

Palimak zíral na otce a snažil se uhádnout, o co mu jde. Musí to být součástí jeho plánu, pomyslel si. Mezitím mu Gandara s Gandarím štěbetali do ucha. „Pozor, mladý pane! Pozor!“ Jemu se však stále trochu točila hlava a cítil se otřesen z následků vražedného kouzla a jen těžko se dokázal soustředit.

Zběžně se rozhlédl a vyslal slabé magické sondy, které však na nic nenarazily. Předpokládal, že služebníci si stále dělají starost ze zvěda, a tak zamumlal, aby mlčeli, dokud se neocitnou v soukromí. Iraj se znovu hluboce uklonil v sedle a vybídl královnu Yolarin, aby je vedla. Když královna praskla bičíkem a pštroši se dali do pochodu, pohlédl na Leiriu a spočinul na jejích očích.

Zešíroka se usmál a pokrčil rameny, jako kdyby chtěl říci: *Život přináší podivné zvraty, nemám pravdu, drahá?*

Safar Irajovýmá očima viděl, že Leiria je raněna, a zoufale se pokoušel získat zpět vládu nad svým tělem. Avšak Iraj už si na svém novém postu začínal osvojovat i protivníkovy zbraně a vyslal na Safara vnitřní výbuch.

Safar sebou trhl, jako by jej zasáhl blesk. Když se vzpamatoval, znovu se pokusil osvobodit. Jako odpověď přišel další bolestivý trest.

Stáhl se do hnízda, které původně obýval Iraj. Lízal si rány, zatímco jeho mysl přetéкала nenávistí a myšlenkami na krutou pomstu.

Hodinu poté se otevřely brány hradu a Yolarin převedla Kyraniany přes most a dál zástupem jejích skandujících poddaných.

„Král přišel! Nechť bohové ochrání nás i našeho krále!“

Potom je zavedla do věže a Safar se dostatečně vzpamatoval, aby užasl, když se otevřela obrovská okovaná vrata, která je měla vpustit dovnitř. To je ta brána, pomyslel si, na kterou Asper bezvýsledně bušil.

V mysli mu zaznívala slova starého démonského čaroděje: „...věz, že *Asper bušil tam, kde brány hradu stály*, avšak v branách byla mříž, bohové spali.“

Když se vrata otevřela, spatřil rozlehlé nádvoří. Uprostřed tohoto nádvoří seděla obrovská kamenná želva. Z její tlamy šlehal plameny. Na břicho želvy spatřil velkou otevřenou výheň obrovské pece, do níž svalnatí otroci lopatami házeli palivo z vozíků. Safar zaregistroval, že palivo se podobá magickému materiálu, který se přikládá do hořáků mrakolodi. Najednou k němu ale pronikl divoký magický výbuch a on byl donucen štít rychle opravit a vyztužit.

Uvědomil si, že může jednat bez Irajovy spolupráce - možná dokonce bez jeho vědomí. Ale mnohem silněji se v tu chvíli soustředil na pekelné záření vycházející z věže.

Yolarin něco pošeptala svým pobočníkům, kteří si pospíšili, aby otevřeli poslední bariéru - obrovskou železnou mříž z tyčí silných jako mužské stehno, zakončenou hroty ostrými jako oštěpy.

Když byly s rachotem neviditelných převodů vytaženy nahoru, Safar spatřil dlouhý temný tunel. Na druhém konci blikalo světýlko ne větší než jeho dlaň. Yolarin jim pokynula, aby šli dál. Slezla z kočáru a kráčela teď po Kyšmetově boku.

Když vstoupili do tmy, Iraj i Safar uslyšeli, jak Yolarin říká: „Někteří lidé tvrdí, že toto bývala nejbyitelnější pevnost na světě. Před tisíci lety, když tu vládl poslední král, přežila legendární obléhání, které trvalo víc než dvacet let.

Deset tisíc démonů tlouklo na tyto brány, ale marně. Jestli si správně vzpomínám, sám lord Asper vedl poslední útok a byl s obrovskými ztrátami zahnán."

„Co to bylo za válku?" zeptal se Iraj. A Safar pozorně naslouchal Yolarině odpovědi.

„Moji učenci tvrdí, že to byla jakási etnická válka," vysvětlila královna. „Hadin byla kdysi osídlena lidmi mnoha ras. Také tu žila početná kolonie démonů, kteří mezi námi po staletí poklidně žili. Dokonce se říká, že démoni zde kdysi byli zastoupeni v tak hojném počtu, že jedním z páru vládnoucích králů se v té době stal démon.

Nevím, jestli je to pravda, protože to bylo tak dávno, že přežily pouze legendy. Žádné záznamy o tom neexistují. Nicméně, když vraždění vystrčilo své růžky, každý, kdo nebyl přesně..."

Odmlčela se ve snaze přeložit slovo genocida do průchodnějšího tvaru. „No prostě, lidé, kteří neměli tmavé vlasy a tmavé oči, byli odsouzeni a popraveni jako nepřátelé státu. Samozřejmě, že démonský král byl již dávno popraven, takže těm barbarům nekladl žádný odpor.

Pak přišel čas zbavit se všech démonů. A zhruba v té době k našim břehům dorazil lord Asper s varováním před „vyčištěním" celého světa. A to nejen od démonů... nebo od lidí, jakými jsme my... ale od všeho živého.

Přirozeně, že ho nikdo neposlouchal. Všichni jsme věřili, že bohové stojí na naší straně, stejně jako démoni prohlašovali, že bohové jsou s nimi. Asper samozřejmě tvrdil, že bohové spí a že jsme všichni odsouzeni k záhubě.

Ale slovům starého čaroděje nikdo nepřikládal velkou váhu, protože všichni prahli po krvi a obrátili se proti němu - lidé i démoni. A tak v průběhu dlouhého obléhání, kdy démoni stanuli proti lidem, sami démoni Aspera vyhnali.

Nakonec obhájci pevnosti nejen zvítězili, ale zaútočili na demony, aby se s nimi utkali v několika rozhodujících bitvách."

Yolarin vzdychla a zavrtěla hlavou. „Kdybyste cestovali po Hadin, nemuseli byste dlouho přemýšlet o tom, jaké následky tyto bitvy měly. Na žádném z ostrovů celého kontinentu byste totiž nepotkali jediného démona. Všechny jsme je zabili a za jejich smrt jsme se pasovali na svaté."

Během Yolarininy lekce historie Irajův vojenský mozek prověřoval obranu tunelu. Tu a tam viděl skvrny shora přicházejícího světla a on i Safar si dopřáli pohled na těžké železné rošty s obřími kovovými nádobami, které nad nimi visely na obrtlíku.

Safar nepotřeboval žádné Irajovo vysvětlování, aby mu došlo, že ve válečných dobách byly tyto nádoby plné vřícího oleje nebo roztaveného olova, které mohlo být kdykoliv vylito na kohokoliv, kdo by se odvážil vstoupit.

Spolu s Irajem také pozorně prozkoumal sérii bran rozmístěných po tunelu. Byly menší než ty, které uzavíraly vchod, ale ne o mnoho. Jejich mříže se postupně vytahovaly, jak se k nim přibližovali. Za každou touto mříží byla okénka rozptýleného světla střežená dalšími kovovými nádobami. Domyslet si jejich význam nevyžadovalo přílišnou představivost. Případní útočníci by byli vylákáni do tunelu, na obou stranách by zapadly mříže a uvěznily je napospas vřícímu oleji nebo roztavenému olovu.

Konečně vyšli z dlouhé chodby do jasného horského světla. Yolarin je vedla kolem hluboké jámy vykopané pouze několik kroků od vchodu do pevnosti.

Iraj pohlédl od jámy a jak on tak i Safar okamžitě pochopili její význam. Na jejím dně se nalézalo hnízdo zabetonovaných kovových hrotů. Na mnoha těchto ostrých bodcích byly nabodnuty šedivé kostry démonů. Safar ani nepotřeboval slyšet všechna Yolarinina slova, aby si dal dohromady, že prastaré kosti jsou pozůstatkem dávného obléhání.

Konečně dorazili k věži. Iraj seskočil z Kyšmeta a odvedl jej stranou. Klapání kopyt se rozléhalo obrovským prostorem.

A v tu chvíli Safar zakusil nejsilnější zásah magie čarodějného stroje. Ozval se rachot a vrčení, které jím otřásl do morku kostí.

Yolarin něco řekla, ale nerozuměl jejím slovům. Magická bouře řádila s takovou intenzitou, že otřásla dokonce i Irajem. Oči se stočily ke zdroji, nesouce s sebou i Safarův zrak. Zastavily se na

obřím pentagramu ze zlatých dlaždic.

Jako Klayřin stůl, pomyslel si Safar. A vtom byla tato myšlenka vytržena z jeho mysli.

Neboť magie linoucí se z pentagramu měla takovou moc, že otupila všechny jeho smysly, jako by na ně sestoupila hustá mlha. Bolestivá mlha, plná ostnů a jedovatých háčků, jako ďábelská ryba z hlubokého oceánu.

Znovu tedy posílil kouzelný štít. Vložil do něj veškerou zbývající energii. Přál si, aby mu Palimak, nebo dokonce Jůli či Eeda mohli pomoci. Uvězněn v Irajovi se s nimi však nemohl nijak spojit.

Znovu tedy vztyčil štít. Letmo si povšiml faktu, že Iraje čarodějný výbuch také poranil, a soustředil se na pestrobarevný ornament uvnitř pentagramu.

Spatřil osmicípou větrnou růžici. Na každém směrovém hrotu byl vyobrazen jeden z hlavních bohů. Safar vyslal Irajovi mentální pokyn, aby ji prozkoumal.

Iraj překvapivě vytušil naléhavost jeho žádosti a zrakem přelétl po známých postavách, z nichž jednou byla například bohyně Felakie. Jeho oči přeskakovaly z jednoho božstva na druhé, až se zastavily na širokém rudém hrotu, který směřoval dovnitř a ukazoval na střed.

Tento hrot větrné růžice zobrazoval exotickou šestihlavou postavu pekelné Paní.

Bohyně Lotty.

Jedna její tvář byla krásnější a přesto zlobnější než druhá. Ze všech úst vyšlehávaly namalované plameny.

Jak si je Safar prohlížel Irajovýmá očima, spatřil, že se malé plamínky pohybují.

Iraje zasáhl hrozivý, spalující výbuch. Jen zasténal a přihrbil se. Safar ten útok také ucítil, ale rychle jej odvrátil do původního zdroje.

Někde v temnotě hradní věže uslyšel přízračný vřískot.

Útok ustal. Věděl však, že to není na dlouho. A tak mentální cestou pošeptal Irajovi: *Toto je střed. Střed pekla. A právě odtud musíme zaútočit! Kolik máme času, bratře?* zeptal se Iraj. A Safar odpověděl: *Téměř vůbec žádný.*

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

Bouře

Té noci se nad Hadin nakupily husté černé mraky. Nejprve přilétaly jen řídce, ale později začaly přicházet se zvyšující se frekvencí, dokud nezastínily dokonce i rudou tvář Démonskeho měsíce.

Král Rhodes přistál se svou armádou za noci, když přeplul ze svého úkrytu do Hadin na člunech s vesly obalenými proti šplouchání. Safarových devíti lodí ukotvených v zálivu si vůbec nevšímal. Tabusir jej ujistil, že až na pár vojáků všichni Kyraniané opustili svá plavidla, aby doprovázeli Safara s Palimakem.

Rhodes dobře věděl, že až zahájí plánovaný útok na hrad, ze strany pirátských kapitánů se nemá čeho bát. Jakmile uvidí, v čí prospěch se bitva vyvíjí, za pár měšců zlata se k němu nadšeně přidají.

Jakmile dosáhl pobřeží, vyslal předvoj, aby zajistil cestu a mlčení všech zbloudilých vojáků či sedláků, na něž narazí. Mezitím se jeho dlouhé čluny vrátily na ostrov a započaly obtížnou práci vytahování přenosných obléhacích strojů na břeh.

Rhodova matka dorazila s poslední skupinou a dštěla nadávky na své otroky, když do jejich královských nosítek neopatrně nakládali magický stolek. Všechny zlaté dekorace byly natřeny černidlem, aby se neleskly při dopadu náhodného slunečního paprsku.

„To jsou má oblíbená nosítka," stěžovala si Rhodovi, „a vy jste mi je svými nahlouplými vojenskými triky zničili. Až se vrátíme domů, budeš mi muset poskytnout nová."

„Ty jako jediná z nás nejdeš po svých, matko," připomněl Rhodes. Všechny koně ponechal za sebou do doby, až bude obléhání zahájeno. „To ty jsi trvala na tom, abychom vzali nosítka. Plus šest zbytečných otroků, kteří tě nesou!"

Klayra se ušklíbla. „Člověk by si mýsl, že mi projevíš větší vděk. Koneckonců Timuru pokoří moje magie a ne tvá nepostradatelná armáda."

Kalasariz si byl poměrně jist, že Klayra mluví pravdu. Spolu s Paní Lottyr strávily celé hodiny sprádáním jednoho kouzla za druhým, aby si vydláždily cestu do bitvy.

A zašeptal z nitra: *Prosím vás, Veličenstvo. Slibte jí cokoliv, ať už mlčí! Vždyť to přece nebudete muset splnit, ne?*

Rhodes dal na jeho radu, a tak si povzdychl se slovy: „Dobrá tedy, matko. Jakmile se vrátíme domů, dostaneš nová nosítka."

„Tentokrát však žádnou rachotinu," varovala Klayra. „Znáš se, jaký dokážeš být skrblík."

„Utrať si, kolik chceš," ujistil ji Rhodes. „Dám ti prázdný volný šek pro pokladníka."

Klayra podezíravě přimhouřila oči a Rhodes si uvědomil, že zašel příliš daleko. „Ale polovina nákladů musí jít z tvého kapesného," dodal rychle. „Takže to s těmi ozdobami moc nepřeháněj."

Klayřino podezření se rozplynulo. Rhodovy pochybné záruky odpovídaly jeho pověsti. Na krátkou chvíli si nebyla jista, jestli syn nezamýšlí vraždu vlastní matky. Když se nad tím však hlouběji zamyslela, nedávalo jí to žádný smysl. Samozřejmě, že ji Rhodes nijak nemiluje. Stejně jako nemiluje ona jeho. Nicméně se vzájemně potřebují. Jeden nosí dědičnou korunu, druhý má magické prostředky jak ji pojit.

„Neochuzuj svůj dar smlouváním o jeho ceně," napomenula jej Klayra. „Zaplatím deset procent, víc ani vindru."

„Dvacet," namítl Rhodes.

Klayra smutně zavrtěla hlavou. „Jsi neuvěřitelně lakomý. Stejně jako tvůj otec. Ale pro dobro rodiny souhlasím."

Čarodějná královna měla svůj vlastní vražedný plán. Záležitost svého nenávislného syna již dávno prodiskutovala s Paní Lottyr, která jí přislíbila pomoc, až zvítězí nad Safarem Timurou. To pomyšlení jí spravilo náladu: Pro střet se Safarem Timurou naplánovaly spoustu magických triků.

Stačí jen ještě den vystát toho barbarského hulváta, který se nazývá jejím synem, a karta se jednou provždy obrátí.

Rhodovýmá očima Kalasariz pozoroval královninu proměnlivou náladu. *Věděl*, o čem přemýšlí. I

on měl s bohyní Lottyr jednu soukromou diskusi, a dobře si uvědomoval královniny plány i dohodu, kterou s Lottyr uzavřela.

Avšak nikdo z nich netušil, že bohyně má vlastní tajné plány. Plány, které v tomto historickém okamžiku může uspokojit pouze Kalasariz.

Sám pro sebe se rozesmál, když si představil, jak budou Rhodes s Klayrou překvapeni, až se ocitnou vedle Fariho a Luky v jeho bříše.

Potom zbývá jen polapit Iraje a už nebude pouhou silou stojící za trůnem, ale vladařem samotným. Králem králů. Pánem a vládcem Lottyřiny požívačné říše.

Na krátký, mrazivý okamžik si vybavil staré vesmírské pořekadlo, které kdysi rád citoval: „Nejvražednější jed všech dob pochází z královy vavřínové koruny.“

Později však toto kdysi oblíbené pořekadlo ztratil jako nesmysl. Byla to vlastně jen taková větička, kterou rád opakoval, aby ukonejšil pýchu krále, když Esmíru vládl Iraj Protarus.

A tak zatímco Rhodes shromažďoval své vojáky a aranžoval obléhací stroje, zvědmistr snil o moci, jakou ještě nikdy předtím neměl.

Bohužel zapomněl na další příhodné pořekadlo: „Když králův pobočník osnová vlastní korunovaci, musí se nejprve spiknout sám proti sobě.“

Jakmile se ocitli na Hradě dvou králů, Safarovo varování před hrozící zkázou setřásl Iraje z jeho královského postavení. Tohoto muže mnoha chyb momentálně překonala vlastní slabost.

Po dlouhé době, kdy mu bylo odpíráno dokonce i lidské tělo, se opět mohl vyžívat v moci nad ženami. Nevadilo mu, že ho Leiria považuje za Safara - vždyť právě Safara tak vroucně milovala. Velmi toužil dostat ji pod nadvládu své chlípnosti. Nic naplat, že v něm královna Yolarin spatřuje svého šlechtěného zachránce. Byl zcela pohlcen touhou připojit další královský zářez na své lože.

Kdysi býval člověkem - princem a bojovníkem z Velkých planin - jehož úsměv a vášnivý pohled lákal ženy do postele, jako dychtivé klisny, jež na ryčné zavolání divokého hřebce peláší přes hory.

Potom se stal vlkodlakem, stvořením spoutaným ďábelským kouzlem, jehož chlípnost mohla uhasit pouze krev a zabíjení. Jako obrovský vlk si liboval v masakrování svého harému obětí. Ale v těch ojedinělých chvílích, když na povrch vyplulo jeho lidské já, si zoufal ze všeho utrpení, které působí.

Ano, občas se dokonce odsuzoval za to. Že zradil Safara, svého přítele a pokrevního bratra. Ale tyto okamžiky byly tak ojedinělé, tak prchavé, že je snadno vypudil z mysli argumenty o tom, že právě Safar, ne on, zradil jako první.

Ten svatouškovský Safar, který vždy tvrdil, že nechce víc než spasit svět. Šťastlivý Safar, jehož setkání se ženami byla vždy poznamenána hlubokým přátelstvím a láskou, které byly Irajovi vždy odepírány.

Nerisa, ta malá zlodějka, která pro Safara uloupila jeden z největších pokladů jen proto, aby na Irajův rozkaz zahynula. Methydie, krásná čarodějka, která za svou bezmeznou lásku k Safarovi zaplatila smrtí z rukou Irajových vojáků. A nakonec Leiria - báječná, krásná Leiria - která kdysi patřila Irajovi, a to doslova. On ji však Safarovi věnoval jako dar z rozmaru falešného přátelství a ona teď pohrdala svým bývalým pánem a dýchala jen pro

Safara.

Mysl mu zaplavily myšlenky na pomstu. Nemohl však Safara zabít, aniž by se nepřipravil o vlastní život. Alespoň mu za ty minulé křivdy může působit utrpení. Jen tak na začátek bude sváděním královny Yolarin mučit Leiriu, aby si myslela, že ji její milovaný zradil pro jinou. Poté svede Leiriu a zase ji odhodí, jako zbytky od stolu.

Hluboko ve svém hnízdě i Safar rozzlobeně probíral dávné křivdy. I on plánoval nesčetné způsoby jak Iraje zničit. Jeho vztek nabyl takového stupně, že začal uvažovat nad černými kouzly, které by Protaruse spálily až do morku kostí. Pouze skutečnost, že by trpěl i on, zastavila jeho ruku.

Potom si uvědomil, že Irajovo šílenství rozdmýchává jedovatou pěnu tělesných šťáv, které na Safara mají nebezpečný vliv a mohly by ho dotlačit až na samý pokraj.

Musí se uklidnit. Musí se soustředit na úkoly před ním - z nichž tím *nejméně* důležitým je vymanit se z Irajova vězení.

To musí počkat do doby, až bude po střetu s peklem, které na něj čeká ve stroji bohyně Lottyr.

„To není lord Timura, mladý pane!“ oznámil Gandara.

A Gandarí dodal: „No, on to je, lord Timura, ale ne *úplně on*.“

Palimak se zamračil. „O čem to sakra mluvíte?“ „Velmi těžko se to vysvětluje, mladý pane,“ řekl Gandara. „Víš, Iraj Protarus se nějakým způsobem dostal do těla tvého otce. Domníváme se, že se tam schovával a lord Timura to možná ani nevěděl. Určitě alespoň nějaký čas.“

„Ale když tvůj otec oslepl,“ navázal Gandarí, „potřeboval krále Protaruse, aby viděl, a tak ho vypustil. A nyní je bývalý pán uvězněn ve vlastním těle a všechno má pod palcem Protarus!“

„Pokud jde o tu část s oslepnutím, tak se to jen domníváme,“ upřesnil Gandara.

„Naše domněnky jsou ale jako vždy velmi dobré.“ potvrdil Gandarí.

Palimak zvážil jejich slova. Přesto, že mu služebníci právě sdělili něco velmi podivného, spousta věcí mu najednou dávala smysl, když uvážil, že jejich odhad je správný.

Jako například ta jeho pozorování změn na otci, včetně podivné proměny barvy vlasů z tmavé na zlaté pramínky. Iraj, který byl blondatý, se stal magickým parazitem v Safarově nitru a svým vlivem mohl pozměnit i barvu otcových vlasů.

To také vysvětlovalo Safarovo zarážející a neurvalé chování ke královně Yolarin, které navíc ranilo tetu Leiriu. Nic z toho by jeho otec nikdy neudělal.

Přítakal na znamení, že teorii bratrů přijal.

„A co s tím budeme dělat?“ zeptal se. „Vymyslíme nějaké kouzlo, abychom očistili tatínkovo tělo od Iraje?“

„To by bylo moc těžké!“ řekl Gandara.

„Opravdu moc a moc těžké!“ doplnil Gandarí.

„A dokonce i kdyby se to podařilo, mohli bychom je tím oba zabít,“ varoval Gandara.

Palimak cítil, jak se mu celý svět bortí pod rukama. Všechno, co bývalo dobré, se proměnilo v zlo. Jeho vlastní otec je vězněn v těle vražedného Iraje Protaruse.

„Řešení by se vymýšlelo mnohem snáz, kdybychom dostali něco k snědku,“ naznačil Gandara.

„Svatá pravda, mladý pane,“ potvrdil Gandarí. „Při přemýšlení jednomu pěkně vyhládne.“

Palimak z kapsy nepřítomně vylovil nějaké sladkosti a služebníky nakrmil. Jeho duší otřásaly záchvěvy nostalgie způsobené vzpomínkami na společné zážitky s otcem.

Palimakova první vzpomínka byla tak nejasná, že si ji možná vymyslel na základě vyprávění dospělých. Viděl Leiriu, jak v rukou drží miminko. Díval se na otce přes Leiriino rameno. Seděla na frkajícím válečném koni, který hrabal kopyty v prachu a Palimak seděl zavázaný v uzlíku na jejích zádech. Narážel do její drátěné zbroje, jak se kůň pohyboval. A byl tam i jeho otec - to ho spatřil poprvé v životě: vysoký a tmavý s ohnivýma šedomodrýma očima, které se jen rozplývaly, když uviděly osvojeného synáčka.

Vzpomínal si na spoustu dalších událostí: na syrovou obludu; na bitvy proti velkému vlkovi, Iraji Protarusovi; na útěk přes Černé země; na dobrodružství v Kaluzském stroji; ale nejvíce na rozhovory trávající dlouho do noci. kdy jej otec zasvěcoval do teorie i praxe magie.

Vtom si s úlekem vzpomněl na hádanku, kterou mu kdysi otec položil. Řekl mu tehdy, že kdyby se komukoliv z nich podařilo hádanku vyřešit, mnoho věcí by se tím vysvětlilo.

Byla to hádanka dvou králů: „*Dva králové vládnou v zemi Hadin/*

Jeden prokletý a druhý zatracený./Jeden je slepý. Jeden nevidomý./ A kdo pozná, který prozřetelný?...“ „Mám to!“ zvolal Palimak. „Znám odpověď!“ Gandara si tlapkou zakryl tesáky a zdvořile říhl. „Odpověď na co, mladý pane?“ zeptal se.

„Na hádanku dvou králů!“ vysvětlil Palimak. „Těmi králi jsou můj otec a Iraj Protarus!“

„Samozřejmě, že jsou,“ řekl Gandarí a oklepával si drobký z kabátku.

„Ty jsi to nevěděl, mladý pane?“ „Ale copak to nechápete?“ zlobil se Palimak. „To znamená, že nemáme podnikat vůbec nic. Náš zásah je to poslední, čeho je teď zapotřebí.“

Gandara zívá. „Žádný problém, mladý pane. Stejně to vypadalo na velkou dřinu.“

Gandarí se svinul do malého klubíčka a obrátil hlavu k bratrovi. „Vzbud’ mě na večeři. To nicnedělání mě hrozně unavilo.“

„Ty mraky vypadají zatraceně zlověstně, Binere,“ řekla Arlén.

Biner přikývl a ustaraně nakrčil čelo. „Pravdu díš, holka. Něco visí ve vzduchu, to je jistý.“

Vznášeli se stovky stop nad Hradem dvou králů, ale sopku sotva viděli, protože mraky rychle zatahovaly závoj před Démonsčím měsícem.

„Jsme u ní pšílíš blízko,“ řekla Arlén a ukázala na sopku. „Kdyby še náš zmocnila bouže, mohli bychom narazit pšímo do ní.“

„Asi bysme radši měli sestoupit na zem,“ přítakal Biner.

Otočil se, aby zavolal na posádku, ale vtom uviděl - nebo si myslel, že vidí - nějaký pohyb těsně na okraji údolí.

„Podívej se támhle, holka," vybídl Arlén a ukázal na hluboký stín v místech, kde cesta překonávala mírnou vyvýšeninu. „Nevidíš tam na cestě něco?"

Arléniny dračí oči byly bystřejší než pověstný ostříží zrak. To byl také jeden z důvodů jejích akrobatických dovedností. V potemnělém stanu viděla tenké lano jako za jasného dne. A protože uměla chrlít plameny, nijak ji neoslňovaly ani pyrotechnické efekty používané v cirkuse k rozpumpování publika.

Otočila hlavu směrem, kterým Biner ukazoval, a dračí jazyk jí soustředěním klapal mezi bílými, perlám podobnými zuby.

Mnoho mil odtud se otroci lopotili s nosítky královny Klayry. Přestože velmi pečlivě zamaskovali zlaté ornamenty černidlem, malý kousek barvy byl setřen, když se jeden z otroků ramenem dotkl nosítek.

V ten moment prořízl oblohu blesk blížící se bouře a odrazil se od odhaleného zlatého ornamentu. Byla to jen malá světelná jiskérka, ale Arléninu pozornému oku to stačilo.

Nejen že zahlédla odraz světla, ale pomohlo jí to nalézt i celý voj, který se právě přehoupl přes vyvýšeninu.

„Vojáci!" sykla Arlén. „Spousta vojáků“

Biner okamžitě vydal rozkazy posádce a nařídil, aby letěli nad blížícího se nepřítele. Už když se mrakolod' otáčela, nařídil všem, aby se připravili na bombardování.

Mezitím Arlén vystřelila červenou světlici, aby varovala Safara. Náhle se zvedl prudký vítr a odnesl ji daleko pryč.

Biner se chopil kormidla a snažil se loď uklidnit, ale jakmile se mu to trochu podařilo, zasáhl je další zuřivý poryv a nasměroval čumák mimo zamýšlený kurz.

Biner začal proklínat vrtošivost přírody, ale vtom bouře udeřila v plné síle a zalila jej tunami vody.

Kormidlo mu vypadlo z mohutných pracek, divoce se roztočilo a mrakolod' se otáčela, dokud ji vítr nezasáhl z boku.

Ozývalo se rupání, jak lana praskala jedno za druhým a nebezpečně šlehala na všechny strany.

Nikdo neutrpěl žádné zranění, ale dvě lana propíchla balón a vzduch svištěl ven, jak se vzdušný měch rychle vypouštěl.

„Sestoupit dolů!" křičel Biner na posádku. „Sestupte dolů, než narazíme!"

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ

Tajemství odhaleno

Když udeřil první blesk, Tabusir spatřil jeho odlesk na Klayřiných nosítkách a pospíšil si k nim, aby zabránil dalšímu.

Královna na něj příkře pohlédla, když k ní přispěchal, takže raději předstíral překvapení a rychle se uklonil, jako kdyby se jejich cesty zkřížily náhodou. Rukávem rychle rozmázl černidlo přes holé místo, aby se nelesklo.

Naštěstí se královna věnovala něčemu jinému. Ještě zaznamenal, že sklání hlavu nad svým zlatým stolcem, a pak už ho nosítka minula.

Vzhlédl k potmělé obloze a spatřil mrakolod, jak se rychle otáčí kolem své osy. Příčina jejího pohybu byla tak zřejmá, že by i učedníkovi došlo, že armáda krále Rhoda byla zpozorována a že králův překvapivý útok už nebude překvapivý.

Rhodes kráčel zhruba sto metrů před ním a Tabusir se rozběhl, aby krále okamžitě varoval. Neudělal však více než šest kroků, když uslyšel, jak Klayra něco vykřikla záhadným jazykem.

Po výkřiku následoval silný náraz větru odnikud, který svou silou srazil Tabusira na kolena.

Zaradoval se, když vzhlédl a spatřil, že se vzdušný koráb roztočil a posádka nad ním ztratila vládu. Když se stroj po chvíli zastavil, začal klesat k zemi.

Vzduch se uklidnil a ticho bylo stejně husté jako kupící se mraky. Nato se z nebe sesypalo celé dračí hnízdo blesků a brzy následovala ohlušující série hromů. Byly tak silné, že to působilo dojmem fyzické rány.

Rozhostilo se další dlouhé ticho, ale vzápětí je prolomily Rhodovy rozkazy, jimiž své muže poháněl vpřed. Byl tak zaneprázdněn, že Tabusir musel čekat celou hodinu, než se mohl přiblížit s novinou o jejich vyzrazení.

Všechny obléhací stroje stály na svém místě a Rhodes jen pokrčil rameny, když Tabusira vyslechl.

„Ted' už na tom nezáleží," prohlásil. „Stačí jen přečkat matčinu bouři, potom zaútočit.“

S těmito slovy se z oblohy začal sypat hustý déšť. Do údolí se přihnál silný vítr a Rhodes se svými vojáky se přikrčili k zemi a přikryli se naolejovaným kápem.

Tabusir přidřepl vedle krále a déšť mu bubnoval do vodovzdorné kapuce.

Bláto a bouře by mu měly působit nepříjemný pocit, ale namísto toho jeho vzrušení každou hodinu narůstalo, jak vyčkával Klayřina slibu klidného úsvitu.

Safar s Irajem také nebyli příliš překvapeni, když se Biner přihnál z bouře s nejčerstvějšími zprávami.

„Arlén zahlédla zástup vojáků pochodujících přes pahorek, hochu," hlásil Biner. „Myslí si, že to je ten ďábelskej Rhodes. Ale já nevím, hochu. To mi připadá dost nepravděpodobný, protože sme vo něm už několik tejdnu neslyšeli.“

Srazil paty a oklepal se jako velký, chundelatý pes, cákaje vodu po královské komnatě hradu.

Iraj už se ho chystal okřiknout za jeho neomalené chování, ale Safar jej varoval, že je to jeho přítel a jeho panovačné zamračení se rychle proměnilo ve vřelý úsměv.

Se Safarem jako rádcem Iraj odpověděl: „Ještě nikdy jsme o Arlénině zraku nepochybovali, Binere. A museli bychom být bláhoví, abychom o něm pochybovali nyní.“

Když Iraj principálovi nalil pohár brandy, řekl: „Tohle není přirozená bouře, příteli. Magie z ní čpí jako walárijská odpadní jáma. Domnívám se, že bouře je dílem královny Klayry. Až přijde ráno, nepochybně se ocitneme obklíčeni Rhodovou armádou.“

Biner vztekle zafuněl. „Co to s tím votrapou je? Má horší nápady než nějaký zblešený cirkusák! Proč se nespokojí s tím svým královstvím a nenechá nás na pokoji? Proč nás musí pronásledovat až na druhý konec světa?“

Safar Irajovi mentálním zašeptáním poradil a ten odpověděl: „Raději bychom měli poslat pro ostatní, abych jim mohl oznámit, co nás čeká.“

Biner souhlasně zavrčel a došel ke dveřím, kde stál Renor na stráži. Tomu předal zprávu, že se všichni mají dostavit do Safarových komnat.

Brzy stáli do jednoho před Safarem, zatímco venku divoce hvízdal vítr a déšť hlasitě bubnoval do tlustých stěn hradu. Všechny okenice zavřeli před tropickou bouří na petlici a v síni se udělalo nepohodlné teplo.

Iraj/Safar každého hosta vřele přivítal. Na malém zdobeném trůně seděla i královna Yolarin. Přítomen byl i rozložitý Koralean spolu s maličkou Eedou. Vstoupila Leiria, která vypadala unaveně a ustaraně, jako kdyby trpěla nespavostí. Po jejím boku stála Júli, ustaraná ze zbědovaného stavu své přítelkyně. Neklidně přeskakovala zrakem ze Safara na Leiriu a zpět.

Seržant Hamyr spolu s Renorem a Sinčem se účastnili setkání jako zástupci kyranských vojáků. Za cirkus přišli Biner s Arlén.

A konečně, se všemi přítomnými tam stál i Palimak, celý bledý starostí. Stísněná atmosféra v mladíkovi navozovala pocit, že nic není úplně skutečné. Připadal si jako v nějakém snu, jenž hrozil, že se stane realitou. Když pozoroval otce, jak každého osobně vítá, hořel touhou vykřiknout své velké tajemství:

Tohle není Safar Timura! Ve skutečnosti to byl Iraj Protarus v Safarově těle, který zneužíval jejich bezmeznou úctu k Safarovi. Ačkoliv to nebyla docela pravda a mimoto si Palimak slíbil, že pokud to nebude naprosto nezbytné, nic nepodnikne. S velkými obtížemi polkl slova, jež se mu drala na jazyk.

Safar promlouvající skrze Iraje v krátkosti objasnil Arlénin a Binerův objev. Poté řekl: „Jsem pevně přesvědčen, že s úsvitem bouře ustane a Rhodes se na nás okamžitě vyřítí se vším, co má po ruce.“

Královna Yolarin seděla napřímená na svém trůnu. „Ten král musí být skutečně bláhový! Copak neví, že Hrad dvou králů je nedobytný? Můžeme přestát měsíce, ne, celé roky obléhání, jež by proti nám mohl zahájit!“

„To není zdaleka tak jednoznačné, Vaše Výsosti,“ odvětil Safar/Iraj. „Předně všeho, pochybuji, že jste hrad zásobili všemi zbraněmi a zařízením potřebným k překonání dokonce jen krátkého obléhání.“

Yolarin už chtěla cosi namítnout, ale nakonec řekla: „Obávám se, že vaše slova ťala do jádra našeho dilematu, můj králi. Měli jsme jen velmi málo času připravit se na váš příjezd, natož pak vyzbrojit se do války.“

Biner udeřil mohutnou pěstí do podpěrky svého křesla. „Nic se neboj, hochu zlatej. Těsně před úsvitem vzletíme s mrakolodí a vybombardujeme Rhodesovo špinavou kůži až do pekel!“

„Jako vždy, dobrý příteli, mají tvé instinkty správný směr,“ odvětil Iraj/Safar. „Avšak předpokládám, že Rhodes má na mrakolod' určitě něco přichystáno. A o tom je zjevně i tato bouře. Klayra ji s největší pravděpodobností vytvořila k tomu, aby donutila mrakolod' přistát. Bylo by od nás velmi pošetilé podceňovat protivníka a domnívat se, že nemá žádný plán, jak si s mrakolodí poradit, až bouře pomine.“

„Chápu, co máš na mysli, hochu,“ souhlasil Biner. „Ale pořád si myslím, že bysme měli co nejrychleji vzlítnout.“

„Mrakolod' je v bezpečí pouze ve vzduchu, Safare,“ připomněla Arlén. „Na zemi jsme bežmoční.“

„To je samozřejmě další skutečnost, kterou musíme vzít v úvahu,“ ujistil ji Iraj/Safar.

Leiria jim skočila do řeči slovy: „Jakmile bouře ustane - a je jedno, jestli se do té doby stačí rozednít - měli bychom tvrdě zaútočit na Rhoda. Nic velkého. Jen takový malý rychlý výpad s následným stažením, jen aby poznal, že také koušeme.“

„Výborně!“ zvolala Júli. „Můj otec je dobrý voják - skvělý vojevůdce a stratég. Navíc velmi spoléhá na faktor překvapení. Na druhé straně je nemožný, pokud jde o vyčkání na nepřítelovu odezvu. To je jeho největší slabina. A když má nepřítel v záloze nějakou rychlou odpověď, pořádně to s ním zamává.“

Koralean si významně položil ruku na širokou hrud'. „Jak jistě všichni víte, Koralean pevně věří ve své vyjednávačské umění,“ pronesl karavaník hřmotným, hlubokým hlasem. „V tomto smutném světě, do něhož nás bohové uvrhli, jsou zbraně určitě velmi důležité. Avšak vyjednávání vyhrálo mnohem více bitev než jakýkoliv způsob boje. Takové vyjednávání může přinejmenším poskytnout čas k posílení obrany, zatímco nepřítel je zaneprázdněn zvažováním zdánlivě hodnověrným návrhem.“

„Jinými slovy, podnikneme Leiriu navrhovaný útok,“ řekl Iraj/Safar. „A následně vztyčíme prapor příměří, abychom až do úmoru vyjednávali, zatímco opevníme naši obranu. Tohle jsi měl na mysli, příteli?“

Koralean už chtěl souhlasně odpovědět, když vtom jej Eeda zatahala za rukáv, aby mlčel. Když promluvila, jen se na ni láskyplně usmíval.

„Pokud můj manžel dovolí, mohla bych ho doprovodit a vytvořit nějaká menší nenápadná kouzla zmatení, aby se vyjednávání protáhlo.“ Poplácala si vyboulené břicho. „Dokonce ani ta čubka Klayra mě nebude z ničeho podezřívát, když jsem zjevně vysílená dítětem.“

Vzápětí si však uvědomila, že vyřkla urážku. Silně zrudla a obrátila se k Jůli. „Promiň. Moc se omlouvám, že jsem tvé babičce dala takové hrozné jméno.“ Jůli se rozesmála a nad omluvou jen mávla rukou. „Sama už jsem jí dala horší. A navíc je to pravda. Je to čubka první třídy. A ať mi všechny psí matky světa odpustí, že je tím urážím.“

Mezitím seržant Hamyr něco tiše prodiskutoval s Renorem a Sinčem. Když síň ztichla, promluvil. „Já a tady hoši bychom rádi požádali o výsadu první krve.“

Obrátil se k Leirie a předpisově zasalutoval. „Jinými slovy, moc rádi bychom byli ve vašem oddílu, kapitánko, až se zítra ráno otevrou brány.“

Leiria se hlasitě rozesmála a vyhlídky na bitvu z ní sejmuly smutnou náladu. „Jakoby se stalo, seržante. Vyrážíme všichni společně a pořádně králi Rhodovi zmáčkeme šourek!“

Všichni v síni se rozesmáli, dokonce i královna Yolarin, která se dlouho přemáhala a snažila se zachovat důstojnost. Nejprve se uchichtla, potom rozhihňala a nakonec propukla v hlasitý smích.

Bylo nalito víno a proneseny přípitky. Iraj/Safar se zasmál a napil se spolu s ostatními - avšak po celou tu dobu každý z nich přemítal o mnohem důležitějších věcech.

Oba považovali válečnou lest za velmi zajímavou, ačkoliv ani jednoho z nich nezajímaly vklady, které jednotlivci nabízeli. Od Leiriina návrhu na překvapivý protiútok až po Koraleanův způsob vyjednávání.

V obou mužích pomalu začínalo klíčit jakési vnitřní porozumění.

Iraj si uvědomil, že ve všem, co se týká osobních věcí a magie, se podrobuje Safarovi. Zatímco Safar instinktivně ustupoval, když Iraj diskutoval o vojenské taktice a strategii.

Jak se konference blížila k vrcholu, po němž se mělo rozpoutat falešné veselí před bojem, oba čím dál tím víc překvapovalo, co všechno dokáží, když spolupracují - bez váhání či pochybností.

Ačkoliv žádný z nich nepožádal o nové, osobní příměří, oba ustali ve vnitřním souboji proti druhému. Iraj pozvedl pohár brandy a vypil jej. I Safar si svůj nápoj vychutnal, včetně klidu, který se v něm rozhostil.

Irajovu pozornost však po chvíli upoutala Leiria. Byla rudá vzrušením a oči jí poskakovaly. A vtom, ke svému zděšení, Safar ucítil, jak v těle, které ovládá Iraj, stoupá žár. Nohy, jež kdysi patřily jemu, ale již je neovládal, vykročily směrem k Leirie.

Leiria vzhlédla, jak se Iraj/Safar přiblížil a Irajovými očima Safar spatřil naději, lásku, bolest a strach, všechno najednou.

Odvážila se k roztřesenému úsměvu na pozdrav a Safar cítil, jak se z Irajových úst derou slova, která nejsou jeho vlastními. Ani nemusel čekat, aby zjistil, že to budou slova sladká, něžná a všechna skrznaskrz falešná.

Ačkoliv se Safar ocitl v roli vězně, najednou si uvědomil, že mu stále zbývá částečná nadvláda nad tělem, které kdysi patřilo jemu. Namíchal trpkou směskou z vlastního žaludku, a když Iraj otevřel ústa, aby promluvil, do hrdla se mu nahrnula kyselina.

Iraj ucítil, jak mu silná žluč stoupá do chřtánu a musel se držet, aby si neodplivl. Těžce polkl, znovu se pokusil promluvit, ale zastavil jej další kyselý chuchvalec, který chtěl vykašlat.

A Safar řekl: *Nech ji být, bratře! Nech ji být!* Nedal Irajovi jinou možnost než se odvrátit. Ale očima nepřítele spatřil Leiriinu propadlou tvář, kterou vzápětí zachvátilo zklamání, že ji Safar odvrhl.

Neviděl sice její bezprostřední reakci, ale měl dojem, že posmutněla, protože Iraj obrátil pozornost ke královně Yolarin.

Opět ucítil chlípné vzednutí - dokonce silnější než předtím. Yolarin se usmála ze svého trůnu. Oči jí plály stejným žárem z představy rozevřených rtů přitisklých na druhé a spojených těl zmítajících se celou následující noc.

Irajovi vytanula na mysli jemná, svůdná slova - byl tak odhodlaný, že je Safar uslyšel ještě dřív, než byla vyslovena. Iraj se pevněji chopil svých tělesných funkcí, pro případ, že by mu chtěl Safar pokazit dobrou zábavu.

Avšak jakmile se Iraj sklonil, aby zamumlal lichotivá slova, Yolarininy oči náhle zpřísněly.

A nahlas, aby to všichni slyšeli, královna pronesla: „Vy a vaši lidé jste velmi chytří, Výsosti. Neměli byste si však dělat starosti pouze s nadcházející bitvou proti barbarskému králi Rhodovi. Ta ve

schématu následujícího dění neznamena nic, porovnání s tím, co se tu chystá."

Zatímco mluvila, pod nimi se ozývalo tak silné burácení, že rozhoupalo i hrad. A z dále se ozvalo další a silnější zahřmění, následované krátkým výbuchem.

Rozhostilo se ticho. Ticho provázené štiplavým zápachem oživší sopky.

A Yolarin řekla: „Zapomněl jste snad na náš tanec, lorde Timuro? Zapomněl jste na agónii, která nás všechny čeká?"

A Iraj/Safar odpověděl: „My jsme nezapomněli!"

Yolarina krásná tvář se chvíli mračila. Ale vzápětí se královna vzpamatovala a nasadila prázdný výraz.

„Je zapotřebí dvou králů," řekla, „abychom odvrátili zkázu, kterou lord Asper předpověděl. Vidím tu vás - Safare Timuro. Ale nevidím toho druhého krále, kterého jste mi sliboval. Neodvážuji se ani pomyslet, že jste mi lhal. A jestli ano, tak za jakým účelem? Protože zemřete spolu se mnou, se všemi vašimi přáteli - a vlastně i s celým světem.

Co vy na to, Safare Timuro?"

Iraj si na Safarovu radu odpustil uštěpačnou královskou odpověď. Pokrčil rameny, jako by se ho to netýkalo.

„Už jednou jsem vám to řekl. Veličenstvo. Druhý král bude zanedlouho s námi."

Yolarin se rozesmála. „Ale Veličenstvo, vy si se mnou hrajete. Proč to nechcete přiznat? Proč prostě nevyrukujete s tím, že už *ted'* je s námi?"

Oči jí vzplály ohnivým žárem a v komnatě se zešeřilo, takže jediné světlo vycházelo z jejích očí a rámovalo Iraje/Safara jako nějaký bodový reflektor na divadle.

Venku se ozvalo další hřmění a výbuchy a vulkanický pach neustále sílil.

Safar i Iraj měli najednou pocit, že jsou jejíma očima přikováni. Odněkud z povzdálí zaslechli bubnování, trumpety a rytmické dusání bosých nohou tančících v písku.

Cítili, že je opouští vůle, jak zaslechli přízračné hlasy, které zpívaly:

*Její vlasy jsou noc,
její rty Měsíc.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její oči jsou hvězdy,
její srdce je slunce.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její ňadra jsou med,
pohlaví její, růže.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Noc a Měsíc. Hvězdy a Slunce.
Med a růže;
Paní, ach Paní, odevzdej se.
Odevzdej se. Odevzdej se...'*

Ostatní v síni neslyšeli nic jiného než hřmění sopky. Byli však konsternováni podivným pohledem na Safara nehybně stojícího v záplavě světla, vrhaného královninými planoucímá očima.

Prostor kolem jeho těla se rozechvěl a jeho postava byla najednou rozmazaná, jakoby méně hmotná.

Palimak si náhle uvědomil, co se děje. Vyskočil ze židle a vytasil dýku.

Zároveň služebníci zaznamenali vražedný čarodějný zápach a varovali jej.

Ale Palimak se již řítíl vpřed a sprintoval kolem překvapených pozorovatelů.

Popadl Yolarin za vlasy a prořízl jí hrdlo!

S hrozivým plácnutím dopadla na zem. Z rozšklebené rány však nevytekla ani kapka krve.

„Co jsi to provedl, Palimaku?" zvolala Leiria.

Ani nemusel odpovídat, protože jen chvíli poté se ozvalo hlasité zahřmění a z Yolarinina těla se zvedla přízračná postava bohyně Lottyr.

Všech jejích šest hlav zuřivě vylo a z ostrých špičáků jí odkapával prudký, zelený jed. Jejích šest paží mávalo, jako kdyby každou chvíli chtěly zaútočit.

Eeda s Jüli se rychle vzpamatovaly a připojily se k Palimakovu ochrannému kouzlu.

Dostavil se prudký záblesk a bohyně byla ta tam.

Iraj/Safar sebou náhle trhl, jak byl vytržen z transu.

Palimak překročil Yolarinino tělo, aby stanul tváří v tvář podivné stvůře, v níž se proměnilo otcovo tělo.

„Pověz jim to," naléhal. „Pověz jim, kdo jsi!"

Kreatura v otcově těle pouze zavzdychala.

A když poprvé pomluvila, bylo to hlasem Iraje Protaruse: „Safar vždycky tvrdil, že jsi bystrý hoch."

Leiria si jako první uvědomila, co se stalo. Ten hlas by poznala i v jeskyni černé jako noc.

Zděšeně se zajíkla. „To je Iraj!" zvolala.

Vytasila meč a zaútočila.

KAPITOLA PADESÁTÁ

Předehra k bitvě

Kalasariz nikdy nespál. Spánek byl pro něj čímśi, co ztratil již před mnoha lety, když se připojil k Zakletí čtyř a spolu s Irajem, Farim a Lukou se stal vlkodlakem.

Zakletí bylo zlomeno, ale ve své nové existenci parazitoval duchovního světa, žijícího v královi Rhodovi, zůstával neustále vzhůru."

Narozdíl od svých předchozích čarodějných bratrů to zvědmistr považoval za požehnání. V předchozím životě vždy nenáviděl tu chvíli, kdy jej bohové spánku volali k poslušnosti. Zvědmistrův otec byl již sedmá generace kněze v rodině. Jméno Kalasariz je vlastně walárijský výraz pro kněze.

Jeho matka, bývalá palácová prostitutka sloužící kněžím, byla oplodněna při jedné orgii, jejímž účelem bylo očistit se od hříchů hřešením a zplodit syny pro kněží, kteří je později adoptují a vychovávají ke svým svatým účelům.

Kalasariz brzy zjistil, že se mnohem lépe hodí k pátrání po různých tajemstvích o druhých než k náboženské nauce. Ještě více jej bavilo proměňovat tyto lži ve zlato. Kalasariz nakonec prodal i svého otce. Falešně jej obvinil z kacířství, aby si vysloužil post vrchního zvěda ve Walárii.

Hluboko v duši byl však stále synem kněze.

A když spal, všechny jeho lži a vraždy tíživě dosedaly na jeho duši. Proto se odjakživa bál noci, neboť s ní přicházely hrůzostrašné sny o jeho prohřešcích a následných trestech za tyto zločiny.

A co bylo nejhorší, tyto noční můry byly s lety stále hrozivější a zamotanější, vzhledem k tomu, kolik nepřátel si za svou dlouhou kariéru nadělal. A tak když krále Rhoda překonala dřímota a neklidně se převaloval na lůžku, zmítán stejně krvavými sny, jaké kdysi děsily Kalasarize, zvědmistr spokojeně bděl a nepociťoval žádné provinění. Dál bez zábran osnoval své plány a spiknutí.

Nejvíce se mu však na tomto bdělém stavu líbilo, že mohl neustále kontrolovat Fariho a Luku, které uvěznil ve svém éterickém žaludku. Udržoval je v konstantních bolestech, aby neměli energii ke vzpouře proti němu.

A tak když jej navštívila Paní Lottyř dštící nadávky na Safara Timuru a Iraje Protaruse, Kalasariz byl ve střehu a velmi dobře si uvědomoval, že bohyně utrpěla porážku.

Incident na hradě označila za pouhý „neúspěch“, ale jemu bylo jasné, že je to jen fikce, kterou si její uražená pýcha vymyslela, aby zmírnila své ponížení. Z každého jejího slova číselala prohru a ponížení.

„Kdyby mě ten démonský spratek Palimak nenachytil, byla bych ty blázný, co věří, že jsou dva králové, jejichž příchod Asper předpověděl, zaklela.“

Jejích šest obličejů působilo ve své vražedné kráse strašlivým dojmem. A ačkoliv měla být její návštěva u zvědmistra tajná, bohyně tak vibrovala vzrušením, že kdyby se Rhodes probudil, určitě by zaznamenal její přítomnost.

Zajisté by mu neunikl ten vnitřní var, který způsobovalo Lottyřino zklamání, když hovořila s Kalasarizem. Zvědmistrovy ambice by mohly být tímto královým zjištěním těžce poznamenány.

Za celý svůj život se Kalasariz - kromě sebe - nesetkal s člověkem, který se tak rozhodně a neomylně dokázal soustředit na svůj cíl, když pojal podezření.

No, možná ještě s jedním. S královnou Klayrou, jejíž podezřívavá povaha činila z Rhoda naivního sedláka. Přesto i s ní Lottyř uzavřela falešný obchod, který obelstil Klayřino pozorné oko.

Lottyř mu vyložila všechny plány, které před ní Kyraniáné probírali, když obývala tělo královny Yolarin.

„Zaútočí ve chvíli, kdy ustane bouře,“ řekla. „Doufají, že vás vážně oslabí a okamžitě se stáhnou. Bude následovat vyjednávání - jeho jediným cílem však budou průtahy potřebné k posílení obrany.“

„Informovala jste o jejich plánech Klayru?“ otázal se Kalasariz.

„Ne,“ odpověděla, „ale udělám to, jakmile tě opustím. A až se Rhodes probudí, chci abys mu to také oznámil.“

Prohnatý mistr lží a polopravd Kalasariz dobře věděl, že Lottyř uzavřela s Klayrou další pakt.

Bohyně se během hovoru nechala slyšet, že její úmluva s Klayrou nic neznamená, zatímco slib, který dala Kalasarizovi, je čistý jako zlato.

Které spojenectví bohyně zachová? Kalasariz nebyl tak hloupý, aby se spoléhal na štěstí.

A tak řekl: „Mám se Safarem Timurou letité zkušenosti. Stejně tak i s Irajem Protarusem. Ještě nikdy nebyli poraženi - a zvláště ne, když dají hlavy dohromady.“

Lottyr promluvila vztekle a hrubě. „No a co?“ odsekla. „Ve srovnání se mnou - největší pekelnou bohyní - neznamenají nic!“

„Odpusťte mi, drahá světice, ale snažím se pouze připomenout, že v jakémkoliv fyzickém souboji budou Safar Timura a Iraj Protarus velmi pravděpodobnými vítězi. Taková už je jejich pověst. Žádný z nich nikdy neprohrál, dokonce ani když stanuli proti sobě. Timura pokořil Protaruse v Kaluzu. Ale podle toho, co říkáte, teď Protarus vládne Timurovu tělu. Jakkoliv nejistá se tato nadvláda může zdát.“

Z vašich slov jednoznačně vyplývá, že spolu uzavřeli pakt na odpor proti vám. Nemám pravdu, má světice?“

„Proč na mě chrlíš všechnu tuhle poráženeckou špínu?“ dožadovala se Lottyr a všech dvanáct očí jí plálo podezřením. „Chceš snad, aby Timura s Protarusem vyhráli?“

„Ani náhodou - a odpusťte mi, jestli to na vás tak zapůsobilo, drahá světice,“ dodal rychle Kalasariz. „Nicméně jste mě požádala o radu. A je mou povinností vám sdělit, že nejlepší radou je připravit se na Rhodovu a Klayřinu prohru.“

Lottyr se sborem rozesmála a jejích šest hlasů mělo takovou sílu, že rozechvěly Rhodovy kosti a král začal kopat a klít ze spaní. Počkala, až se uklidní.

A řekla: „Věz tohle, Kalasarizi: Až přijde úsvit, Safar Timura a Iraj Protarus nebudou bojovat v jedné, ale ve dvou bitvách.“

A s těmito slovy zmizela. Mezi její přítomností a zmizením ani nestačil mžiknout okem. V jednu chvíli tam byla a vzápětí nebyla.

V dáli ožila sopka. Ozvalo se silné zahřmění a králův stan zaplavilo intenzivní světlo ohně.

Rhodes se zničehonic posadil na kavalci a mnul si oči. „Co se to děje?“ zeptal se ospale. „Utočí na nás?“

„Jen klidně spěte, Veličenstvo,“ uklidňoval ho Kalasariz. „Není důvod se lekat.“

A tak se Rhodes opět svalil na měkkou matraci a usnul.

Navzdory bouři Klayra poklidně spala, když ji Lottyr přišla navštívit.

Jakmile však královna ucítila přítomnost bohyně, prudce se posadila na lůžku.

„Děje se něco?“ ptala se.

„Vše je připraveno, má drahá,“ odpověděla Lottyr. „Přišla jsem tě pouze ujistit.“

„A co můj syn?“ ptala se Klayra. „Jsme připraveny i na něj?“

„Všechno pokračuje tak, jak jsme naplánovaly, Klayro. Za úsvitu, až dopadnou první nepřátelské šípy, tvůj syn zemře.“

Klayra se uklidnila a usmála se. „Ani nevíte, jak se mi uleví, až se ho zbavím. Je úplně stejný jako jeho otec.“

Navzdory své démonské síle se Palimak nemohl rovnat s rozrušenou Leiriou.

Skočil jí do cesty, aby zabránil útoku na Iraje/Safara, ale ona jen naznačila kličku stranou a podkopala mu nohy.

Horší bylo, že v patách jí pospíchala na pomoc Jůli s mečem v ruce. Palimak však natáhl ruku, vystřelily z ní démonské drápy a zasekly se jí do kotníku, aby ji bolestivě stáhly na zem.

Nic z toho však nepomohlo. Ve chvíli, kdy se Leiria přiblížila na dosah svému cíli, vložila do úderu všechnu nenávist, kterou k Irajovi chovala. Uprostřed náprahu však zpozorovala, že je to Safar a ne Iraj, koho se snaží zabít. Jedna část její osoby toužila zastavit smrtící úder. Druhá se dožadovala, aby Čepelí prošpikovala Irajovy vnitřnosti.

V okamžiku mezi Palimakovým zásahem a Leiriiným nepatrným zaváháním Iraj přejal plnou nadvládu nad Safarovým tělem.

Safar už málem využil svých posledních sil, aby Iraje zbrzdil, ale vtom si uvědomil, že má za zbraň pouze poloprázdný pohár s brandy, a všechnu svou fyzickou energii vypustil do prázdna.

V tomto krátkém okamžiku zaváhání jej napadly tři otázky, na něž se dostavila briskní odpověď.

První byla otázka jeho přežití. Kdyby Leiria Iraje zabila, Safar by zemřel s ním. To jej však příliš netrápilo. Po všem, co prožil, a kolika lidem způsobil utrpení, by smrt jen uvítal. Prahnu po tom, aby

ho Leiriiin meč vysvobodil ze všech provinění.

Druhá znamenala, že kdyby Leiria uspěla, celý svět by byl ztracen. Až na to, že Safar se momentálně ocital mimo svět a osud všeho tvorstva. *Ať se to stane*, pomyslel si. *Zasloužíme si, co má přijít!* A konečně třetí důvod, proč zaváhal, byl, že by si Leiria nikdy neodpustila, co provedla. *Ona mě miluje!* pomyslel si. *A při všem, co je svaté, já ji také!* A tak Safar nechal jednat Iraje. Vražedný meč dopadl, ale Iraj, který se pohyboval jako blesk, ladně vstoupil do jeho dráhy a pohárem ránu zastavil.

Kalich se roztříštil a meč byl odražen, což ovšem pro Leiriu nic neznamenalo. Jen si přehmátla, aby měla obě ruce na jílcí a napřáhla se takovou silou, že by přeťala kamenný sloup.

Iraj však bez váhání postupoval vpřed, vstoupil meči do cesty a silnými prsty uchopil Leiriu pod krkem.

Zmáčkl a přinutil ji s chropotem klesnout na kolena.

„Já jsem jediný smrtelník, který tě může přemoci v boji," promluvil Iraj vlastním hlasem. „Zůstaň tedy prosím v naprostém klidu, než ti vysvětlím svůj záměr."

Namísto odpovědi Leiria upustila meč a vytasila dýku, kterou zaútočila na jeho odkryté břicho.

Volnou rukou ji uchopil za zápěstí a zmáčkl tak silně, že zbraň musela pustit. Svůj tlak však dál udržoval na hranici praskání kostí.

A řekl: „Leirio, miluji tě víc než kteroukoliv jinou ženu." Trpce se usmál. „To sice moc neznamená, jak určitě sama víš. Ale snažně tě prosím, ne pro mou, ale pro Safarovu lásku, abys nás *oba* vyslechla!"

S tváří nafialovělou Irajovým sevřením přikývla. A jak Safar, tak Iraj pochopil, že mu tím dala jistý slib.

Pustil ji a Leiria zavravorala. Iraj zvolal nahlas, aby jej všichni slyšeli: „Promluv k nim, Safare. Pověz jim o našem plánu."

Potom uvolnil nadvládu nad schránkou svého bratra/nepřítele a Safar se ocitl zpět ve svém těle, zatímco Iraj se schoulil v duchovním hnízdě, které uvolnil.

Avšak stejně jako drive, byl Safar dočista slepý. Poklekl vedle Leiriy, veden vůní jejího parfému. Natáhl ruku, aby ji pohladil po tváři. Ucukla, ale nakonec se mu podvolila, protože jeho slepota byla evidentní.

„Jsi to opravdu ty, Safare?" zeptala se rozechvěle.

„Přísahám, že ano, Leirio. A jestli mi nevěříš, vzpomeň si na chvíli, kdy jsme se naposledy viděli v Esmíru. Pamatuješ, jak jsme se loučili?"

Leiria přitakala, načež si uvědomila, že Safar nevidí, a tiše špitla: „Ano."

„Tehdy jsem se ti svěřil, že mám v plánu získat Irajovu pomoc, abych zastavil stroj v Kaluzu. Nemám pravdu?"

„Myslela jsem, že žertuješ," odvětila Leiria, které se vrátily vzpomínky na ten smutný den. „Myslela jsem si, že se chceš obětovat, abys nás zachránil."

„Jak jsi právě asi zjistila," pokračoval Safar, „Irajovu pomoc jsem získal. Ačkoliv to bylo proti jeho vůli. Tedy, jen částečně. Zoufale toužil zpřetrhat pouta vlkodlačího zakletí a uniknout Kalasarizovi, Farimu a Lukovi. A já jsem mu poskytl prostředky jak toho dosáhnout."

„A právě tak se dostal do tvého těla?" zeptala se Leiria.

„Tak jednoduché to zas není, ale tvůj výklad nemá daleko od skutečnosti. Hlavně jsem si ale tehdy neuvědomoval, že jeho pomoc opravdu potřebuji. Nejen abych zastavil stroj v Kaluzu, ale abych ukončil i to, co se děje tady v Hadin."

„Ale jak se *stalo*, že tě nakonec ovládl?" zeptala se Leiria.

„Umožnil jsem mu to," vysvětlil Safar. „Oba ke své práci potřebujeme oči. A on nám je může poskytnout." Usmál se. „Samozřejmě, že vzhledem k tomu, že je to stále Iraj, figurovaly v tom i lži. A zrada."

„A ty mu hodláš dovolit, aby znovu převzal vládu nad tvým tělem, nemám pravdu?" zeptala se Leiria.

„Ano," přitakal Safar. „Nemám na vybranou."

Poté ji objal a políbil, mumlaje láskyplná slůvka. Leiria si nebyla jista, jestli to myslí vážně, nebo jestli se ji pouze snaží uklidnit.

Nakonec Safar vstal. Palimák k němu přistoupil a divoce jej objal.

„Mohu pro tebe něco udělat, otče?" zeptal se a zvlhly mu oči.

„Jestli myslíš, co se týče Iraje, tak nemůžeš dělat nic. Ale on i já budeme v nadcházejícím dni

potřebovat každý kousek tvé síly."

S tím Palimaka jemně odstrčil. Slepě mávl na Koraleana, Bintera, Arlén a ostatní. Trpce se na ně usmál.

„Nebudu vám dávat sbohem, drazí přátelé. Protože s vámi budu až do konce. Jenom vás žádám, abyste mi věřili. A musíte věřit i Irajovi."

Všichni plakali, ale slibovali, že udělají vše, co žádá.

Nato Safar otevřel brány Irajovi, který se znovu ujal vlády nad tělem. Iraj/Safar zamrkal, jak se mu vrátil zrak a zaplavilo jej bodavé světlo.

„Nyní je na čase, abych k vám promluvil já," řekl Iraj vlastním hlasem. Hlasem, z kterého jim všem běhal mráz po zádech. „A první, co chci říci, je toto:

Ráno nesvedeme jednu, ale hned dvě bitvy!"

ČÁST PÁTÁ

DO HOROUCÍCH PEKEL

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

Bitva začíná

Těsně před úsvitem Klayra s Lottyr ukončily bouři. Rhodes okamžitě vyslal své muže, aby všechny sedláky, kteří přežili, povraždili.

První ranní světlo odhalilo údolí zdevastované bouří: stromy vyrvané z kořenů, usedlosti bez střech nebo rozbité, pole a úroda bahnitá břečka.

V jezeru plavala spousta suti, včetně tisíců mrtvých ryb obracejících svá bílá břicha k rudému Démonskému měsíci, který se zvedal nad sopkou a příšerně se šklebil.

Pokud šlo o sopku samotnou, noční nepokoj způsobil v jejím kuželu velkou průrvu. Nahoru stoupaly černé mráčky, které vypadaly jako bouřkové mraky; na svém pozorovacím místě na vrcholku hory Rhodes ucítil štiplavý zápach přivátý větrem. Sopka znervózňovala jeho muže, a tak Rhodes zavolal své kněze, aby vrhli kostmi; ukázaly, že všechno je v pořádku. Rhodovi i jeho lidem se velmi ulevilo. Neb ačkoliv mu Paní Lottyr tvrdila, že sopka nepředstavuje žádné nebezpečí, nebyl si jist, zdali nemá bohyně nějaký další plán, který nepočítá s jeho přežitím. Mnohem víc jej ujistil fakt, že Kyraniané, přesně tak, jak Lottyr řekla, krátce za úsvitu rozrazili brány hradu a vyhrnuli se do údolí.

Jak se s křikem blížili, aby se střetli s jeho muži, Rhodes se uchichtával radostí.

Měl pro ně přichystané překvapení!

Dal signál k protiútoku a zároveň poslal vzkaz technikům. A jakmile natáhl past na útočící Kyrany, bylo zahájeno bombardování Hradu dvou králů.

Júli prolétla branami hradu se seržantem Hamyrem a skupinou dvaceti hulákajících mužů v patách.

Již kousek za mostem spatřila les kopiníků, kteří jí běželi v ústrety. Za nimi pospíchali lučištníci a Júli uslyšela drnčení třetiv, jak na ně vypouštěli šípy.

Ona i její muži se však pro lučištníky pohybovali příliš rychle, a zatímco šípy letěly vzduchem, neohrožená kapitánka se již střetla s kopiníky sekajíc na všechny strany. Kolem ní se kvapem shlukli ostatní vojáci a prudce vyrazili, aby prorazili nepřátelský šik.

Tak jak předpokládala, otcovy řady se brzy rozpadly a vojáci se dali na ústup. Jejich ústup byl však evidentně organizovaný. Couvající kopiníci nehnuli ani brvou, zatímco lučištníci odhodili luky a tasili meče.

Nebyli to opravdoví lučištníci. Ani jeden jejich šíp nezasáhl cíl. Byli to však výteční šermíři a Júli i jejím mužům dali na ústupu do kopce pořádně zabrat.

V dáli viděla korouhev otcova velitelského postu třepotající se v ranním vánku. Namířila si to k ní a rozkázala Hamyrovi i ostatním, aby zdvojnásobili své úsilí.

Předběhli ustupující muže, zastavujíce jen, aby podřízli hrdla ležícím na zemi. Jak je Iraj Protarus varoval, většina mužů pouze předstírala zranění a čekala na příležitost, aby vyskočili a napadli míjející Júli z týla.

Navzdory těmto opatřením Júli cítila, že se past jejího otce s každým krokem uzavírá a nechává volný průchod pouze ve směru k velitelskému praporu.

Každou chvíli teď ležící muži, kteří číhali po obou stranách cesty, vyskakovali, aby je rozválcovali. Dokonce i když s někým Šermovala, vytvářela zmatečné kouzlo, aby zamotala hlavy skrytých nepřátel.

Ač se však snažila sebevíc, věděla, že to brzy nebude stačit.

A pomyslela si, *kde je Leiria? Kde je Leiria?*

Na nádvoří hradní pevnosti se lidé od cirkusu zoufale pokoušeli dostat mrakolod' do vzduchu. Kolem nich dopadaly velké oblévací šípy a všemi směry rozsávaly oheň, zatímco posádka se lopotila s naplněním balónů horkým vzduchem.

Základní poučkou pro každého vzduchoplavce je, že cokoli se může zhatit, zhatí se trojnásob. A Binerovy problémy byly jen dalším důkazem tohoto otřepaného rčení.

Za prvé, bouře bránila v příkládání do magických hořáků a oheň v nich vyhasl. Biner stálo spoustu ztraceného času, aby motory za účelem naplnění balónů znovu zažehl.

Za druhé, jak se obrovské balóny pomalu naplňovaly a napínaly lana, několik se jich přetrhlo. Byla těžce namožená ze souboje s bouří předchozího dne, po níž byli všichni tak unaveni, že nezkontrolovali nebezpečná místa.

A za třetí, kormidlo bylo rozpolceno bleskem - další problém, který zůstal nepovšimnut.

Biner s Arlén však z těchto opomenutí nevinili posádku, nýbrž sebe.

Sama Arlén řekla: „Měla šem dávat pozor. Jsem pšeče dlouhý veliči důstojník, Binere. Je to moje chyba.“

Ale Biner, každým coulem perfekcionista, za tyto nedostatky proklínal pouze sám sebe. Co na tom, že Safar odhalil svoji dvojí identitu. Co na tom, že už dva dni nejedl ani nespál. Všechna vina padá na jeho hlavu.

Je principálovou povinností na vše dohlédnout a předvídat všechny potencionální komplikace. A Biner byl přesvědčen, že v této povinnosti jednoznačně selhal.

A tak jak se z nebe sypaly výbušné šípy, Biner se neohroženě vrhl do nejnebezpečnějších úkolů. Lopatou házel palivo do motorů, zatímco ostatní zápasili se zárodky ohně na palubě mrakolodi.

Uhýbal před šlehajícími kabely a neohroženě připínal nové. Jednou mu dokonce vzplál kabát, když do mrakolodi nakládal nové pytle s pískem.

Arlén plameny uplácala, zatímco Biner se ani nezastavil v práci.

Navzdory horečné snaze Biner a ostatních členů posádky to na chvíli vypadalo, že je vše ztraceno. Ohnivě šípy dopadaly blíž a blíž a postupně se k nim sunuly po nádvoří, jak Rhodovi mechanici neustále opravovali míření.

Jedna střela - silná jako pas nějakého tlustocha - narazila do přídi mrakolodi a dobře naolejovaná paluba vzplála.

Arlén vedla skupinku hasičů stříkajících pěnu do ohně, ale plameny už dosahovaly takové intenzity, že až na Arlén všechny zahnaly pryč. Horké plameny olizovaly její perleťové tělo, jak do ohně pumpovala pěnu.

Kdyby to bylo cirkusové představení a ne skutečnost, publikum by tato erotická vize zajisté ohromila. Nádherné ženské tělo, zakryté pouze záplatou cudnosti mezi stehny a dvěma malinkými puntíky na prsou. Arlén nasávala plameny do svého dračího žaludku, zatímco oheň kropila penou z hadice, již svírala v dračích tlapách.

Ale žádné cirkusové vystoupení to nebylo, a přestože bojovala houževnatě, oheň, olizující její krásné tělo, ji zaháněl zpět.

Z věže vyběhla Eeda, mávala rukama, jak se snažila složit kouzlo ke zhášení ohňů. Bříško pod blůzou se jí přitom napínalo k prasknutí a vypadalo to, jako by měla každou chvíli začít rodit.

Na nádvoří se náhle přihnal studený vítr a plameny uhasil. Tak rychle, jak přilétl, zase zmizel.

„Pokuste se vzlétnout co nejrychleji!“ volala Eeda na Biner a Arlén. „Pochybuji, že mám dost sil, abych to dokázala podruhé!“

Biner s Arlén nepotřebovali nijak pobízet a několik minut nato mrakolod' vystřelila k obloze, právě když přilétala další várka ohnivých šípů. Eeda si pospíšila do relativního bezpečí věže.

Koralean měl neblahé tušení, když čekal na okraji zlatem vykládaného pentagramu. Události dostaly rychlý spád a on cítil, že se mu vymykají z kontroly. Pohled na všechny ty postavy bohů a bohyň vyobrazených na krásné větrné růžici mu nijak nepomáhal.

Zvláště pak na portrét bohyně Lottyr, jejíž šíp mířil opačným směrem než ostatní - přímo do plamenů pekla.

Za ním šest kyranských kopiníků postrkovalo Yolarininy lidi síní ke schodům do kobek.

Kyšmet stál ve středu větrné růžice a švihaje ocasem se chvěl očekáváním.

Iraj jej Safarovým hlasem konejšil. „Klid, příteli. Klid,“ řekl a vyskočil do sedla urostlého hřebce. Shýbl se, aby nabídl Palimakovi pomocnou ruku, ale mladík jen nevrle potřásl hlavou a bez pomoci se vyšvihl na Kyšmeta za něj.

Kůň nedočkavě zaržál a zadupal kopyty do větrné růžice.

Iraj se v duchu usmál, když spatřil Koraleanovu ustaranou tvář. Už vlastním hlasem jej oslovil: „Nemá cenu se plašit, drahý příteli. Safar a já jsme byli zrozeni buďto k vítězství v tomto boji, nebo k

vlastní záhubě. Ty se soustřeď pouze na Rhoda a peklo přenechej nám."

Karavaník si hluboce vzdychl. „Kdyby měl Koralean měďák za každou chvíli, kdy mu jiní radili, aby zachoval klid, Vaše Výsosti, byl mnohem bohatší, než je dnes."

Iraj se rozesmál. „Proč každá tvá věta tak úzce souvisí se ziskem?" zeptal se napůl žertem. „Nebo snad nevíš, že na tomto světě jsou i jiné věci než peníze?"

Teď se smál naopak Koralean. „Právě to je váš odvěký problém, Veličenstvo. Vy o zisku přemýšlíte jako o něčem obyčejném a prostém. Zatímco já, Koralean, ho považuji za něco nezměrně krásného. Neboť zisk je srdcem veškeré snahy nás smrtelníků. Jak jednou řekl nějaký kupecký mudrc: Je to právě zisk, který pohání veškerou civilizaci.' Jak pravdivé, jak pravdivé. Nu, není to právě zisk, který dělá krále, králi - a nedostatek toho samého je ruinuje? A není to zisk, který umělci umožňuje provozovat umění a hudebníkovi hrát hudbu?"

Vždyť když dnes s mým přítelem Safarem vyhrajete, celý svět vaším vítězstvím získá. Takže se neposmívejte zisku, Veličenstvo. Ba naopak, vynášejte ho do nebes!"

Palimak, zmaten duální bytostí v sedle před ním, je přerušil zavrčením: „Dost bylo řečí! Raději započneme kouzlo a pusťme se do boje!"

Vtom do síně vběhla Eeda zmítaná očividnými bolestmi. „Odpusť, drahý manželi, ale naše dítě právě přichází na svět!"

Tato zpráva Koraleanem silně otřásla a karavaník okamžitě zvedl Eedu do náručí. „Musíme najít porodní bábu," zvolal.

„Ne, ne, drahý manželi," namítla Eeda. „Zvládnou to sama - když mi trochu pomůžeš."

„Samozřejmě, že pomohu," zasípal Koralean. „Co mám dělat?"

„Porod může posílit naše kouzlo," vysvětlila Eeda. „Prosím, jen mě polož na podlahu. A nech mě - a tvého synka - vykonat naši magii."

Safar v Irajově nitru okamžitě pochopil, co Eeda zamýšlí. Povstal ve svém hnízdě a vybídl Protaruse, aby vyčkal nejprůhodnějšího okamžiku. Eedina statečnost pronikla i Palimakovou rezervovaností a i on špitl k Irajovi, aby posečkal.

Koralean opatrně položil Eedu na podlahu a odběhl pro polštáře a přikrývky, aby jí udělal pohodlnější lůžko. Jak pod ní polštáře strkal, vykřikla, divoce mu stiskla ruku.

A zvolala: „Přichází, můj pane! Přichází!"

Zatímco se svíjela v porodních bolestech, Safar dal znamení, aby zahájili kouzlo.

Nasál všechnu Palimakovu moc, stejně jako čarodějnou energii služebníků, propojil je s Eedinou magií a pronesl toto zaklínadlo:

*„Osm větrů duje, osm větrů vane;
zemřeme, či přežijeme, co se s námi stane?
Kde se skrývá zmije - růže?
Co odhalí zlatá kule?
Zdali duše naše pošle do pekel,
na východ, na západ, na jih či na sever?
Na sever, na jih, na východ, na západ,
bohové vstávejte, chceme to vypátrat!"*

Irajovými očima Safar spatřil, jak sebou Eeda škubla, jako kdyby byla zasažena bleskem. Vzápětí Koralean zvedl zkrvavené plačící stvořeníčko.

Vtom se pod Kyšmetem propadla podlaha a Safar cítil, jak padá tmou k nějakému velkému ohnivému světlu.

KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ

Zvědové a jiné lži

Rhodes se tak upínal na útok své dcery, že si ani nevšiml, jak se z nádvoří hradu zvedl kyranský vzdušný koráb. Jůli sprintovala k velitelskému postu, probíjela se jeho obranou a stínila každého, kdo se jí připlétl do cesty.

Její ječivý válečný pokřik zazníval až nahoru na kopec a Rhodovi z něj tuhla krev v žilách. Ačkoliv se nacházela ještě dost daleko, byl přesvědčen, že vidí zuřivou nenávist v jejích očích, která se beze zbytku soustředí na vlastního otce.

I kyranští vojáci v Jůliných patách si na jeho mužích vybírali krvavou daň. A ačkoliv Rhodes věděl, že pouze oddalují neodvratné - protože jeho past se každou vteřinou uzavře - zuřivost tohoto útoku mu naháněla hrůzu.

Statečný Rhodes náhle pocítil tak silné provinění z toho, jak zachází s vlastní krví, že si na chvíli představoval, jak se mu do prsou noří Jůlina mstivá čepel.

„Zastavte ji! Zastavte ji! Zastavte ji!“ křičel na své důstojníky.

Zmatení královou hysterií pobíhali kolem a vydávali podřízeným zmatené rozkazy.

Jen Tabusir si zachoval chladnou hlavu. Rychle, ale rozhodně přistoupil ke Klayřiným nosítkům.

Zvěda čekala povinnost, na jejíž vykonání se třásl nedočkavostí.

Když ho Klayra viděla přicházet, neznatelně se usmála. Ačkoliv Tabusirovi nejen nevěřila, ale ani ho neměla ráda, už nějaký čas si dělala starost, že s ní syn hraje falešnou hru.

Hlavou jí soustavně probíhaly všemožné varianty případného spiknutí. Převážná většina z nich předpokládala, že Rhodes se na poslední chvíli spojí s její vnučkou Jůli a oba se obrátí proti ní.

A třebaže byla tato možnost pouze výplodem její bujné fantazie, co kdyby to tak dopadlo? Přestože k sobě v minulosti chovali silnou nevraživost, stále jsou otec a dcera.

Klayra neměla sebemenší ponětí, co by následovalo, kdyby Jůli přežila otcovu past a uzavřela s ním pakt. Jako mocná čarodějka a vynikající bojovnice by se Jůli zajisté postarala, aby Klayra nedožila dne. Stejně jako jejímu synovi působil vlastní přístup k Jůli výčitky svědomí, Klayru posedl z vnuččiných úmyslů děs.

Musí mít jistotu, ať to stojí, co to stojí. A tak během bouře poslala pro Tabusira, toho nejúplatnějšího z nejúplatnějších, a oslnila jej zlatem i milostnými sliby.

Klayra byla krásná, bohatá žena a zároveň více než zkušená svůdnice. Stačilo trochu zlata a pár vyzývavých náznaků, aby si zvěda získala na svoji stranu.

A nyní toho nelitovala, protože Jůlina smrt se blížila a Tabusir se dostavil přesně tak, jak naplánovali.

Když ho spatřila, brskně proměnila svůj spokojený úsměv ve vášnivý výraz. A oslnila ho svou krásou, když klesl na kolena a prováděl patřičná gesta, jimiž jí vyjadřoval věrnost a poslušnost.

„Jsi takový krásný hoch,“ zamumlala co nejlíbeznějším tónem. „Mé ubohé srdce bije jako o závod, když tě tu vidím před sebou klečet.“

Tabusir tloukl hlavou do podlahy slovy: „Jsem jen prostý muž, Veličenstvo. Důstojný muž, hořící láskou po vás. Kéž bych tak v sobě našel odvahu vás obejmout a políbit!“

„Brzy, můj krasavce, již brzy,“ slibovala Klayra a jen zčásti to byla lež. „Zapřísahám tě, buď trpělivý. Neboť po tobě prahnu stejně, jako ty toužíš po mně.“

Vytáhla zvěda na nohy a zpříma mu pohlédla do očí. Vychutnávala si vliv, jaký na něj pohled měl, neboť se zjevně rozechvěl touhou.

Ze šněrovačky vytáhla dlouhou tubu a podala mu ji. „Toto jsem přichystala pro mého syna,“ dodala.

Tabusir ji otevřel a objevil ostrou šipku. Už se chystal prstem ozkoušet ostrost hrotu, ale ona jej zastavila slovy: „Ach ne, můj drahý. Je otrávená.“ Tabusir se zprudka nadechl a včas rukou ucukl. Podíval se pozorněji a spatřil, že hrot jako jehla je potřen jakýmsi nažloutlým mazem.

„Jediné bodnutí šipkou postačí,“ ujistila ho Klayra. Ukázala dolů z kopce, kde se Jůli s Kyranií

probíjela liniemi jejího královského syna.

„Kdyby snad má vnučka zvítězila, je velmi pravděpodobné, že se pokusí obrátit svého otce proti mně. Jestli k tomu dojde, stačí jen, aby ses dostatečně přiblížil ke králi a hodil šipku.

Nezabije ho. Ostatně, včera večer jsem ti vysvětlila, že to ani není můj záměr. Ale znehybní jej - zmrazí jeho tělo i vůli - dokud se nerozmyslíme, jak s ním naložíme dál.“

Tabusir šipku pozorně zkoumal. Obdivoval její krásný, ručně vyřezávaný vzor. Jeden její konec zobrazoval Paní Lottyr. A hrot jehly byl mnohokrát láskyplně přebroušen, než na něj kdosi nanese jed.

„Ale co s královnou Jůli?“ zeptal se Tabusir. „Vždyť i když odstraním vašeho syna, bude i nadále představovat nebezpečí.“

„S Jůli si nelam hlavu,“ ujistila jej Klayra. „Mám plán jak si s ní poradit. Mně působí starosti spíše můj syn.“

Ve skutečnosti ji vlastně děsila Kalasarizova přítomnost v jeho těle. Král a prohnáný zvědmistr tvořili nebezpečnou kombinaci. O tom se svému novému spojenci přirozeně nezmínila.

Tabusir se usmál, předklonil se blíž ke Klayře a zašeptal: „Jsem jen váš a čekám na vaše pokyny, má královno. Ale rád bych se osmělil v žádosti o jediný váš polibek, který by mě posílil a poslal na cestu za uloženým úkolem.“

Proč ne? pomyslela si Klayra. Tabusir je opravdu docela pohledný a chytrý. Samozřejmě, že až zlikviduje jejího syna, bude muset být popraven, za to, že se takto drze chová ke své královně. Ale což, jediný polibek jí přece nemůže ublížit?

A tak jej naplno a dlouze políbila. Nadchlo ji, když ucítila, jak se Tabusir rozechvěl.

Když se však od ní pomalu odtahoval, zašeptal: „Tady je dárek od vašeho milujícího syna, Veličenstvo.“

A zarazil jí otrávenou šipku do kypré, pružné hrudi.

Klayra okamžitě znehybněla - proměnila se v živoucí sochu. Ve tváři jí zůstal výraz velkého překvapení.

„Tak vidíte, Veličenstvo,“ řekl Tabusir. „Poté, co jsem s vámi včera večer hovořil, podal jsem Rhodovi hlášení. A on mi předložil mnohem lepší nabídku.“

Políbil její nehybnou tvář a hrubě se oťel svými rty o její.

Dál neotálel. Obrátil se na patě a odkráčel, aby se podíval, jak si král stojí proti Jůli.

Leiria skřípala zuby, jak netrpělivě čekala, až Rhodes uzavře past na Jůli. Ze své skrýše v troskách zničeného statku pozorovala přítelkyni, jak vede útok z bran hradu.

V dalších rozbořených domech v blízkém okolí čekalo na padesát kyranských vojáků a všichni prahli po boji.

Renor se Sinčem po jejím boku polekaně vzdychali, když se několik nepřátelských vojáků vrhlo na Jůli. Vydechli si úlevou, když viděli, že je bojovnice hravě srazila k zemi.

„Ticho!“ sykla Leiria. „Vždyť nás prozradíte!“ Ne že by jim vyčítala mladistvé napětí. Sama byla jako na trní. Už několik hodin před úsvitem se vplížili do spárů bouře.

Promočení na kost, bičování prudkým větrem, museli bojovat s živly dávno předtím, než byli připraveni utkat se s Rhodem. Nakonec se jim podařilo vymyslet skvělou dvojnásobnou lest - našli si úkryt po obou stranách cesty, po níž Jůli poběží.

Avšak dostatečně daleko od míst, kde budou královi vojáci číhat na Jůli.

Příčilo se jí uznat, že celou akci naplánoval Iraj. Tento mistrovský taktik okamžitě odhadl, že Lottyr podala králi hlášení o plánovaném útoku Kyranianů, jakmile bouře ustane.

V zotročeném těle královny Yolarin Lottyr samozřejmě vyslechla každý detail jejich zasedání v Safarově komnatě.

„I on přijde s vlastním překvapivým útokem,“ prohlásil na tuto domněnku Iraj vlastním hlasem. „Ale my budeme připraveni!“

„Se mnou jako návnadou na háčku?“ zeptala se Jůli a oči jí vzplály vyhlídkou na boj. „Přesně tak,“ potvrdil.

Leiria se otřásla při vzpomínce na tu podivnou scénu. Irajův hlas vycházel ze rtů jejího milence. Připadala si, jako by byla celá pošpiněná.

Odsunula tyto myšlenky stranou. Teď nebyl na podobné slabosti čas. Neubránila se však pomyšlení, zdali ona a Safar někdy budou mít společný život. Leiria se kousla do rtu, aby ji bolest zbavila dotěrné otázky.

Sakra, vždyť budou zítra s největší pravděpodobností všichni mrtvi!

Soustředila se na Jüli a její vojáky. Viděla, jak se prodírají dál po cestě a za sebou nechávají mrtvé a raněné. Viděla stíny Rhodových vojáků, plížících se ze všech stran. Viděla hrdou Rhodovu vlajku, třepotající se nad velitelským postem vysoko na kopci.

Poté, když Jüli s ostatními vojáky dosáhla ohybu cesty, Leiria zpozorovala, že jim do boků vpadli nepřátelští vojáci. Slyšela jejich ječivý bojový pokřik a viděla, že uzavírají past.

„Ted!“ vykřikla Leiria.

Vyskočila, tasila meč a dala signál, který zahájil Irajovu dvojnásobnou lest.

Rhodes zíral jako nějaký obecní blázen, když spatřil Leiriu a její muže zničehonic zaútočit z týla.

„Odkud se tu vzali, zatraceně?“ hulákal rudý vzteky.

Ale neměl nikoho, kdo by mu odpověděl, neboť jeho důstojníci zůstali stát stejně ohromeni jako jejich král, když viděli, že jejich perfektní plán je zmařen.

Za chvíli bylo po všem. Z řad jeho mužů se ozývaly zděšené výkřiky, které se mísily s řinčením oceli, a Kyraniáné dál prosazovali svoji nezlomnou vůli.

Místo léčky bylo zanedlouho zredukováno na krvavou změť mrtvých a umírajících vojáků. Kyraniáné stáli kolem nich, opírajíce se o své meče, a nepochybně si chvalořečili, že jsou velice mazaní.

S nevolí sledoval, jak se Leiria s Jüli setkaly a objaly se jako sestry. Poté ženy obrátily pohled na kopec, přesně do míst, kde stál. Viděl, jak Jüli ukázala prstem přímo na něj, a nepochyboval o tom, co právě Leirie říká.

Rhodes se otočil a opodál zahlédl stát Tabusira, ohromeného obratem ve vývoji bitvy jako všichni ostatní.

„Pošli pro mou matku!“ křikl král na zvěda, protože jeho obavy a úzkost jej momentálně připravily o rozum.

Tabusir na něj zíral. „Ale Veličenstvo, vaše matka nemůže přijít, nevzpomínáte?“

„Co jsi provedl? Co jsi provedl?“ blábolil Rhodes a vytasil meč.

„Pouze to, o co jste žádal, Veličenstvo,“ odvětil Tabusir, ustupuje pozadu, aby unikl z dosahu králova hněvu. Ale přistoupili k němu dva důstojníci a popadli ho každý za jednu paži.

„Prosím, Veličenstvo,“ žadonil Tabusir a připadal si, že jeho opatrně vybudovaný svět se hroutí jako domeček z karet. „Naložil jsem s vaší matkou pouze tak, jak by ona naložila s vámi. Udělal jsem jen to, co jste mi nařídil!“

„K čertu s tebou!“ hulákal Rhodes. „Jak se opovažuješ obracet proti mně má vlastní slova?“

Já jsem král!“

A jedinou ranou uťal Tabusirovi hlavu. Pospíšil si k matčiným nosítkům. Když její otroci spatřili krále, jak se k nim řítí s hněvem v očích a se zakrváceným mečem v ruce, raději se dali na útěk.

Klayra byla v nosítkách sama. Otroci prchli i se všemi cennostmi, které stačili najít, jakmile se dozvěděli, že král Rhodes dostal zprávu o zavraždění královny matky.

Zmizely dokonce i její hedvábné šaty, takže tam zůstala napůl nahá. Její měšec i šperky byly ty tam. Z vykládaného magického stolku někdo vytrhal zlatý pentagram.

Dokonce ani nosítka nezůstala bez újmy - v jejich ornamentech chybělo zlato i drahokamy.

Rhodes se rozplakal a padl matce kolem krku. „Odpusť, matko! Odpusť! Zabil jsem zloducha, který ti ublížil!“

Když však ucítil dotyk kamenného těla, odtrhl se, jako by měla lepru.

A zvolal: „Potřebuji tě víc než kdy předtím, matko! Snažně tě prosím, pomoz mi!“

Ale jedinou odpovědí mu byl vyděšený, ustrnulý pohled v Klayřině tváři. A otrávená šipka trčící z hrudi.

Rhodes padl na kolena a rozplakal se.

Kalasariz ucítil krev prohry a povstal ze svého hnízda, jako velký bílý žralok vyráží z chladných temných hlubin oceánu ve chvíli, kdy zbystří svoji krvavou příležitost.

Démoni Luka a Fari mu křičeli v žaludku, ale on byl stále hladový. Tak hladový.

A z nedaleka se ozvala Paní Lottyr: *Měl jsi pravdu, Kalasarizi. Král selhal.*

Zvědmistr se však již mlčky plížil ke svíjejícím se duším, které mu nabízela jako perly v měkkém těle ústřice.

Nejprve zhltnul Klayru, ach bohové, jak byla chutná a křehká. Ucítil, že se mu břicho nadmulo silou a energií. Poté našel duši Rhoda oplakávajícího matku. A tato duše byla dokonce ještě lahodnější a dodala mu mnohem více síly než duše Klayřina.

Připadal si silný, velmi silný. A jeho mysl, které si vždy vážil nade vše, se stala vševědoucí.

Kalasariz/Rhodes se otočil a křikl na své muže. Padli před svým děsivým Veličenstvem na kolena.

A Kalasariz si pomyslel, *to je skvělé. To je opravdu skvělé.*

Rozhlédl se a spatřil Koraleana, jak se šplhá do kopce na obrovském koni. Přesto mohutný karavaník málem vláčel nohy po zemi. V náručí držel nějakou malou ženu. A ta svírala jakýsi uzlíček, jehož účel Kalasariz nedokázal přesně určit.

S Koraleanem pochodovaly Leiria a Jůli, každá po jednom boku jeho oře a zbroj se jim leskla ve svitu Démonského měsíce. Za nimi jejich vojáci - kyranští vojáci. Připraveni k finální řeži.

A za nimi spatřil Kalasariz tu báječnou mrakolod', jak se vznáší nad sopkou. Poletovala zcela volně a čekala na bezprostřední signál, aby se přiblížila a začala bombardovat Rhodovy pozice.

Kalasariz se frustrovaně rozechvěl. Došel tak daleko. Tolik riskoval. A teď, když se ocitl na prahu konečného vítězství, má být již předem poražen?

A Paní Lottyr zašeptala: *Slíbila jsem ti dvě bitvy, Kalasarizi. Ale ve skutečnosti se počítá pouze ta druhá.*

Kalasarizovy naděje se zvedly z prachu jako obrovský oštěp v jeho pěsti. A přestože již znal odpověď, zeptal se: *A kdo bude náš nepřítel?*

Safar Timura a Iraj Protarus. Čekají na nás před pekelnými branami!

Při této vyhlídce zvědmistrův hlad ještě zesílil. *Tak se do nich pustíme.*

Vtom se k němu ale z dále donesl nějaký křik. Znělo to jako pláč novorozeněte, které se dožaduje svého práva na život.

Co je to? zeptal se.

A Paní Lottyr odvětila: *Jen nějaké dítě. Nic, z čeho bychom si měli dělat starost.*

Ale on si dělal starost. Celý svět se před ním pomalu rozplýval a zvědmistr znovu uslyšel dětský pláč.

Najednou kráčel po rozlehlé pláži s mečem v ruce. Slyšel dunění bubnů a vřeštění trumpet, provázené zpěvem nějakých lidí.

Kalasariz je našel, jak tančí nazí pod vysokými palmami a pějící oslavnou píseň na svoji krásnou královnu, která je vedla v tanci. Za ní se tyčila sopka, z které se linul černý kouř a jiskry šlehal na oblohu.

Věděl, že je stále v Hadin, ale byla to jiná Hadin. Zde neexistovala žádná armáda ani bojové lodě. Jen tito tančící lidé a sopka, která vypadala, jako by co nevidět měla vybuchnout.

Paní Lottyr mu pošeptala: *Počkej tady!*

A tak čekal, opíral se o meč a pozoroval tančící lidi. V Rhodově těle si připadal mocný a sebejistý. Notně podpořen magií, vyzařovanou z žaludku, kde jeho nepřátelé předváděli docela jiný tanec, než jakým se bavili ostrované.

Kalasariz se ani nemusel bohyně ptát, na koho čekají.

Zatraceně dobře věděl, že na Safara Timuru a Iraje Protaruse. Při té představě se zvědmistr hlasitě zasmál.

Když Jůli po boku Koraleanova koně došla na kopec, ani ji příliš nepřekvapilo, že ji otcovi vojáci ustupovali z cesty a uctivě se jí klaněli.

Muži ji dobře znali - kdysi bývala jejich královnou. A jestli otec uzná svoji porážku, opět jí bude. Vtom ucítila podivný magický zápach a přidala do kroku, postupujíc před Koraleanem k chumlu důstojníků shromážděných kolem nezaměnitelných babiččiných nosítek.

Byli pobledlí a roztrásli se, když Jůli spatřili, i když ne ze strachu. Muži se rozestoupili, jak se k nim přiblížila s Leiriou v patách. Ta jí s mečem ve střehu kryla záda.

Když Jůli spatřila, co se stalo, zůstala stát jako omráčená. Otec i babička byli mrtvi. Klayra ležela rozvalená v nosítkách, zatímco Rhodes vedle nich na zemi.

Jeden z důstojníků ji roztřeseným hlasem ujišťoval: „My jsme to neudělali, Veličenstvo! Naší rukou nezemřeli!“

Jůli nic neřekla, jen zavrtěla hlavou. Dobře věděla, že ty dva nezabil žádný smrtelník.

A najednou, jak hledala vhodnou odpověď, se těla začala chvět a rozplývat v podivném světle.

„Ustupte!“ křikla na muže.

Ani nepotřebovali její varování a už sami couvali.

Nato se světlo rozjasnilo a mrtvolky teď vypadaly ještě rozmazaněji. Ozvalo se dvojité prásknutí, jak vzduch proťaly dva magické blesky - a obě těla zmizela!

Júli se obrátila k Leirie. „Tohle udělala bohyně Lottyr," pronesla téměř šeptem.

Ze všech sil se snažila ovládat své emoce. Nebyl čas podrobovat zkoušce její vztah k otci a k babičce.

„Ale ve skutečnosti nejsou mrtví," dodala. „Alespoň ne tak, jak si smrt představujeme my dvě."

„A kde tedy jsou?" zeptala se Leiria.

Země se pod nimi otřásla a několik vojáků vykřiklo. „Sopka! Sopka!"

Júli se pomalu otočila a ukázala na kónický vrchol hory. Stoupal z něj hustý dým a po srázu se již valila láva.

„Tam," odvětila.

Leiria nechápala. Ale ještě více ji zmátlo, když na ni Koralean mohutným hlasem zavolal: „Chce s vámi mluvit Eeda!"

Přistoupili k Eedě, jež se choulila v Koraleanově mohutné náruči s fňukajícím novorozencem u prsu.

„Safar nás potřebuje," oznámila Eeda tiše, ale velmi naléhavě.

„Co máme udělat?" zeptala se Leiria a strachy ji píchlo u srdce.

Eeda pokynula k sopce. „Mrakolod'. Musíme se dostat na palubu mrakolodi. To je jediný způsob jak ho zachránit."

Leiria okamžitě vyslala signál Binerovi, aby sestoupil. Mezitím Júli nařídila otcovým mužům, aby prchli, jak nejrychleji mohou.

„Nastupte do svých lodí a jako o život plachtěte do Syrapisu. Později, až za vámi dorazím, dáme království společně do pořádku."

Muži nepotřebovali dvakrát pobízet. Utíkali, shazující ze sebe brnění i zbraně a ani se neohlédli, když sopkou otřásl další výbuch.

Leiria dala podobný rozkaz Kyranianům. Hodlala si ponechat pouze Renora, Sinče a seržanta Hamyra. Ostatním řekla, aby nasedli do lodí a pirátským kapitánům nařídili vyčkat v uctivé vzdálenosti od ostrova.

„A když to nezvládneme," dodala, „vraťte se do Syrapisu a řekněte našim přátelům, co se tu stalo."

To už ale mrakolod' dosedla a ostatní nastupovali.

Leiria běžela za nimi a modlila se, aby tentokrát nepřiběhla pozdě.

KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ

Do horoucích pekel

Řítili se žhavou tmou a znělo to, jako kdyby všude kolem nich svištěly a práskaly biče. Daleko před sebou slyšeli tlumené dunění velkých kovových bubnů a vzdálené sténání stovek mučených hlasů.

Šlehalo po nich rudé jazyky a Kyšmet měnil směr letu, takže se většině plamenů vyhnul. Mohutný hřebec zuřivě zařehotal, jak jej jeden výbuch plamenů zasáhl, ale vzápětí se uklidnil a ještě větší rychlostí uháněl vpřed.

Palimak ucítil palčivou bolest na stehně, ale vzal si příklad z Kyšmeta a nevšímal si jí; soustředil se jen a pouze na přemísťovací kouzlo, které spolu s otcem a Eedou vytvořili.

Nořili se čím dál hlouběji do vnitřností obřího čarodějného stroje vedeni pouze tímto kouzlem.

Někde ve tmě sténaly obrovské neviditelné převody. Palimak si představoval, že je poháněn obří rachtařící řetězy, které pekelnému stroji dodávají sílu k záhadným avšak jednoznačně ďábelským účelům.

Gandara s Gandarím mu vystrašeně štěbetali do ucha. „Pozor, mladý pane! Pozor! Pozor!“ zněl jejich nekonečný varovný sbor.

Neviděl žádné z těch nesčetných nebezpečí, na něž ho upozorňovali - pouze vnímal přítomnost nějaké zuřivé bytosti s vyceněnými zuby a klapajícími drápy a zápach šelem.

Kyšmet se ani na vteřinu nezastavoval, jen uhýbal ze strany na stranu jako rychle se pohybující orel a vždy se nějak vyhnul nebezpečí.

Všechny instinkty Palimaka vyzývaly tasit meč na obranu. Neviděl však nic než občasné mráček nebo horké jiskry, které se na ně vyvalily.

Napadl jej Asperův verš - neúprosně mu zaplavil mysl a dosavadní strach zatlačil do ústraní.

Palimak jej zarecitoval, čímž přemísťovacímu kouzlu dodal moc starého démona:

*„Do nebe má duše letěla;
zemřít však ale nechtěla.
A co tam zjistila vám nyní řci:
Našemu nebi vládnou lži, lži, lži!“*

Palimak ucítil, že se mu navrátila síla, zmizely veškeré obavy. A jeho chladné démonské já se otevřelo jako obrovská brána.

Drápy mu vyjely z prstů a on se najednou cítil velmi mocný, připraven na jakoukoliv nestvůru, která by se mu odvážila přiblížit.

A vtom -jak pohlédl přes rameno stvoření, které nosilo tělo jeho otce - spatřil obrovskou ohnivou kouli. Vypadalo to, jako by se blížili ke konci dlouhého tunelu.

Jasně světlo viděl, už když se tunel otevřel poprvé, ale poté je pohltila tma.

Palimak se podíval pozorněji a pevněji sevřel Safarův kabát. Začínaly se objevovat rysy ohnivé koule. Velmi povědomé rysy.

Byl to Démonský měsíc!

Iraj se kochal Kyšmetovou divokou jízdou pekelným chřtánem. Krev mu vřela v žilách, tělo hořelo vzrušením z blížící se bitvy a připadal si, že by přemohl i samotné bohy.

A když se ze tmy vynořily příšery, které prozrazovalo jen mávání kožených křídel a vyceněné zuby, rozesmál se, jak Kyšmet rychle změnil směr, aby se vyhnul jejich útoku.

Hrozivé zvuky velkého stroje a vzdálené bolestné sténání jen rozdmýčovalo jeho krvelačnost.

Nevěděl, co je čeká na konci této jízdy magickým světem duchů, ale ani ho to moc nezajímalo.

Stačí, že tam bude nepřítel.

Jaký nepřítel?

Záleží na tom?

Ani trochu!

Jen mi ukaž tvář, pomyslel si. A budeš proklínat den, kdy ses rozhodl stát se protivníkem Iraje Protaruse!

Potom hluboko dole zahlédl Démonský měsíc. Kyšmet letěl přímo k němu.

Čeká tam snad můj nepřítel? podívoval se. Napadlo jej, že mu možná oponuje právě rudý měsíc.

Rozesmál se. *To bude opravdu báječná vizitka: Jsem ten, který pokořil Démonský měsíc!*

Safar bičován bouří Irajových emocí držel situaci pevně ve svých rukách. Vůbec jej neděsily všechny ty nástrahy v temnotách, ani se nenechával unést Kyšmetovým zkušeným úprkem.

Celou svou bytostí se soustředil na přemísťovací kouzlo. Doufal, že Palimak dělá to samé.

Několikrát poznal, že synova pozornost polevila a kouzlo oslabilo.

Safar si velmi přál, aby mohl s Palimakem promluvit. Dobře si uměl představit, co chlapec prožívá, když ví, že tělo jeho otce okupuje duch nenáviděné osoby. Jistě si připadal, že je zrazen, ale neměl žádný důkaz, který by tuto domněnku podepřel. Musel se vydat napospas do rukou neznámého - do rukou, které se ho ještě nedávno snažily zabít.

Jednou už Safar málem požádal Iraje, aby ho nechal k Palimakovi promluvit. Včas si však uvědomil, že by to bylo horší než lepší.

Jak by mohl Palimak vědět, že to opravdu mluví jeho otec a ne Iraj Protarus?

Vzápětí však z mladíka začala vyzařovat mnohem větší čarodějná moc než doposud. Safar zaznamenal záchvěv démonské magie a uvědomil si, že Palimak se proměnil - popustil uzdu svému démonskému já.

Za jakou cenu, synku? Za jakou cenu? ptal se sám sebe.

A Iraj mu odpověděl: *Připrav se k boji, bratře! Blížíme se k poslední bráně!*

Safar spatřil krvavou tvář Démonského měsíce s odporným úšklebkem posmrtné masky.

Kyšmet vyzývavě zařehtal a Iraj sáhl po svém meči.

Zadrž, bratře! zastavil ho Safar. *Čas pro meče ještě nedozrál!*

A v tu chvíli tvář měsíce vzplála divokým plamenem. Horký výbuch narazil do Kyšmetových zadních partií a roztočili se, ačkoli se hřebec pokoušel nalézt rovnováhu. Iraj s Palimakem se pevněji přidrželi.

Nakonec Kyšmet ucítil pevnou půdu pod nohama.

„Jed!“ zvolal Iraj a zabořil mu paty do slabin. „Jed!“

A hřebec se rozběhl proti žhavým plamenům.

Trumpetu! sykl Safar. *Potřebujeme trumpetu!*

Iraj okamžitě vytáhl z kabátu lasturovou trumpetu, pozvedl ji ke rtům - a zadul!

Safar vložil do Irajova dechu veškerou svou magickou energii, takže to zaznělo jako unisono tisíce trumpet.

Objevilo se bledé světlo a rozrůstalo se a rozrůstalo, až z něj vyrazila překrásná přízračná jezdkyňe na krásné černé klisně.

Otočila se v sedle. „Tudy, Safare!“ mávla mečem a klisna s ní vyrazila rovnou do plamenů.

Kyšmet při pohledu na klisnu smyslně zařehtal a rozběhl se za ní.

Obklopilo je ohnivé moře. Obrovské vřící vlny se na ně řítily ze všech stran. Z vln vylétaly palčivé ohnivé oštěpy.

Safar vnímal tak intenzivní horko a bolest, že se musel ze všech sil držet, aby nevykřikl: *Vzdávám se! Vzdávám se!*

Iraj se roztřásl bolestí a zvolal: *Co je to, bratře? Co je to?*

A Safar ucítil, jak Palimakovo sevření sílí, drápy projíždí kabátem a zatínají se mu do masa. Měl dojem, že slyší syna vykřiknout: „Otče! Otče!“

Ale uvědomil si, že Palimak je pouze pobízí slovy: „Vpřed! Vpřed!“ a dokonce i v té bolesti pocítil obrovskou pýchu na svého statečného syna.

Potom spatřil, jak se přízračná jezdkyňe tryskem vrací. Černá klisna se postavila na zadní a začala kopat do vzduchu.

Z jejích kopyt vystřelily modré blesky a zahnal plameny, čímž se otevřel bezpečný tunel v hořícím moři.

Přízračná jezdkyňe neváhala, otočila klisnu, znovu je vybídla, aby ji následovali, a zmizela z dohledu.

Kyšmet vyrazil a ozvalo se *prásk! prásk! prásk!* Série výbuchů byla tak hlasitá, že si Safar připadal,

jako by mu měly popraskat všechny kosti v těle, které sdílel s Irajem.

A pak už bylo všechno velmi rozmazané. A velmi strnulé.

Slyšeli Šumění líného, něžného příboje, rytmické dunění obřadních bubnů a tisíc radostných hlasů, zpívajících:

*„Paní, ach Paní, odevzdej se.
Odevzdej se. Odevzdej se...”*

KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

Hadinští upíři

Mlha se zvedla a Safar se ocitl na horkém písku. Kyšmet už s ním nebyl, ani přízračná jezdka. V dáli docela jasně viděl krásné tančící lidi z Hadin. S nimi tam byla i jejich krásná královna, jejíž bronzové boky i řadry se pohupovaly v rytmu obřadního tance.

Nad celou scénérií se tyčila sopka, vábivá a děsivá zároveň.

Safar se cítil zásoben novou nadějí a energií. Zrak se mu vrátil a on opět převzal plnou vládu nad svým tělem.

Připadal si tak silný, že sotva vnímal tíhu své zbroje. Jestliže mu osud předurčil smrt, právě takto jí chce vyjít v ústrety.

„Vítej zpátky, bratře!“ ozval se povědomý hlas.

Safar se podíval vlevo a spatřil vedle sebe Iraje. Protarus oděný v naleštěné královské zbroji byl opět mladý a krásný, jako když se poprvé vydal na cestu dobyvatele. Zlaté vlasy a vousy se mu leskly v jasném tropickém slunci. Jeho úsměv byl radostný a nevinný, jako kdyby ze sebe smyl všechny hříchy.

„Otázkou je,“ pokračoval Iraj, „zdali po tom všem, co se mezi námi událo, jsme stále bratři?“

Safar si nebyl jist očekávanou odpovědí. Myšlenky měl jaksi zastřené. A dokonce i kdyby byl v této osudové chvíli schopen takového jasného uvažování, nevěděl jistě, jak by odpověděl. „Já jsem tady, otče!“ ozvalo se odněkud. Safar se podíval napravo a spatřil Palimaka, vysokého, štíhlého, s rameny širokými jako rozložené větve mladého dubu. Oči mu žhnuly démonskými plameny a jeho drápy se třpytily jako dýky.

Palimak v úsměvu odhalil dvojitou řadu démonských zubů. Safar chlapce chvíli pozoroval a viděl, jak se mu mění tvář, jak se mu vybouluje čelo a vyráží z něj démonský roh. Kůže mu tvrdla a tmavla, až byla smaragdově zelená.

Chlapec smutně zaklapal dlouhým démonským jazykem a zeptal se: „Ještě stále mě miluješ, otče?“ Safara to opět zaskočilo. Ale z docela jiného důvodu. Jak o tom Palimak vůbec může pochybovat? Je mu snad takovým bezcitným otcem, že syn - třebaže adoptovaný - pochybuje o jeho lásce? Je jedno za jakých okolností? Démon nebo člověk, nebo něco mezi, co na tom záleží? Palimak je prostě Palimak. Vzápětí mu došlo, že to samé platí i o Irajovi! A o Leirie, ach ano, Leiria; tu také miluje. Safar řekl: „Všechna má slova jsou ubohá. Ptáš se, jestli tě miluji, synku. Samozřejmě, že ano. A vždycky tě milovat budu. A tebe také, Iraji. Ptáš se, jestli jsem tvůj přítel. A má odpověď je stejná. Dokonce i ve své nenávisti jsem tě měl rád.“ Potom ukázal na žhnoucí, oheň chrlící sopku. „Tam dlí kouzlo zkázy, které všechny ty roky řídilo naše kroky. A když se nám ho podaří zničit, probudí to bohy. Ale musím vás oba varovat, že je velmi nepravděpodobné, že nám bohové budou děkovat. Myslím, že nás spíš proklejí a potrestají nás za naši troufalost.“

„K čertu s nimi, bratře!“ řekl Iraj. „Mohou mi snad udělat něco horšího, než co jsem způsobil sám sobě?“

Palimak souhlasně přitakal. „Mně je také jedno, co si bohové myslí. Možná tento svět stvořili, ale jsme to my, kdo v něm musíme žít!“

Safar se rozesmál. „Dobrá tedy. Jdeme na to!“

Iraj ho poplácal po zádech. „Výborně, bratře. A teď, když je vše urovnáno, nám prosím vylož svůj plán.“

Ukázal na tančící lidi. Za nimi, přímo za královnou Yolarin, stála mohutná postava krále Rhoda a nedbale se opírala o meč.

„Jak nejlépe tyto blázný donutíme, aby prosili o slitování?“ zeptal se Iraj.

Safar se smutně uculil. „Vlastně žádný plán nemám. Stejně jako nemám připraveny žádné magické triky. Pouze meč, který mohu spojit s tvým.“

„A s mým také,“ špitl Palimak a tasil svou zbraň.

Iraj se rozesmál na celé kolo. „Pak nechť jsme všichni prokleti!“ vykřikl.

A s těmito slovy zaútočil na tančící lidi přeskakuje písečné duny, aby se setkal s čímkoliv, co mu osud přichystal.

Se stejným pocitem bláhovosti a strachu, jako tomu bylo před mnoha lety, kdy uháněl za Irajem po sněžném svahu Božího předělu, Safar vyběhl za ním.

Slyšel, jak Palimak cosi vykřikl, ale nerozeznával slova. Zanedlouho jeho démonský syn proběhl kolem něj a začínal se přibližovat k Irajovi.

Safar zrychlil, aby je dostihl, přeskakoval přes duny a písek za ním lítal vysoko do vzduchu.

Brzy se ocitl jen několik kroků za Irajem a Palimakem.

Najednou však ucítil hustý, nasládlý pach krve. Věděl, že to je jeho krev a Irajova krev a Palimakova. Ta vůně lahodila duši. A vtom si uvědomil, že ten zápach vnímá prostřednictvím smyslů někoho docela jiného.

Vtom se tanečníci otočili, aby se postavili všem třem útočícím bojovníkům.

Jejich úsměv odhaloval dlouhé špičáky. Křičeli radostí, že jim kořist vběhla do náruče.

Safar si konečně uvědomil, kdo ti tanečníci jsou: duševní i tělesní upíři, kteří společně s krví vysávají i lidskou duši. Upíři zpívali:

„Odevzdej se... odevzdej se...”

Safara opustila všechna vůle a nahradila ji báječná narkotická rozkoš. Chtěl být opět s nimi. Znovu chtěl, aby mu vládli.

Ach, jak on vám toužil po tanci. Tančit, tančit, tančit. Tančit do rytmu jejich hladových srdcí... A víc než cokoliv jiného toužil odhalit jejich tesákům své hrdlo, svá zápěstí, každou krví pulzující žílu.

Za nimi tančila královna Yolarin, která pohybovala boky stále silněji, a on se jí chtěl o to více odevzdat.

Ale potom spatří Rhoda opřeného o meč, jak se směje pod hustými vousy.

K čertu s tebou! pomyslel si Safar. *K čertu s tebou!*

Vymanil se z vražedného kouzla, které jej svazovalo, a sám začal rozdávat smrt.

Krásní lidé začali umírat pod čepelí jeho meče.

Přestože věděl, jak jsou zlí - natahovali se po něm dlouhými zuby, aby z něj vysáli život - Safar vykřikl bolestí pokaždé, když některého zabil.

Jako by byl každý tento smrtelný úder veden na něj, namísto do nepřátel.

Avšak k jeho velkému překvapení to byli nepřátelé, kdo umírali, ne Safar Timura,

A umírali velmi rychle. Jejich těla byla měkká a téměř se nebránili.

Pokaždé když ťal, jeden padl.

A té krve - tolik krve.

Tanečníci nekřičeli, ani nic neříkali a jen opakovali jeho jméno, jak je postupně zabíjel.

„Safare, Safare, Safare. Safare, Safare...”

Dál a dál pořád dokola chrtili jeho jméno spolu s krví. Musel už přeskakovat těla, která za sebou nechali Iraj s Palimakem. Smrtelně raněné muže i ženy - tak krásné, že jejich zranění i smrt vypadaly obzvláště ošklivě.

A všichni jen naříkali: „Safare, Safare, Safare. Prosím, Safare!” Už z toho šílel.

Co od něj chtějí? Jsou to jeho nepřátelé. Jsou to nestvůry a upíři a všechny zlé věci, co si jen obyčejný smrtelník dokáže představit.

Ale jak je jednoho za druhým zabíjel, prosili a žadonili tónem, jemuž nedokázal odolat: „Safare, Safare, Safare. Prosím tě, Safare.” „Dost!” vykřikl. „Dost!” Bylo však pozdě, protože je spolu s Irajem a s Palimakem už všechny zabili.

Otřásl se v domnění, že se mu udělá zle - ale byla to duchovní, ne tělesná nevolnost. Svým čarodějným okem pozoroval tisíce duší letících směrem k sopce.

Černé mraky houstly a vypadalo to, jako by se z nich zformovaly rty. Tyto rty se nečekaně nadechly a výsledné tornádo jej srazilo k zemi.

Větrný vír se hnál po ostrově a polykal duše mrtvých

Klečící Safar vzhlédl a spatřil stovky a stovky čistých duší, odnášených do chřtánu hladové sopky. A všechny volaly: „Safare, Safare, Safare. Prosím tě, Prosím tě, prosím tě, Safare!”

Konečně byli všichni mrtví - pláž poseta bezvládnými těly. Iraj s Palimakem postupovali k Rhodovi.

Královna Yolarin stála před ním, tvář rozjařenou, jako kdyby hleděla vstříc nebeské kráse namísto blížící se smrti. „Safare!” zvolala.

A vtom se ozval Rhodes: „Tohle je konec všeho!” Rozpoltil ji mečem a Yolarin se skácela na zem, vzdychajíc a volajíc: „Safare, Safare, Safare!” I její duše byla odnesena s ostatními. Hrnčířský synek

si připadal velmi bezvýznamný a přitom se stal příčinou smrti všech těchto lidí. Jeho vlastní duše se svíjela, jako by jej polily mrazivé vlny z chladných moří daleko, daleko na severu. Nato Rhodes vzdorně zařval. A postavil se, vzpřímený, vysoký a vousatý a barbarský. Mával mečem nad hlavou. „Jen pojdte ke mně, drobečkové!“ volal. „Pojďte ke mně!“ Safar i Palimak se k němu okamžitě rozběhli, ale Iraj už byl mnoho kroků před nimi. Avšak těsně předtím, než Protarus dorazil k nepříteli, z nebe udeřil blesk a zem se pod nimi otřásla.

Rhodes se začal přeměňovat. Byl stále větší a větší, až dosáhl velikosti obra - třikrát vyššího, než je normální smrtelník.

Safar zůstal zírat s otevřenou pusou, ale ne na Rhodovu transformaci. Protože jak se zvětšoval, jeho rysy měly podobu bouřlivé krajiny neustále se měnících tváří.

Nejprve se proměnil v krásnou, ďábelskou tvář své matky - královny Klayry.

Poté explodoval v krvavý změť, aby se proměnil v šklebící se démonskou podobiznu lorda Fariho.

I tato tvář se však záhy pokroutila a přešla v královský obličej Luky, démonského prince.

Záblesk světla na chvíli zakryl monstrózní postavu.

Nakonec proti nim s obrovským mečem stanul samotný Kalasariz!

Safarovi najednou došlo, co se děje, a zavolal na Iraje, který se již obrovi přiblížil na dosah.

Ale bylo pozdě.

KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ

Bohyně Lottyr

Když Iraj spatřil obřího Kalasarize, který se nad ním tyčil, věděl, že je v pasti.

Marně se bránil mečem, když jej Kalasarizova mohutná ruka zvedla ze země.

Zvědmistr ho držel na úrovni očí, a odporně se šklebil tím svým chladným a děsivým úsměvem.

„Vítejte zpět, Veličenstvo," pozdravil uštěpačně Kalasariz. „Vaši bratři vás velmi postrádali."

Iraj ve zvědmistrových očích zpozoroval odraz tváří Luky a Fariho. Všude kolem nich šlehaly plameny, jak se svíjeli bolestí.

„Kdysi jsme spolu uzavřeli pakt, Veličenstvo," pokračoval Kalasariz. „Nevzpomínáte si?"

Iraj si to pamatoval velmi dobře - zvědmistr mluvil o Zakletí čtyř, které jej kdysi poutalo k těmto stvořením. Na chvíli mu sice unikl, ale nyní se s jeho osudnou chybou děsivá minulost vrátila.

Chtěl zavolat na Safara, aby ho zachránil, ale věděl, že s tím jeho přítel nemůže nic udělat.

„Cítím povinnost vám oznámit. Veličenstvo," posmíval se Kalasariz, „že od chvíle, kdy jsme byli naposledy spolu, se mnohé změnilo. Tehdy jste byl král a my jsme byli vaši otroci. Ale teď budu vládnout já."

Iraj se nuceně zasmál. „Nebud' bláhový, Kalasarizi. Ty se na krále nehodíš. Nemáš žaludek, natožpak vůli."

Zvědmistrův tenký úsměv se rozšířil. „To uvidíme, Veličenstvo. To uvidíme. Avšak pochybuji, že s pomocí královny Lottyr budu mít se svou novou rolí nějaké problémy."

A s tím si přitáhl Iraje k ústům, aby ho překousl vejpl. Oči mu přitom žhnuly magickou mocí, jak vyvíjel nezměrné úsilí, aby Iraje dostal zpět pod jařmo Zakletí čtyř.

Iraj se pokusil vzepřít a vymanit se ze sevření, ale Zakletí se pomalu šířilo jeho tělem a vysávalo z něj vůli vzdorovat.

Zaslechl však, jak mu Safar něco šeptá. Ne však zvenčí, ale z nitra. Jako by se znovu choulil v Irajově hrudi.

Safar řekl: *Jsem tady, příteli! Společně ho můžeme přemoci!*

Irajovými žilami projel prudký výbuch energie, a jak se Kalasarizova tlama otevřela, Protarus mu do ní strčil meč a vší silou bodl směrem nahoru.

Čepel prorazila patro zvědmistrových úst a zajela mu do mozku.

Kalasariz zařval bolestí a obří rukou odtrhl Iraje od úst a odhodil jej na zem.

Iraje zahalil rudý závoj bolesti. Větší bolesti, než jakou kdy v životě cítil.

Zakrátko však bolest pominula a Iraj se ocitl v jeskyni Alissariana Dobyvatele. Seděl tam se Safarem a oba byli opět chlapci, kteří si přísahají nekonečné přátelství a zpečetují je krevní přísahou.

„Jednoho dne budu král králů," řekl Safarovi, „a ty budeš největší čaroděj všech dob. Spolu uděláme lepší svět, Safare. Lepší svět pro všechny."

Safar se souhlasně usmál a už chtěl odpovědět, ale najednou si připadal jaksi vzdálený a začal se rozplývat. Promluvil, ale Iraj neslyšel, co říká a velmi ho to vyděsilo.

„Mluv hlasitěji, bratře!" křičel Iraj. „Neslyším tě!"

A tak Safar promluvil znovu niterným hlasem. *Sbohem, bratře. Čeká nás velký sen. A čím dříve začneme, tím dříve jeho snění započne.*

Tato slova Iraje poměrně uklidnila a uspokojila.

„Sbohem, bratře," odvětil. „Sbohem, příteli můj. Než se znovu potkáme."

A nato jeskyně zmizela a Irajovi se zdálo o koních - o velkém divokém stádu, řítícím se po planinách.

Letěl s nimi ohromující rychlostí. Vzduch byl prostoupen jarními vůněmi a obzor tvořil veselý obraz modré oblohy hraničící se sytě zelenou zemí.

Letěl dál a dál, těsně nad tím báječným stádem.

Letěl k obzoru, jenž nemá konce.

„Ještě není po všem, otče, nemám pravdu?“ zeptal se Palimak.

Safar vzhlédl od pochroumaného, bezvládného těla svého přítele, aby se setkal se synovýmá očima.

Palimakova démonská tvář Safarovi vůbec nepřípadala cizí. Jako by v něm vždy dřímala a čekala, kdy se dostane ven. A teď, když se Palimak proměnil do své skutečné podoby, Safar jej miloval ještě víc.

„Máš pravdu, synu. Není.“

Oba v dáli uslyšeli zařehnat dva koně. Zvedli oči a spatřili Kyšmeta, jak stojí na kopci. Vedle něj stála černá klisna. Její sedlo bylo prázdné a po přízračné jezdce nebylo ani památky.

„Pojďme.“ zavelel Safar, který si znenadání uvědomil, co dál.

Hvízdl a obě překrásná zvířata se rozběhla z kopce k nim. Chvilí n to seděli v sedlech - Safar na Kyšmetovi, Palimak na klisně - a hnali se nahoru po úbočí sopky.

Brzy docválali k útesu, z něž se jim naskytl pohled do Údolí dvou králů. Ale bylo to starodávné údolí, ne to, které před několika hodinami opustili. Nebylo však zuboženo bouří, ale musela ho zničit velká armáda. Statky ještě stále hořely. V jezeře plavala spousta ohořelých mrtvol lidí i zvířat.

Uprostřed toho všeho stál krásný zlatý Hrad dvou králů a plameny pohlcovaly jeho kopule.

Pouze velká věžní pevnost zůstávala bez újmy a dál vzdorovala zjevně velmi vleklému obléhání.

Hrad obklopovala podivná armáda čítající tisíce vojáků. Polovina z nich byli lidé, polovina démoni. Někteří seděli v sedle - lidská kavalerie na koních, démoni na kočkovitých ořích - zatímco ostatní bojovali jako pěšáci, nebo obsluhovali obléhačské stroje.

U brány do hradní věže stál chumel vojáků s obrovským beranidlem. Nad nimi vlála Asperova vlajka - okřídlený dvojhlavý.

Palimak zíral na scénu pod nimi. „Otče! Nic se tam nehýbá.“

Safar přikývl. I on si této podivnosti všiml. Nikdo z vojáků či zvířat se ani nepohnul. Dokonce ani plameny olizující stavby se nehýbaly. Celá scéna vypadala jako nějaké gigantické panorama nějaké dávné bitvy ve válečném muzeu.

Jediné, co slyšeli, bylo rachotění a vrčení pekelného stroje. A jediný pohyb, který zaznamenali, byl hustý oblak dýmu stoupající z hřmící sopky.

„Pojď, synu,“ řekl Safar stroze.

A oba se rozjeli po široké cestě vedoucí k hradu.

Po obou stranách na ně prázdně hleděly jakoby živé sochy vojáků, které míjeli.

Snad celou věčnost projížděli děsivým, strnulým vojskem.

Safar čekal, kdy se nějaký démonský nebo lidský voják pohne, aby na ně zaútočil, ale nic takového se po celou tu dobu, co jeli k bráně, nestalo. Jediná změna, která se s přibližováním udála, byl rostoucí hluk smrtícího stroje.

Když konečně přecházeli po mostě, míjeli vojáky s beranidlem zastavené v útoku. Po jedné straně byl vztyčen Asperův prapor. Na druhé seděl obrovský démon na oři.

Safar chvíli zíral na démonského velitele. Trochu ho překvapilo, že útok vedl Asper osobně.

Palimakovi najednou vše došlo a řekl: „To je jen iluze, že ano, otče? Jako v Kaluzu.“

„Něco takového,“ odvětil Safar. „Jsi připraven, synu?“ zeptal se.

Palimak vypjal hrud, narovnal svá mladá ramena a nasadil statečný démonský úsměv. „Připraven, otče.“

Safar vytáhl stříbrnou čarodějnou dýku a pronesl toto zaklínadlo:

*„Jestli však svět z vůle nebe,
má peklem stát se pro mě i tebe;
kde ďábel strojí se v háv boží,
nad naším nářkem všichni mlčí;
hledej mě u Asperovy brány,
neb za ní naše osudy jsou psány.“*

S posledními slovy vrátil dýku do úkrytu v rukávu a vytasil meč. Palimak udělal to samé.

A Safar zvolal: „Otevři!“ Toto jediné slovo zaburácelo údolím, že přehlušilo dokonce i rachot pekelného stroje: „OTEVŘI!“

Chvilí bylo ticho. Poté se ozvalo sténání a vrzání protestujících pantů. Brána se pomalu otevřela dovnitř a vypustila závan intenzivního horka a zkaženého vzduchu.

Safar tušil, co přijde, a křikl na Palimaka: „Nehýbej se!“

Vyrukovalo na ně možná dvacet pekelných příšer, jedna děsivější než druhá. Některé z nich se podobaly nestvůrákům, jimž vládla královna Čariz - stvoření s obrovskými netopýřími křídly a dlouhými tesáky, bledá jako smrt. Ostatní připomínaly stromové bestie, které je napadly na moři, s tucty větví plných klapajících zubů.

Safar však ani Palimaka nemusel upozorňovat, neboť Gandara a Gandarí svého pána již varovali. „To jsou duchové!“ volali. „Nic než duchové. Ty už jsi jednou zabil, mladý pane!“

A tak, stejně jako otec, Palimak zůstal stát a nechal nestvůry kolem sebe vířit a hrozit zuby a tesáky, dokud se úplně nerozplynuly.

Kyšmet ani černá klisna si útoku z duchovního světa zjevně nevšímalí a jen klidně mávali oháňkami, jako kdyby je otravovaly mouchy.

Safar dal znamení. On i Palimak švihli otěžemi a vstoupili do věže hradu.

Tentokrát se však žádné královské uvítání nekonalo. Zmizela dokonce i magická větrná růžice. Namísto toho se ocitli v šerém, parou prostoupeném výklenku pekelného stroje. Koňská kopyta klapala na železných roštích. Obří převody, dvakrát tak velké než mlýnský kámen se otáčely sem a tam bez nějakého jasného smyslu. Nad nimi rachotily široké řetězy s tlustou vrstvou šmíru.

Plamen a pára šlehaly skrze rošty, jak úzkou uličkou kráčeli k nejasnému světlu, hlouběji do útrob čarodějného stroje.

Palimak cítil, jak se mu v podpaží shlukuje Špinavý - olejnatý pot.

Gandara vykřikl: „Ona tam čeká, mladý pane!“

Načež Gandarí dodal: „Přímo u toho světla! Buď připraven!“

Palimak se nepotřeboval ptát, koho tím míní. *Věděl* to!

Safar je vedl za světlem, které se s každým krokem rozjasňovalo. Kyšmet frkal a potřásal hlavou, jak mu pára stoupala do nozder a z mohutné hřívy mu kapal pot.

Safar hřebce poplácal po boku, ačkoliv tím uklidňoval stejně tak koně jako sebe.

Dostavila se další exploze páry a byli tam. Ocitli se v obrovské síni zaplavené rudým světlem, které nevrhlo žádné světlo.

Na vzdáleném konci síně stála Paní Lottyr. Jejích šest rukou vznešeně mávalo a vystřelovalo dlouhé magické jiskry, jež svou neuvěřitelnou silou poháněly obří stroj.

Její svůdné tělo se pohybovalo do rytmu hudby, kterou podle všeho slyšela pouze ona. Pohyby Safarovi připomínaly obřadní tanec, který zažíval, když byl spoután zakletím.

A jejích šest hlav se pohupovalo na dlouhých krcích, které tvořily jakýsi oku lahodící celek v místě, kde se spojovaly s rameny.

Bohyně vypadala jako vysoká žena s miniaturním démonským měsícem na pozadí, který byl symetricky dvakrát vyšší a širší než ona. Malé černé mráčky se přeháněly přes jeho rudou tvář, takže Lottyr vypadala, jako by plula s nimi, ačkoliv zůstávala ve středu.

Tělo měla zahalené do rudých hedvábných šatů - tenkých jako pavučinka - ve vábivém světle odkrývaly její nejkouzelnější partie.

Navzdory svému odhodlání ucítil bodání ve slabinách. Uslyšel, jak se Palimak prudce nadechl a bylo mu jasné, že syna to také postihlo.

Kyšmet zafuněl a přitiskl se ke klisně, která zařehkala a flirtovně se odtáhla. Ale ne příliš daleko, uvědomil si Safar. Vůbec ne daleko. Atmosféra čpěla chťicem. A poté z dále Safar uslyšel zpěv jejích šesti krásných hlasů: „*Odevzdej se, ach, odevzdej se.*“

Bohyně se zasmála hedvábným tónem slibujícím nemožné.

„To je jediné, co po tobě žádám, Safare,“ řekla. „Odevzdej se a vše co mám, bude i tvé.“

Poté se obrátila k Palimakovi se slovy: „Ty mě také můžeš mít, chlapče. Já vím, že po tom zoufale toužíš, nemám pravdu?“

Palimak byl šokován jak její nabídkou, tak i nezvyklou reakcí svého těla. Nevěděl, co má říci nebo jak má reagovat.

Safar si připadal, jako by se opět ocitl v Koraleanově harému, kde se mu ukazuje jedna krasavice za druhou. Zvláště pak krásná kurtizána Astarias, která ho v mládí tak omámila.

A slyšel pokračování té čarovné písně:

„Její vlasy jsou noc,
její rty Měsíc.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.“

*Její oči jsou hvězdy,
její srdce je slunce.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Její ňadra jsou med,
pohlaví její, růže.
Odevzdej se. Ach, odevzdej se.
Noc a Měsíc. Hvězdy a Slunce.
Med a růže;
Paní, ach Paní, odevzdej se.
Odevzdej se. Odevzdej se... "*

Osobnost bohyně měla takovou moc, že na chvíli málem podlehl. Málem už se jí vrhl k nohám a žadonil o její přízeň.

Potom se ale vzpamatoval a vzpomněl si na Nerisu, na svou malou zlodějku z Walárie. A na Methydii, ženu nade všechny, která jej vyučila v lásce a magii.

Ano, a potom ještě Leiria. Krásná, překrásná Leiria. Která by se vrhla třeba proti konvoji útočících vozů, jen aby ho zachránila. Proč by měl chtít tuto ženu? Všechny jeho myšlenky - od chtíče přes váhání až k odmítnutí - mu proběhly hlavou ve zlomku vteřiny. Ačkoliv mu to připadalo jako mučivá věčnost. Safar zformoval zaklínadlo, zaklínadlo nejmocnější ze všech zaklínadel, aby ji odvrhl. A toto byla slova, která zarecitoval ke vzdálené Leirie. Byla to píseň, kterou ho naučila, když byli milenci:

*„Milenci když se rozdělí
s tím, koho milují.
Neznají lásku,
pouze pokušení.
Vždyť chtějí nemohou,
co není.“*

A chtíč náhle utekl z atmosféry jako voda z protržené hráze a kouzlo Paní Lottyr bylo rozbito.

Tato prohra zasáhla bohyni jako blesk. Démonský měsíc propukl v plameny a ona povstala ze svého trůnu, všech šest rukou natažených, aby Safara smetly z povrchu světa.

„Jak se opovažuješ?“ vřeštěla. „Jak se opovažuješ posmívat...“

Ale Safar nechtěl, aby větu dokončila, a tak seskočil z Kyšmetova hřbetu rovnou do jejích mávajících rukou.

Čarodějnou dýku už měl připravenou, a jak jej Paní Lottyr proklínala a obepínala jej svými vražednými pažemi, zabodl jí čepel do srdce. A bodal a bodal.

Jako svatý vrah z walárijského chrámu, který zabije vše, co ho jeho šílená duše a imaginární bohové vraždy nutí zabít. Zabodnout. Vytáhnout. Hlouběji a hlouběji.

Ačkoliv to bohyni zaskočilo, namísto boje sevřela Safara svými šesti rukama a přitiskla si ho na prsa. Cítil, jak se mu s děsivým zapraskáním prolomila žebra a nemohl se nadechnout.

Dál bez ustání však bodal nožem a doufal a modlil se.

Svědék vraždy otce Palimak chvíli jen strnule zíral. Nakonec však seskočil z černé klisny a zaútočil.

Jediné, co ho momentálně napadalo, bylo tít do bohyně mečem a nějak otce osvobodit. Někde vzadu v hlavě však tušil, že jeho snaha je naprosto zoufalá.

Paní Lottyr možná zemře. Je to však velmi nepravděpodobné. Mnohem pravděpodobnější je, že zemře jeho otec a bohyně, ač těžce zraněna, zabije i Palimaka.

Vtom Palimak zpozoroval lasturovou trumpetu na zemi, kde ji Safar při svém šíleném útoku upustil.

Zvedl ji a chtěl zatroubit, aby přivolal na pomoc jakékoliv duchy, které se mu tím podaří zburcovat. Ale služebníci zvolali: „Rozbij ji, mladý pane! Rozbij ji! To je naše jediná šance!“

Mrštil tedy lasturovou trumpetou o zem; roztříštila se na tisíce kousků.

A Palimak spatřil, jak jeho otec ještě jednou a naposledy vráží dýku do srdce bohyně Lottyr.

Možná v tu chvíli došlo k nějakému výbuchu, ale ani po mnoha letech, když Palimak líčil událost přátelům, nemohl přísahat, co tehdy následovalo.

Kdyby znal někdo pravdu, věděl by, že následoval pouze zlatý záblesk. A křik rozzlobených hlasů.

Jakých hlasů. To Palimak nevěděl.

Mohl říci pouze to, že si dlouho, velmi dlouho připadal, jako by existoval v jiném světě. Viděl sedláky sklízet bohatou úrodu. Viděl lesy bezstarostně se tyčící k nebesům. Viděl krásné koně, jak se divoce prohánějí po exotických planinách.

A viděl moře, divoké moře, plné létajících ryb a hravých delfínů a troubících velryb. Vše prahlo po příslibu zítřka. Ale ze všeho nejvíc jej vzrušoval pohled na tisíce malých želviček, jak vylézají ze svých písčitých hnízd a jako o život padají do moře.

Kde nečítaly žádné nestvůry - lidé ani démoni - které by jim ublížily.

KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ

Principál

Leiria měla službu u kormidla.

Na palubě mrakolodi vládl klid, když pluli s letním větrem do Syrapisu - a domů.

Pod sebou viděla lodě kyranské flotily, kde se všichni radovali, že přežili.

V dáli pozorovala trosky Hadin. Sopka stále ještě vybuchovala a dštila svůj hněv na všechny, kdo jí oponovali.

Země Hadin byla zničena, proměnila se v roztavenou zem a vřící moře přesně tak, jak to Safar viděl ve své dětské vizi. Ale byl v tom určitý rozdíl, jak jí Safar vysvětlil poté, co ho s mrakolodi vyzvedla. Jistě, zem roztrhala sopka. Ale následky postihly pouze jedno místo. Při výbuchu zemřela spousta zlých i dobrých lidí. Nyní však ze sopky nestoupal žádný jedovatý mrak, který by zahabil celý svět.

Vinní či nevinní, o život přišli pouze lidé z Hadin. Po Safarově zápasu s peklem a s Paní Lottyr byl vliv sopky omezen.

Zbýlý svět je v bezpečí. A Safar tvrdil, že se možná vrátí ke svému předchozímu blahobytu.

Leiria hleděla přes velké kormidlo a pozorovala Safara, jak dává Kyšmetovi sladké zrní. Vedle něj stál Palimak, který černé klisně nabízel stejnou pochoutku.

Palimak byl teď úplný démon - od nohou s drápy až po rohaté čelo. Ale Leiria jej milovala stejně vroucně jako poločlověčí, polodémonské dítě, které kdysi na hřbetě přivezla do Kyranii.

Nevěděla přesně, jak se opět ocitla ve společnosti všech lidí, které měla nejraději. Eeda vedla mrakolod' přes sopku a spolu s Jůli vytvářela řadu mocných kouzel.

A pak se mezi nimi náhle ocitli Safar a Palimak i s Kyšmetem a černou klisnou. Oba muži byli k smrti vyčerpáni, ale Jůli s Eedou použily veškeré své umění, aby je vzkřísily.

Nyní Safar s Palimakem - oba stále nejistí na nohou - krmili své čtyřnohé svěřence a šeptali jim slůvka útěchy.

Leiria by měla překypovat radostí. Namísto toho jí však cloumal vztek. Safar si od ní už delší dobu udržoval citový odstup. Byl k ní sice milý, jeho slova laskavá, ale kdykoliv se spolu ocitli o samotě, zneklidněl a našel si nějakou výmluvu, aby se vytratil.

A teď tu stál a znovu krmil toho zatraceného koně! Promlouval ke Kyšmetovi tak něžně, že ji to dohánělo k šílenství. Najednou si uvědomila, že žárlí. Což bylo směšné. Jak může žárlit na koně?

Zaskřípala zuby, protože nevěděla, jestli se víc hněvá na Safara nebo na sebe.

Za ní se ozval hřmotný hlas. „Pozor, děvče! Nevidíš, že se ubíráš špatným směrem!“

Zmateně se otočila a za sebou spatřila Bineru s obrovským úsměvem na tváři.

„Nerozumím ti,“ řekla a ukázala na kompas. „Udržuji přesně takový kurz, jaký jsi mi řekl.“

Biner ji odstrčil stranou a převzal kormidlo.

„Možná jo a možná ne,“ odvětil Biner. „Jistý je, že to není správný směr pro tebe.“

Ukázal na Safara. „Támhle je tvá starost, děvče,“ pobídl ji. „Nevidíš, že na tebe čeká, ale prostě to ještě neví? Protože po tom všem, co se stalo, si není jistý, jestli o něj budeš stát.“

Leiria už nepotřebovala žádné další pobídky. Okamžitě se sebrala a pospíchala po palubě za Safarem.

Uchopila jej za ramena a otočila si ho k sobě.

„Pojď ke mně!“ řekla.

A polibkem mu z očí vymazala překvapený pohled.

Dlouho a dlouho se pak objímali. Biner je s úsměvem pozoroval. Poté k němu přistoupila Arlén.

Chvilí se na ty dva dívala a řekla: „Jsem moč ráda, že Safar konečně ví, že ho někdo miluje!“

Arlén vzdychla, takže vydechla trochu ohně a kouře. A smutně dodala: „Kéž bych to tak byla já.“

Biner ji poplácal po rameni a otočil kormidlem, aby mrakolod' obrátil. „Nic si z toho nedělej, děvče,“ utěšoval ji. „Nasadil jsem kurz k příštímu přistání. Ani ne za den najdeme spoustu dětí i dospěláků a rázem na všechno zapomeneš.“

Arlén se na chvíli rozzářila, ale vzápětí se ustaraně zamračila.

Sklopila své dračí oči a řekla: „Ale Safar žíkal, že bohové aši nebudou pšíliš šťastní. Co když proklejou naše pšedštavení?“

Biner poplácal Arlén po jejích krásných zádech a zvolal: „K čertu s bohy, Arlén! K čertu s nimi všemi.“

A k čertu se vším, kromě cirkusu!“

Arlén propukla v neovladatelný smích. A smála se tak dlouho a tak silně, že zapálila mrakolod’.

AUTOROVA POZNÁMKA

Volnou předlohou postavy Safara Timury je Omar Chajjám, starověký básník a hvězdář perský. Chajjám, syn stanaře, se stal dvorním astrologem sultána, svého přítele z dětství.

Chajjám (n.l. 1044-1123) je dnes nejznámější svou poezií, sebranou ve skvělé sbírce *Rubáiját Omara Chajjáma*. Ze všech četných překladů jeho díla jsem dal přednost tomu od Edwarda Fitzgeralda.

Studenti matematické historie také znají Chajjáma jako pionýra v algebře a geometrii. Experti tvrdí, že jeho objevy zůstaly nepřekonány po celá staletí - tedy do doby Descarta (n.l. 1596-1650).

Já jsem se s *Rubáijátem* poprvé setkal na bazaru, když jsem jako malý hoch žil na ostrově Kypr. Knížečka byla omšelá a roztrhaná, takže jsem za ni zaplatil jen pár penny. Ale první slova, která jsem přečetl, se na mě vysypala jako obrácená truhla zlata:

*„Aj, vzhůru! Slunce vyplašilo v let
již všechny hvězdy z lánu noci zpět
a s nimi z nebes plaší noc a šle
šíp světla sultánovi v minaret.“*

Příběhy Timurových byly inspirovány právě tímto šťastným objevem.

Další velkou inspirací těchto knih - a těch pravděpodobně následujících - jsou stovky e-mailů, které několik posledních let dostávám od čtenářů z celého světa.

Zejména bych chtěl poděkovat Julii Mitchelové, která laskavě přispěla svou básní do *Probuzení bohů*. Báseň byla v této knize otištěna s jejím svolením a najdete ji v kapitole „Júlina píseň“.

Paní Mitchelová, texaská vědecká pracovnice, zvítězila v mé soutěži „Staň se hrdinou“, které se zúčastnily tisíce soutěžících. Postava bojovnice Jůli je pojmenována po ní.

Jeden z hlavních zloduchů v této knize - král Rhodes - je pojmenován po dalším vítězi soutěže jménem Bob Rhodes, který pracuje jako technik v Kalifornii. Bob, milý to člověk, nemá ve skutečnosti nic společného s barbarským králem vyobrazeným v této knize. Další zloduch, Klayra - čarodějná královna - je pojmenována po laskavé a milé čtenářce Clayre Kitchenové, která žije ve Spojeném království.

Allan Cole

Probuzení bohů

Z anglického originálu

THE GODS AWAKEN

přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.

jako svou 126. publikaci

Plzeň 1999, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 219 Kč

ISBN 80-86030-90-3

O autorovi

ALAN COLE je autor bestselerů, scénárista a dřívější žurnalista ověnčený mnoha cenami, který do své obrazotvorné práce vnáší bohaté zkušenosti z cestování. Vyrostl v Evropě a na Dálném východě. Cole navštěvoval celkem dvaatřicet škol a žil, nebo byl ve stejném počtu zemí. Vzpomíná si, že hru *Bouře* prvně slyšel, když jako dítě seděl na zdi starobylé pevnosti na Kypru - ostrově, který měl Shakespeare na mysli, když tuto hru psal. Odmítl nabídku na práci agenta CIA, kterým býval jeho otec. Stal se oceňovaným reportérem a redaktorem, jenž se zabýval vším možným, od příhraničních vražd až po krádeže vládních úředníků.

Od té doby napsal osmnáct románů, z nichž mnohé se staly mezinárodními bestselery, stejně jako bezpočet filmových a televizních scénářů. V současné době žije v Boca Raton na Floridě spolu s Kathryn, jeho největší oporou, a „Squeakem“, kočkou, která vládne všem spisovatelským skřítkům.

Čtenáři, kteří chtějí s Allanem korespondovat přímo, jej mohou zastihnout na jeho domácí stránce - <http://www.acole.com> - nebo prostřednictvím e-mailu - alcole@compuserve.com.

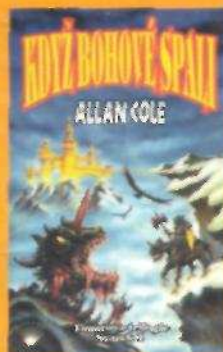
NAPÍNAVÝ DĚJ, STRHUJÍCÍ AKCE A SKVĚLE PROMYŠLENÉ VYÚSTĚNÍ CELÉHO PŘÍBĚHU

V tomto posledním svazku své trilogie Allan Cole uzavírá poutavý příběh Safara Timury a Iraje Protaruse započatý titulem *Když bohové spali* a pokračující svazkem *Vlci bohů*.

Vítězný Sagar Timura je zachráněn před jistou smrtí. Zoufalá touha zabránit sopečné erupci, kterou dvakrát spatřil v proročké vizi, jej žene do daleké země Hadin k poslední konfrontaci s dávným nepřítelem.

S ním putuje jeho adoptivní polodémonský syn Palimak, bojovnice Leiria a magický hřebec Kyšmet. Krátce poté, co se expedice složená z velké plachetnice a mrakolodi vydá na cestu, vše nasvědčuje tomu, že jejich mise bude úspěšná.

Avšak Iraj Protarus, nepřítel, kterého jak byl přesvědčen, přemohl, za sebou zanechal malé překvapení. Sopka živená mocnou magií má i nadále schopnost uvolnit přirozené i nadpřirozené síly, které mohou znamenat konec Safarova světa.

9 788086 030906